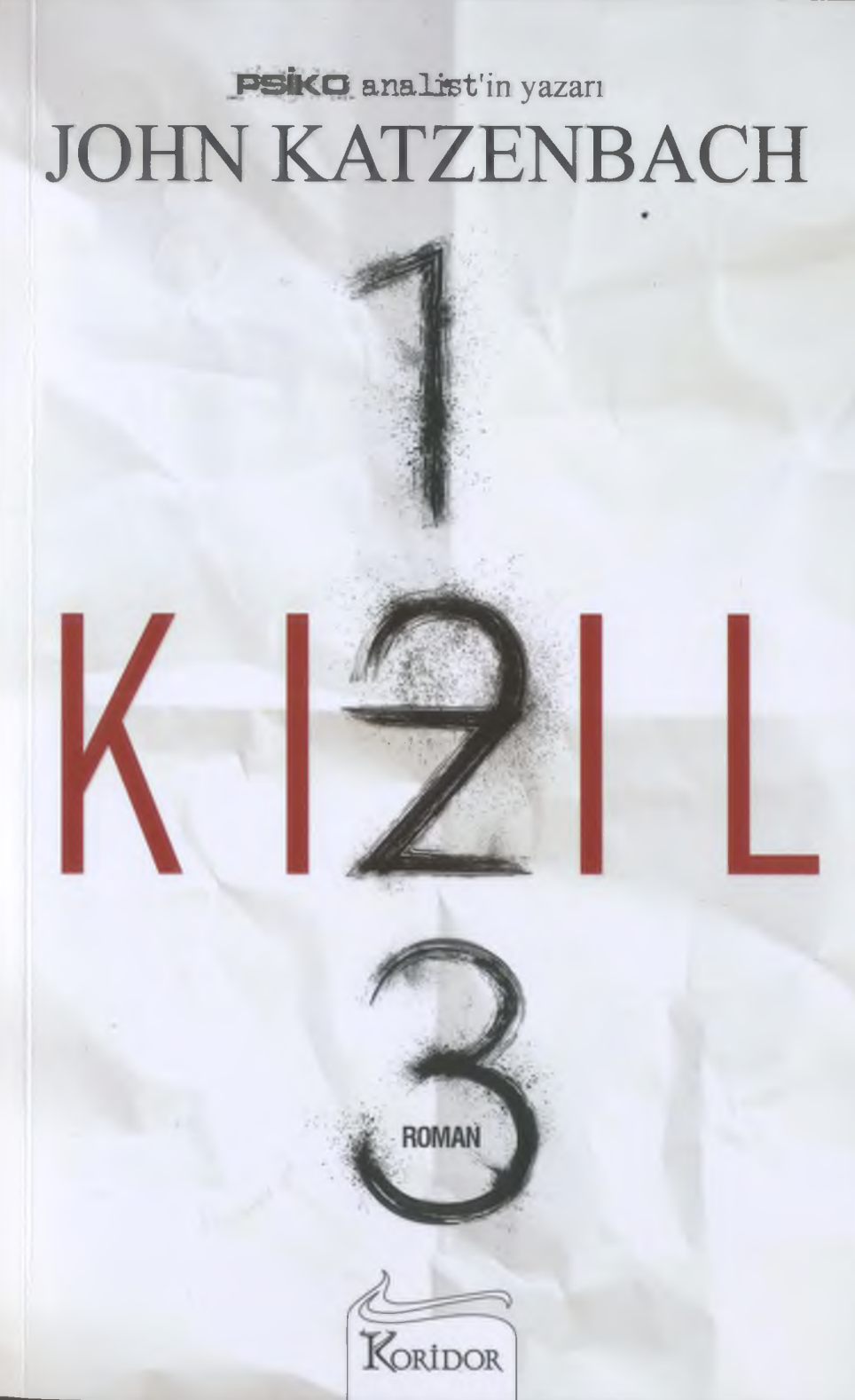
PSİKO analist'in yazarı

JOHN KATZENBACH

KORİDOR

KIZIL 1-2-3

JOHN KATZENBACH

KORİDOR YAYINCILIK - 253

ISBN: 978-605-4629-74-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

Kızıl 1-2-3

John Katzenbach

Özgün Adı: ***Red 1-2-3***

© 2014 John Katzenbach

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Enver Günsel

Kapak ve sayfa tasarımı: Tuğçe Ekmekçi

Baskı: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2015

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks.: 0212 – 544 66 70

info@koridoryayincilik.com.tr

KIZIL 1-2-3

JOHN KATZENBACH

Çeviren: Enver Günsel

Önsöz

Beklenmeyen Mektup

Kızıl Bir, mektup onun şehirden uzak, izole evine geldiği sırada, ölmekte olan hasta ve yaşlı adamı çaresizlik içinde seyrediyordu.

Kızıl İki, mektubu sayfiye evinin kapısındaki posta deliğinde bulduğunda, uyuşturucu, alkol ve umutsuzluğun etkisiyle sarhoş bir haldeydi.

Kızıl Üç, mektubu yatakhanenin alt katındaki posta odasına geldiği zaman, bir başarısızlığa bakıyor, çok daha beter başarısızlıkların kendisini beklediğini düşünüyordu.

Bu üç kadının yaşları on yedi, otuz üç ve elli bir arasında değişiyordu. Birbirlerini tanımıyorlardı ama yaşadıkları yerler arasında sadece birkaç kilometre mesafe vardı. Biri doktor, biri ortaokul öğretmeni, biri de lise öğrencisiydi. Tek ortak yanları üçünün de kızıl saçlı olmasıydı. Doktorun düz kızıl kahverengi saçları hafif kırlaşmaya başlamış ve o da saçlarını ensesinden atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Hastanede çalışırken saçlarını asla açık bırakmazdı. Öğretmen kıvırcık saçlıydı, parlak kızıl lüleleri omuzlarına dö-

külür, her zaman dağınık olurdu. Öğrencinin saçları biraz daha açık renkliydi, bazılarına şarkı söyleme ilhamı verecek kadar çekici, çilek rengindeydi, ama kızın rengi sanki her geçen gün biraz daha soluyor gibi görünüyordu. Fakat onları dikkat çekici kızıl saçlarından daha çok birbirlerine bağlayan şey, her birinin kendine göre hassas, yaralanabilir olmasıydı.

Üzerlerinde New York City damgası olan beyaz zarflar, her bakkaldan, kırtasiyeciden alınabilen, kapakları zamklı normal mektup zarflarıydı. İçlerindeki mesajlar aynı bilgisayarda, düz beyaz kağıda yazılmıştı. Mektupları alan kız ve iki kadının, zarfların üzerinde parmak izi, DNA belirtisi – tükürük, saç kılı, deri pelikülü – gibi belirtiler bulabilecek uzmanlıkları yoktu. Onlar, eğer gönderici sabıkalı biriyse, usta bir dedektif gibi, modern bir laboratuar yardımıyla mektupları kimin gönderdiğini öğrenemezlerdi. Mektupları yazan kişi sabıkalı değildi. Zaten e-posta, cep telefonları ve mesajlaşma dünyasında her mektup duman sinyalleri, posta güvercinleri ya da Mors kodu kadar eski moda sayılırdı.

Mektuplarda açılış ibaresi, selamlaşma ya da giriş satırları yoktu. Her biri doğrudan şöyle başlıyordu:

"Kırmızı Başlıklı Kız, güneşli ve güzel bir günde, büyük ve karanlık ormanın diğer tarafında yaşayan çok sevdiği büyükannesine bir sepet dolusu yiyecek götürmeye karar verdi..."

Bu hikayeyi mutlaka yıllar önce küçük bir çocukken dinlediniz. Ama eminim değişik şeklini dinlemişsinizdir: Büyükanne dolapta saklanır ve Kırmızı Başlıklı Kız'ı, Koca Kötü Kurt'a yem olmaktan baltalı cesur ormancı kurtarır. Hika-

ye bu mutlu sonla biter. Ama asıl hikayede sonuç, çok daha farklı ve karanlıktır. Bundan sonraki birkaç hafta boyunca bu dediğimi unutmazsanız akıllılık etmiş olursunuz.

Siz beni tanımıyor olabilirsiniz fakat ben sizi gayet iyi tanıyorum.

Siz üç kişisiniz. Ve ben size

Kızıl Bir

Kızıl İki

Kızıl Üç, demeye karar verdim.

Üçünüzün de ormanda kaybolduğunu biliyorum.

Ve o çocuk masalındaki küçük kız gibi, sizler de ölmek üzere seçildiniz.

I

Sayfanın başına şöyle yazdı:

1. Bölüm: Seçim

Adam durdu, büyü yapan bir sihirbaz gibi, parmaklarını bilgisayar klavyesi üzerinde oynattı ve sonra öne eğilip yazmaya devam etti:

İlk – ve çoğu zaman en önemli – sorun, kurbanınızı seçmektir. Düşüncesiz, sabırsız ve amatörler, aptalca hatalarının çoğunu bu aşamada yaparlar.

Adam unutulmuş olmaktan nefret ediyordu.

Yaklaşık on beş yıldır tek kelime yazmamış ya da kimseyi öldürmemişti ve kendini emekli ettiği için şimdi acı çekiyordu.

Altmış beşinci doğum gününe bir yılı kalmıştı ve daha fazla yaşayacak zamanı kalmadığının farkındaydı. Gerçekçi bir adamdı ama sağlıklı olmasına rağmen, ailesinde uzun ömürlü insan olmadığını biliyordu. Anne ve babası altmışlı yaşlarının başlarında kanserden, büyükannesi yine altmış yaşında kalp krizi geçirip ölmüşlerdi ve o da ömrünün son-

larına yaklaştığını hissediyordu. Yıllardır doktora gitmemişti, ama bedeninde garip ağrılar, hafif de olsa ne olduğu belirsiz sancılar ve yorgunluklar, artık yaşlanmaya başladığını söylüyordu ona. Birkaç ay önce, Anthony Burgess'in, kendisine yanlış teşhis konulmasıyla bir verimlilik dönemine girip yazdığı çılgınca yazıları okumuştu; ona tedavisi olanaksız, ölümcül bir beyin tümörü olduğunu söylemişler, fakat daha sonra hiçbir şeyi olmadığı anlaşılmıştı. O da – gerçek bir tıbbi doğrulama olmaksızın – durumunun onunki gibi olabileceğine inanıyordu.

İşte bu nedenle geriye kalan zamanında, yirmi gün, yirmi hafta ya da yirmi ay bile olsa, önemli bir şeyler yapmaya karar vermişti. Bu dünyadan göçüp doğruca Cehenneme gittikten sonra uzun zaman hatırlanacak bir şeyler yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Lanetliler arasında onurlu bir yere sahip olmayı bekliyordu, bununla gurur duymalıydı.

Böylece, son ve en büyük eserini sahneye koymadan önce, uzun süredir hissetmediği, çocuklara özgü Noel sabahı heyecanını hissetti. Uzun zaman önce terk ettiği oyunlara dönmenin zevkini yaşarken, büyük eserinden uzun yıllar söz edileceğini düşündü.

Mükemmel cinayetler nadiren duyuluyordu ama yine de vardı. Bu tür cinayetler çoğu kez çok akıllı canilerin eseri olmaktan ziyade, polisin beceriksizliğinin sonucu olurdu. Ona göre, bunlara *ideal insan öldürme kazaları* denmeliydi, çünkü bir cinayet işleyip paçayı kurtarmak aslında büyük bir meydan okuma sayılmazdı. Fakat mükemmel cinayetlerin farklı bir standardı vardı ve o da böyle bir şey yapacağına inanıyordu. Onun icadı birçok farklı düzeyde tatmin edici bir şey olacaktı.

Kendi kendine, *bunu başar ki, seni okul kitaplarında anlatsınlar,* diye söylendi. *Seni televizyonda tartışsınlar, hakkında filmler yapsınlar. Yüz yıl sonra bile adın Billy the Kid ve Karındeşen Jack kadar hatırlansın. Hatta senin için şarkı yapan bile çıksın. Hem de yumuşak ve melodik halk şarkıları değil, Rock and Roll yapsınlar.*

Adam basit, normal biri gibi görünmekten nefret ediyordu.

Ünlü olmak, ününü sürdürmek en çok istediği şeydi. Daha önce hayatında bir ara uyuşturucu kullanıp zevkin doruğuna ulaşmış, kendisini ünlü biri hissetmiş, sonra tekrar normal yaşantısına dönmüştü. Yıllarca orta boy gazetelerde dikkatsiz muhabirlerin haber yazılarındaki gramer hatalarını denetleyen bir düzeltmen olarak çalışmış, bir gün ilk romanı ünlü bir yayınevi tarafından kabul edilince, büyük heyecan yaşamış ve mutlu olmuştu. Romanı oldukça beğenilmiş, olumlu eleştiriler almıştı. Bir eleştirmen onun için, "doğal bir yetenek" demişti. İşinden ayrılmış, daha sonra yazdığı kitaplar da oldukça tutulmuş, bir edebiyat dergisi ya da yerel gazetelerin sanat sayfaları onunla söyleşiler yapmışlardı. Yazdığı dört korku-polisiye romanından biri çok beğenilmiş, film senaryosu olabileceği söylentisi çıkınca, yerel bir haber programı onunla ilgili kısa bir söyleşi yapmış – ama kolayca unutulabilen, pek tanınmamış bir Batı Sahili yazarının romanı senaryo yapılmamıştı.

Fakat yazmayı bıraktıktan kısa bir süre sonra, kitaplarının satışları düşmeye, adı unutulmaya başlamıştı. Kitapları okunmayacaksa neden yazacaktı o zaman? Romanlarını artık kitapçı raflarında, hatta eski romanların yığıldığı masalarda bile bulamaz olmuştu. Ve hiç kimse ona eskisi gibi *doğuştan yetenekli, iyi yazar* da demiyordu.

Ölüm bile artık onun için önemli değildi. Cinayet haberlerinin bile artık eskisi kadar heyecan yaratmadığına inanıyordu. Televizyonlar çeşitli programlarla cinayet olaylarını canlandırıyor, adi olaylardan korku filmleri yaratmaya çalışıyorlardı. Düşmekte olan günlük satışlarını artırmak isteyen bazı gazeteler sokak serserileri arasındaki silahlı çatışmaları heyecanlı manşetler halinde veriyor, küçük olayları çok fazla büyütüyorlardı. Uyuşturucu çetelerinin savaşları sonucu meydana gelen kitle halinde ölümler televizyon kameraları tarafından büyük ilgiyle izleniyordu. Çete savaşları radyo yayınlarına heyecan veriyor, sağda ya da solda yorumcular bu tür haberleri süsleyerek verip, dinleyici sayılarını artırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Ancak tek başına çalışan acımasız katil artık ününü yitirmişti. Anlık büyük heyecanlar sürekli, dikkat çeken olayların yerini almıştı ki, bu durumda o da kendini işe yaramaz biri olarak görüyordu. Gerçekten de kimsenin umursamadığı biri haline geldiğini hissediyordu.

Yıllardır deri kaplı kalın not defterine dört cinayetinin gazete haberlerini kesip yapıştırmış, görüşlerini yazmıştı. Dört kitap. Dört cinayet. Ama bir zamanlar her paragrafta ayrıntılı açıklamalar yaparken, artık onları incelemeye bile zor tahammül edebiliyordu. O ölümler ya da yazdığı kitaplar eskiden onu tatmin ediyordu ama şimdi acı vermeye başlamıştı. Böylece, sonuçtan memnun kalmadığı için, acı hissetmiş ve eski kimliğini terk etmişti. Kimse umursamayacaksa ne önemi vardı o kimliğin? Kişisel olarak tatmin olmak güzeldi tabii, fakat yaptıkları manşet olmayacaksa, öldürmek ve yazmak da zevk vermekten uzaktı. Önemli bir yazar, ünlü bir katil olması gerektiğini biliyordu. Aklını kaybetmemesi ve gittikçe artan sıkıntı-

larını kontrol altına alması için dünyaya sırtını dönmüştü, çünkü dünya da ona sırt çevirmişti.

Bu şöhreti yakalaması hiç de kolay olmamıştı elbette, bir şeyler durmadan içini kemirmiş, uyanık olduğu zamanlar daima bir şeylere sinirlenmiş, öfkelenmiş, geceleri kabuslar görüp ter içinde uyanmıştı. O kendisini Stephen King ya da Ted Bundy gibi görüyordu, ama kimse bunun farkında değil gibiydi. Ona göre, gerçek tutku olarak onda sadece öfke, kıskançlık ve nefret kalmıştı ki, bunlar da ölümcül olabilecek hastalıklara benziyorlardı – ancak bunların ilaçla, iğneyle hatta ameliyatla bile tedavisi mümkün değildi. Bir yıldır planının hazırlığı içindeydi ve bu süreçte başka çaresi kalmadığını anlamıştı.

Eğer geri kalan ömründe komik bir söze kahkahayla gülmek, güzel bir yemek yiyip kaliteli şarap içmek, bir şampiyonluk maçı izleyip heyecan yaşamak, hatta kendisini iyi hissedip, bir politikacı için oy vermek istiyorsa, hiç unutulmayacak bir cinayet işlemesi gerekiyordu, ki bu konu çok önemliydi. Böyle bir cinayet onun geri kalan ömrüne bir yaşam arzusu, bir anlam katacaktı. Kendi kendine, *özel olmalı bu,* diye söylendi. Bu onu her anlamda zengin etmeliydi.

On beş yıl boyunca inkar etmiş olsa bile, en iyi yaptığı şeyi yeniden yapmaya karar vermişti – hiç kimsenin görmezden gelemeyeceği bir olay olacaktı bu.

Yarat. İcra et. Ve kaç.

Kendi kendine gülümsedi ve bunun, bütün katiller için Kutsal Üçlü olduğunu düşündü. Aynı zamanda, bu üçlüye bir dördüncü ilave etmeyi, yani bunu yazması gerektiğini de bunca yıl sonra düşünebildiği için biraz şaşırdı.

Bilgisayarın klavye tuşlarına basarken heyecanlıydı. Satırlar akıp giderken, kendisini müziğin ritmine kaptırmış bir bando trampetçisi gibi hissediyordu:

Ani, rasgele cinayet konusunda söylenecek ve hayranlık uyandıracak çok şey varsa da – aniden uygun bir kurban bulur. ve bir an için ona acıyabilirsiniz – bu tür cinayetler sonuçta katili tam olarak tatmin etmez. Bunlar sadece başka cinayetler için bir basamak oluşturur. Arzular gerekliliği dikte eder ve aynı arzular sonuçta sana hakim olur, planlama yeteneğini zayıflatır ve nihayetinde bulunmana neden olur. Aşırı arzulu olmanın neticesinde polis elde silah kapına dayanır. En iyi, en yararlı cinayet, yoğun çalışarak, kendini işe vermekle ve aşırı arzudan kaçınmakla işlenir. Kontrol, seçimin ilacıdır Çok iyi düşünmek, çok iyi planlama yapmak, icat etmekle cinayet mükemmelleşir. Böyle bir cinayet her kötü ihtiyacı tatmin edecektir

Herkes birini öldürebilir.

Ve şanslı olabilir, yakalanmayabilir. Fakat yakalanabilir de. Ama başarılı olabilme şansı her zaman vardır.

Bir katil öğrendiklerine, deneyimlerine dayanarak başka cinayetler de işleyebilir, seri katil olabilir. Ve bunların hepsi aynı yöntemlerle yapıldığı için hiç yakalanmama olasılığı da vardır

Fakat aynı gün içinde, birbirine yabancı olan üç kişiyi birkaç saat içinde ve farklı yöntemlerle öldürmek?

Ve arkada ölümü ve kafası karışık polisleri bırakarak ortadan kaybolmak?

İşte bu olağanüstü bir iştir.

Ve bunu yapabilen bir katil asla unutulmayacaktır.

Ve üç Kızılla aklımda olan şey tam olarak buydu işte!

Adam mektupları o akşam postaladı, sonra Grand Central Terminal'e giden 42. Sokak'ta bir büfeden peynirli, biraz bayatlamış bir sandviç ve plastik bir bardakta acı kahve aldı. Üzerinde lacivert takım elbise, gri bir palto vardı ve omzunda küçük bir deri çanta asılıydı. Kırlaşmış saçlarını sarıya boyamış, gözlerine koyu renkli güneş gözlüğü ve yüzüne de, tiyatro ve sinema dünyasına makyaj malzemesi satan bir dükkandan aldığı takma sakal ve bıyığı takmıştı. Başındaki kareli sürücü kasketi, yüzünü biraz daha gizliyordu. Herhangi bir dedektifin kendisiyle ilgili olarak bilgisayarda yüz makyajı araştırması yapacağını pek sanmıyordu, ama yine de böyle bir araştırmayı bile atlatabileceğine inanıyordu.

Kahvenin kokusu hoşuna gitti ve tren istasyonuna doğru yürüdü. Bir süre sonra, yeşil-mavi tavanından yumuşak sarı ışıkların yayıldığı kalabalık ve gürültülü istasyona girdi. Büyük gara girip çıkan trenlerin gürültüleri adeta bir fon müziği gibi geldi ona. Cilalı taş parke zeminde ayakkabılarının çıkardığı sesi duyunca, step dansçılarını ya da uygun adım yürüyen bir bandoyu hatırladı.

Günün en kalabalık saatleriydi. Sandviçinden bir parça daha ısırıp yerken kalabalık arasında bazen insanlara çarparak ilerledi. Bir banliyö treninin kalkmak üzere olduğu bir platformun başında bulunan posta kutusuna doğru ilerleyip, kenarda durmuş sohbet eden iki New York polisinin önünden geçti. O sırada bir an için durup onlara bakarak, '*Ben bir katilim!*' diye bağırmak istedi. Sadece onların yüz ifadesini görmek için bunu yapmak isterdi, ama kendini tuttu ve '*Bir katile ne kadar yakın olduklarını bilselerdi!*' diye geçirdi içinden. Ve kendi kendine gülümsedi. O ak-

şam gözlemlerini ve duygularını not ederken bu sahneyi de unutmamalıydı.

Lastik ameliyat eldivenlerini giyerken polislerin bu küçük ayrıntıya aldırmamaları da onu eğlendirmişti. '*Sanırım beni mikroplardan korkan bir paranoyak sandılar,*' diye düşündü. Sonra oradaki çöp kutusunun önünde bir an durdu ve elindeki boş kahve bardağıyla sandviç kağıdını oraya attı. Evinde prova ettiği gibi, çantasını omzundan aşağıya aldı ve içindeki üç zarfı çıkararak işten çıkmış, evlerine dönen insanların arasından geçip posta kutusuna doğru yürüdü. Etrafta potansiyel teröristler için konmuş gözetleme kameraları olduğunu tahmin ettiği için, her şeye rağmen başını önüne eğip posta kutusuna yaklaştı. Kutuya tehlikeli maddeler atılmamasını öğütleyen etikete bir an baktı ve üç zarfı delikten içeriye attı.

Bunu yaparken yine gülmek geldi içinden. ABD Posta İdaresi etiketteki tehlikeli maddeleri yazarken, yasadışı uyuşturuculardan, zehirlerden ya da bomba imalatında kullanılan maddelerden söz ediyordu. Ama o, özenle seçilmiş bazı kelimelerin bunlardan çok daha tehlikeli olduğunu biliyordu.

Kendi kendine, bazen en komik sözler sadece senin duyduklarındır, diye mırıldandı. O üç zarf artık ABD'nin en meşgul ve en güvenli posta idarelerinden birinin elindeydi. O anda o kadar heyecanlandı ki, Grand Central garının yüksek çatısına doğru başını kaldırıp bağırmak geldi içinden, kalp atışları hızlandı. Trenlerin, insanların sesleri o anda sanki yok oldu ve kendisini bir anda, kendi yarattığı sıcak, harika bir sessizliğin içindeymiş gibi hissetti. O anda sanki Karayipler'in mavi sularına girmiş, yüzüyormuş, dünyaya süzülen ışık huzmelerini seyrediyormuş gibiydi.

Hayalinde yaşattığı dalgıçmış gibi, suyun yüzüne doğru yavaşça yükseliyormuşçasına, ağır ağır nefes verdi.

Kendi kendine, *'İşte, başlıyoruz,'* dedi.

Sonra kendisini yine o insan selinin ortasına bıraktı ve içi dolmuş olan banliyö trenine doğru yürüdü. Trenin nereye gittiğine aldırmıyordu, çünkü duracağı yerler onun umurunda bile değildi.

2

Üç Kızıl Saçlı

Doktor Karen Jayson için 'Kızıl Bir' olduğu gün, zaten gerçekten de zor bir gündü.

O sabah ilk iş olarak, orta yaşlı bir kadına, test sonuçlarına göre rahim kanseri olduğunu söylemek zorunda kalmıştı; öğleye doğru bir başka hastaneden gelen telefonla, eski hastalarından birinin bir trafik kazasında ağır yaralandığını öğrenmişti. Hemen bunun arkasından, müthiş bir böbrek sancısıyla getirilen bir hastayı hastaneye yatırmak zorunda kalmış ve sancının ilaçla geçmeyeceğini, onun ameliyat edilmesi gerektiğini idrak etmişti. Sonra da hastanın sağlık sigortası yetkilisine ameliyatın zorunlu olduğunu açıklamak için telefonda yaklaşık bir saat dil dökmüştü. Bekleme odasında, her biri kendine göre önemli hasta olan, rutin muayeneden boğaz ağrısı ve gribe kadar, çeşitli şikayetleri olan bir sürü hasta bekliyordu.

Akşama doğru, sonunda biraz nefes almak için zaman bulacağını düşünürken, ölmek üzere olan ve hiç tanımadığı bir adamın son anlarında bulunması için, hastaneye bağlı olan Shady Grove Yaşlılar Evine çağırdılar onu. Adam doksan

yaşını aşmıştı, göğsünün kemikleri çıkmış, gözlerinde ışık kalmamıştı ama hâlâ hayata tutunmaya çalışıyordu. Karen meslek yaşamında ölen pek çok insan görmüştü elbette, fakat buna hâlâ alışmamıştı. Yaşlı ve ölmekte olan adamın serumunu ayarlamaktan başka yapabileceği bir şey olmadığını biliyor, kendisini çağıran bakımevi hemşirelerine kızıyordu.

Ama onu çağırmışlardı ve onlara gelemem diyemeyeceğine göre, işte şimdi yaşlı ve ölmek üzere olan adamın başındaydı.

Hasta odasındaki kalorifer radyatörleri sıcaktı fakat doktora göre oda nedense fazla çıplak ve soğuktu. Ölüm sanki loş bir odaya daha kolayca girermiş gibi, içerisi yarı karanlıktı. Yaşlı adamın etrafında birkaç makine, panjuru kapalı bir pencere, eski bir metal gece lambası, birkaç parça buruşmuş, karışmış beyaz bez ve hafif bir çöp kokusundan başka bir şey yoktu. Odanın duvarlarına bu çıplaklığı giderecek renkli, ucuz bir manzara resmi bile asılmamıştı. Yani bu oda ölmek için bile güzel bir yer sayılmazdı.

Doktor, '*Özellikle daha iyi günler görmüş bir yaşlılar evinde, çıplak bir odada ölmenin hiçbir romantik yanı yok, bunu yazan şairler halt etmiş,*' diye geçirdi içinden.

Çok geçmeden yardımcı hemşire, "Adam öldü," dedi.

Karen son birkaç dakika içinde, yaşlı adamın nefes alıp vermede zorlandığını görmüş, kalp monitörünün alarm sesini duymuştu ve televizyonda doktorlarla ilgili bir dram dizisi izleyen herkes onun öleceğini anlardı zaten. Uzandı, yeşil elektronik çizgiye bir an baktıktan sonra, yaşlı adama hayat veren makineyi kapadı ve ölüm olayında hiç de ekranda göründüğü gibi sinematik bir gerginlik olmadığını düşündü.

Ölüm çoğu zaman, kalabalıkların maç sonrası gitme-

siyle boşalan bir stadyumda söndürülen ışıklar gibi, sönüp gitmekti. Doktor içini çekti ve bu imajın bile fazla şiirsel olduğunu düşündü ve gerekeni yaptı. Parmağını ölen adamın boğazına bastırdı ve nabzına baktı. Ölen adamın teni elinin altında kağıt gibi inceydi ve onun hafif parmak basıncı bile o tende iz bırakacaktı.

"Ölüm saati, dört kırk dört," dedi.

Bu saat rakamında, birbiri içine yerleştirilmiş, birbirine uymuş kareler gibi, insanı tatmin eden matematiksel bir şey vardı sanki. Ölen adamın hastalık çizelgesini inceledi ve sonra, ölünün göğsündeki kablo uçlarını söken hemşireye baktı. Ölenin adını unuttuğu için çizelgeye tekrar bakmak zorunda kaldı.

"Bay Wilson'ın ölüm belgesini doldurduktan sonra imzalamam için bana getir lütfen," dedi.

Karen, ölen adamın adını o anda unuttuğu için kendinden utanır gibi oldu. Ölen bir insanın adı hemen unutulmamalıydı. Yaşlı adamın yüzü huzurlu gibi görünüyordu. Ölüm ve klişeler bir arada, diye düşündü. Bir an için Bay Wilson'ın kim olduğunu öğrenmek istedi. Saat dört kırk dörtte pek çok umutlar, hayaller, anılar, deneyimler yok olmuştu. Bu yaşlı adam hayatta neler görmüştü acaba? Aile? Okul? Savaş? Aşk? Üzüntü? Mutluluk?

Bu odada, son anlarında onun kim olduğunu söyleyecek hiçbir şey yoktu. Karen o anda, ölümün böyle bilinmezlerle beraber gelmesine sinirlendi. Yaşlılar Evi hemşiresi onun ne düşündüğü hissetmiş gibi, odadaki sessizliği bozdu.

"Bay Wilson sevimli bir ihtiyardı, doktor hanım," diye konuştu. "Biliyor musunuz, gayda müziğini çok severdi, ama İskoç değildi. Sanırım Orta batı eyaletlerinin birinden gelmişti. Yani Iowa ya da Idaho'dan gelmiş olabilirdi."

Karen bu yaşlı ve sevimli adamın hayatındaki sevginin temelindeki hikayeyi hayal etti, fakat artık her şey kaybolmuştu. "Haber vermem gereken bir ailesi var mıydı?"

Hemşire başını iki yana salladı ve "Ben yine de onun buraya gelişinde doldurulan kabul belgelerine bir bakayım," dedi. "Revire yatırıldığı zaman kimseye haber vermediğimizi biliyorum."

Hemşire doksan yaşını geçtikten sonra ölmüş yaşlı bir adamın cenaze hazırlıkları için gerekli bürokratik işlemleri yapmaya koyuldu.

Karen, "Sen belgeleri hazırlarken ben de biraz bahçeye çıkayım," dedi.

Hemşire ona baktı ve hafifçe başını salladı. Doktor şimdi Yaşlılar Evinin otoparkında kuytu bir köşeye gidecek ve orada kendisini kimsenin görmeyeceğini düşünerek bir sigara yakacaktı, ama onu görenler de olacaktı aslında. Doktor sigarasını içtikten sonra tekrar Yaşlılar Evine girip oradaki bürosuna geçecek ve önüne getirilen ölüm belgelerini imzalayacak, gereken kısa raporunu yazacaktı.

Yaşlılar Evi, Karen'ın, psikiyatriden kardiyolojiye kadar bir düzine uzman doktorla birlikte iç hastalıkları uzmanı olarak görev yaptığı, kare şeklindeki kırmızı tuğla hastane binasına birkaç blok mesafedeydi. Hemşire, Karen'ın yarım sigara içtikten sonra, Bay Wilson'ın belgelerini tamamlamak için geri geleceğini biliyordu. Karen masasının çekmecesinde sakladığını sandığı Marlboro paketindeki sigaraların tam ortalarına kırmızı kalemle işaret koymuştu ve orada çalışanların hepsi biliyordu bunu. Hemşire aynı zamanda, Batı Massachusetts'de hava ne olursa olsun, yağmurda ve dondurucu soğukta bile Karen'ın manto giyme-

diğini de bilirdi. Hemşireye göre, Karen'ın hava durumları konusunda böyle davranmasının, yağmura soğuğa aldırmamasının nedeni, doktor olarak kendisi de sigaranın bir gün onu öldüreceğini bildiği halde ondan vazgeçememesiydi.

Karen arabasıyla evine giden toprak yola girip kenardaki eski posta kutusunun önünde durduğu zaman, vakit akşam yemek saatini geçmişti. Karen şehir dışında, koruma altındaki kırsal toprakların ve ormandaki yürüyüş yollarının yakınlarında yaşıyordu ve etrafta onunkine benzer birkaç villa daha vardı. Sonbaharda, yapraklar dökülürken bu bölgenin manzarası harika olurdu, ama kış başlamış, hava soğumuştu ve etraf çoğunlukla çamurluydu.

Karen'ın evinde ışıklar yanıyordu, fakat aslında evde onu karşılayacak kimse yoktu. Doktor yalnız yaşıyordu, böyle karanlık ve üzücü gecelerde karanlık bir eve girmekten hoşlanmadığı için, evine zaman ayarlı bir ışıklandırma sistemi taktırmıştı. Yine de insanın ailesi tarafından karşılanmasına benzemiyordu bu tabii, ama karanlık bir eve girmekten çok daha iyiydi. Karen'ın Martin ve Lewis adlı iki kedisi her akşam heyecanla onu beklerlerdi, ne var ki bu da yeterince mutlu edemezdi onu. Aslında kırsal alanda bulunan bu evde bir köpek beslemeyi çok isterdi fakat çalışma saatleri uzundu, evden çok uzun zaman ayrı kalıyordu ve özellikle insana ihtiyaç duyan bir köpek cinsi alıp evde uzun saatler boyunca yalnız bırakamayacağının bilincindeydi. Kendi hallerinde, uysal kediler insansız yaşamak için daha uygun evcil hayvanlardı ve onun yokluğunu pek hissetmiyorlardı.

Karen yıllardır şehrin ışıklarından, enerjik hayatından uzak, yalnız başına yaşamaya alışmıştı. Bir zamanlar evlenmişti ama evliliği yürümemiş, boşanmıştı. Bir erkekle ilişki

yaşamış, ancak o da uzun sürmemişti. Bir kadınla eğlenmeyi denemiş, bu oyunu da hiç beğenmemişti. Akşamları barlarda bir kadeh içki içip beğendiği erkeklerle arkadaş olmayı ya da sanal sohbet kanallarını denemiş, ama bunların hiçbirinde başarılı olamamıştı. Sonunda yalnız başına yaşamanın onu hiç de rahatsız etmediğini anlamıştı. Yalnızlık onun kendine olan güvenini artırıyordu.

Karen'ın iyi bir işi ve diğer doktor arkadaşlarından gizlediği bir de hobisi vardı: Oldukça iyi, ama amatör bir stand-up komedyendi. Ayda bir kez eyalette, müşterilerine "açık-mikrofon" geceleri yapan yaklaşık bir düzine komedi kulübüne gider ve amatörce zevkini tatmin ederdi. İçinden geldiği gibi, önceden düşünmeden komedi yapmak çok hoşuna gidiyordu. Sahneye çıkıp süre bitiş düdüğü çalana kadar espriler yaparken, kendisini izleyen seyircilerin kahkahalar atıp atmayacaklarını, ya da surat asıp dudak büküp bükmeyeceklerini asla bilemezdi elbette. Karen insanları güldürmeyi sever, hatta sahne süresi dolup aşağıya davet edilmekten bile bir tür zevk alırdı. Her ikisi de ona hayatın zevkli ve acayip yanlarını hatırlatırdı.

Aklına gelen esprileri, şakaları, komik fıkra ve olayları kayda aldığı küçük bir Apple dizüstü bilgisayarı vardı. Normal bilgisayarı hasta raporları, tıbbi bilgiler, raporlar ve meşgul bir profesyonelin doğal elektronik yaşantısıyla doluydu. Küçük bilgisayarını da hobisi gibi, meslektaşlarından ve arkadaşlarından saklardı. Ona göre, amatör komedyenlik de sigara tiryakiliği gibi, sır olarak saklanması gereken bir alışkanlıktı.

Posta kutusunun kapağı yine aralık bırakılmıştı... postacı bunu her zaman yapar, bazen zarfların ıslanmasına, kirlenmesine neden olurdu. Karen arabasından indi, posta kutu-

suna gitti ve içindeki her şeyi hiç bakmadan aldı. O sırada buz gibi bir yağmur çiselemeye başladı ve ensesine düşen birkaç damla ürpermesine neden oldu. Karen tekrar arabasına atladı ve küçük gölcüklerin bazı yerlerinin buzlanmaya başladığı taşlı, toprak yolda evinin kapısına doğru gitti.

O anda nedense, o gün ölen yaşlı adamı hatırladı. Aslında bir ölüm raporu yazıp imzaladığı günlerde bunu hatırlaması doğaldı. İçinde sanki bir boşluk oluşmuştu ve o adam hakkında bir şeyler öğrenme ihtiyacı hissediyordu. Hemşire ona *gayda* ve *Iowa*'dan söz etmişti ama bunlar arasında nasıl bir bağlantı olabileceğini merak ediyordu. Zihninde bu merakını giderecek bir hikaye uydurmaya çalıştı hemen.

Yaşlı adam gayda müziğini ilk olarak çocukluğunda duymuştu. Yan taraftaki eski eve komşu olarak Glasgow ya da Edinbourgh'dan bir adam taşınmıştı ve bu komşu çoğu zaman içkiyi fazla kaçırır ve memleketini özlerdi. İşte böyle sıla hasreti çektiği zamanlarda gaydasını dolaptan çıkarır ve akşam güneşi Iowa ufkunda batarken, onunla memleket müziği çalmaya başlardı. Çünkü o komşu memleketinin yemyeşil tepelerini özlerdi. Bay Wilson – o zamanlar henüz bir çocuktu tabii – yatak odasının açık penceresinden gelen o olağanüstü müziği dinlerdi. "Cesur İskoçyalı" ya da "Mavi Bone". Müziğin büyüsü oradan gelmişti işte.

Karen o anda kafasından uydurduğu bu hikayenin hiç de fena olmadığını düşündü.

Sonra, *"Bir alışkanlık haline gelmiş miydi bu acaba?"* diye düşünmekten kendini alamadı. *"Yani gayda müziğini seven bir adamın ölümünü mü gördüm?"* diye mırıldandı. Yani, o yaşlı adamın ileri yaşından dolayı değil de, gaydanın olağanüstü ezgisini duyamadığı için ölmüş olması mümkün olabilir miydi acaba?

Arabayı evin önünde durdurdu, çantasını, mantosunu ve posta kutusundan çıkardıklarını alıp, soğuk ve karanlık havada kapıya doğru yürüdü.

İki kedisi kapının açıldığını duyunca ona doğru seğirttiler, ama bunu yapmalarının en büyük nedeni belli ki iyice acıkmış olmalarıydı. Karen mutfağa gitti, kedilere bir tas daha kuru kedi maması verecek, kendine bir kadeh beyaz şarap alacak ve ısıtıp yiyebileceği bir şeyler olup olmadığını anlamak için buzdolabına bakacaktı. Pek iştahlı bir kadın sayılmazdı ve bu yüzden, elli yaşını geride bırakmış olmasına rağmen oldukça zayıftı. Mantosunu koltuğun üzerine attı ve çantasını onun yanma koydu.

Sonra, gelen zarf ve faturalara bakmak için, altında çöp kutusu bulunan masaya gitti. Üzerinde New York posta damgası olan zarf, telefon ve elektrik faturalarının arasında duruyordu. Kredi kartları teklifi olarak bankalardan gelen iki mektubu yırtıp attı. Demokratik Ulusal Komisyon'dan, Sınır Tanımayan Doktorlar Birliği'nden ve Greenpeace'den gelen mektuplara bir göz atıp kenara koydu.

Karen faturaları bir rafa koydu, gereksiz kağıtları yırtıp çöp sepetine attı ve kimden geldiği belli olmayan zarfı açtı.

Zarfın içinden çıkan mektubu okur okumaz elleri titredi ve hafif bir çığlık atmaktan kendini alamadı.

Sarah Locksley, Kızıl İki olduğu zaman çıplaktı.

Önce pantolonunu, sonra süveterini çıkarıp yere bırakmıştı. Postacı ona gelen zarf ve kağıtları evin kapısındaki delikten içeriye attığında, Sarah her öğleden sonra içtiği votka ve ağrı kesicilerin etkisiyle oldukça sarhoştu. Zarfların delikten içeriye atılıp kapının arkasına, yere düştüğünü

duydu. Kağıtların çoğunun, günü geçmiş faturalar olduğunu biliyordu fakat o bunları yine umursamayacaktı.

Doğruldu ve televizyon ekranında kendi aksini görünce, yarı çıplak dolaşmanın anlamsız olduğunu düşündü. Sutyenini ve fanilasını çıkarıp yan taraftaki divanın üzerine fırlattı, o halde ekranın önünde sağa sola gidip geldi. Kendini zayıf, halsiz hissediyordu, ancak bunun nedeni spor yapması ya da koşu antrenmanı değildi. Bir zamanlar çekici bir kadın olduğunu biliyordu, ama şimdi kendisini zayıf ve umutsuz hissediyordu.

Sarah uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtı ve ekrandaki gölgesi bir anda yerini bir dizi sahnesine bıraktı. Kumandanın ses düğmesine basıp televizyonun sesini kıstı. Sarah bir diziyi izlerken, senaryo gereği yapılan konuşmaları dinlemez, sanatçıların hareket ve konuşma tarzlarına bakarak kendi senaryosunu yazmaktan hoşlanırdı. Kendi senaryosu belki çok daha aptalca olurdu, fakat en azından kendi istediğini söylemiş olurdu. Ona göre, onun senaryoları dizi yazarlarının senaryolarından daha iyi oluyordu.

Ama bu oyununu uzun zaman sürdüremeyeceğinin de bilincindeydi... Televizyonun taksitlerini bir süredir ödeyemiyordu ve onu satın aldığı mağazanın çalışanları yakında bir gün gelip elinden alacaklardı. Aynı durum eşyaları, arabası ve muhtemelen evi için de geçerliydi.

Ekrana bakarak, sarhoş ağzıyla, geveleyerek söyledikleri odada yankılanır gibiydi.

"Oh Denise, seni çok seviyorum... özellikle de inanılmaz vücuduna hayranım."

"Evet, Dr. Smith, ben de seni seviyorum. Beni kollarına al ve ameliyatla büyütülmüş göğüslerimle beraber uçur beni buralardan..."

O sırada televizyon ekranında uzun boylu, siyah saçlı, bir kalp cerrahından ziyade bir modele benzeyen bir erkek, ciddi bir hastalığı yokmuş gibi görünen güzel vücutlu, genç bir sarışına sarılıyordu. Sarah hayatında hiç doktora gitmemiş, sadece dişlerine kaplama yaptırmak için dişçiye gitmek zorunda kalmıştı. Ekrandaki sanatçıların ağızları oynuyordu, ancak konuşmalar Sarah'ın ağzından çıkıyordu.

"Evet, bunu yapacağım... ama test sonuçların laboratuardan geldi ve bunu nasıl söyleyeceğim, bilemiyorum, fakat fazla zamanın kalmadı..."

"Ama bizim aşkımız her hastalığı yenecek kadar güçlüdür."

Sarah o anda, *"Hah, sen öyle san!"* diye düşündü. *"Sanırım Botokslu güzel Denise'i ve yakışıklı Doktor Smith'i hayatımdan çıkaracağım."*

Ekranda reklamlar başlayınca Sarah pencereye gitti. Perdesi açık pencerenin önünde o çıplak haliyle kollarını başının üstüne kaldırıp bir süre kımıldamadan durdu. Bunu yaparken, meraklı komşulardan birinin ya da içi lise öğrencileriyle dolu okul otobüsünün caddeden geçmesini ve genç öğrencilere gerçek bir gösteri yapabilmeyi umuyordu. Lise öğrencilerinden bazıları onu beşinci sınıf öğretmeni Bayan Locksley olarak mutlaka hatırlarlardı.

Sarah gözlerini kapadı ve *"Bana bak!"* diye düşündü. *"Hadi, lanet olsun, baksana bana!"*

O anda gözlerinin dolduğunu ve birkaç damla gözyaşının yanaklarına süzüldüğünü hissetti. Ama onun normal hallerinden biriydi bu.

Sarah istifa edene kadar sevilen bir öğretmendi. Eski bir öğrencisi onu bu halde, çıplak olarak pencere önünde görse belki daha çok severdi.

Bir yıldan daha az bir süre önce, geçen yıl yaz tatili başlamadan kısa bir süre önce istifa etmişti Sarah. Kocası açık, sıcak bir Cumartesi günü üç yaşındaki kızlarını alıp süt ve sebze almak için markete gitmiş, bir daha da geri dönmemişti. İşte, Sarah da onların gidişinden iki gün sonra, Pazartesi günü işinden istifa etti.

Sarah pencerenin önünden çekildi ve posta deliğinden atılıp yerde üst üste yığılmış olan zarflara ve faturalara baktı. Kendi kendine, *"Kapıya gelirlerse asla cevap verme,"* diye mırıldandı. *"Kapı zili çalsa da, kapı yumruklansa da sakın açma. Telefon çalarsa da cevap verme. Olduğun yerde kal, çünkü kapıya gelen kişi üzgün görünen bir polis memuru olabilir ve alçak sesle, 'Özür dilerim, Bayan Locksley, bir kaza oldu ve ne yazık ki...' diye kekeleyebilir."*

Bazen hayatının nasıl olup da öyle güzel bir günde mahvolduğuna şaşıyordu Sarah. Aslında o gün de bugün olduğu gibi, bulutlu, yağışlı, karanlık, berbat bir gün olabilirdi. Ama o gün tam aksine, açık, güneşli bir hava vardı ve yere düştüğü zaman sanki tutunabileceği bir bulut arıyormuşçasına gökyüzüne bakmış, fakat umutsuz gözleri boşlukta kalmıştı.

Sarah bu adaletsizliği düşününce omuzlarını silkti.

Yine pencereden dışarıya baktı. Sokaktan geçen hiç kimse yoktu ve bugün çıplak gösterisini yapamayacaktı. Ellerini karışık kızıl saçlarının arasından geçirdi ve onları en son ne zaman yıkadığını ve taradığını düşündü. En azından birkaç gündür dokunmamıştı saçlarına. Yine omuzlarını silkti. Bir kez daha, *"Bir zamanlar güzeldim, mutluydum, istediğim gibi yaşıyordum,"* diye düşündü.

Ama artık her şey bitmişti.

Döndü ve yine kapının arkasına yığılmış olan zarflara, kağıtlara baktı. Yüzünü buruşturdu ve "Keşke biraz daha sarhoş olsaydım," diye düşündü, fakat bilinci açılmaya, kendine gelmeye başlamıştı.

Kapıya gitti ve eğilip yerdeki her şeyi almayı düşündü, orada bir zarf ya da herhangi bir kağıt parçasının kalmasını istemiyordu.

Üzerinde gönderici adresi olmayan New York damgalı zarf, yığının en üstünde duruyordu. O zarf nedense dikkatini çekti, eğilip aldı. Önce bir alacaklısının, dikkat çekmek için, gönderici adresi yazmadan bir zarf göndermiş olabileceğini düşündü. Üzerinde büyük kırmızı harflerle İkinci Uyarı yazan zarfları zaten hiç umursamazdı. Ancak bu zarfın üzerinde gönderici adresi yoktu ve insan içinde ne olduğunu merak ediyordu.

Kendi kendine söylenerek zarfı açtı. Ondan yine artık ihtiyacı olmayan bir şey için olmayan parasıyla ödeme yapmasını isteyecekler, onu tehdit edeceklerdi, ne var ki o hiçbir şeyi umursamıyordu artık.

Zarftan çıkan kağıdı okumaya başladı. Ama daha ilk satırı bitirdiği zaman, bir süre önce içtiği içkinin ve aldığı uyuşturucu hapların bunu anlamak için yeterli olamayacağını düşündü.

Mektubu bitirdiğinde kendisini ilk kez tamamen çıplakmış gibi hissetti.

Jordan Ellis, Kızıl Üç olduğu saatte, o sabah son dersinden çıkmıştı ve canı sıkılıyordu. Yeni rolünü hemen öğrenemedi, çünkü o anda başarısızlıklarının sonuncusunu, Amerikan Tarihi dersinden aldığı zayıf notu düşünüyordu.

O dersle ilgili yazdığı yazıya D-artı notu almış ve hocası da kağıdına, "Beni Gör" notu yazmıştı. Kağıdı avucunda buruşturup içini çekti, sonra yine açtı ve düzeltti. Aslında bu kadar zayıf bir not alacak kadar tembel ve yeteneksiz olmadığını biliyordu. Kelimeleri, cümleleri, fikirleri kullanma konusunda oldukça iyiydi. Bir süre öncesine kadar notları çok iyiydi, hep A notu alırdı ama nedense son zamanlarda durumu bozulmuştu.

Jordan bunları düşünürken birden sinirlendi, her şeyin birbirine bağlı olduğunu biliyordu. Fransızca, tarih, matematik ve fen derslerinden çoğu zaman zayıf not alıyordu, İngiliz edebiyatında pek iyi sayılmazdı ve üniversite giriş sınavlarında da başarılı olamamaktan korkuyordu. Nedense kendini derslerine vermiyor, başarılı olamıyordu. Okul psikoloğu bir hafta önce onu karşısına oturtmuş ve bir süre konuştuktan sonra, "Jordan, sen annenle baban ayrıldıklarında büyük bir darbe aldın, kızım," demişti ona. "Bu darbenin etkisinden kurtulman gerekiyor."

Ancak bunu yapmak psikoloğun söylediği kadar kolay değildi elbette.

Jordan psikolojiden nefret ediyordu. Okul psikoloğuna göre, hayat biraz da bir ipe asılıp bir uçurum üzerinde sağa sola sallanmaya benzerdi ve Jordan'ın elleri bu ipten kaymak, kopmak üzeydi.

Artık evsiz kaldığını, hayatında her şeyin yalandan ibaret olduğunu ve ona en yakın iki insanın bir hayalden, bir yanılgıdan başka bir şey olmadığını hissediyordu. Artık hiç kimseyi sevemeyeceğine inanıyordu. Çok öfkeliydi ve korkunç bir şeylerden, hayatını paramparça ederek bir kenara atan bir şeylerden sorumlu olduğunu düşünmekten de alamıyordu kendini.

Okulun son yılında durumuna baktığı zaman, kirli, çamurlu yolda önüne atılmış kayalar ve çatlaklardan başka bir şey göremiyordu. Eskiden arkadaşlık ettiği, birlikte iyi vakit geçirdiği erkekler artık onunla alay ediyor, iyi arkadaş dediği kızlar arkasından konuşuyor, onun dedikodusunu yapıyorlardı. Hayatı o kadar karmaşık bir hal almıştı ki, nereye dönüp bakacağını bilemiyordu.

Jordan'a göre, tipik bir günü, sabah bir sınavda kırık not almak, beden dersinde basketbol oynarken topu elinden kaçırıp oyundan çıkarılmak, akşam yemeğinde yemekhanede yanına kimse oturmak istemediği için, yemeğini yalnız başına yemekten ibaretti.

Bir yerlere saklanmak, kimseye görünmemek isterdi, ama bunu yapması mümkün değildi. Kalabalıklar arasında kaybolmak isterdi, ama lanet kızıl saçları yüzünden hemen göze çarpardı. Çoğu zaman başına bir kep takardı ama bunun bile pek bir yararı olmazdı.

O sırada, arkasında kitaplarla dolu ağır sırt çantası olduğu halde, başını önüne eğmiş, sanat dersinin işlendiği sınıf ile fen dersleri laboratuarları arasındaki dar yolda yürürken, özel okul yatakhanesinin duvarındaki sarmaşıklardan buz gibi yağmur suları damlıyordu. *"En azından hava durumu da benim halim kadar bozuk,"* diye düşündü. Yağmur yüzünden yerleşke yollarında herkesin koşarak kaçtığını, etrafın bomboş olduğunu görünce sevindi. Akşama daha çok vakit vardı, fakat kara bulutlar etrafa sanki gece oluyormuş gibi bir görüntü vermişti.

Öğle yemeği yememiş, kafeteryadan bir portakal, bir parça ekmek ve küçük bir kutu süt alıp parkasının cebine atmıştı. Odasında yalnız başına yiyip içecekti.

Son sınıf öğrencisi olduğu için, yerleşke etrafındaki küçük evlerden birinde tek kişilik bir oda tutmayı başarmıştı. Kaldığı ev, belki yüz yıl önce inşa edilmiş, ahşap kaplı, yenilenmiş bir New England eviydi, önünde geniş bir veranda ve ahşap bir merdiven vardı. O evde bir zamanlar okul rahiplerinin yaşadığı söylenirdi ve içerde sanki kilise havasına benzer bir hava vardı. Evde şimdi altı son sınıf öğrencisi, kızlar takımı koçu ve İspanyolca hocası Bayan Gonzales kalıyordu. Bayan Gonzales sözde yatakhane yöneticisi ve kızların dert ortağıydı, ama boş zamanının çoğunu genç, evli ve iki çocuk babası olan futbol koçu yardımcısıyla geçirirdi. Bazen ikisinin arzu dolu iniltileri ince duvarların dışına taşar, diğer odalardaki kızlar buna güler ve aynı zamanda onları kıskanırlardı.

Jordan, Bayan Gonzales'in odasından gelen inlemeleri, hafif çığlıkları ve arzulu sesleri hatırlayınca sırıtmaktan alamadı kendini. O şekilde inlemek herhalde çok zevkli bir şeydir, diye düşündü. Kendisi bir zamanlar erkek çocuklarla oynaşırken hiç de o kadar büyük zevk duymamıştı.

Bunları düşünürken, sırt çantasında sanki kitaplardan daha başka bir ağırlık varmış ve bütün sıkıntıları yeniden omuzlarına yükleniyormuş da onlardan kurtulmak istiyormuş gibi, başını iki yana salladı. Okul valizini hazırlarken ebeveyninin gelip ona, "Jordan, seninle konuşmamız gerekiyor..." dedikleri günden beri ilk kez, devam etmenin buna değip değmeyeceğini düşündü. Aslında olanların kendi suçu olmadığını biliyordu, fakat yine de her şeyin suçlusu kendisiymiş gibi hissediyordu.

Jordan bunları düşünerek, aklı karışmış bir halde odasının bulunduğu küçük eve girerken, başındaki ve parkasındaki yağmur sularını silkeledi. Başındaki kepi çıkardı ve et-

rafta kimse olmadığı için, kızıl saçlarını sağa sola savurdu. Herkes hâlâ öğle yemeğindeydi ve öğleden sonraki spor çalışmalarının başlamasına pek fazla zaman kalmamıştı. Evin sakin hali onu rahatlattı ve evde kalanlara gelen postaların altı tabla içinde durduğu masaya doğru yürüdü. Kendisine ait olan tablada üç mektup vardı.

Zarflardan birinin üzerinde babasının zor okunan el yazısı, ikincinin üzerinde de annesinin daha güzel, okunaklı el yazısı vardı. İki mektubun aynı anda gelmiş olmasının Jordan'a göre muhakkak bir anlamı olmalıydı. İkisi arasında yeni ve dramatik bir tartışma, oldukça büyük bir anlaşmazlık vardı. İkisinin yaptığı açıklamadan sonra, hemen her hafta aralarında bir anlaşmazlık, bir fikir ayrılığı, bir kavga çıkıyordu. Onların bu tutumları karşısında avukatları da ne yapacaklarını bilemiyor, bazen onları tehdit bile ediyorlardı. Annesi ve babası, Jordan'ı ele geçirilmesi gereken en son duygusal savaş alanı, Waterloo olarak kabul ediyor, Bonaparte ve Wellington misali, onun için savaş veriyorlardı.

Jordan onlardan gelen mektuplarda neler olduğunu biliyordu. İkisi de diğerinin anlaşmaya yanaşmadığından yakınacak, Jordan'ın kendisine hak vermesini isteyecekti. Örneğin annesi, "Babanla değil de benimle yaşamak istemez misin, yavrum?" diye soracak, babası da "Annen sadece kendini düşünür, bunu sen de bilirsin," diyecekti.

Annesi ve babası ona mektup yazmaya sadece kısa bir süre önce başlamışlardı. Jordan'ın e-postalara aldırmadığını ve cep telefonuna gelen aramaları da sesli mesaj kutusuna yönlendirdiğini görmüşlerdi. Fakat Jordan annesinin pahalı pembe mektup kağıdına, ya da babasının başlıklı iş mektupları kağıdına yazdığı mektupları okumadan kaldırıp

atamazdı ve bunu onlar da biliyordu. "Bunu da öğreniyorum," diye mırıldandı.

Ve ebeveynlerinden gelen zarfları hiç açmadan sırt çantasına attı. Annesiyle babasının arasındaki yeni anlaşmazlık konusunda kendisinden destek beklediklerini bilmek az da olsa sevindiriyor, onu tatmin ediyordu.

Fakat üçüncü zarf şaşırtıcı gelmişti. Üzerinde kendi adıyla adresi ve New York posta damgasından başka bir şey olmayan bu zarfın nerden geldiğini anlamak olanaksızdı. İlk anda bunun annesiyle babasının boşanma davasına bakan avukatlardan birinden gelmiş olabileceğini düşündü, ama sonra bunun mümkün olmadığını anladı. Çünkü bu avukatlar mektuplarını çok gösterişli, adları ve hukuk firmalarını belirten pahalı kağıtlara yazar, yine böyle zarflarla gönderirlerdi. Ancak bu zarf çok inceydi ve Jordan odasına çıkıp içeriye girene kadar zarfı elinde birkaç kez çevirdi, inceledi. Nerden geldiği belli olmayan bu zarfı açmak, içinden gelmiyordu. Böyle zarflardan asla iyi haber çıkmazdı.

Parkasını çıkarıp bir kenara koydu, sırt çantasını yatağının üzerine attı. Öğle yemeği olarak yiyeceği portakalı soymaya başladı, ama yarısını soyduktan sonra durdu, omuzlarını silkti ve zarfı yırtıp açtı.

Mektubu ağır ağır okudu, sonra bir kez daha okudu.

Sonra birden, sanki odasına biri girmiş ve yanına gelip oturmuş gibi, irkildi ve başını çevirip baktı. Dudakları titremeye başladı.

Bu bir şaka olmalı, birisi oyun oynuyor bana, böyle bir şey gerçek olamaz, diye düşündü.

Tek mantıklı açıklama bu olabilirdi, ama içinde yine de

büyük bir korku vardı. Mantıklı olan bir açıklama bu mektubu yazan kişi için hiç de önemli olmayabilirdi.

O sabah kendisini bundan daha yalnız hissedemeyeceğini düşünmüştü, ne var ki şimdi, o anda çok daha yalnız kaldığını anladı.

3

Panik Bir.
Panik İki.
Panik Üç.

Her bir Kızıl, mektubunu okuduktan sonra kendine has bir tarzda paniğe kapıldı. Kızıl saçlıların her biri, birden korkunç bir halde patlar gibi görünen duygularını kontrol altına aldıklarını düşündüler, fakat bu bir yanılgıydı. Her bir Kızıl, tehdit edici ifadelere uygun tarzda tepki gösterdiğini düşündü, doğru adımları attığına inandı. Onlar kendilerini sadece kendilerinin kurtarabileceğini düşündüler. Her bir Kızıl, hayatına karşı yapılan tehdidi kendine göre değerlendirdi ve çok farklı sonuçlara ulaştı. Üçü de, gerçekten tehlikede olup olmadığı konusunda emin değildi, belki de birileri onların canını sıkmak, korkutmak istiyordu, ama bu iki alternatif de onlar için çok anlamsızdı. Üç Kızıl da gerçek durumlarının ne olduğunu anlamaya çalıştı, ama başaramadılar bunu. Ne yaptıklarını bile anlamadan, sadece kafalarını karıştırmakla kaldılar.

Üç Kızıl'dan hiçbiri, hiçbir konuda emin olamıyordu.

Karen Jayson'ın ilk düşüncesi, mektubu okuyup geçir-

diği şoku atlattıktan sonra, polisi aramak, onlara olanları haber vermek oldu.

Sarah Locksley, ölen kocasının küçük çalışma odasında, üst rafta bir çelik kutuda kilitli olarak sakladığı tabancayı aradı ve buldu.

Jordan Ellis ise hiçbir şey yapamadı, hastalanmış gibi yatağına uzandı ve orada kıvrıldı, büzülüp kaldı.

Karen dedektifle konuşurken çok öfkeliydi. Mektubu iki kez dikkatle okudu, sonra mutfak masasının üstüne fırlattı ve büyük bir öfkeyle duvar telefonunu açtı. Polisle konuşurken de sinirlerine hakim olamadı. Tehdit edilmeye alışık değildi, mektuptaki garip ifade tarzına çok kızmıştı ve resmi bir dille ve sert, öfkeli bir ifadeyle konuşurken kimseden korkmadığını düşünüyordu.

Karen polisle konuşurken onun kendisine yardımcı olacağını düşünüyordu ama çok geçmeden yanıldığını anladı.

Acil yardım numarası olan 911'i aradığında, karşısına çıkan ses, "Polis. İtfaiye. Acil Yardım," diye konuştu.

"Ben Marigold Yolu'nda yaşayan Doktor Karen Jayson'ım. Bir dedektifle konuşmak istiyorum."

"Acil durumunuz nedir, hanımefendi?"

Karen, "Bana 'doktor' diye hitap edin, memur bey," diyerek düzeltti, fakat sonra bunu yaptığına pişman oldu.

Acil santralindeki memur, "Tamam, doktor hanım, acil durumunuz nedir?" diye tekrar sordu. Konuşan memurun sesinden de görev nöbetinin sonuna yaklaştığı ve çok yorgun olduğu belli oluyordu.

Karen, "Bir tehdit mektubu aldım," diye cevap verdi.

"Kimden aldınız?"

"Bilmiyorum, zarfta gönderenin adı ya da adresi yoktu."

"İsimsiz bir tehdit, öyle mi?"

"Evet, aynen öyle."

"Pekala, bu durumda bir dedektifle konuşmalısınız."

Karen, *"Ben de zaten bunu istemiştim,"* diye düşündü ancak sesini çıkarmadı.

Santral onu, en yakın kasabada, mütevazı belediye binasının karşısında, itfaiye ve sağlık merkezinin yanında bulunan küçük, tuğla duvarlı karakol binasına bağladı. Karen kasabanın yaklaşık sekiz kilometre dışında, kırsalda yaşıyordu ve karakol binasını ancak Cumartesi sabahları alışveriş yapmak için markete gittiği zaman görürdü. Tahminine göre, kasaba polisinin işi çoğunlukla, yollarda hız yapan gençleri kovalamak, kavga eden karı kocaları barıştırmak ve uyuşturucu çeteleriyle mücadelede şehir polislerine yardımcı olmaktı. Çünkü uyuşturucu çeteleri, şehir sokaklarında sattıkları uyuşturucuları hazırlayıp paketlemek için kırsal kesimde çalışmanın daha rahat olduğunu biliyor, kırsala ve küçük kasabalara kaçıyorlardı. Karen, kasaba karakolunda eğitimli ve uzman polis sayısının ondan fazla olamayacağını düşündü.

Çok geçmeden hattın diğer ucunda gür bir ses, "Ben Dedektif Clark," diye konuştu. Karen, adamın sesinden oldukça yaşlı ve deneyimli bir polis olduğunu anladı, sevindi.

Dedektife kendini tanıttı ve isimsiz bir tehdit mektubu aldığını söyledi. Dedektif ona mektubu okumasını söylemeyince şaşırdı. Ama adam ona ilk olarak, "O mektubu size kim göndermiş olabilir, bu konuda bir fikriniz var mı, doktor?" diye sordu.

"Hayır."

"Zarfta ya da mektupta bize bir fikir verebilecek herhangi bir işaret var mı acaba?"

"Hayır, zarfın üzerinde sadece New York damgası vardı."

"Yani o mektubu size kimin yazdığı konusunda bir fikriniz yok, öyle mi?"

"Hayır, yok."

"Pekala, tartıştığınız ya da fikir ayrılığına düştüğünüz insanlar..."

"Hayır, yıllardır kimseyle tartışmadım, kavga etmedim."

"İşyerinizde size düşman olabilecek biri olabilir mi peki?"

"Hayır, dedektif."

"Son zamanlarda bir çalışanın işten çıkarılmasına neden oldunuz mu acaba?"

"Hayır, hayır."

"Herhangi bir komşunuzla anlaşmazlık yaşamış olabilir misiniz? Yani herhangi bir arazi tartışması, ya da köpeğinizin bir komşunun kedisini kovalaması gibi bir şey..."

"Hayır, köpeğim de yok zaten."

"Son birkaç gün ya da hafta içinde, açtığınız telefonun yüzünüze kapanması, ya da işe gidip gelirken arabanızı takip eden bir araba gibi, olağandışı, dikkatinizi çeken bir şeyler oldu mu hiç?"

"Hayır."

"Son zamanlarda bir hırsızlık olayı yaşadınız mı? Evinize ya da çalıştığınız yere gizlice giren oldu mu?"

"Hayır."

"Cüzdanınızı, kredi kartınızı ya da kimlik kartı gibi bir eşyanızı kaybettiniz mi?"

"Hayır."

"Ya internet? Bir kimlik hırsızlığı ya da..."

"Hayır, dedektif."

"Herhangi bir yerde, herhangi bir nedenle size zarar vermek isteyebilecek biri geliyor mu aklınıza?"

"Hayır."

Dedektif, canı sıkılmış gibi içini çekti, ama Karen bunu hiç de profesyonelce bulmadı. Ancak bunu da ona söylemedi elbette.

"Fakat oralarda bir yerde, belki farkında bile olmadan canını sıktığınız, öfkelendirdiğiniz biri olmalı, doktor. Yanlış tanı koyduğunuz bir hastanız oldu mu acaba? Hiç farkında olmadan, herhangi birinin hastalanmasına, hatta ölmesine neden olabilecek bir ihmalde bulunmuş olabilir misiniz acaba? Sizden hoşnut olmayan ve sizi dava eden bir hastanız oldu mu hiç?"

"Hayır, olmadı."

"Yani, size düşman olabilecek birini...?"

"Hayır, söyledim ya, dedektif, öyle biri asla olmadı."

Dedektif bir süre düşündü ve sonra, "Vay canına! Size böyle bir şaka yapabilecek biri olabilir mi peki?" diye sordu.

Karen böyle biri olabileceğini düşünemiyordu. Komedi kulüplerinde tanıştığı amatör komedyenlerin espri ve şaka yapma yetenekleri o kadar da güçlü değildi. Belki bazıları bazı arkadaşlarını korkutmak için buna benzer şakalar yapabilirlerdi, fakat hiçbiri, mutfak masasında duran bu mektubu yazacak kadar zalim olamaz, böyle bir eğlence düşünemezdi.

"Hayır, hayır, tanıdığım hiç kimsenin böyle bir şaka yapabileceğini düşünemiyorum, dedektif."

Karen bunu söylerken, hattın diğer ucunda dedektifin omuz silktiğini hayal edebiliyordu.

"Şey... bu durumda, hemen şu anda bir şey yapabileceğimizi sanmıyorum, doktor. Sadece devriye arabalarının sizin bölgenizde daha fazla dolaşmasını sağlayabilirim. Günlük toplantımızda şikayetinizden söz edeceğim. Ama açık bir tehdit hareketi görülene kadar..." Dedektif daha fazla konuşmadı, sustu.

"Bu mektup açık bir tehdit hareketi sayılmıyor mu yani?"

"Hem sayılıyor, hem de sayılmıyor."

"Nasıl yani? Bunun anlamı nedir, dedektif?"

Dedektif Clark, bir lise sınıfına hukuk dersi veriyormuş gibi bir ses tonuyla, "Şey, yazılı bir tehdit ikinci derece bir suç sayılıyor, doktor," diye konuştu. "Fakat siz düşmanınız olmadığını, böyle bir tehdidi hak edecek bir şey yapmadığınızı ve kimsenin de size bir şey yapmadığını söylüyorsunuz... elinizde sadece sizi rahatsız eden bu mektup var..."

"Fakat öyle sanıyorum ki, birinin bana, öldürülmek üzere seçilmiş olduğumu söylemesi, sadece rahatsız edici bir ifade olmaktan çok öte bir şey, değil mi, Dedektif Clark?"

Karen bunu oldukça sert bir sesle söylediğinin farkındaydı. Bu sert konuşmasının polisi biraz harekete geçirebileceğini sanıyordu fakat düşündüğünün tam tersi oldu.

"Doktor, ben bunu garip bir olay olarak kabul ediyorum, ya da birisi size kötü bir şaka yaptı diyorum. Veya birisi, bilmediğimiz bir nedenle sizi biraz korkutmak istemiş de olabilir, bu yüzden gerçekten bir hareket olana kadar, şimdilik beklememiz gerekiyor. Birisi sizi takip ederse, banka hesabınıza girerse ya da bunlara benzer bir şey olursa hemen harekete geçeriz. Sizden para da isteyebilirler, ya da belki..."

Dedektif sustu, bir an tereddüt etti ve sonra, "Bazı tehdit olaylarında bir öğretmene, bir meslektaşına, eski sevgilisine kin güden insanlara da rastlarız," diye devam etti. "Ama bu kişiler her zaman tehdit edilenle bir ilişkisi olan ya da olmuş insanlardır. Tehdit olaylarında çok geniş çaplı araştırma yapmak gerekir. Ancak siz böyle bir insan olmadığını söylediniz. Size kin güden bir insan olabilir mi acaba?"

"Hayır, ya da olabilir fakat ben bilmiyorum."

"Pekala, geçmiş yaşantınızı düşünün. Hayatınızda olağandışı bir olay yaşadınız mı?"

"Hayır."

"Pekala, görüyorsunuz işte!"

"Yani bu durumda yapabileceğim hiçbir şey yok mu?"

"Hayır. Yani, şu anda bizim yapabileceğimiz bir şey yok, Doktor. Siz hiç kuşkusuz bazı önlemler alabilirsiniz. Evinizde alarm sistemi var mı? Yoksa bir tane taktırın. Büyük bir köpek alabilirsiniz. Son birkaç aydır ilişkiniz olan insanları daha yakından inceleyin. Kızdırmış ya da kendisine karşı hatalı davranmış olabileceğiniz insanların listesini yapın. Hastalarınızı ve onların ailelerini düşünün. Tam olarak tedavi edemediğiniz bir hastanızın hapishaneden yeni çıkmış psikopat bir yeğeni, kuzeni, herhangi bir akrabası olabilir...

"Bunları düşünün, Doktor. Böyle olaylarda insanlar, beklemedikleri için, hemen yanlarında olduğu halde, kendilerini tehdit eden kişiyi göremezler. Özel bir dedektif tutup mektubu gönderen kişi konusunda araştırma yaptırabilirsiniz... ama çok zor bir iştir bu. Onlar bir e-postanın kaynağını bulabilirler, ancak eski tarz, postayla gelen bir

mektubun izini sürmek zordur. FBI bile böyle durumlarda başarısız kalıyor. Antraks mektuplarını ya da bombacı olayını hatırlarsınız, değil mi? Tüm yeni teknoloji olanaklarına rağmen bir şey yapamadılar. Halbuki biz bu küçük kasabada bu tür olanaklardan ve insan gücünden de yoksunuz. Eyalet polisinde bile böyle modern imkanlar yok. Yerinizde olsam, farkında olmadan kızdırmış olabileceğim insanların listesini yapardım. Düşünün, böyle isimler bulup bana getirirseniz, ben de gidip onlarla konuşabilir, bir ipucu yakalamaya çalışabilirim. O zaman onların içine Tanrı, ya da Massachusetts polisinin korkusunu salabilirim. O ana dek."

"Yani siz şimdi bana, bir ölüm tehdidinin araştırılması gereken bir suç olmadığını mı söylüyorsunuz, dedektif?"

"Pekala, şikayetiniz konusunda bir rapor yazacağım, böylece bu olay yasal kayıtlara girecek. Fakat açık söyleyeyim, doktor, insanlar bu tür boş tehditleri her zaman yaparlar."

"Fakat bu boş bir tehdide benzemiyor, değil mi?"

"Hayır, ama bu konuda hiçbir şey bilmiyorsunuz. Muhtemelen hiç anlamı olmayan bir tehdit bu!"

Karen yüzünü buruşturdu ve "Evet, olabilir," diyerek başını iki yana salladı.

Telefonu kapadı ve kendi kendine, "Evet, ama ya değilse!" diye mırıldandı.

Sarah Locksley, ağır adımlarla, ölen kocasının küçük çalışma odasına girerken titriyordu. Arka tarafında perdesi kapalı bir tek penceresi olan daracık bir odaydı burası, içinde, üzeri çizilmiş eski, meşe bir masa ve onun üzerinde de eski bir bilgisayar vardı. Kocası ev hesaplarını orada ya-

par, ödenecek faturaları, vergileri toplar ve Irak savaşının ilk günlerinde Bağdat Havaalanı yolunda kamyonla ikmal malzemeleri ve ağır donanım taşıdığı günlerin anılarını yazardı. Sarah yeniden hamile kalınca, o küçük odayı bebek odası yapacaklardı.

Odanın duvarlarında, ikisinin düğün günü çekilmiş fotoğrafları, üçünün birlikte ve Sarah'ın kızıyla çekilmiş çerçeveli fotoğrafları asılıydı. Odada, 2004 şampiyonluğu sonrası, takımın oyuncuları tarafından imzalanmış bir Red Sox flaması ve kocasının Ulusal Muhafızlar üniformasıyla çekilmiş bir fotoğrafı da vardı. Etrafta başka fotoğraflar, anılar, saçma küçük şeyler de vardı. Sevgililer gününde alıp üzerine pembe ve portakal rengi bir kalp resmi çizerek kocasına hediye ettiği bir deniz kabuğu masada duruyordu. Balık şeklinde bir biblo, kapağı açılınca *Beni Nehre Götür* şarkısının küçük bir parçasını çalan bir müzik kutusu ve siyah renkli küçük bir Porsche araba maketi, masanın üzerinde duran diğer küçük eşyalardan bazılarıydı.

Bu Porsche araba maketi bir doğum günü hediyesiydi. Kızları doğduktan kısa bir süre sonra bir gece, kocası bir sürü espri yapmış, hayatta ciddi babalık görevinden başka, sorumsuzca bir şeyler yapmak ve kendisine pahalı ve çok hızlı bir spor araba almak istediğini söylemişti. Birkaç ay sonra, karısının aldığı hediye paketini açıp içinden küçük bir oyuncak spor araba çıktığını görünce de kahkahayı basmıştı.

Ailesini öldüren kazadan sonra Sarah bu küçük odaya sadece iki üç kez girmişti. Her girişinde de orada fazla kalmamış, alacağını alıp hemen çıkmış, kapıyı arkasından hemen kapamıştı. Kızının bitişikteki odasına da aynı şekilde

girip çıkardı. Odalarda her şey onların öldüğü günkü gibi duruyordu. Sarah bu durumun yas tutan acılı insanlar için normal olduğunu biliyor, ama yine de o odalara girerken korkuyordu. Çünkü oralara girdiği zaman, kocasının ya da kızının karanlık köşelerden gelecek seslerini duyacağını, teninde ellerinin temasını hissedeceğini düşünüyordu. Böyle anlarda onların kendisi için ağladıklarını, parmaklarını dokunuşunu duyar gibi oluyor, ağlamaya başlıyordu.

Kocası ona silahı kaldıracağını söylemiş, ama bunu yapamadan ölmüştü.

Sarah kapının eşiğinde durdu, ışığı yakmaya bile korkuyordu ve o anda, düşündüklerini yapmaya zaman bulamadıklarını hatırladı. Grand Canyon'a, sonra Avrupa'ya gidecekler, daha güzel bir sayfiyede daha büyük bir ev, yeni bir araba alacaklardı. Ama başlarına gelecek felaketi asla tahmin edememişlerdi tabii.

Sarah başını kaldırıp, kocasının polisiye ve korku romanlarıyla, kendi anılarını yazarken incelediği 2. Dünya Savaşı ve Vietnam anılarıyla dolu kitap raflarına baktı. En üst rafta, okunmuş, eski Val McDermid, James Hall ve John Grisham romanlarının arkasında, şifreli kilidi olan, yeşil renkli, metal bir mermi kutusu vardı.

Sarah o kutuyu alacaktı. Kilidin şifresini biliyordu, kızının doğum günüydü rakamlar.

Üst rafa baktı ve sanki sevdiği iki insanın ruhları onu gözetliyormuş gibi, yüksek sesle, "Özür dilerim," dedi. "Fakat o silahı almam gerekiyor."

Kocası bölge itfaiyesinde şef olarak çalışmıştı. Sarah öğretmendi. Kocası yangınları söndürür, kendisi de çocukların yazılarındaki hataları düzeltirdi. Kocası siren çalarak hızla giden kırmızı itfaiye araçlarına binerdi. Onların hayat-

larında hiçbir zaman egzotik yazlık evler, büyük Mercedes Benz arabalar olmayacaktı elbette. Onların birinci sınıf yaşantıları yoktu, ama her zaman için rahat, güzel ve mutlu bir aile olarak yaşayacaklardı...

Onlar her zaman orta-sınıf, liberal ve saygın insanlardı. Kıyafetlerini yakındaki alışveriş merkezinden alırlar, akşam yemeğinden sonra yan yana oturup televizyon izlerlerdi. New England spor kulüplerinin çalışmalarını, maçlarını izlerler, büyük maçlarda Fenway Park'a ya da Gillette Stadyumu'na gitmeyi düşünürlerdi. Birlik üyesi olur, bununla gurur duyarlardı. Vergilerden şikayet ederler, işlerini sevdikleri için, bazen fazla mesai ücreti bile istemeden çalışırlardı. Geceleri yorgunluk hissetmeden, birbirlerine sarılarak yatarlar, güneş doğana kadar mutlu, rahat uyurlardı...

Sarah hayatlarının son günlerinde bile çok mutlu olduklarını hatırladı. O sabah Ted, küçük kızları Brittany'yi gıdıklayıp, kahkahalarla güldürerek başının üstüne kaldırmış, sonra altı yıllık Volvo arabalarının arka koltuğuna oturtup emniyet kemerini takmıştı. Sonra direksiyona geçip oturmuş, Sarah'a el sallamış, gülmüş ve kızıyla beraber yola çıkmıştı.

Dokuz Blok. Manav dükkanı. Ve ölüm.

Hiç kimse bu sözcükleri yan yana getirmeyi düşünemezdi. Mazot tankerinin kırmızı ışıkta geçerek bütün hızıyla kocasının kullandığı arabaya çarpması kimin aklına gelebilirdi, hangi mantık alırdı bunu? Sarah bu ayrıntıyı düşünmekten her zaman nefret ediyordu. Yaz etkisini göstermeye başlamış, hava açık ve sıcaktı. New England'da artık hiç kimse kalorifer yakıtı kullanmıyordu. Mazot tankerinin o yolda büyük bir hızla gitmesine hiç gerek yoktu.

Çarpışma anında kocası ve kızının emniyet kemerleri hiç

kuşkusuz bağlıydı, hava yastıkları anında açılmış olmalıydı. Volvo'nun çarpışma anlarında içindeki insanları koruyacak şekilde tasarlanmış çelik karoseri gerekeni yapmıştı.

Ama bunların hiçbiri işe yaramamış, kocası ve kızı o çarpışma anında ölmüşlerdi.

Sarah odaya girince yine bir an tereddüt etti ve "Bak, Teddy," diye konuştu. "Birisi beni öldürmekle tehdit ediyor. Silahı alıp kendimi öldürmeyeceğim, inan bana. Birkaç kez bunu yapmayı düşündüm, fakat sana söz veriyorum, bunu yapmayacağım. En azından şimdilik yapmam."

Mermi kutusunu bulup içindeki tabancayı almak için sanki kocasının iznine ihtiyacı varmış gibi hissediyordu. Her ikisi de dindar ailelerde büyümüşlerdi ve intihar etmenin ne kadar büyük bir günah olduğunu biliyorlardı. Aslında mantıklı bir günahtı bu, fakat yine de günahtı işte.

Sarah kendisini birçok farklı şekilde korkak bir kadın olarak düşünürdü. Cesur olsaydı büyük olasılıkla intihar etmeye karar verirdi. Ya da yeterince cesur olsaydı, normal yaşantısına devam eder, kendisini toparlardı. Ya da gerçekten cesur olsaydı, anlamlı bir şeyler yapar, örneğin şehirde özel dersler verir, ya da ölen kocasını ve kızını onurlandırmak için Sudan'a gider, AIDS'li bebeklere yardım ederdi.

Kendi kendine konuşmaya devam ederek, "Ama cesur değilim işte," dedi. Bazen yüksek sesle konuşurken bunun farkında bile olmuyordu. Bazen de hayalinde konuşuyor ve sadece kendisi için anlam taşıyan bir şeyler söylüyordu. Yine bir an düşündü ve "Kesinlikle cesur değilim," diye söylendi.

Ancak her şeye rağmen o silaha ihtiyacı vardı.

O sırada, içinde biraz öncüler geni kalmış olabileceğini

düşündü. Birisi onu tehdit ediyor ve o da bir kovboy filminde olduğu gibi, silaha sarılıyordu işte.

Kapı eşiğinde birkaç saniye daha durup etrafı gözden geçirdi, sonra hızla içeriye girdi. Etrafa bakınırken, sanki odada bulunan her eşyanın anılarla kendisini cezalandırmasını bekler gibiydi. Hızlı adımlarla kitap raflarına gitti, tozlu mermi kutusunun önünde bulunan kitapları bir kenara itti, kutuyu alıp hemen dışarıya çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

Sonra, sanki içinden konuşur gibi, "Üzgünüm Teddy, ama orada fazla kalamıyorum," diye mırıldandı.

Yeşil renkli metal mermi kutusunu sağ koltuğu altına kıstırıp yürürken, kızının odasına bakmamak için diğer eliyle yüzünü kapadı. O gün bir başka hayaletle daha konuşmaya dayanamazdı ve hızlı adımlarla mutfağa doğru yürümeye devam etti.

Hâlâ çıplaktı, ama silahı almak ve tehdit mektubunu tekrar hatırlamak onu birden kendine getirmişti. Soyunduğu yere gitti, çamaşır ve giysilerini attığı yerden alıp yine hızla giyindi.

Sonra tehdit mektubunu aldı, salondaki kahve masasının üstüne bıraktığı mermi kutusunun yanına koydu. Kilidin şifresini girdi, kutunun kapağını açtı. Siyah bir Colt Python .357 Magnum tabanca kutunun dibinde, mermi kutusunun yanında duruyordu. Tabancayı alıp bir süre elinde çevirerek inceledi, sonra silindirin boş olduğunu gördü. Ve içine altı mermi yerleştirdi.

Tabanca eline oldukça ağır geldi ve onu kaldırıp nişan alarak ateş edebilecek kadar gücü olup olmadığını düşündü. Tabancayı iki eliyle birden kavradı ve filmlerde gördüğü gibi, bacaklarını açarak ateş etme pozisyonu aldı. Silahı iki

elle kullanmak daha kolaydı tabii, ama yine de zor olduğunu düşündü. *"Bu bir erkek silahı, Teddy hep bir erkek silahı olsun isterdi,"* diye mırıldandı. *"Minik kadın tabancalarını sevmezdi o."*

Bunu düşününce kendini tutamadı, hafifçe gülümsedi.

Tehdit mektubundaki ifadeye baktı.

Sizler ölmek üzere seçildiniz, demişti o psikopat.

Tabancayı mektubun üzerine koydu ve onu yazan deliye hitap ederek, *"Ben zaten yarı ölüyüm, manyak herif. Ve bu Kızıl Saçlı Küçük Kız savaşmadan teslim olmayacak sana. Hadi gel bakalım, neler olacağını görelim!"* diye mırıldandı.

Sarah gösterdiği tepkiye kendisi de şaşırmıştı. Düşüneceğini sandığının tamamen tersini yapıyordu. Aslında zaten ölmek istediği için, sadece kapısını açıp o Koca Kötü Kurt'u, ya da o manyak katili davet etmesi, onun, kendisini öldürüp çektiği acılardan kurtarmasını beklemesi gerekiyordu.

Ancak bunun tam tersini yaptı, tabancanın silindirini döndürdü ve metalik sesini dinledi. Ve *"Pekala, gel de ne yapacağını görelim bakalım! Belki yalnız sayılırım ama aslında değilim!"* diye homurdandı. Eyaletin doğusunda yaşayan yaşlı ebeveynini ya da bir zamanlar dost bildiği, ama artık görüşmediği insanları arayıp onlardan yardım istemeye hiç niyeti yoktu. Polise, bir avukata, bir komşuya ya da başka birine haber vermek de istemiyordu. Onu kurban olarak seçmiş olan bu kaçık caniyle yalnız başına karşılaşacaktı. Belki çılgınlıktı bu yaptığı, fakat ne olursa olsun bunu yapacaktı.

Ve ne gariptir ki, o anda içinde bir sıcaklık hissetti. Çünkü bir an için, ölen kocası ve kızının büyük olasılıkla onunla gurur duyacaklarını düşündü.

Jordan yatağının üzerinde, cenin pozisyonda büzülmüş, donup kalmıştı. Bir daha hareket edip edemeyeceğini merak ediyordu. Ancak uzunca bir süre sonra, diğer kızların yatakhaneye döndüklerini, yükselen seslerini, kapanan kapıların çarpılışını, kahkahaları ve kızlardan birinin şakacıktan inler gibi sesler çıkardığını duydu ve yatağının üzerinde kımıldadı. Birkaç saniye sonra doğruldu ve yatağın kenarına oturup ayaklarını yere sarkıttı. Sonra mektubu aldı ve bir kez daha okudu.

Bir an için gülmek geldi içinden.

"Hayatımdaki tek Koca Kötü Kurt'un sen olduğunu mu sanıyorsun?" diye söylendi.

Bu mektubu ona yazan serserinin sıraya girmesi gerekecekti. Birbirlerine yabancı olan ve sürekli kavga eden anne babasından, öğretmenlerine ve ona sırt dönmüş arkadaşlarına kadar herkes zaten onu yavaş yavaş öldürüyordu. Şimdi onlara bir de bu isimsiz şakacı adam katılmıştı.

Birden isyan etme, herkese kafa tutmak isteğiyle doldu. Bu mektubu ona yazan her kimse, hiç kuşkusuz onunla dalga geçmek istemişti. Üniversiteye hazırlanan lise son sınıf öğrencileri son derece muzip ve aynı zamanda da zalim olabiliyorlardı. Onlardan biri hiç kuşkusuz onunla eğlenmek, tepkisini görüp gülmek istemiş olacaktı. Mektubu yazan kişi şiddetten söz ediyordu fakat o yine de kızları istisna kabul etmemeliydi. Sınıfındaki kızlardan bazıları erkeklere taş çıkartacak kadar güçlü ve kavgacıydılar.

Jordan dişlerini gıcırdattı ve "Lanet olsun sana, aşağılık pislik!" diye homurdandı.

Mektubu tekrar eline aldı ve bir zamanlar sınav sorularını dikkatle okuyup incelerken yaptığı gibi, her satırını inceleyerek, dikkatle bir kez daha okudu.

Mektuptaki kelimelere, ifadelere bakılırsa, bunu yazan kişi pek de genç olmamalıydı. Cümleler, sınıfındaki çocukların ifadelerinden daha olgun bir ifadeyle yazılmıştı. Fakat bir sonuca varmadan önce, dikkatli olması gerektiğinin farkındaydı. İfadeler olgun bir insanınki gibi görünebilir, ama mektup yine de genç biri tarafından yazılmış olabilirdi. Jordan gibi pek çok sınıf arkadaşı da Hemingway, Faulkner, Froust ve Tolstoy edebiyatından örnekler almaktan hoşlanırlardı. Sınıfındaki kız ve erkek öğrencilerden bazıları çok güzel yazılar yazabiliyordu.

Jordan, üzerinde kağıtlar, kalemler, not defterleri ve bir dizüstü bilgisayar olan masasına gitti. Üst çekmeceden, bazı notlarını saklamak için kullandığı dosyayı çıkardı ve mektubu da onun içine koydu.

Pekala, bundan sonra ne yapması gerekiyordu?

Birden üşür gibi olduğunu hissetti, hafifçe ürperdi. Düşündü ve o anda yapabileceği ya da yapması gereken pek fazla bir şey olmadığına karar verdi. Oturup bu konuda çok iyi düşünmesi gerektiğini biliyordu.

Başını salladı. Ona bu mektubu yazan kişi Kırmızı Başlıklı Kız masalını öğrenmesini istiyordu galiba ve o da bunu çok güzel yapmasını bilirdi.

Şimdi basketbol antrenmanına gitmesi gerekiyordu. Ama oyundan ve duşunu aldıktan sonra okul kütüphanesine gidebilir ve Grimm Masalları'nı bulabilirdi. Dersleri iyi gitmiyor, sınavlarda çoğu zaman zayıf not alıyordu nasıl olsa, bu yüzden kaçık bir katil tarafından tehdit edilse de, bir sınıf arkadaşının oyununa gelse de, yüz yıl önce yazılmış bir peri masalını okumanın hiçbir sakıncası olmayacaktı.

4

Koca Kötü Kurt, Kızılların, mektubunu okudukları zaman gösterdikleri tepkiyi kendi gözleriyle göremediği için üzgündü. Bu yüzden onların tepkilerini, mektubu okuyunca nasıl davrandıklarını hayalinde canlandırmaya, neler yapmış olacaklarını düşünerek bundan zevk almaya çalıştı.

Kızıl Bir; öfkelenecek,
Kızıl İki'nin kafası karışacak,
Kızıl Üç, korkacaktı.

Her bir Kızıl'ın uzun menzilli kamera ile çektiği hafif bulanık fotoğraflarına baktı bir süre. Bilgisayarının bulunduğu masanın arkasında, duvarda, her bir Kızıl'ın bir düzineden fazla fotoğrafı ve onlar hakkında topladığı bilgileri yazdığı kartlar vardı. Bir genç kız ve iki kadınla ilgili aylardan beri topladığı bilgiler gözlerinin önündeydi. Onların geçmişlerini, yaşam tarzlarını ve görünüşlerini çok iyi biliyordu artık. Kızıl Bir, berbat bir sigara tiryakisiydi. Kızıl Üç, okul yerleşkesi bahçesinde, bir ağacın altında hep yalnız başına oturuyordu. Kızıl İki'nin, bir içki dükkanından kolları paketlerle dolu olarak çıkarken fotoğrafını çekmişti.

Zayıf bir kadındı. Kadının fotoğrafını bir gazete kupürünün üzerine yapıştırmıştı. Gazete parçasında, 'İtfaiyeci ve 3 Yaşındaki kızı araba kazasında öldüler,' yazıyordu.

Adamın odasının duvarı, karakollardaki dedektif odalarının duvarlarına benziyordu, onlar gibi, takip edilen olaylar hakkında bilgiler ve onlara ait fotoğraflarla doluydu. Ama onlardan oldukça farklıydı: Polisin duvarında öldürülmüş insanların olduğu suç mahallerinin fotoğrafları olurdu, çünkü onlar birçok sorunun cevabını bulmaya çalışırlardı. Adamın duvarındaki resimler ise halen yaşayan, fakat ölmesi gereken, sorularının çoğu cevaplanmış insanlara aitti.

Kızıllardan her birinin mektuba farklı tepki göstereceğini adam çok iyi biliyordu. Tehdit alan insan davranışlarının değerlendirildiği edebi ve bilimsel çalışmaları incelemek için oldukça uzun zaman harcamıştı. Korku konusunda bazı ortak tepkiler vardı tabii – örneğin, yüzerken köpekbalığı yüzgeci görenlerin kalp atışları hızlanırdı – ama Kötü Kurt'a göre, korkunun tepkisi herkeste biraz farklı oluyordu. Örneğin, bir uçak havada türbülansa girip sarsıldığında, bir yolcu, koltuğun kollarına sıkıca yapışıp korku içinde bağırırken, yan koltukta oturan yolcu sükunetini bozmaz, kitabını okumaya devam edebilirdi. O, bir romancı ve bir katil olarak, bu konuları iyi incelediğine inanıyordu. Ve korkuyla yaratıcılık arasındaki bağlantıyı da çok iyi değerlendirmesini bilirdi.

Kız ve iki kadın mektupları aldıktan sonra adam somut bazı şeyler olmasını bekliyordu. Onların duygularını tahmin edebileceğini düşünüyordu. Ona göre, Kızıllar sendeleyip düşecekler, korkudan titreyeceklerdi. Bir süre önce bir TV kanalında, ünlü keskin nişancılarla yapılan bir söyleşiyi izlemişti. Adamların Kore'de, Vietnam'da ve Irak'ta yaptıkları suikastlar ileri teknoloji ürünü kameralarla fotoğ-

raflanmış ve ekrana getirilmişti. Adam keskin nişancıların insan öldürürken gösterdikleri tepki ve heyecana da hayran olmuştu. Fransızlar buna soğukkanlılık diyorlardı.

Keskin nişancılar kurbanlarına, sanki hiçbir kişilikleri yokmuş gibi, "hedef" diyorlar ve adam öldürdükten sonra kabus görmemekle övünüyorlardı. O, buna inanmakta zorluk çekiyordu. Daha önce işlediği cinayetlerden edindiği deneyime göre, insan öldürmenin beyinde bir yankılanması oluyordu. İnsan ancak olayı yeniden yaşarken gerçekten tatmin oluyordu. O cinayetlerden sonra kabuslar görüyor ve keskin nişancıların da gördüğünü tahmin ediyordu. Fakat bunu kamera ve kamuoyu önünde söyleyecek değillerdi elbette.

Aslında bu da onu özel yapıyordu. O her şeyi belgeliyordu. Çok sevdiği bir şeydi bunu yapmak; aksiyonlar ve düşünceler önemliydi onun için. Bu ölüm endişesiydi. Oturdu ve parmaklarını klavye üzerinde gezdirerek yazmaya başladı:

İçlerinden biri – hepsi değil, ama en azından birisi – polisi arayacak. Beklenen bir şey bu! Fakat onlar gibi, polisin kafası da karışacak. Polis, olacak bir olayı önleme konusunda pek becerikli değildir. Polis bir cinayet işlendikten sonra katili bulabilir belki – ancak cinayeti önceden engelleyemez. Gizli Servis başkanı korur ve bunu yapabilmek için binlerce adam-saat, bilgisayar zamanı harcar ve akademik çalışma yaparlar. Ama yine de zaman zaman hata yaparlar.

Kızılları koruyan hiç kimse yok.

Biri, belki de üçü birden bir yerde benden saklanmaya çalışacaklar Çocukların saklambaç oyununu düşün. Avantaj her zaman saklananları arayan ebededir, çünkü avlarını

tanır o. Büyük olasılıkla onların nerelere saklanacaklarını tahmin eder ve korktukları için belirsizlik içinde olduklarını bilir

Eminim içlerinden en az biri gerçeğe, yani benim ellerimde öleceğine inanmak istemeyecek. Bazı insanlar korkuyla yeraltına saklanırlar. Ama bazıları korktuğu halde tehlikeye inanmak istemez. İnsan son nefesinin yaklaştığına inanmaktansa, kendisine hiçbir şey olmayacağına inanmayı yeğler.

Kızıllardan en az biri – belki üçü de – yardım aramayı düşünecek fakat nasıl bir yardıma ihtiyaç olduğunu bilemeyecekler, şaşkın bir halde kalacaklar. Bir başkasından öğüt alsalar bile, bu kişi tehdidi belki küçümseyecek ama yok edemeyecek. Çünkü insanlar hayatın kaprislerine inanmak istemezler Bizler yıldırımlara ve kazalara inanmak istemeyiz. Yaşadığımız her gün avlanmak üzere olduğumuz halde, buna da inanmayız. Yani danışılan birisi Kızıllara hiçbir şey olmayacağını söyleyecek ama onun dediğinin tam tersi olacak.

Peki benim karşımdaki tehdit nedir? Bana kim meydan okuyacak?

Kızıllarım kendilerini çeşitli şekillerde korumaya çalışacaklar Benim görevim de tabii, onların korunmasını etkisiz hale getirmek olacak. Bunu yapabilmek için, atacakları her adımı tahmin edecek kadar onlara yaklaşmam gerekecek. Ancak aynı zamanda kim olduğumu da gizlemek zorundayım. Onlara yakın olmalı ama gizli kalmalıyım.

Adam durdu. Akşam yemeği vakti yaklaşıyordu. Ancak yemek için kalkmadan önce aklına gelen fikirleri yazıp bitirmeliydi ve parmakları tekrar klavye üzerinde dolaşmaya başladı.

Benim yapmak istediğimi şimdiye kadar hiç kimse yapamadı.

Üç kurban var elimde, birbirinden çok farklı.

Ve birbirinden uzak.

Üç farklı ölüm var kapıda.

Üçü de aynı günde, sadece birkaç saat farkla gerçekleşecek. Belki de sadece dakikalar olacak aralarında. Domino taşları gibi, birbirini izleyecek ölümler. Her biri bir öncekini takip edecek. Tık, Tık, Tık.

Durdu ve bu görüntüyü sevdiğini düşündü.

O keskin nişancılardan biri de belki aynı günde, hatta aynı saat ya da dakika içinde çok sayıda insan öldürmüş olabilirdi. Ancak onların düşmanı farkında bile olmadan, hiç düşünmeden atış menziline girmiş, kolay hedef olmuş olacaklardı. Kısa süre içinde çok sayıda insan öldürmüş katiller tanıyordu. Ama bunlar nadir olaylardı, adam kasabanın bir tarafında birini vurup, bir başka semte gidiyor ve oradaki hedefi de kolayca vurup öldürebiliyordu. DC Sniper, Sam'ın Oğlu, Zodiac ve benzeri birçok keskin nişancı tanıyordu. Ancak bunların hiçbiri onun kadar özel biri olamazdı. Onun yapmayı planladığını şimdiye kadar hiç kimse denememişti. Onun bu cinayetleri Guinness Rekorlar Kitabı'na girecek kadar mükemmel ve nadir eylemler olacaktı. Kurbanların mümkün olduğunca yaklaşması gerekecekti. O çocuk masalında da Koca Kötü Kurt kurbanına iyice yaklaşmıştı. O da şimdi bunun planını iyi yapmalıydı.

5

Jordan oyun sırasında, takım koçunun spor salonundaki kalabalığın sesini bastıran bağırışını duydu ve durdu. Onun verdiği talimatın işe yaramayacağını biliyordu ama yine de hocasına itaat etmek zorundaydı tabii. Sonra birden sağa döndü ve zayıf olan o taraftan rakip potaya doğru sürdü topu. Karşı takım oldukça zayıftı ve kolay sayı yaparak ilerliyorlardı. Jordan basketbolu seviyor ve topu potaya sokarken büyük bir zevk duyuyordu. Ancak bazen Jordan'ın takımındaki savunma oyuncularından biri açık veriyor, yavaşlıyor ve karşı takım hücum oyuncusunu tutamıyordu. Böyle durumlarda karşı takım kolayca onların potasına geliyor ve bazen ikilik, bazen üçlük sayı yapabiliyordu. Başka varyasyonlar denediler ama savunmada yine açık verdiler. Basketbol sahasında her şey çok hızlı oluyordu tabii. Takımda oyuncuların çok iyi yer tutmaları önemliydi. Her şey iyi savunma ve hücuma bağlıydı.

Bazen rakip takım savunmasına takılıp sürdüğü topu kaptırınca çok sinirleniyordu Jordan. Kendisine destek ve pas vermesi gereken takım arkadaşının hatalarını görüp onu

uyarıyor ama istediği sonucu alamıyordu. Yanında oynayan takım arkadaşı sanki rakip oyuncuları incitmekten çekiniyormuş gibi, çok nazik oynuyor, sert müdahaleler yapmıyor, ancak diğerleri sanki suçlu Jordan'mış gibi, ona bağırıyorlardı.

Halbuki Jordan tehlikeli hücumlardan hatta yaralanmalardan bile hiç çekinmez, büyük bir cesaretle ve oldukça sert oynardı.

Bir ara durdu ve kollarını iki yanma indirip bekledi. Takım savunma oyuncusunun yaklaşık üç metre arkasından topu sürerek geldiğini biliyordu. Büyük spor salonunda çok sayıda seyirci vardı ve onların bağırışları, lastik spor ayakkabıların cilalı parke zeminde çıkardığı gıcırtıları bastırıyordu.

Jordan takım arkadaşının rakip savunma oyuncusunu atlatıp ilerlemeye devam ettiğini gördü. Rakip savunma oyuncusu da hemen onun arkasından koştu ve önüne geçerek topu potaya atışını engellemeye çalıştı. Fakat Jordan takımının savunma oyuncusu atış pozisyonunu bulamadı. Potaya oldukça yaklaşmış, fakat isabetli bir atış için yeterince girememişti.

Jordan onun kendisine pas vermeyip sayı yapmak istemesine ve de atış yapamamasına elbette çok sinirlenmişti. Oyun tekrar başladı ve Jordan sakinleşmeye çalışarak geriye koştu. Eğer dindar bir insan olsaydı, dua ederek de ancak bu kadar sakinleşebileceğini düşündü.

O anda kendi kendine, *şimdi kendimi basket sahasında bir rahibe gibi hissediyorum galiba,* diye mırıldandı.

Hafifçe öne doğru eğildi, kaslarını gerdi.

Fakat o kadar da masum olamazdı.

Yapmayı düşündüğü hareketin kural dışı, yani faul olduğunu biliyordu Jordan, ama bir spor muhabiri bir gün spor

sayfasında, basketbolda hafif suçlar işlenebildiğini yazmıştı ve şimdi o da küçük bir suç işleme riskini göze alabilirdi.

Jordan, rakip hücum oyuncusunun, kendisiyle takım arkadaşı arasındaki boşluğa dalmak üzere hızla koştuğunu gördü – aslında orasının açık olmaması gerekiyordu. Üç oyuncu aynı noktada bir araya geldiklerinde, Jordan rakip oyuncunun göğsüne bir omuz darbesi vurdu. İkisi kucaklaşır gibi birbirlerine sarılırken, darbeyi yiyen kızın soluğu birkaç saniye kesilir gibi oldu ve kız hafif bir çığlık attı. Jordan'ın takım arkadaşı onların çarpışmasından yararlanıp aralarından sıyrıldı ve topu kaparak rakip potaya doğru sürdü. Jordan arkadaşının kolay bir ikilik atış yapabileceğini düşündü ve sayı bekledi.

Ama o anda hakemin hemen düdük çalıp, "23 numara, faul!" diye bağırmasını da bekliyordu.

Salonda büyük bir gürültü koptu, seyircilerin bağırışları arasında, rakip takım koçunun da "Faul var! Faul var!" diye haykırışı duyuluyordu.

Jordan, "Haklısın Koç, faul yaptım işte!" derken adama sırıtarak bakıyordu.

Göğsüne darbe alan rakip oyuncu kız, kendini toparladı, derin bir nefes aldı ona öfkeli gözlerle bakarak, "Kaltak!" diye homurdandı.

Jordan ona hak verdi ama sesini çıkarmadı. Geriye döndü ve kendi yarı sahasına çekilirken, rakip takım oyuncularından da kendisine sert bir dirsek darbesi gelebileceğini düşünerek dikkatli oynamaya çalıştı. Basketbolda oyuncular çoğu zaman hakeme belli etmeden birbirlerine faul yapabiliyorlardı ve o da sert oynadığı için kendisine faul yapılabilirdi.

Oyunun sonuna yaklaşmışlardı ve salonda müthiş bir gü-

rültü vardı. Rakip takım oyunun sonlarına doğru Jordan'ın takımına yaklaşmıştı ve maçın galibi son saniyelerde atılacak sayılarla belli olacaktı. Son saniyelerde çok dikkatli olmaları, rakip takım oyuncularını kendi yarı sahalarına geçirmemeleri ve en azından birkaç sayı yapmaları gerekiyordu.

Fakat gürültülü salonda, cilalı parke zeminde rakip potaya doğru koşarken, bir anda nedense Kötü Kurt ve Kırmızı Başlıklı Kız masalını hatırladı. *Kurt onu atlatıyordu. Kimse onu kurtarmaya gelmiyordu. O şimdi ormanda tamamen yalnızdı ve kurtulması olanaksızdı, ölecekti. Kurt onu parçalayacak ve yiyecekti.*

Jordan bunları düşününce birden durdu, başını iki yana salladı ve bir akşam önce yaptığı araştırmayı unutmaya çalıştı. Okul kütüphanesinde iki saat boyunca Grimm'in Peri Masallarını okumuş, sonra bir buçuk saat boyunca da bilgisayarda Kırmızı Başlıklı Kız masalının psikolojik yorumlarını incelemişti. Öğrendikleri onu şaşırtmış, dehşete düşürmüştü. Karmaşık fikirler, duygular içindeydi.

O sırada birden kendi savunma oyuncusunun, "Dikkat! Dikkat!" diye bağırdığını duydu. Rakip hücum oyuncusunun üzerine geldiğini görünce, aniden döndü ve omzuyla onun sırtına vurdu. Herkes birden yine "Faul! Faul!" diye bağırmaya başladı. Ortalık yine karıştı, ama Jordan oyunda böyle şeyler olmasından hoşlanıyordu.

O sırada rakip hücum oyuncularından biri uzaktan bir üçlük attı ve sayı yaptı. Vakit azalıyordu, rakip takım onlara iyice yaklaşmıştı. Jordan topun havadan kendisine doğru geldiğini gördü, zıplayıp onu kaparken etrafını temizlemek için dirseklerini hızla salladı. Havada bir an için kendini yalnız hissetti. Topu elleri arasında tutarken bir an için et-

rafına bakındı, onu bir arkadaşına atarken, oyunu kazanacağız diye düşündü. Ama bu gidişle Kırmızı Başlıklı Kız masalında masum olanlar ölecek, kazanan Koca Kötü Kurt olacaktı galiba. *Hikayeyi değiştirmelerine şaşmamalı, orijinali tam bir kabustu,* diye mırıldandı.

O sırada yine hakemin düdüğü duyuldu. Takım arkadaşlarından birine faul yapılmıştı. Rakip takım onlara yetişmek, en azından beraberliği sağlamak için bütün gücüyle çabalıyordu, fakat faul atışları da sayı olacaktı.

Fakat Jordan o akşam bir şey kazandığını pek sanmıyordu. Evet, maçı kazanmışlardı, hepsi bu kadardı işte!

Maçın bitiş düdüğünden sonra kısa bir süre umutsuzluğunu unuttu ve galibiyet sevincini arkadaşlarıyla birlikte yaşadı. Neşe, sevinç ve mutlulukla, umutsuzluk, dar bir kanalda karşı karşıya gelen akıntılara benziyordu. Koca Kötü Kurt, etrafa saldığı korkunun, dehşetin tadını çıkarıyor olmalıydı. Bir yanda kazananlar, diğer yanda kaybedenler vardı.

Adam, Üç Numaralı Kızıl ile gurur duyuyordu. Jordan'ın oyundaki başarısı ve rakiplerinin hatalarından, zayıf yanlarından yararlanışı çok hoşuna gitmişti. O anda elinden gelse onun terli saçlarını, yüzünü okşamak isterdi. Mücadeleci bir kız bu, diye düşündü. Ama ona duyduğu yakınlık ve hayranlık, onu öldürme arzusunu daha da artırıyordu. O kıza bakarken, kendisini adeta ona doğru çekiliyormuş gibi hissetti.

Tribünde oyunu seyreden öğrenciler, öğretmenler ve ebeveynler gibi, oyun bitince, yüksek sesle, "Evet, gitme zamanı!" diye söylendi.

Adam not defterini ve kalemini ceketinin cebine koy-

du. Bir süre sonra, çalışma odasında oturup aldığı notları tekrar gözden geçirecek, değerlendirecekti. Kısa, çoğu tek kelimelik, kendine has anlamları olan ifadeler yazmıştı. Örneğin, *kendini tamamen oyuna veriyor, kendi takımından ya da rakip takımdan hiç kimseyle konuşmuyor, gevezelik etmiyor, kimseye bağırıp sinirlenmiyor, kendini beğenir pozlar almıyor, sahadaki diğer dokuz oyuncunun da hareketlerini çok yakından izliyor,* şeklinde notlar da almıştı.

Kızıl Üç'ün saçları sanki yanıyor gibi görünüyor, ifadesi de vardı notlarında.

Koca Kötü Kurt, tribünde diğer seyircilerin arasında oturup maçı, daha doğrusu Kızıl Üç'ü izlerken, dikkat çekmemek için arada sırada diğer oyunculara da bakıyordu elbette. Aslında kimsenin kendisine bakmadığını, dikkat çekmediğini biliyordu tabii, ama her şeye rağmen hareketleri konusunda dikkatli olması gerektiğinin bilincindeydi. Maçın bazı anlarında herkes gibi heyecanlanıp bağırmalı, diğer seyirciler dibi davranmaya özen göstermeliydi.

Maçın bitiş düdüğüyle beraber, tribünlerdeki seyirciler paltolarını, öğrenciler de çanta ya da kitaplarını alıp gitmeye hazırlanırken, o da kalktı ve sahadan ayrılan takımların, daha doğrusu Kızıl Üç'ün arkasından bir süre baktı.

Yirmi dakika sonra erkek öğrencilerin maçı başlayacaktı ve tribünlerdeki seyircilerin bir kısmı yerlerinde kalırken, yeni gelenler de kendilerine yer bulup oturuyorlardı. Kötü Kurt, üzerinde okulun adı olan beyzbol kepini başına geçirdiği zaman, lise basketbol maçlarını izlemekten hoşlanan bir öğrenci yakını, dostu, bir öğretmen ya da okul yakınlarında yaşayan bir kasabalı gibi göründüğünü biliyordu. Maçı izlerken not alması da dikkat çekmiyordu, çünkü

seyirciler arasında okul maçlarını izlerken not alan birçok gözlemci ya da spor muhabiri vardı.

Çok özel bir adam olduğu halde normal bir insan gibi görünmek Kötü Kurt'un çok hoşuna gidiyordu. O anda kalp atışlarının hızlandığını hissetti ve etrafındaki insanlara baktı. Bu insanlar onun nasıl bir adam olduğunu bilseler ne yaparlardı acaba? Önce çıkış kapısına, sonra soyunma odasına baktı ve Kızıl Üç'ün saçlarını bir an görüp kaybetti. O anda onun kulağına eğilip, "Bugün sana ne kadar yaklaştım, biliyor musun?" diye fısıldamayı çok isterdi doğrusu.

"Belki bilmiyor ama biz iki sevgiliden daha yakınız birbirimize," diye düşündü.

Sonra kalabalığın arasına karışıp çıkış kapısına doğru yürüdü. Planlama ve yazılı hazırlık yapacaktı, çok işi vardı ve bir an önce evine dönmeliydi. O gün kitabında yeni bir bölüme başlayabilecek kadar yeni bilgi edinip edinmediğini düşündü ve daha önce yazdıklarını hatırlamaya çalıştı. Kafasının içinde bir şeyler yazmaya başladı:

Kızıl Üç, havaya sıçrayıp gelen topu kaptığı zaman yüzünde büyük bir kararlılık ifadesi vardı, kendini tamamen oyuna vermişti. Teşvik için kendisine bağırıp alkışlayanları duymuyordu sanki. Öleceğini bildiği halde bunu düşünmüyor gibiydi.

Evet, kızın bu hali hoşuna gitmişti.

O sırada sağ yanında sakin, neşeli bir sesin, "Erkek öğrencilerin oyununu seyretmek istemediğinden emin misin?" diye sorduğunu duydu.

Bir an durakladı ve yanında yürüyen Bayan Kötü Kurt'a baktı. Karısının başında da yine okulun adı yazılı olan eski bir beyzbol kepi vardı.

Gülümsedi ve "Hayır," diye cevap verdi. Sonra uzan-

dı ve sanki yeni sevgilisinin elini tutan bir delikanlı gibi, onun elini tuttu. "Bugünlük bu kadar maç yeter sanırım."

Sarah Locksley evinin küçük girişinde durdu, gergindi ve kendi kendine, "Hadi, aç şu kapıyı da çık dışarıya artık," diye mırıldandı. "Bunu yapabileceğini çok iyi biliyorsun, değil mi?"

Kahverengi deri botlarını, dar kot pantolonunu ve uzun, açık kahverengi mantosunu giymişti. Duş alıp saçlarını kurutmuş, taramış ve hatta yüzüne hafif bir de makyaj yapmıştı. Renkli çantasını omzuna asmıştı ve içindeki dolu .357 Magnum tabancanın ağırlığını iyice hissediyordu.

Çok iyi göründüğünden emindi ve onu yolda yürürken görenler, hiç tereddüt etmeden, alışverişe çıkmış otuzlu yaşlarında bir genç kadın olarak düşüneceklerdi. Belki de alışveriş merkezine gidecek, ya da birkaç arkadaşıyla buluşacak, onlarla beraber hafif bir şeyler yiyip içtikten sonra sinemaya gidecekti.

Sarah'ın korkak, umutsuz bir kadın olduğu hiç belli olmuyordu. Sadece evinin kapısını açıp dışarıya çıkması, çökmeye başlayan akşam karanlığında arabasına binip çalıştırması ve bir hafta sonu akşamı dışarıya çıkan herhangi bir kadın gibi davranması gerekiyordu.

O anda tamamen normal olmadığının, sanki üşüyormuş gibi, hafifçe titrediğinin farkındaydı. O mektubu okuduktan sonra büsbütün normal davranması beklenemezdi zaten.

Aklına kötü, karmakarışık şeyler geliyor, *'Canavar dışarıda bir* yerde *olabilir*,' diye düşünmekten kendini alamıyordu. *'Ben Ted'in silahını çekmeye fırsat bile bulamadan*

o canavar katil öldürecek beni. Ama en azından güzel görünüyorum. Kısa bir süre sonra ölürsem, en azından cesedimi görüp inceleyenler beni çirkin bulmayacaklar, ne kadar berbat durumda olduğumu anlamayacaklardır.

Bunun o anda neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyor, ama öyle olmasını istiyordu. Ancak o katil Kurt henüz onun yakınlarına gelmemiş olmalıydı. Belki de biraz uzaktan onu gözetliyordu.

Bir yandan korkuyor ve kendisini evine kapatıp, etrafına barikatlar yığarak savunma halinde beklemesi gerektiğini düşünüyordu. Ama biraz düşündü ve o masalın yanlış olduğuna karar verdi. *Masaldaki üç küçük domuzcuktan biri değildi Sarah. Onun evi samandan yapılmış olabilirdi belki, ama o tamamen yanlış bir hikayeydi.*

Bir an yine tereddüt etti, sonra elini kapı tokmağına doğru uzattı. Aslında çok korkuyor da sayılmazdı – benliğinin bir parçası ölümü gayet normal karşılıyordu. Onu endişelendiren şey belirsizlikti. Sanki bir girdaba yakalanmış, dönerek karanlık dalgaların altına çekiliyor gibi hissediyordu. Bazen nefesinin daralır gibi olduğunu hissediyor, sonra yine düzeliyor, bazen de başka sesler duyar gibi oluyordu.

Birden gözlerini kapadı ve *"Olacaksa en azından hızlı olacak,"* diye düşündü. *"Aynen Ted ve Brittany'nin başına gelenler gibi. Onlar da kendilerine çarpan koca kamyonu görmediler. Konuşup gülüşerek giderken aniden ölüverdiler Belki benim ölümüm de aynı şekilde olacak. Pekala, Koca Kurt, hadi, çık ortaya da vur beni!"*

Uzanıp kapıyı aniden açtı, eşikte durdu ve *"Hadi, vur beni, pislik!"* diye homurdandı.

Gözlerini kapayıp bir süre orada bekledi.

Ancak hiçbir şey olmadı.

Hava akşama doğru serinlemeye başlamıştı, ama Sarah sanki koşmuş ya da spor yapmış gibi terlediğini hissetti.

Gözlerini kırpıştırıp etrafa bakındı. Sokak her zaman olduğu gibi, tenha, sakin ve sessizdi. Derin bir nefes aldı ve evden çıktı. Belki de arabasına bomba koymuşlardı ve filmlerde olduğu gibi, kontak anahtarını çevirdiği zaman infilak edecekti.

Arabasına binip çalıştırdı ve motor sanki okşanan bir kedi gibi mırıldamaya başladı.

Belki de Koca Kurt arabayla giderken bir kamyonla bana çarpacak ve sonum Ted'le Brittany'ninki gibi olacak, diye düşündü.

Araba yolundan sokağa çıktı ve kaldırım kenarında durdu. Yine gözlerini kapadı ve bir süre öyle kalıp, koca yakıt tankeri gibi bir aracın yetmiş ya da seksen kilometre hızla gelerek arabasına çarpmasını bekledi.

Gözleri kapalı beklerken, bir süre sonra yakınlarında bir yerde bir korna sesi duydu. Birden irkildi ve sanki kendisine çarpacak olan bir araçtan korunmak ister gibi, kollarını kaldırıp başını sakladı. Aynı anda gözlerini açtı ve bir çığlık attı.

Korna sesini tekrar duydu, ama bu kez zayıftı ses. Başını çevirip geriye bakınca, arkasında durmuş küçük bir Japon yapımı arabadan yaşlıca bir çiftin kendisine baktıklarını gördü, onların yollarını kesiyordu. Direksiyondaki erkek altmış yaşlarındaydı, siyah saçlı kadın biraz daha gençti ve ona kızmış gibi değil de gülümseyerek el salladı. Onun dalgın halini görünce merak etmiş olacaklardı. Sarah birden toparlandı ve arabasını biraz daha kenara çekerek onlara yol verdi. Japon yapımı küçük araba onun yanından yavaş-

ça geçerken, kadın camını açtı ve ona bakarak, "İyi misin?" diye seslendi.

Sarah ona ne diyeceğini bilemedi ve hiç sesini çıkarmadan, özür diler gibi elini hafifçe salladı. Sonra arabayı vitese taktı ve oradan yavaşça ayrıldı. O anda nereye gideceğini bilemiyordu, ama sanki acelesi varmış gibiydi. Hızlı nefes alıp veriyor, tramplenden atlamaya hazırlanan bir yüzücü ya da başlama tabancasının patlamasını bekleyen bir koşucu gibi hissediyordu kendini.

Bayan Kötü Kurt, "Garip şey," diye mırıldandı.

Koca Kötü Kurt, "Genç kadın kötü bir telefon almış ya da bir şey unuttuğu için dalmış olabilir," diye konuştu. "Ancak yine de yolun ortasında durmaması gerekirdi. Böyle duruşlar tehlikeli olabilir."

Karısı, "İyi ki, dikkatle önüne bakıyordun," dedi. "Bazı insanlar gerçekten garip davranıyor."

Bay Kötü Kurt düşük hızla yola devam ederken, "Gerçekten de öyle," diyerek hafifçe gülümsedi. "Eve dönelim artık. Müzik dinlemek ister misin?" Arabanın radyosunu karıştırıp klasik müzik çalan bir istasyon buldu. Aslında klasik müzikten nefret ederdi ama karısına sevdiğini söylüyordu. Gerektiği zaman büyük yalanları rahatça söyleyebilmek için, zaman zaman küçük yalanlar söylemek gerektiğini düşünüyordu.

Karen Jayson masasında oturup başını ellerinin arasına almış, önünde duran bilgisayarın ekranında gördüğü bazı tıbbi bilgileri okuyordu. Akşam olmak üzereydi, o gün oldukça yorulmuştu ama çok daha yorgun olduğu günleri düşündü.

Bazı konularda her zaman kendinden emin olamıyordu

ama buna alışıktı ve Koca Kurt'un mektubu onu çok şaşırtmış, kafasını iyice karıştırmıştı. Dedektif Clark ile konuştuktan sonra mektubu bir kenara koymuş ve unutmaya karar vermişti. Ancak bir süre sonra dayanamadı, mektubu koyduğu yerden çıkardı ve harekete geçmesi gerektiğini düşündü. Fakat ne yapacağını bilemiyordu. Aslında Dedektif Clark'ın tavsiye olarak söylediklerini yapmış, bir güvenlik şirketiyle konuşmuştu, bir gün sonra evine bir alarm sistemi takacaklardı. Eski hasta dosyalarını çıkarıp incelemiş, tehdit edilmesine neden olabilecek bir hata yapıp yapmadığını araştırmıştı. Öldürülmesini gerektirecek bir şey yapmadığına emindi. Yakınlarda bulunan bir hayvan barınağını aramış, evine alabileceği büyük, güçlü bir köpekleri olup olmadığını sormuştu. Birkaç özel dedektifin telefon numaralarını alıp, haklarında araştırma yapmış ve sonuçta ikisini konuşmaya değer bulmuştu. Bunlardan birine telefon etmeye karar vermiş, fakat telefonu açmışken, konuşmadan kapamıştı.

Karen paniğe kapılmaktan hiç hoşlanmaz, hatta nefret ederdi. Tıp fakültesinde eğitimine devam eder ve hastanede staj yaparken, acil servis doktoru olarak çalışmak istediğini düşünürdü, çünkü kan ve acı içinde gelen hasta ve yaralılara bakarken son derece sakin çalışırdı. Çoğu insanı heyecanlandıran, paniğe kapılması neden olan olaylar, görüntüler onu hiç etkilemez, hep sakin davranırdı. O ölüm tehdidini aldığı zaman da, kan içinde, ölmek üzere getirilen bir yaralıyı gördüğü zaman olduğu gibi, oldukça sakin davranmıştı.

Amatör bir komedyen olarak bir şeyler yaparken bile mantıklı bir insan olduğunu düşünürdü. Fakat o mektubu aldıktan sonra bir komedi kulübüne gitmek gelmedi aklı-

na, o zevki kalmamıştı sanki. O günden beri aklına hiçbir espri, fıkra ya da komik bir olay gelmiyordu, adeta gülmeyi unutmuştu. Geceleri kötü rüyalar görüyor, uyandığı zaman kendisini yorgun ve sinirli hissediyordu.

O gün de sandalyesinde arkasına yaslandı, birkaç kez hafifçe öne arkaya sallandı. Sonra aklına gelen bir şeyden hoşlanmamış gibi, yüzünü buruşturdu, başını sağa sola salladı. Ve tam o sırada muayene odasının kapısı açıldı ve bir ses, "Özür dilerim, sizi rahatsız etmek istemezdim," dedi.

"Hayır, hayır, sorun değil. Sadece biraz dalmışım galiba."

Karen'ın yardımcısı olarak çalışan iki sağlık personeli vardı. Bunlardan biri olan hemşire iki yıl önce okuldan mezun olmuştu ve bir süre önce Karen'a, ensesindeki doğan güneş dövmesinden nasıl kurtulacağını sormuştu. Doktorun diğer yardımcısı yaşlı bir hasta kabul hemşiresiydi ve hastalardan çoğunu ve hastalıklarını Karen'den daha iyi bilirdi.

Hemşire, "Günün son hastası 2 no.lu muayene odasında bekliyor, doktor," dedi. "Birkaç dakikadır orada ve..."

Hemşire birden sustu ve Karen onun ne demek istediğini anladığını düşündü. Genç hemşire bir yerde bekleyen sevgilisine koşmak için mesaisinin bir an önce bitmesini istiyordu, yani Karen hastayı fazla bekletmemeliydi. Karen hemen kalktı yerinden ve hastaya bakmaya hazırlandı.

Hemşire, "Kadın hasta sadece rutin bir kontrol için gelmiş, doktor," diye konuştu. "Daha önce kardiyolojide muayene olmuş, raporu dosyasında ve bu sadece son muayene olacak. Önemli bir şey yok yani."

Hemşire bunu söylerken hastanın dosyasını Karen'a

uzattı. Karen dosyayı açıp bakmadı bile, bir hastayı birkaç dakika da olsa beklettiği için kendini suçlu hissediyordu. Beyaz doktor gömleğini düzeltti ve hızlı adımlarla muayene odasına doğru yürüdü.

Üzerinde muayene gömleği olan hasta kadın onu görünce gülümsedi ve "İyi günler, doktor," dedi.

Karen, "İyi günler Bayan..." derken dosyaya bakıp hiç beklemeden söyledi ismi. Aslında hastalarının isimlerini onları görür görmez hatırlardı ama o gün kafası oldukça karışıktı ve gerçekten yorgun görünüyordu. Gerginlik bazen insanın hafızasını zayıflatabiliyordu. Ancak isimsiz bir tehdit mektubu onun günlük yaşantısını böyle etkileyemezdi.

Aslında o akşam muayene için kendisine gelmiş olan kadın hastaya, "İyi günler Bayan Koca Kötü Kurt," demesi gerektiğini düşünemezdi.

Ayrıca, yandaki küçük bekleme odasında oturmuş, eski bir *New Yorker* gazetesini karıştırarak karısının muayenesini bekleyen adamın, Kızıl Bir dediği doktoru bir an için de olsa görmeye çalıştığını elbette bilemezdi.

6

Ölüm büyük maçtır, herkes oynar ve bitiş düdüğünde de herkes mağlup olur Fakat cinayet biraz farklıdır, çünkü her oyunda sonucun kararlaştırıldığı o önemli ana benzer. Bizler tribünde oturur, o kesin saniyenin ne zaman geleceğini asla bilemeyiz. Maç bu golle mi, şu serbest vuruşla mı, ya da herhangi bir oyuncunun atışıyla mı bitecek söyleyemeyiz. Belki de hakemin düdük çalıp penaltı noktasını gösterdiği an olacaktır. Cinayet kimsenin sonucunu bilemeyeceği bir maç gibidir Cinayetin kendi saati, kendi kuralları vardır. Spor gibi, o da hazırlıklı ve kararlı olmayı gerektirir. Engelleri aşmak en önemli meseledir Birisi yaşamak, diğeri ise öldürmek ister. Oyun sahası budur.

Adam durdu ve bilgisayar ekranına yazdığı bu satırlara baktı. Sonra, "İyi oldu, bunu okuyan insanlar anlamaya başlayacaklar," diye mırıldandı.

Karen, çalar saati çalmadan birkaç dakika önce, her zamanki gibi, sabah saat 6'da uyandı, o gece kötü rüyalar görmüştü ve yorgun gibiydi. İçinde sanki bir saat vardı ve onu

her zaman çalar saatten birkaç dakika önce uyandırırdı. Her sabah yan tarafına dönüp çalar saatin düğmesine basıp zili kapatır, birkaç yıl önce bir mağazadan aldığı örme battaniyenin altından çıkıp kalkar, yatak odasının bir köşesindeki spor minderine oturup on beş dakika yoga yapar, sonra da duşa girerdi. O sırada kahve makinesindeki su kaynamaya başlardı. O gün giyeceği kıyafeti, hava durumunu öğrendikten sonra bir gece önceden hazırlardı. Her şeyi programlıydı ama bazı sabahlar düzende değişiklik de olabilirdi.

Bazen bütün dünyasının ters döndüğünü düşünürdü. Doktorluk mesleğini çok düzenli yapar, arada sırada değişiklik olsun, rahatlasın diye komediye sarılırdı. Ona göre, sokakta karşılaşsalar bile birbirlerini tanımayacak olan iki Karen vardı. Komik Karen yaratıcı ve zeki bir kadındı. Doktor Karen ise kendini işine adamıştı, her zaman düzenli, programlıydı. Karen'ın iki yanı oldukça farklıydı ama yıllardır birbirlerine alışmış, uyum sağlamışlardı.

Karen o sabah, acaba üçüncü bir karakter yaratsam mı, diye düşündü.

Tehdit mektubu geldikten iki gün sonra yatak odasının duvarına monte edilen alarm sistemine baktı. Kutunun üzerinde yanan kırmızı ışık, sistemin çalıştığını gösteriyordu. Ona bakınca nedense bir huzursuzluk hissetti. Evin içinde dolaşırken, hareket dedektörleri sistemi çalıştırmasın diye kalktığı zaman kapatması gerekiyordu. O güne başlamak için hazırlanması gerekiyordu fakat o sabah üzerinde nedense bir durgunluk vardı.

Bir şeyin olacağını beklemek benim en büyük düşmanım, diye düşündü.

Bilinmeyen birisi ona bir tehdit mektubu göndermiş ve o da kendisini korumak için bütün el kitaplarının, web site-

lerinin söylediklerini yapmıştı. Anlamlı olan da buydu. Bir kontrol listesi vardı. Polise haber vermek, komşuları yaklaşan yabancılara karşı uyarmak gerekirdi, gerçi yaşadığı yer şehir dışındaydı ama o yine de evine yakın olan ailelere durumu anlatmış, onları uyarmıştı.

Yakınındaki evlerde yaşayan komşularına uğradı; onlara, "İyi günler, ben şu evde yaşıyorum ve adım Karen Jayson," diye konuştu. "Sizi bir tehdit mektubu aldığımı bildirmek için rahatsız ettim, özür dilerim. Hayır... Polis bana bunun önemli olmadığını söyledi, fakat olağandışı bir şey görünce dikkatli olsunlar diye komşularımı yine de uyarmayı düşündüm. Örneğin sokağımızda park etmiş yabancı bir araç ya da buna benzer şeyler işte. Teşekkür ederim..."

Komşuları onu dikkatle dinlediler, endişelendiler ve elbette dikkatli olacaklarını söylediler. Küçük çocuklu aileler daha da endişelendiler, telaşlandılar ve bu tehlike ortadan kalkana kadar onları sokağa çıkarmamaya karar verdiler. Hava zaten kötü olduğu için, Karen da küçük çocukların sokağa çıkmamalarının daha iyi olacağını düşündü.

Karen daha sonra alarm sistemleri satan şirketi aradı. Sistemi kurmak için gelen uzman büyük bir şevkle çalışırken, insanların artık güvende olmadıklarını, herkesin alarm sistemi taktırması gerektiğini anlattı. Sistem kuruldu ve Karen'ın gözetleme görevi için her ay kredi kartıyla küçük bir ödeme yapması gerektiği söylendi.

Karen dedektifin her söylediğini yapamamış, örneğin eve bir bekçi köpeği almamıştı, ancak bunu yapmayı düşünüyordu. Silah da almamıştı ve onu da alacaktı. Özel dedektif tutma konusunda da henüz karar vermiş değildi. Her şeyi düşünüyordu ama hepsini birden yapacak gücü yoktu.

Bütün bu önlemler onu saldırıdan koruyabilecek miydi peki? Koca Kötü Kurt denen acımasız katil de tüm bu korunma önlemlerini düşünüp, planını ona göre yapmış olmayacak mıydı?

Karen'ın uzmanlara danışıp onların tavsiyelerini dinleyerek, güvenlik ve koruma önlemleri aldığını hiç kuşkusuz o da düşünecekti. Katil kurnaz ve zeki bir adam olmalıydı.

Kedileri Martin ve Lewis, alarm sisteminin ilk iki gün içinde iki kez arıza yapmasına sebep olmuştu ve Karen bir ara sistemi iptal etmeyi bile düşündü. Giderilmesi pek de kolay olmayan bir sorun vardı sistemde. Bu konu kafasını karıştırıyordu ve o sabah yıllardır ilk kez yoga minderine oturmadan duşa girdi.

O gece iyi uyuyamamıştı ve üzerindeki yorgunluğu atmak için duşun altında birkaç kez sabunlandı. Bir ara başı döner gibi oldu ve bir eliyle duşun yan duvarına tutunmak zorunda kaldı.

Sesi duyduğu zaman gözleri kapalıydı.

Kapanan bir araba kapısının ya da açılan bir radyonun sesine benzemeyen garip bir sesti bu, ve ne olduğunu anlayamadı. Bir şeyin çarpmasına benzemiyordu, yüksek bir ses değildi. Hatta bir ara bunun kaynayan bir çaydanlığın ya da yakındaki ağaçların rüzgarda hışırdayan yapraklarının sesine benzediğini düşündü.

Birden olduğu yerde donup kaldı. Kalp atışlarının aniden hızlandığını hissetti ve bir adrenalin patlaması yaşadı, hareketsiz durduğu halde korkunç bir hızla dönüyormuş gibiydi. Sıcak suyun buharı etrafı rahat görmesini engelliyordu. Suyun sesi de, o sesin ne olduğunu anlamasını engelliyordu.

Ne duymuştu o zaman? Ne sesiydi bu?

O anda duşun altında çırılçıplak ve tamamen savunmasız bir halde olduğunu düşündü. Suyu kapadı ve etrafı dikkatle dinledi, ama hiçbir şey duyamadı, neler olduğunu anlayamadı.

Evde her zaman olduğu gibi yalnızdı, yanında sadece iki kedisi vardı. O sesi belki de kediler yapmıştı. Yumurcaklar bir lamba ya da birkaç kitap devirmiş olabilirlerdi. Daha önce de bu tür yaramazlıklar yapmışlardı.

Duşun suyunu tekrar açtı, ama su ona birden soğumuş gibi geldi. Suyu tekrar kapadı, derin bir nefes aldı, etrafı dinledi. Ve o anda, "Eve biri girdiyse, duşun suyunu kapadığım için, çıkmak üzere olduğumu anlayacaktır," diye düşündü. Duşun suyunu tekrar açtı ve bu kez üzerine gelen kaynar suların altında dışarıya fırladı.

Kafası karmakarışıktı, bağırmamak için kendini zor zaptetti.

Ancak bu sadece onun tedirginliğiydi, evde kimse yoktu.

Kendi kendine, "Aptallığı bırak, toparla kendini, çocuk gibi davranmaktan vazgeç," diye söylendi.

Dönüp suyu tekrar kapadı. Evde sanki pencere açılmış gibi, içerisi soğumuş gibi geldi.

O anda sanki bir korku filmi izliyormuş gibi hissetti, içini bir ürperti kapladı. Sanki televizyon ekranında John Williams'ın *Jaws* filmi oynuyordu.

Sonra, "Alarmı gerektiği gibi kapattım mı acaba?" diye düşündü.

Kafasının içinde prosedürü bir kez daha gözden geçirdi, güvenlik şifresinin düğmelerine zihninde bir kez daha bastı, güvenlik lambasının kırmızıdan yeşile dönüştüğünü hatırlamaya çalıştı. Bundan pek emin olamıyordu. Kafasının

içinde bir ses ona aptalca davrandığını söylüyordu. Hemen giyinip evden çıkması gerektiğini düşündü.

Fakat yerinden kımıldayamadı.

O garip sesi, alarmı kapadıktan sonra duyduğunu düşündü. Acaba birisi o gösterge ışıklarının değişmesini mi beklemişti?

Duştan çıkıp yan taraftaki raftan bir havlu alarak kurulanmaya başlaması için oldukça büyük bir çaba harcaması gerekti. Havluya sarındı ve sonra durup tekrar etrafı dinledi. Ama artık hiçbir ses duymuyordu.

Kendi kendine, "Hadi, kurulan ve giyin," diye mırıldandı. "Her günkü gibi hafif bir makyaj yap yüzüne, toparla kendini. Olmayan sesler duyuyorsun... Hayalinde sesler yaratıyorsun... Çok sinirlisin, gerginsin... Hiçbir neden yokken tedirgin oluyorsun."

Ayaklarının altında toplanan suyun üzerinden yana doğru çekildi, iyice kurulanıp karmakarışık olan saçlarını aceleyle, acıtırcasına taradı. Sonra birden durdu ve "Deli miyim ben?" diye söylendi. "Birisi beni öldürmek için beklerken saçlarımı neden tarıyorum ki? Sonra fırçanın sapını sanki silah olarak kullanabilirmiş gibi, bir bıçağı tutar gibi kavradı. Banyodan yatak odasına açılan kapıya gitti, kapı kapalıydı fakat kilitli değildi. Bir an için kapıyı kilitlemeyi düşündü, ama kilit o kadar küçüktü ki, zayıf bir saldırgan bile onu kolayca kırıp açabilir, banyoya rahatça girebilirdi.

Karen bir an kapının arkasında durdu, orada birisi var mı diye dinledi ve adamın da onu dinlediğini hayal etti.

Aslında gözünün önüne bir insan getiremiyordu. Hayalinde sadece parlayan bembeyaz dişler vardı: Bir çocuk masalında anlatılan dişlerdi bunlar.

Sonra birden toparlandı, başını hızla iki yana salladı ve

kendi kendine, saçmaladığını söyledi. Aslında evde ondan başka kimse yoktu ve çılgınca şeyler düşünüyor, gerçekten delice davranıyordu.

Ancak yatak odasının kapısını açıp oraya girmek için de yine büyük bir cesaret ve çaba göstermesi gerekti.

Yatak odası bomboştu tabii, içerde sadece iki kedisi vardı. Hayvanlar yatağın üzerine çıkmış, canları sıkılmış gibi, kıvrılıp yatmış onu bekliyorlardı.

Karen yine dikkatle etrafı dinledi ve yine bir şey duyamadı. Parmak ucuna basarak çamaşırlarını ve elbisesini aldı, sessizce giyindi. Sonra çoraplarını ve ayakkabılarını da giydi ve doğrulup ayağa kalktı. Giyindikten sonra kendini biraz daha güvende hissetti.

Yatak odasının hole açılan kapısına gitti ve açmadan önce yine durup dışarısını dinledi. Her taraf derin bir sessizliğe bürünmüştü.

Etrafta sadece saatin tik takları duyuluyordu. Kedilerden biri yatağın üzerinde pozisyon değiştirip mırladı ve o sırada otomatik olarak devreye giren ısıtma sisteminin çıtırtısı işitildi.

Durdu ve kendi soluğunu dinledi.

Artık delice şeyler düşünmemesi gerekiyordu, kendini toparlamalı ve çocuklar gibi korkmaktan vazgeçmeliydi.

Kendi kendine, "Bu kahrolası ev, benim evim. Eğer birileri rahatça içeri girebiliyorsa lanet olsun bana!" diye homurdandı.

Durup bir süre düşündü, masasından cep telefonunu alıp 911'i tuşladı, ama konuşma düğmesine basmadan önce durdu, tekrar düşündü.

O anda sanki elinde bir silah varmış gibi kendini güvende hissetti, evin içinde bir süre dolaştı. Mutfak, salon, sahanlık,

televizyon odası, her yer boştu. Bütün odaları dolaştı ve boş olduklarını görünce rahatladı, ama yine de sinirli ve endişeli olmaktan kurtulamıyordu. Önce dolapları açmaya cesaret edemedi, sanki birinden birisi çıkıp üzerine atlayacakmış gibi tedirgindi. Ancak sonunda mantıklı düşünerek, bütün cesaretini topladı, hepsini açıp baktı ve içlerinden sadece kıyafetleri ve olması gereken eşyaların olduğunu görünce derin bir iç çekerek rahatladı.

Ancak sanki evin içinde kendisini rahatsız eden bir ses varmış da onu mutlaka bulması gerekiyormuş gibi hissediyordu. Odaları tekrar dolaştı ama yine bir şey bulamadı.

Sonunda yalnız olduğuna iyice ikna oldu, mutfağa gitti ve kendine bir fincan sıcak kahve aldı. Eli hafifçe titriyordu. Ne duyduğunu, nasıl bir ses işittiğini bilmiyordu.

Kahvesini yudumlarken, "Böyle bir mektubun sesi olur mu acaba? İsimsiz bir tehdidin sesi duyulur mu?" diye düşündü.

Bir süre sonra mantosunu aldı ve evden çıkıp işine gitmek üzere arabasına atladı, ama üzerindeki gerginliği tam olarak atamamıştı. Kafası karmakarışıktı ve endişeli bir halde evden çıkarken, yıllardır ilk kez kedilerin mamalarını tabağa koymayı da unuttu.

7

Jordan akşam karanlığında yerleşke bahçesinde ağır adımlarla yürümeye başladı. Biraz ilerde, büyük pencerelerinden yeşil çimlerin üzerine parlak ışıkların süzüldüğü, okul kütüphanesinin bulunduğu kırmızı tuğla binaya gidiyordu yine. Esen soğuk rüzgar havanın sertleşeceğini haber veriyor gibiydi, ama Jordan havanın daha da kötüleşeceği konusunda bir şey söyleyecek durumda değildi tabii.

Akşam karanlığı çökerken, diğer tüm öğrencilerin yaptığı gibi, o da sanki oralarda korkulacak bir şeyler varmışçasına, hafifçe öne doğru eğilmiş, meydandaki sokak lambalarının arasındaki karanlık boşlukları hızlı adımlarla kat ediyor, bir sonraki ışığa bir önce ulaşmaya çalışıyordu. Ancak bir süre sonra, yorulmuş gibi birden durdu, arkasına baktı, etrafını gözden geçirdi.

Gördüğü manzara her zamanki manzaraydı, fakat ona yabancı geliyordu.

Dört yıldır bu lisede okuyordu, yine de bir türlü burayı evi gibi benimseyememişti.

Yatılı öğrencilerin kaldığı bütün evleri biliyordu. Pencerelerin arkasında kitap okuyan, ders çalışan ya da birbir-

leriyle sohbet eden öğrencileri her zaman görürdü, çoğunu tanıyordu. Bazı akşamlar bir evin önünden geçerken, bağırarak konuşan ya da öfkelenen birinin sesini tanır, ama o anda o sesin sahibini hatırlayamaz, yüzünü gözünün önüne getiremezdi.

Yan taraftaki dar asfalt yolda ayak sesleri duyar, karanlıkta yürüyen öğrencileri görürdü. Bazı çalılıklar ya da ağaçların dalları, öğrenci merkezinden ya da sanat dersi binasından gelen ışıkları tutar, onu karanlıkta bırakmak ister gibi etrafa yayardı.

Jordan yürümeye devam ederken, gerçek masalda Koca Kötü Kurt'un Kırmızı Başlıklı Kız'ı ormanda takip ettiğini düşündü bir an. Acımasız kurdu durduracak, engelleyecek hiç kimse yoktu. O korkunç hayvan, Jordan'ın yapacağı her şeyi önceden biliyordu. Kurt sanki evindeymiş gibi rahat, Jordan ise ormanda kaybolmuş bir yabancıydı. Ona karşı hiç şansı yoktu. Jordan büyükannenin evine gittiğinde güvende olduğunu düşünecekti ama yanılacaktı, çünkü Kurt oraya ondan önce gidecek ve onu koruyacak olan kişi gibi görünecekti ona.

Peki bunların anlamı neydi?

Jordan, onu öldürmeyi düşünen adamın karanlık herhangi bir köşede bekleyebileceğini düşündü. O kişi her kimse, herhangi bir ağacın arkasına saklanabilir, onu her karanlık köşeden ya da kapalı bir pencere arkasından gözetleyebilirdi.

İçinde büyük bir korku duyarak, hızlı adımlarla kütüphanenin ışıklarına doğru yürümeye başladı.

Ancak birkaç adım attıktan sonra birden durdu.

Yine başını yavaşça sağa sola çevirip korkulu gözlerle

etrafa bakındı. Bir yandan da, mektubun ve tehdit oluşturan ifadelerin, tanıdığı biri tarafından yapılmış pis bir şaka olduğuna inanmak istiyordu. *Benden hoşlanmayan, nefret eden bir sürü insan varken böyle şeyler normaldir,* diye düşündü. Öğrenciler, aralarındaki en zayıf olanı seçip onun üzerine gitmeyi severlerdi. Okuldaki iyi niyetli ve arkadaşlığı teşvik eden çabalara rağmen gerginlikler her zaman oluyordu. Kıskançlık, öfke, cinsel saldırı, uyuşturucu ya da alkol kullanımı gibi, ebeveynlerin çocuklarını uzaklaştırmak istedikleri kötülükler okulun karanlık köşelerinde vardı.

Okulda böyle her türlü pislik varken cinayet de olabilirdi tabii!

Jordan donmuş gibi olduğu yerde kaldı; bir süre korkulu gözlerle etrafa bakındı. Karanlıklar içindeki şekillerden anlam çıkarmaya çalıştı, ama karanlıkta her şey bir bulmacanın birbirine karışmış parçalarına benziyordu. Her parça bir tek cevap olabilir, her şey bir başkasıyla birleşip bir resim oluşturabilirdi. Ancak hepsi bir araya geldiğinde, anlaşılması mümkün olmayan bir karmaşa çıkıyordu ortaya.

Bir anlığına korku içinde ne yapması gerektiğini düşünür gibi durdu. Rüzgar sanki onu sarıp savuracak gibi esiyordu. Hem üşüdüğünü, hem de terlediğini hissetti.

Yabancı bir koku almış hayvan gibi, başını hafifçe kaldırıp havayı kokladı.

Sonra, *yalnız olmak iyi,* diye düşündü. Aslında mantıklı duygulara bir çelişki olabilirdi bu his, ama o anda böyle düşünmeyi yeğledi. Bir süre sonra, sanki karanlıkta yürüyen Jordan, şüphe ve endişe dolu Jordan'la konuşabilirmiş gibi, kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Bu tehdidi birine anlatırsan, sana ne yapman gerektiği konusunda bir sürü şey söyleyecektir. Aslında bunun doğru ya da yanlış olduğu konusunda hiçbir lanet fikirleri olmayacaktır Kurt da bunu istiyor. Gerçi arkadaşın yok ama o yine de bir arkadaşını, güvendiğin öğretmen olmadığı halde bir öğretmenini dinlemeni istiyor. Senin hayatından çok, okulun imajını düşünen bir idareciyi, ya da sadece kendilerini düşünen, belki de Kurt'un başarmasını ve senin, onlar için artık sorun yaratamayacak bir durumda olmanı isteyen ebeveynini dinlemeni bekliyor.

Jordan bunları düşündü ve acı bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. Yine durup zifiri karanlıkta etrafa bakındı. Sonra, *evet, işte karanlıklar içinde tamamen yalnızım,* diye düşündü.

Ağır adımlarla yine yürümeye başladı, fakat kafasının içinde şimdi sadece tek bir düşünce vardı:

Yalnız olmak kazanmanın tek yolu.

Jordan kendine olan güvenini yitirmemeye çalışarak adımlarını hızlandırdı ve kütüphane ışıklarına doğru yürümeye devam etti. Bu akşam her zamankinden daha çok okumak istiyordu. Ama okumak istediği şey, diğer öğrenciler gibi tarih, fen bilimleri ya da yabancı dil değildi. Cinayetle ilgili konuları okuyup incelemeye karar vermişti. Çok çabuk kavrayacağına, kısa zamanda öğreneceğine emindi. Ayrıca bu dersten zayıf not almaması, sınıfta kalmaması gerekiyordu.

Koca Kötü Kurt, şafak sökmeden önce bazı işlerini bitirmek üzere çok erken kalktı ve çalışma odasının yolunu tuttu. Sabahın erken saatleri her zaman verimli olurdu. Ona göre, insanların çoğu sabahları yatağından güç bela, istemeyerek

kalkar, önündeki zor ve yorucu günü düşünür, bir fincan çay ya da kahve içmeden kafasını toplayamazdı.

Ancak Kurt onlar gibi değildi. Önündeki günü hayal ederken istekli, heyecanlı olur, çünkü gerçekten yeni ve başkalarını tedirgin edici planları olduğunu düşünürdü. Sabahları, büyük bir maçın başlangıç düdüğünü bekleyen bir sporcu gibi hayal ederdi kendini. Yazılarında da anlattığı gibi, cinayet bir nevi spor gibiydi.

O sabah da kafasının içinde bir sürü kelime uçuşuyordu. İşine yoğunlaştı. Her zaman olduğu gibi, bir süre vahşi ölümler dünyasında kendi pozisyonunu düşünerek vakit geçirdi.

Hızlı yazmaktan hoşlanmaz, bunun tembellik ve hoşgörü sonucu olduğunu düşünürdü, ama o sabah sanki bir şeylere öfkelenmiş gibi parmakları klavye tuşları üzerinde hızla gezinirken, kendisini bir tür varoluşçu kahraman gibi gördüğünü düşündü. O anda Grendel, Hannibal Lecter, Raskolnikov, Meursault gibi biri olduğunu hayal etti.

Paylaştığımız özellikler var elbette, ama ben tam olarak bir katil değilim. Bir suikastçının, bir katilin eyleminin arkasında siyasi bir öfke vardır. Balkondan sahneye 'Sic semper tyrannis!' diye bağırarak atlayan John Wilkes Booth olsun, Saraybosna'da arabasıyla ters yönde giden arşidüke nişan alan anarşist, ya da güçlenmek için en kolay yolun ölüm olduğunu düşünen Borgia suikastçısı olsun, onlar böyledir Bir suikastçı için sonuç önemlidir. Aynı özellik benim, üç Kızıl ve birçok katil için de geçerli olabilir – ama yaklaşım farklıdır. Suikastçı binanın altıncı katına yerleşir, Carcano 6.5 mm tüfeğiyle başkanın alnını hedef alır ve tetiği yavaşça çekerken, Deniz Piyadesi'ndeki eğitimini hatırlar. Atış

çevrelerinde buna 'Kızıl sis" derler Fakat benim için o an en kolay olandır O kaçınılmaz olayın gerçek heyecanını yaratan yoğunlaşmadır aynı zamanda. Bir suikastçının planlama aşamasında benim gibi heyecanlandığını pek sanmıyorum. Bunu belki de sevişme sırasında hazırlık aşamasıyla son aşama arasındaki farka benzetebiliriz.

Fakat benim bir suikastçıdan farkım, mahremiyetlerimizin doğası olabilir İkimiz de kurbanımızı dikkatle incelerken, suikastçı öldürmek istediği kişiden nefret eder, çünkü sözde önemli bir noktayı belirtmek ister. Yaptığı her şey o an için tasarlanmıştır. Bir ölüm, suikastçının istediğiyle doldurulacağına inandığı bir boşluk yaratacaktır. Bir yerde bir kısıtlamadır bu. Benim üç kızıl saçlıya yaklaşımım çok daha şiddetlidir Benim tasarımımda hiçbir siyasi kısıtlama yok. Üç Kızıl, büyük bir tasarımın parçaları. Benim planladığım eylem siyasetten ziyade sanata daha yakın. Benim de göstermek istediğim önemli noktalar olabilir, ama bunlar yüksek sesli konuşmalar değil, küçük fırça darbeleridir. Ben bir balkondan 'Güneyin intikamı alındı!' diye bağırarak sahneye atlamayacağım tabii, fakat bir gün ben de onun kadar ünlü olacağım.

Aslında ben o üç Kızıl'dan nefret etmiyor, tam tersine onları seviyorum.

Ama her sevgi farklıdır

Tıpkı her ölümün farklı olması gerektiği gibi.

Bir süre sonra Kurt'un çalışma odasına kızarmış pastırma kokuları gelmeye başladı. Bunun üzerine başını uzattı ve kokunun geldiği mutfağa baktı. Biraz sonra üstüne yumurta kırılacak ve kızartma makinesinden de kızarmış

ekmek dilimleri çıkacaktı. Bayan Koca Kötü Kurt belki de kocasının çok sevdiği ekşi hamur ekmeğinden yapmıştı yine.

Kötü Kurt'un karısı sabahları zengin kahvaltıdan hoşlanırdı. Ona göre, günün en önemli öğünü sabah kahvaltısıydı. Kurt bu cümleyi *Sade İnsanlar* adlı filmden hatırlıyordu. Yirmi, belki de otuz yıl önce izlediği bu filmde Donald Sutherland, Gross Point adlı malikanelerinde Timothy Hutton'ın karşısında oturmuş, üzgün ve kafası karışık oğluna öğüt vermeye, onu teselli etmeye çalışıyordu. Fakat Hutton tereddüt ediyor, soğuk ve öfkeli anne rolündeki Mary Tyler Moore da oğluna kızıp önündeki kahvaltısı çöpe atınca Donald şaşırıp, üzülüyordu.

Kurt filmin o sahnesini hatırlamaya çalıştı. Galiba kahvaltıda krep vardı. Fakat masada kızarmış ekmek de olabilirdi. Ancak başka şeyler de vardı tabii, tam olarak hatırlayamadı.

Aslında krep sevmezdi Kurt, yediği zaman midesi doluyor, tembelleşiyordu, öte yandan hamurların üzerine gurme dükkanlarından alman özel şurup döküldüğü zaman da yemeden duramazdı. Ancak şurup büyük marketlerde satılan ucuz türden değil, gerçek Vermont Akçaağaç Pekmezi olmalıydı. Market şurupları zeytinyağı gibi geliyordu ona.

Kurt bunları düşününce kendi kendine gülümsedi. Boğazına düşkün bir adamdı ama *öldürmekten de zevk alıyordu.*

Çok geçmeden karısının kendisine seslendiğini duydu. Bilgisayarını kapadı, son dosyalarını şifreledi – bunu yaparken *Grimm* gibi, kolayca akılda kalacak, hatırlanacak bir sözcük kullanıyordu. O anda aniden çok acıktığını hissetti. Sandalyesini geriye iterek bilgisayarının önünden kalkar-

ken, kendi kendine, *en büyük katiller bile bir şeyler yemek zorundadır,* diye mırıldandı. *Ancak onlar pastırmalı yumurta ve taze ekşi mayalı ekmekten daha fazla şeyler yerlerdi.*

O anda bu noktayı da notlarına eklemesi gerektiğini düşündü, ama bunu daha sonra da yapabilirdi. Kurt aynı zamanda hayal gücünü de takviye ediyor, kuvvetlendiriyordu. Karısından bazı konularda özür dilemesi gerektiğini düşündü. Bulunması gereken yerler ve soru sorulmasına neden olmadan yapacağı işler vardı. Bazen kafası karışıyordu. Önemli şeyler yapması gerekirken normal görünmek zorunda kalması canını sıkıyor, onu sinirlendiriyordu. Ona göre, önemli şeyler düşünürken arka planda sadece keman müziği olmalıydı. Dikkatini çeken gürültülü orkestra müziği istemiyordu. Gürültülü, gitarlı müzik de sevmiyordu. Bunları düşünürken yine hafifçe gülümsedi Kurt.

O sırada holün diğer ucunda karısı neşeli bir sesle, "Pastırmalı yumurta hazır! Hadi masaya!" diye bağırdı.

Kurt da güne bir an önce başlamak için, karısına, "Geliyorum!" diye seslendi.

8

Bayan Koca Kötü Kurt, kahvaltı masasındaki bulaşıkları topladı, yemek artıklarını, kırıntıları çöpe attı ve bıçakları, çatalları, tabakları ve fincanları bulaşık makinesine yerleştirdi. Kocası her zamanki gibi yine kızarmış ekmek diliminin kenarlarını kesip bırakmış, ortasını çıkarıp yumurta sarısına batırarak iştahla yemişti. Kadın onun kızarmış ekmeğin kenarlarını kesip kenara koyuşunu on beş yıldır seyrediyor ve kızıyordu. Aslında dilimlerin kızarmış kenarları en lezzetli yerleriydi ama bunu kocasına hiç söylememişti. Fakat kocasının bunu her sabah yapacağını bildiği halde, ekmek dilimlerini önceden kesmez, hazırlamazdı.

Kadın o sabah, çoğu zaman severek yaptığı işine geç kalmıştı ve masasının üzerinde yığılmış işlerin kendisini bekleyeceğini biliyordu. O gün de sekiz saat çalıştıktan sonra masasındaki işlerin ancak küçük bir kısmını bitirebileceğinin farkında olarak kocasını kıskanıyordu. Günlük çalışma hayatında ne kadar çabalasa da işlerin her gün biraz daha artacağını iyi biliyordu. Kocası ise ilişkilerindeki ya-

ratıcı güçtü. O bir yazardı, özel bir adamdı. Kimseye benzemezdi, eşsiz bir insandı ve kadın bunun için evlenmişti. Kocası onun kasvetli yaşantısına renk katıyor, kadın onu iş arkadaşlarına tanıtırken, "Kocam roman yazarı," diyor ve onunla gurur duyuyordu. Bazen aileye sadece kapsamlı bir sağlık sigortası ve aylık bir maaş sağlayabildiği ve ancak kocası nadiren istediğinde onunla yattığı için kendine kızıyordu. Fakat daha sonra böyle düşünmekten vazgeçiyor, her büyük yazarın bir ilham kaynağına ihtiyaç duyduğunu ve kendisinin de ona ilham verdiğini söyleyerek kendini buna inandırmaya çalışıyordu.

Bayan Kurt bazen kendisini bir ressamın, bir yazarın ilham kaynağını resmederken çizeceği gibi, güzel giyinen, zarif, ince ve güzel bir kadın olarak hayal ederdi. Ona göre, bir yazarın karısı kısa boylu, tombul, berbat kahverengi saçlı ve gülerken bile şirin görünemeyen bir kadın olamazdı. Aslında onun içi güzeldi. Öyle olmasaydı, neden birbirlerine aşık olup evleneceklerdi ki?

Tatsız, bazen edebi tartışmalarla geçen uzun yıllardan sonra kadın, o sabah da Kurt'un yine kendine çalışma odası yaptığı ikinci yatak odasına kapandığını görünce, neşelenmeye çalıştı ve işine gitmek için hazırlandı. Kocasının klavye tuşlarına basarak sayfaları kelimelerle doldurduğunu ve bunları yazıcıdan aldığını gözünün önüne getirdi.

Bayan Koca Kötü Kurt da çoğu zaman kocasınınki gibi bir hayal gücüne sahip olmak isterdi.

Bütün karakterlere istediğini yaptırabilmek, kelimelerle istediğin gibi oynayabilmek ne kadar güzel olurdu, diye düşündü. *İstediğin kişiyi aşık etmek, istediğini öldürmek, başarı ya da başarısızlığı, üzüntüyü ya da mutluluğu kontrol edebilmek muhteşem bir duygu olmalıydı.*

Bayan Kurt bazen, neler yazdığını merak ederek kocasının çalışma odasının kapalı kapısına bakmaktan alamazdı kendini. Gemisinin direğine bağlanan Odysseus gibi, o da deniz perisi sirenin şarkılarını dinlemek isterdi.

Kadın lavabonun önünde durdu ve düşünmeye başladı. Musluktan ellerine su akıyordu; işe gitmeden önce bulaşık makinesine deterjan koyup çalıştırması gerektiğini biliyordu, ama o anda sol tarafında, göğsünün alt kısmında bir acı hissetti, sancı gibi bir his. Aslında çok şiddetli bir ağrı değildi bu, fakat Bayan Kurt yine de telaşlandı ve bir an başının döndüğünü hissederek mutfak tezgahının kenarına tutundu. O anda içinde sanki bir ateş yanıyormuş gibi hissetti, nefesini tuttu.

Aynı zamanda kendi kendine, *hayır; tekrar olamaz,* diye mırıldandı.

Yavaş yavaş nefes almaya, nabzının normale dönmesini sağlamaya çalıştı. Gözlerini kapadı ve neden böyle hissettiğini anlamak için bir süre kendini dinledi. O anda, sanki araba motorunda ne olduğunu anlamaya çalışan bir oto tamircisi gibi hissetti kendini.

İki gün önce doktora gidip muayene olmuştu ve herhangi bir sağlık problemi yoktu. Doktorun sorularına cevap vermiş, her türlü kontrolden geçmiş, elektro ve röntgen çektirmişti. Sonuçta doktor ona hiçbir şeyi olmadığını, sağlığının yerinde olduğunu söylemiş, o da bunu duyunca mutlu olmuş, ama buna tam olarak inanamamıştı.

Hiçbir belirti yoktu.

Bu kelimeleri kendi kendine ve oldukça yüksek sesle söyledi.

Hatalı çalışan bir kalbin sorunuydu bu. Bayan Kurt, o

bölgede hissedilen her sancının, her kalp teklemesinin kötüye işaret olduğunu hayal etti. Sonra zaten çok ilginç bir yaşantısı olmadığını ve bu kadar paranoyak olmaması gerektiğini düşündü.

Bayan Koca Kötü Kurt, makineye sığmadığı için, elde yıkayıp kuruladığı büyük, paslanmaz çelik ve içi ayna gibi parlak tavayı alıp yüzüne baktı. Çelik tavada yüzünü aynada görür gibi görebiliyordu. Ancak orada gördüğü yüz tam olarak düzgün, temiz değildi; biraz çarpık ve bulanık gibiydi.

O sırada kendi kendine, gerçek olmadığını bildiği halde, *bir zamanlar sen de güzeldin,* diye mırıldandı.

Ama gözlerinde, ağzının kenarlarında ve tombul yanaklarında acının, sancının hiçbir belirtisini göremedi.

Sonra ayaklarını, bacaklarını, karnını kontrol etti, oralarda da ağrı veya sancı yoktu.

Sol elini hafifçe havaya kaldırdı, parmaklarını oynattı bir süre.

Hiçbir şeyi yoktu. Bileklerinde de hiçbir ağrı sızı hissetmedi.

Bilinmeyen bir bölgeyi araştıran bir kaşif, ya da tehlikeli bir mayın tarlasına giren biri gibi, kafasının içinde göğsünü incelemeye başladı. Ayna gibi parlak tavaya bakarak ağır ağır nefes alıp vermeye, kendini kontrol etmeye çalıştı. Yüz ifadelerini inceleyen uzmanlar, bir yüze bakarak o insanın yalan söyleyip söylemediğini, hatta bir hastalığı gizleyip gizlemediğini anlayan dedektifler olduğunu düşündü Bayan Kurt. Televizyonda böyle insanlar görmüştü.

Fakat nefes alış verişlerinde bir problem yok gibiydi. Kalp atışları da düzenliydi. Parmak uçlarıyla kaburgalarına dokundu; hiçbir şeyi yoktu, her şey normaldi.

Yüzünde de anormal bir ifade yoktu. Bayan Kurt, *poker oynayan bir kumarbaza benzedim galiba,* diye düşündü. Sonra tavayı yerine koydu ve *hiçbir şeyim yok, sadece biraz fazla yedim ve hazımsızlık çekiyorum sanırım, kalbim bugün durmayacak,* diye mırıldandı.

Bütün bu saçmalıklar yüzünden vakit kaybetmişti ve işine geç kalmaması için hemen çıkıp gitmesi gerekiyordu. Kocasına, "Ben çıkıyorum," diye seslendi. Kocası ona birkaç saniye sonra, çalışma odasının kapalı kapısının ardından hafif bir sesle karşılık verdi.

"Biraz araştırma yapmak için dışarda olacağım. Akşam yemeğine gecikebilirim, merak etme."

Kadın gülümsedi. Kocasının araştırma yapması hoşuna gidiyordu. Yazar kocasının ilerlediğine inanıyor, kendisinin de onu hiçbir şekilde rahatsız etmeyeceğini biliyordu.

"Tamam. Nasıl istersen. Akşam yemeğine geç kalabileceğin ihtimaline karşı tabağını mikrodalgaya bırakırım."

Bayan Koca Kötü Kurt onun cevabını beklemedi, ama mutluydu. Her normal evli çiftin konuşma tarzıydı bu. Ve kadın bu kadar konuşmayla bile mutlu oluyordu. Yazar kocası çalışıyordu ve o da işçi arılardan biri olarak kendi işine gidecekti. Onların bu kadar normal sürüp giden yaşantılarına kalp krizi gibi bir saçmalık müdahale edemezdi.

Bayan Kurt fakülte çalışanlarının otoparkına girip kendine yer aradı ve ancak arka tarafta boş yer bulup arabasını park etti, ama giriş kapısına gidene kadar yağmur altında yaklaşık kırk metre kadar yürümesi gerekiyordu. Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu, çantasını alıp arabasından indi

ve küçük şemsiyesini açarak yağmurda bina kapısına doğru hızlı adımlarla yürüdü.

Birkaç adım sonra bir su birikintisine daldı ve küfretti. Sonra başını öne eğdi, önüne bakarak hızlı adımlarla okul idare binasına doğru yürüdü.

Islak mantosunu kapının yanındaki askıya astı, masasının arkasına geçip oturdu ve biraz geç kaldığını müdürün fark etmemiş olması için dua etti.

Çok geçmeden müdür ofisinden çıktı – kadının masası girişe yakındı – ve başını iki yana salladı, ama bunu kadın geç kaldığı için ya da okulu kasvetli bir yer haline getiren kötü havaya bakarak yapmamıştı. Adamın elinde birkaç kağıt vardı, sinirli ve endişeli gibi görünüyordu.

Müdür ona, "Bayan Jordan Ellis'e bir mesaj gönderip, öğleden sonra ders arasında ya da basketbol antrenmanından sonra gelip beni görmesini söyler misin?" dedi.

Bayan Kurt, "Elbette, efendim," diye cevap verdi. "Acele etmesini söyleyeyim mi?"

Müdür yüzünü buruşturdu ve "Hep aynı şeyler," diye söylendi. "Bu kız bütün derslerden zayıf not alıyor ve şimdi de annesiyle babası, kızları ile ilgili olarak onlara hakemlik yapmamı istiyorlar, her şey daha da berbat olacak."

Müdür durdu, zoraki bir gülümsemeyle kadına baktı ve "Bu ana babalardan bazıları çocuklarının eğitimini sadece bize bıraksalar daha iyi olmaz mı acaba?" diye söylendi.

Adam belki de bu şikayetinde haklıydı, ancak onun bu arzusunun asla gerçekleşmeyeceği de belliydi.

Bayan Koca Kötü Kurt, müdüre baktı ve "Ona bugün uygun bir zamanda gelip sizi görmesi gerektiğini bildiririm, efendim," dedi.

Müdür başını salladı ve "Teşekkür ederim," dedi. Sonra elindeki kağıtlara baktı ve omuz silkti.

"Son sınıf öğrencileri geleceklerini hiçe saydığı zaman senin de canın sıkılmıyor mu?" diye sordu. Bu öyle rasgele sorulan ve cevabı beklenmeyen sorulardan biriydi ve Bayan Kurt da ona cevap vermek zorunda olmadığını biliyordu. *Son sınıf öğrencileri kötü durumdayken herkesin canı sıkılıyor tabii. Bu kadar uğraştıktan sonra iyi bir üniversiteye giriş şansını yitiriyorlar,* diye düşündü. Müdür elindeki kağıtlarla ofisine girerken kadın onun arkasından baktı. Belki de içinde özel, gizli bilgiler olan o kağıtlar bir süre sonra kadının masasına gelecek ve o da onları inceledikten sonra, ait oldukları dosyalara koyup, odanın köşesindeki siyah renkli büyük çelik dosya dolabına kaldıracaktı. Çelik dolabın kilidine şifre olarak evlendiği günün tarihi olan 17-8-96 rakamlarını girmişti Bayan Kurt.

9

Sarah Locksley oturduğu yerde rahatsız olmuş gibi hafifçe kıpırdandı. Başı dönüyor, gözü seğiriyordu. Kendini hem yorgun, hem de enerjik hissediyordu. Birbirlerine zıt olan bu iki duygu onun içinde mutlu bir şekilde el ele vermişlerdi sanki. Geçen her saniye can sıkıcı ve heyecan vericiydi. Bir şeyler olacağını hissediyordu – bayılıp yirmi dört saat boyunca öyle kalabilir, ya da kalkıp birini vurabilirdi – haftalardır kapısını ilk vuran kişi olabilirdi bu.

Son birkaç gündür Stolichnaya votka, portakal suyu, çikolata, paketlenmiş çörekler, kurabiyeler ve arada sırada yediği fındık ezmesi sürülmüş muzlarla besleniyordu. Durmadan kalori alıyor, hiç hareket etmiyordu ama kilo aldığını da düşünmüyordu.

Sarah bir an durdu; içinden kahkahalarla gülmek geliyordu. Bir gazetenin, *Ölü kadının yiyip içtikleri,* şeklindeki haber başlığını hayal etti. *Sadece isimsiz birinin seni ölümle tehdit ettiğini ve kilolarının eridiğini düşün,* diye mırıldandı.

Oturduğu zaman hem evin ön tarafını, hem de arka taraftaki mutfak girişini görebilecek bir noktaya bir sandalye

yerleştirmiş ve yakınına da eski bir uyku tulumuyla birkaç yastık koymuştu. Böylece, gece vakti çok uykusu geldiği zaman, yarı uyuşmuş, yarı sarhoş bir halde bu uydurma yatağına uzanıp birkaç saat uyuyabiliyordu. Yatak odasına girmiyor, bir zamanlar kocasıyla paylaştığı o odadan korkuyordu sanki. Yatak odası şimdi ona bir hapishane hücresiymiş gibi görünüyordu ve eskiden mutlu olduğu o odada öldürülmeye hiç niyeti yoktu.

İçinde bulunduğu durumun çılgınlık olduğunu biliyor, ama o durumda kalmayı kendi isteğiyle kabul ediyordu.

Sarah arka kapıya kendi yaptığı bir alarm sistemi takmıştı– kapının iki yanı arasına bir ip germiş, ipe de teneke kutular, şişeler bağlamıştı ve karanlıkta oradan girmek isteyecek biri onlara takılıp gürültü yapacaktı. Dışarıda, pencere altlarına, duvar dibine kırık cam parçaları serpmişti, oradan girmek isteyen birisi – *hayır, Koca Kötü Kurt tabii* – ellerini ayaklarını kesecek, yaralanacaktı. Bodruma inen merdivene, her basamağa birkaç santim yükseklikte tel germişti ve Kurt oradan girmek isterse tellere takılıp düşecek, gürültü yapacaktı. Ayrıca bodrum zeminine çelik ve cam bilyeler serpmiş, tavandaki ampulü de gevşetmişti. Oraya girecek biri de zifiri karanlıkta bilyelere basıp düşecekti.

Kadın ölen kocasından kalan tabancayı da yanından ayırmıyor, daha önce kaç kez kontrol ettiği halde, ne zaman aklına gelse, alıp tekrar dolu ve atışa hazır olup olmadığına bakıyordu. Oturduğu yerin etrafı boş yiyecek ve içecek kutuları, kartonlar ve şişelerle çöplüğe dönmüştü.

Sarah etrafına bakındı ve yakınındaki çöpleri çıplak ayaklarıyla tekmeleyip uzağa atarken derin bir iç çekti. Sonra, *lanet olsun, bu iş böyle yürümeyecek galiba,* diye düşündü.

Evindeki savunma sistemi, sessizce ve görünmeden evine girip, derin uykusunda iken onu kolayca öldürebilecek bir katile engel olamayacak kadar basit, etkisiz ve komikti aslında. Sarah o kadar yorgun ve bitkindi ki, her an derin bir uykuya dalabilir ve katil ne kadar gürültü yaparsa yapsın, onu duymayabilirdi. Alkol ve uyuşturucu ilaçlar olmadan orada oturması da mümkün değildi, bir bağımlı olmuştu.

Sarah, kendine Koca Kötü Kurt diyen bu adamın deneyimli ve profesyonel bir katil olduğuna inanıyordu. Gerçi bu inancını destekleyecek bir kanıt yoktu elinde, ama nedense onun böyle biri olduğuna emindi. İçgüdü, sezgi ya da altıncı his denebilirdi buna, ancak katilin onun en zayıf anını bekleyeceğine inanıyordu.

Evet, en zayıf anımı bekleyecek, diye mırıldandı Sarah. *Ancak elinde silahla ön kapıya bakarak otururken, uyur ya da uyanık halde olsa da, günün ve gecenin her dakikası, her saniyesi onun en zayıf anıydı zaten.*

Sarah içini çekti, etrafına bakındı. Sırtı ve başı ağrıyordu. Kendini korumak için yaptığı her şey, aldığı her önlem, ancak bir ortaokul öğretmeninin yapabileceği şeylerdi. Makas, zamk ve renkli kağıtlar ancak öğrencilerin kullandığı şeylerdi. O anda yanında eksik olanlar sadece neşeyle bağıran beşinci sınıf öğrencileriydi.

Kendini bir anda sınıfta, onları susturmak için ellerini çırpıyormuş gibi hissetti. Sonra, *pekala çocuklar, Bayan Locksley kendini psikopat bir katilden korumak zorunda. Herkes elindeki malzemeleri ortaya çıkarsın ve öğretmeninizi korumak için bir duvar inşa edelim,* diye mırıldandı.

Bunu yaparken gülünç duruma düştüğünün bilincindeydi fakat başka ne yapabileceğini bilemiyordu, tamamen çaresizdi.

Başını sağ tarafına çevirdi ve uzanıp tabancayı aldı. *Belki de ölen kocama verdiğim sözden dönmeli ve Koca Kötü Kurt gelmeden önce namluyu kendime doğrultmalıyım,* diye düşündü.

Sonra kendini tutamadı ve aniden deli gibi, kendi kendine bir kahkaha attı. *Koca Kötü Kurt beni öldürmek için evime girip benim ondan önce davrandığımı, kendimi öldürdüğümü görse ne yapar acaba?* diye düşündü. *Hedefi yok olmuş bir katil olur çıkar, değil mi?*

Ama ben o anda ölmüş olacağım için, onun o şaşkın halini görmekten mahrum kalacağım tabii.

O anda bir şarkının sözleri geldi aklına: *Hırsız nazik bir ifadeyle, "Heyecanlanmak için hiç neden yok," diyor. "İçimizde hayatın bir şakadan ibaret olduğunu hisseden çok kişi var."*

Sarah o anda sanki uzaklardan bir gitar müziği geliyormuş gibi hissetti. Birinin öfkeli bir sesle konuşmasını duyar gibi oldu. Ancak bu ses ona mantıklı geldi. Heyecanlanmak için neden yoktu aslında.

Derin bir iç çekti, ama o anda ön kapıda bir ses duyunca çığlık atmamak için zor tuttu kendini. Saklanmak ister gibi aniden yerinden fırladı, sonra durdu, eğilip tabancayı aldı ve ateş etmeye hazırlandı. Ona sanki bağırıyormuş gibi geldi, fakat sonra çığlıkları sadece zihninin içinde duyduğunu anladı.

Karen Jayson, *sessizliğin neden olduğu karmaşadan daha kötü bir şey olamaz aslında,* diye düşündü.

Sahnede, muayenehanede bir hastayla beraberken ya da evinde yalnız başına, nerde olursa olsun hep aynı şey oluyordu, bundan emindi.

Çalışma saati bitmiş, arabasıyla evine dönüyordu Karen. Ona zaman kaybettirmesine rağmen, son günlerde yeni bir âdet edinmişti; evine gitmek için şehirlerarası ana yoldan ayrılıp sakin, boş kır yoluna sapıyor, dikiz aynasında kendisini takip eden bir araba ya da kamyon gördüğü zaman yolun kenarına çekiyor, onun geçip gitmesini bekliyordu. Hiç kimse onu takip etmemeliydi. Bu şekilde yolda birçok kez durup arkadan gelen araçların geçmesini beklemek ona oldukça zaman kaybettiriyordu ama o halinden memnundu. Zaten eve dönmek için acelesi yoktu, ev artık emin bir yer olmaktan çıkmıştı.

Ancak eve dönerken, böyle hissetmesi için aslında neden olmadığını da düşünüyor, kendine kızıyordu.

Bir süre sonra, evine giden taşlı araba yoluna dönen sapağa geldi. Kış yaklaşırken dökülen yapraklara ve dalların çıplak kalmasına rağmen, ağaçlar evinin o mesafeden tam olarak görülmesini engelliyordu. Koyu renkli çam ağaçları ve koyu kahverengi meşeler evinin önünde adeta duvar gibi yükseliyorlardı. Karen dikiz aynasından arkaya bakıp kendisini takip eden bir araba olmadığını görünce, evine giden dar, taşlı yola girdi. Ve her zaman yaptığı gibi, posta kutusunun önünde durdu.

Bir süre korkuyla bekledi, sonra *deli olma, saçmalama, aç kutuyu, al postanı,* diye mırıldandı.

Fakat arabadan inmek, posta kutusunun kapağını açmak istemiyor gibiydi, tereddüt içindeydi. Kutuyu açarsa sanki bir bomba patlayacakmış gibi geliyordu.

Aslında Koca Kötü Kurt'un onunla yeniden temas kurmak için posta kutusunu bir kez daha kullanacağına inanmıyordu, buna inanması için hiçbir neden yoktu. Ancak kullanmayacağına da inanamazdı.

Mantıklı düşünmeye çalıştı. Tıp Fakültesindeki disiplini hatırladı. Okulda uzun saatler boyunca nöbet tutarlar, yorgunluktan bitap düşerler, ama her şeye rağmen direnç gösterirlerdi. Doktor başını iki yana salladı ve *hadi, in arabadan da al zarflarını şu kutudan, lanet olsun. İsimsiz gelen bir mektubun hayatını altüst etmesine izin veremezsin,* diye söylendi.

Yine de durdu, mantıklı düşünüp düşünmediğini merak etti. Belki de o aşağılık herifin, hayatını mahvetmesine aldırmamalıydı. Böyle davranması daha mantıklı olabilirdi.

Karen direksiyonda bir süre kımıldamadan oturdu, düşündü. Akşam karanlığında ağaçların arasında sallanan gölgelere baktı, bir an onları karanlığı kesen kılıçlara benzetti.

Her gün o posta kutusunu açıp gelen faturaları, reklamları, zarfları alırken, ikinci bir tehdit mektubunun da onların arasında olabileceğini düşünmekten alamıyordu kendini.

Karen bir süre düşündü, vitesi boşa aldı ve bekledi, saçmaladığını düşündü. Birisi onu böyle, posta kutusunun önünde durmuş, kutunun kapağını açmaya korkar gibi beklediğini görse ne derdi acaba?

Hiç kuşkusuz ne düşündüğünü merak ederlerdi.

Doktor o anda bir başka insanla konuşma ihtiyacı duydu. Yıllardır yalnız yaşamak istemiş, yanına kimseyi yaklaştırmamıştı, ama şimdi yalnız kalmaktan nefret ettiğini düşünüyordu.

Başını pencereden çıkarıp yolun aşağısına ve etrafa bakındı, kendi kendine aptallık ettiğini, paranoyak olduğunu, korkacak bir şey olmadığını söylenerek arabadan indi. Fakat yine de posta kutusunun kapağını açarken, içinde sanki

zehirli bir yılan olabilirmiş gibi, çok yavaş ve dikkatli davrandı.

Karen'ın, kutunun içinde ilk gördüğü şey, parlak renkli bir J. Crew kataloğunun üstünde duran beyaz bir zarf oldu.

Elini kutuya uzatırken, orada sanki gerçekten bir yılan varmış gibi, hızla geriye çekti. Yılan sanki dilini dışarıya çıkarmış, sivri dişlerini gösterip ona saldırmaya hazırlanmıştı.

Müdür kızın yüzüne baktı ve ciddi bir ifadeyle, "Jordan, senin hakkında gerçekten çok endişeliyim, kızım," diye konuştu. "Bütün öğretmenlerin notlarındaki büyük düşüş için çok üzülüyorlar. Ailendeki sorunlar yüzünden baskı altında olduğunu hepimiz biliyor, seni anlıyoruz. Fakat sen de bu yılın, geleceğin için çok önemli olduğunu anlamalısın. Ancak notlarını kısa zamanda düzeltmezsen, iyi bir üniversiteye girme şansını yitireceksin."

Jordan müdürü dinlerken, adamın bundan daha süslü kelimelerle, daha güzel konuşamayacağını düşündü. Fakat üniversite hazırlık sınıflarında okuyan öğrencilerle konuşan bütün müdürler herhalde hep böyle konuşurlardı. Onun için, bu okulun müdürünü de böyle vaaz verir gibi konuştuğu için eleştirmemek gerekirdi.

Kuduz bir köpek seni ısırırsa onu suçlayabilir misin? Yanına yaklaştığın sincap kaçarsa ona aptal der misin? Bir katil seni öldürmek isterse bu gerçekten bir sürpriz olur mu? diye düşündü.

Jordan o anda filozof olmaya başladığını hayal etti. Müdür onu hem eleştirir, hem de cesaretlendirmek ister gibi konuşurken, Jordan onu pek de dikkatli dinlemiyordu. Ancak müdür konuşmasına sempatiyle beraber hafifçe renkli

tehditler de katarsa, Jordan'ın belki yola gelebileceğini düşünüyor olmalıydı.

Müdür doğruca yüzüne baktı ve çok önemli bir noktayı belirtmek istiyormuş gibi, "Senin durumu düzetebilmen için hepimiz sana yardımcı olmak zorundayız, Jordan," diye konuştu.

Jordan son aylarda durumunun düzeltilmesiyle ilgili bu cümleleri pek çok kez duymuştu ama bu sözler onun için artık hiçbir anlam taşımıyordu. O bu konuşmanın eski Jordan'a, popüler olmasa bile, en azından kabul edilmiş, notları iyi olan ve bir sonraki yılını düşünen Jordan'a hitap ettiğini üşünüyordu. Yeni Jordan uzun süre yaşayacağından bile emin değildi.

Müdürün ofisindeki kitap dolu raflara ve kütüphaneye uygun, meşe ağacından yapılmış büyük masaya baktı. Odanın duvarlarında, etrafa renk katan çerçeveli çocuk fotoğraflarıyla beraber, birçok çerçeveli diploma asılıydı. Bir resimde gülümseyen müdür ailesiyle beraber bir sal gezintisinde, bir başkasında Grand Canyon'da, bir başkasında da bir dağın tepesinde görülüyordu. Adamın aktif, enerjik, birbirine çok bağlı bir ailesi vardı. Yani onlar Jordan'ın ailesine hiç benzemiyorlardı. Onun ailesi parçalanıyordu.

Bir ara müdürün, "Sana yardım etmek için ne yapabilirim, Jordan?" diye sorup yüzüne baktığını görünce başını kaldırıp ona baktı.

Jordan o anda, sanki sancılanmış gibi oturduğu yerde hafifçe öne doğru eğilmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş olduğunu fark etti. Hastalanmış gibi görünmemek için hemen doğruldu ve "Bundan sonra daha çok çalışacağım, efendim," dedi.

Müdür bir an tereddüt ediyormuş gibi ona baktı ve "Senin sorunun sadece yeterince çalışmamak değil sanırım, Jordan," diye devam etti. "Sen aslında derslerine yeniden odaklanmaya çalışmalısın."

"Tamam, o halde daha iyi odaklanacağım, efendim."

Müdür başını hafifçe iki yana salladı ve "Dinle Jordan, başka şeylerle uğraşmaktan vazgeçmeli, dikkatini sadece senin için önemli olan konulara vermelisin, kızım," dedi.

"Deneyeceğim, efendim," diye cevap verdi Jordan. Ama o anda, *lanet olsun, sağ kalmaya çalışmak benim için yeterince önemli bir şey değil mi?* diye bağırmamak için zor tuttu kendini.

"Hepimiz sana yardım etmek istiyoruz, Jordan, çünkü bu zor günleri aşmak geleceğin açısından büyük önem taşıyor."

Jordan bunu duyunca, *bir geleceğim olmayabilir,* diye düşündü.

Derin bir nefes aldı, oturduğu yerde doğruldu ve dikkatle müdüre baktı. Ve müdürün iyi bir adam olduğunu düşündü. Adam gerçekten onun iyiliğini istiyormuş gibi konuşuyordu. Onun anne babasının duvarlarda böyle, mutlu günlerde çekilmiş bu tür fotoğrafları olduğunu sanmıyordu, hiç görmemişti. Ancak ailesinde mutlu günler yaşandığını ve hep birlikte bir şeyler yaptıklarını da hatırlamıyordu zaten.

Müdüre karşı nasıl davranması gerektiğini düşündü. Birden aklına geldi, ona öğüt veren, iyiliğini isteyen bu adama o anda Koca Kötü Kurt olayından söz edebilirdi herhalde.

Sen benim derdimin sadece boşanma aşamasında olan annemle babam olduğunu mu sanıyorsun? diye düşündü. *Lanet olsun, boş ver onları! Asıl korktuğum şey, dışarıda*

beni Kırmızı Başlıklı Kız olarak gören ve yemek isteyen bir katilin olması. Aslında yemek istemiyor, sadece öldürmek istiyor Ama bu da aynı şey, değil mi?

Fakat Jordan müdüre bunu söyleyemedi tabii. İnanılacak gibi şey değildi bu!

O anda ona bakıp, *eğer bana yardım etmek istiyorsanız silahlanın. Benim için koruma tutun. Polise, askere haber verin. Belki onlar beni koruyabilirler!* diye bağırmak istedi.

Ancak kafasının içinde büyük bir öfkeyle şekillenen bu sözler ağzından çıkamadı. Bunların yerine, sakin bir ifadeyle, "Elimden geleni yapacağım, efendim," dedi. Hiçbir zaman günah çıkartmamıştı, ama sanki kilisede günah çıkarır gibi, alçak sesle konuştu.

Peşinde bir katil olduğunu o anda müdüre söylemesi mümkün değildi. Adamın gözlerinde bir umutsuzluk ifadesi vardı, ancak bu ifade onun hoşuna gitmişti. Ona karşı hiç olmazsa dürüst davranıyordu, sahtekar değildi.

Jordan müdürün sustuğunu görünce, bir an ona ebeveyni yüzünden çektiği acıları, başarısızlıklarını, arkadaşsız kaldığını, peşinde bir katil olduğunu, ama tüm bu konularda hiçbir şey yapamadığını, çaresiz durumda olduğunu anlatmak, içini dökmek istedi. Cesaretini topladı ve konuşmak üzere ağzını açtı ancak yine sustu.

Aklına bir şey geldi ve *eğer ona Kurt'tan söz edersem, belki de Kurt önce ona gelebilir,* diye düşündü.

Ama sonra, müdürün mutlu aile fotoğraflarına baktı ve vazgeçti, o güzel insanları tehlikeye atamazdı, değil mi?

Müdürün hafifçe öne doğru eğildiğini gördü. Çoğu insan bu hareketi yapanın, dikkatini bir şeye verdiğini düşünürdü, ama Jordan'a göre öne doğru eğilmek, bir hedefe saldırmaya hazırlanmanın işaretiydi.

O anda birden, *belki de Kurt bu adamdır,* diye düşünmekten kendini alamadı. Bir anda midesine kramplar girmeye başladı. Ancak yine de sesini çıkarmadı, dudaklarını büzdü, sırrım kendine saklamayı yeğledi.

Müdür bir süre konuşmadan yüzüne baktı, odada insanı rahatsız eden derin bir sessizlik oldu. Müdür bir süre sonra, "Pekala, Jordan," diye devam etti konuşmasına. "Buraya gelip istediğinin zaman benimle rahatça konuşabilirsin, biliyorsun bunu, kızım. Ve ben senin okul terapistiyle görüşmeni de istiyorum. Dilersen senin için randevu ayarlarım ve bunun yardımcı olacağını..."

Jordan bunu duyunca, *elinde koca bir silah olan bir psikolog,* hayal etti. *Evet, bunun yardımı olabilir. Ayrıca bu psikolog, baltasıyla Kırmızı Başlıklı Kız'ı kurtarmaya gelen ormancı da olabilirdi. Ancak Kurt, olayın o masalda olduğu gibi sonlanmasını istemeyecekti tabii.*

Jordan müdüre bakıp aniden ayağa kalkarken, başını evet anlamında sallamak istedi, ama bunun yerine iki yana sallayarak hayır dedi. Odadan dışarıya çıktı, kendisine yarı çatık kaşla, yarı gülümseyerek bakan müdür sekreterinin önünden hızlı adımlarla geçerek geniş merdivenden indi ve okul bahçesine çıktı.

Hava tertemiz fakat serindi, birden üşüdü, ürperdi ve sonra kendini toparladı. Hızlı adımlarla basketbol antrenmanının yapılacağı spor salonuna doğru yürüdü, oraya bir an önce varmak ve takımdaki diğer kızlardan daha hızlı koşmak istiyordu. Terlemek, diğer oyunculara çarpıp kavga etmek istiyordu. Rakip oyuncudan dirsek yiyip dudağı patlasa hiç aldırmayacaktı. Ya da kendisi birine hatta bir takım arkadaşına çarpıp faul yapsa yine umursamayacaktı. Birden

durup yatakhaneye doğru döndü, kitaplarının olduğu çantayı yatağının üstüne atıp spor salonuna öyle gitmesi daha iyi olacaktı, bu arada posta da gelmiş olurdu.

Kurt'un bir başka mektup göndereceğini pek sanmıyordu Jordan. Ama içinde de sanki bunun tersi olacakmış gibi bir his vardı. Muhtemelen gerçekleşmeyecek bir şeyin olabileceğini düşünmekten nefret ediyor, fakat buna engel de olamıyordu. Bunu düşününce birden yol üzerinde durdu ve *belki de başka bir mektup gelir,* diye düşündü, *bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum, ama içime doğdu işte!*

Jordan bunu düşünürken tam olmasa bile haklıydı.

Kızıl Bir, İki ve Üç'e aynı tipte birer zarf gönderilmişti, ama bu kez zarflarda mektup değil, aynı tarzda yazılmış birer mesaj vardı.

Karen Jayson'ın zarfından çıkan mesaj şöyleydi:

http://www.youtube.com/watch?v=wsxty1xl.Red1.

Sarah Locksley'nin mesajı:

http://www.youtube.cpm/watch?v=wftgh1xl:Red2.

Jordan Ellis'inki de:

http://www.youtube.com/watch?v=hgtsv1xl:Red.3. şeklindeydi ve her üçünde de imza olarak KKK harfleri vardı.

10

Koca Kötü Kurt, *katilin en büyük çıkmazı hatasız yakınlığı doğru olarak değerlendirmektir,* diye yazdı. *Hedefe yakın olmalı, ama çok da yakına girmemelisin. Tehlike eski sözde olduğu gibidir: Pervanenin ateşe yaklaşması gibi, sen de kurbanına sokulmak istersin. Sakın kendini yakma. Birbirini etkileme hali ölüm dansının bütünleyici bir parçasıdır Duymak, dokunmak, koklamak aşırı etkileyici duygulardır. Acılı çığlıklar kulağa müzik gibi gelir. Öldürme anında yakın olmak sarhoş edici bir zevktir Çok sevilen bir yemekte tuzun biberin, baharat ve her yiyeceğin birleşerek müthiş tadı verişini düşün. Beş yıldızlı bir yemek hazırlamak da güzel ve yerinde bir cinayet planlamaya benzer*

Peri masalında Kurt, Küçük Kırmızı Başlıklı Kız'a ormanda sinsice yaklaşmakla kalmaz. Bu çok basit bir yorum olur. Kurt orada kendini evinde hisseder. Onun kaynakları kızınkinden iki üç kat fazladır. Onun gözleri daha keskindir, koklama duygusu da daha güçlüdür. Kurt her konuda üstündür Küçük Kızdan. Kurt ormandaki her ağacı, yosun tutmuş her kayayı bilir, orası onun evidir Küçük kız ise yalnız

başına, korkmuş bir zavallıdır. Genç ve cahildir. Kurt ise daha yaşlı, daha akıllıdır. Aslında kız çalılıkların, ağaçların arasında, karanlık gölgelerde sendeleyerek yürürken, Kurt onu istediği yerde istediği anda öldürebilir Ama bu şekilde öldürmek çok basit, çok kolay olur; Kurt'a zevk vermez, ona yaklaşmak, öldürmeden önce onunla konuşmak ister Ancak o zaman büyük zevk alacaktır. Kulakların, gözlerin, burnun, dişlerin rolü olacaktır bu oyunda. Kurt, küçük kızın sesindeki ürpermeyi, hızlı kalp atışlarını duymak ister. Küçük kız ne olacağını anlayıp paniğe kapıldığında, Kurt bunu seyretmek isteyecektir. Kızın korkusunun kokusunu almak ister. Sonuç olarak, o hayal ettiği tadı duymadan önce, cinayetin mahremiyetini pençesinde hissetmelidir...

Kurt tıpkı bir yazar gibi, kurbanının ölümünü yazmak ister.

Kurt klavyenin tuşlarında parmaklarıyla hızla gezinip bunları yazarken, *ölüm* kelimesinde birden durdu, koltuğunu biraz geriye itti ve hafifçe öne doğru eğildi. Sonra ellerini fitilli kadife kumaştan yapılmış pantolonunun kenarlarına sürterek elindeki sıcaklığı hissetti. O anda kurbanlarına yakın olmayı ve gönderdiği ikinci mesajın etkisini görmeyi çok isterdi doğrusu. Bu duyguyu içinde öylesine güçlü hissetti ki, kendini tutamadı ve rakibini yere indirmiş, nakavt etmiş ve zilin ya da haykıran seyircilerin bağırışlarını bile duymadan havayı yumruklayan bir boksör gibi, kollarını kaldırıp salladı.

Kurt bilgisayarın önünden kalkıp hızlı adımlarla çalışma odasından çıktı. Kapıyı kilitledi ve kendisini evden dışarıya attı. Çıkarken kapı yanındaki askıdan paltosunu aldı ama daha sonra ona ihtiyacı olmayacağını anladı. Daha şimdiden iyice ısınmış, ateş gibi yanmaya başlamıştı.

Arabasına atladı ve büyük bir hızla, sokak köşelerini zorla dönerek, sarı ışıklarda büyük bir süratle geçerek okula yaklaştı. Arabasını yakın bir sokağın kaldırım dibine park etti. Bulunduğu yerden, okulun siyah boyalı demir parmaklıkları arkasından yerleşkenin yaya yollarını rahatça görebiliyordu.

Kurt bir süre orada durdu ve kendi kendine, "Nerdesin Kızıl Üç?" diye mırıldandı. Saatine baktı ve beş, dört, üç... diye saymaya başladı. Dördüncü dersin bitiş zili çalacak ve daha sonra da beşinci ders başlayacaktı. Kurt, onun Amerikan Tarihi dersinden çıkıp, teneffüs sonrasında İngiliz Edebiyatı dersine gireceğini biliyordu.

Direksiyon arkasında oturup zilin çalmasını beklerken çok sabırsızdı. Birkaç saniye sonra, "Lanet olsun, hadi çal artık," diye mırıldandı ve dersin bitiş zili de onu daha fazla bekletmek istemiyormuş gibi hemen çaldı.

Zilin ardından okulda kısa süreli bir sessizlik oldu, sonra bütün sınıfların kapıları açıldı ve öğrenciler bağrışarak dışarıya çıkıp, bir sonraki derslerinin verileceği sınıflara koşmaya başladılar. Üzerlerinde çoğunlukla kot pantolon ve parkaları olan genç, neşeli ve gürültülü bir kalabalık bahçeyi bir anda doldurıverdi. Kurt öne doğru eğildi ve araba camındaki buğulanmayı sildi.

"Nerdesin Kızıl Üç?" diye mırıldandı yine.

Bir süre sonra, yün başlığın altından görünen çilek kırmızısı saçları fark etti. Kız, bir grup öğrencinin arkasında, tereddüt içindeymiş gibi, ağır adımlarla yürüyordu. Kurt o anda onun korku içinde sendelemesini, hatta asfalt yola düşmesini isterdi.

Kıza bakarken gülümsedi ve "Buradayım, yavrum," diye mırıldandı. "Ve sen de bunu hissediyorsun, değil mi?"

Aslında onun bu sorusunun cevabı 'hayır'dı tabii. Ama onun istediği cevap hiç kuşkusuz 'evet' idi.

Kurt, Kızıl Üç dediği kızı bir başka binaya girene kadar gözleriyle takip etti. Sonra etrafa bakındı ve boş sokakta, arabasının içinde yalnız başına olduğunu görünce rahatladı. O da o anda ormanda av bekleyen vahşi bir hayvan gibi kimsenin dikkatini çekmiyordu, normal bir saatte, sokağın birinde, arabasının içinde oturmuş birini bekleyen bir sade vatandaştı işte.

Bir süre sonra arabanın motorunu çalıştırdı ve *iki durağımız daha var,* diye söylendi kendi kendine. *Şansımız yardım ederse görmek istediklerimizi de görürüz tabii,* diye düşündü.

Derin bir nefes aldı. İçinde bir belirsizlik, bir kuşku duygusu vardı. Gizli, garip kokular bir süre sonra yerini çok daha güçlü korku kokusuna bırakacaklardı.

Üç Kızıl'dan hiçbiri, postayla gelen zarfların içinden çıkan YouTube adresine hemen girmediler. Üçü de önce postayla gelen zarflara bir süre uzun uzun baktı, sonra büyük bir karasızlık ve korku içinde zarfı açıp içindeki kağıtta yazılı tek satıra gözlerini diktiler. Ve birkaç dakika süreyle o adrese baktılar.

Kızılların üçü de yavaşça kontrollerini kaybediyormuş gibi hissetti.

Karen Jayson kağıdı kucağına bıraktı. Posta kutusundan zarfı aldıktan sonra tekrar arabasına binmiş, direksiyon arkasına oturup kapıları kilitlemiş, bir süre bekleyip cesaretini topladıktan sonra zarfı açıp içindeki kağıdı okumuştu. Kağıdı bıraktıktan sonra direksiyona yapışıp o kadar çok

sıktı ki, ellerindeki eklemlerin bembeyaz kesildiğini fark etti. Bir an için orada kendini kaybedip kalacağını sandı.

Pencereden dışarıya, araba yolunun yukarısındaki evine baktı, ama artık ağaçları, dolanarak çıkan taşlı yolu ya da daha ilerdeki evini göremedi. Sanki farklı bir yere tepe üstü dalmıştı ve panik halindeydi. Bir süre sonra kendini toparladı, derin bir nefes aldı ve Kurt'un, ne zaman isterse, onu tekrar korkutup şoke edebileceğini, onunla istediği gibi oynayabileceğini düşündü.

Karen korkudan etrafı bulanık görüyordu ve o sırada durduğu yerin arkasındaki köy yolunda bir araba geçtiğini duyunca tekrar paniğe kapıldı. Arabanın yavaşladığını ve içindeki kişinin kendisini gözetlediğini sanarak başını çevirdi ve o tarafa baktı. Ama araba gitmiş, gözden kaybolmuştu; derin bir nefes aldı.

Sonra düşündü, oradan bir araba geçip geçmediğinden bile emin olamadı.

Karen Jayson kafasını toplayamıyor, ne yapacağını tam olarak bilemiyordu. Çok bilgili, kültürlü olduğunu söyler, her duruma kolayca ayak uydurabilecek kadar esnek olmakla övünürdü, fakat şimdi bu durumundan da korkuyordu. O anda direksiyonu ne kadar sıkı kavramış olduğunu fark etti. Birden öfkeyle başını iki yana salladı, arabayı vitese taktı ve gazı kökleyerek, tekerleklerin altındaki taşları etrafa fırlatarak ok gibi fırladı oradan. Kafasındaki korkuyu bir an önce atmalıydı.

Sarah Locksley banyoya saklandı.

Banyonun kapısını içerden kilitledi ve küvete yaklaştı. Soğuk suyu akıtıp avucuna dolan suları yüzüne vururken, gözyaşları da sulara karışıyordu.

Kendini tutamıyor, hıçkırarak ve sarsılarak ağlıyordu. Bir süre sonra ıslak, soğuk elleriyle küvetin porselen kenarına sıkıca, bütün gücüyle yapıştı. Ancak çok geçmeden parmaklarının zayıfladığını, başının dönmeye başladığını hissetti. Kendi kendine, *içtiğim içkilerin, aldığım ilaçların etkisi olacak,* diye düşündü, ama asıl nedenin, içindeki korku olduğunu çok iyi biliyordu.

Çok geçmeden dengesini yitirmeye başladığını hissetti. Onu ayakta tutan gücü kaybetmeye başlamıştı sanki. Gözlerini eğip yerde duran kağıda baktı. Onu buruşturup tuvalet kağıdı gibi atarak üzerine suyu çekmeyi düşünmüş, ama bunu çok istemesine rağmen yapamamıştı.

Her şeye rağmen, Kurt'un ona ne göstermek istediğini öğrenmeliydi. Aslında görmek istediği bir şey değildi bu elbette. Ama bir yandan da görmesi gerektiğini düşünmeden edemiyordu.

Eğilip kağıdı aldı ve bir süre avucunun içinde sıktı. Sonra birden midesinin bulandığını hissetti, klozete doğru eğildi ve kusmaya başladı.

Jordan Ellis önce birden hastalanmış gibi, yatağının üzerinde kıvrılıp bir süre kımıldamadan, öylece kaldı. Zarftan çıkan kağıt elinde buruşmuş olarak duruyordu. On beş dakika kadar, bir santim bile hareket etmeden o şekilde yatmaya devam etti. Sonra başını hafifçe kaldırıp, yatakhanedeki küçük odasında, çalışma masasına ve üzerinde duran dizüstü bilgisayarına baktı.

Sonra derin bir iç çekti, kendini toparladı, ayaklarını yataktan aşağıya sarkıttı ve yavaşça yere bastı. Biraz ayakta durup dengesini buldu, yine derin bir nefes aldı, sonra ağır bir adım atarak bilgisayarının yanına gitti. Bilgisayarın

önünde duran sandalyesine yavaşça oturdu, bir süre düşündü ve kafasını toplamaya çalıştı. Sonra bilgisayarını açıp parmaklarını klavye üzerine koyarak, çok ağır hareketlerle KKK'nın (Koca Kötü Kurt) gönderdiği web adresinin ilk harflerini yazdı.

Yazdığı her harf, rakam ya da işaret tenine batan bir iğneydi sanki. Tüm adresi yazdıktan sonra, onu elektronik olarak Kurt'un istediği yere götürecek olan giriş tuşuna basmakta tereddüt etti.

Jordan durdu ve bir süreliğine o tuşa basarsa neler olabileceğini düşündü. Bu tuşa bastığı zaman kendine yardım etmiş mi olacaktı, yoksa canı mı yanacaktı, bunu çok merak ediyordu. Ona göre, ölüm oyununun oynandığı tehlikeli bir bölgeye girecekti, ama oyunun kurallarını bilmiyordu ve elinde gerekli donanım da yoktu ve bu durumda oyunu kazanması asla mümkün olamazdı.

Kendini cesaretlendirmeye çalışarak, *ben onun istediği her oyunu oynayabilirim, hatta ondan daha iyi oynayabilirim,* diye düşündü. Ama yine de uzun süre tereddüt etti, düşündü. Sonunda dudağını ısırdı ve *lanet olsun,* diye homurdanarak kendisini bile şaşırtan bir kararlılıkla adrese giriş tuşuna bastı.

Ekrana önce YouTube'un bilinen logosu geldi. Jordan ekranda bulutlarla kaplı bir gökyüzü ve yaprakları dökülmüş, dalları çıplak bir ağaç gördü.

Bir süre ne olduğunu anlamadan ekrana baktı ve içinden küfretti. Fareyi oynatıp *Video* üzerine getirdi ve tıkladı. Ekrandaki kutu içinde birtakım imajlar harekete geçti. Jordan öne doğru eğildi ve dikkatle izlemeye başladı.

Amatörce tutulan ve sallanan kamera önce ağacın üzerinde durdu. Sonra birden hareketlenip çevreyi gösterdi ve

Jordan ekrandaki manzaranın bir orman olduğunu anladı. Yerlerde toplanmış yaprak kümeleri, bir araya yığılmış ağaç kütükleri, çalılıklar ve kırık dallar görülüyordu. Ama kamera ormanın içinde amaçsızmış gibi dolaşıyor, etrafı gösteriyordu sadece. Arada sırada ağaçların arasından sızan zayıf güneş ışığı etrafı aydınlatıyordu. Jordan filmin kapalı bir havada, akşama doğru çekilmiş olduğunu tahmin etti.

Jordan merak içinde ekrana bakıyordu. Manzaradan anlaşıldığı kadarıyla, kamera arkasındaki kişi, orman içinde belirli bir yolu takip ediyor gibi görünüyordu. Ama etrafta onun tanıdığı ya da bildiği hiçbir şey yoktu. Bu film herhangi bir yerde çekilmiş olabilirdi.

Fakat bir süre sonra kamera birden durdu. Ekranda parlak, göz kamaştıran bir ışık belirdi ve Jordan birden şaşkınlıkla geriye doğru sıçradı.

Ekranda önce kumlu, ne olduğu belirsiz birtakım resimler belirdi, sonra, akşam karanlığında yürüyen bir insanın uzaktan çekilmiş görüntüsü geldi.

Jordan kızıl saçları gördü.

Sonra ekrana okul bahçesindeki yaya yolları geldi.

Sonra da kendini gördü, yalnızdı.

Bağırmak ister gibi ağzım açtı, fakat hiç sesi çıkmadı. Sonra kendisinin yatakhane binasına girdiğini gördü. İçeriye girerken kapı da arkasından kapanıverdi ve o sırada ekran da karardı.

II

Karen telefonda umursamaz bir ifadeyle konuşmaya çalıştı. Biraz önce, yaklaşık kırk kilometre uzaktaki büyük bir alışveriş merkezinde bulunan Apple mağazasına telefon etmiş, orada adının Kyle olduğunu söyleyen genç bir adamla konuşuyordu.

Konuşmayı mümkün olduğunca kısa tutmaya çalışarak, "Bir bilgisayar sorunum var, Bay Kyle," dedi.

Genç adam ona hemen sorunun ne olduğunu sordu. Hattın diğer ucunda, arka planda, Apple bilgisayarları müşterilerine cevap veren mavi gömlekli diğer uzmanların sesleri duyuluyordu.

Karen, "YouTube'da isimsiz olarak bir film yayınlamak mümkün mü acaba?" diye sordu. "Bakın, çocuklarımla beraber, başka bir ülkede görevli olan asker kocama doğum gününde bir sürpriz yapmak istiyoruz. YouTube'da bir video filmi yayınlamayı düşündük, ama kocam filmin kaynağını bilmemeli, çünkü bilirse, eve döndüğünde yapacağımız ikinci sürprizin tadı kaçar..."

Karen daha fazla konuşmadı, çünkü anlattığı hikaye ya-

landı ve aslında mantıksızdı, ama adının Kyle olduğunu söyleyen bu bilgisayar dâhisi ona en azından bunun mümkün olup olmadığını söyleyebilirdi.

Genç adam ona hemen, "Elbette, bunu yapabilirsiniz, yani isim vermeden de yapabilirsiniz," diye cevap verdi. "Sorun olmaz."

"Yani videonun kaynağı anlaşılmaz, değil mi?"

"Tabii, hanımefendi."

"Pekala, böyle bir videoyu siteye yükleyenin kimliğini öğrenmek istersem ne yapmam gerekir?"

"İşte bu zor, hanımefendi," dedi. "Siteye bir video yükleyebilirsiniz, ama bir video yükleyenin kimliğini öğrenmek çok zordur."

Karen sesinden gergin olduğu anlaşılmasın diye çok dikkatli konuşmaya çalışarak, "Bana bu konuda biraz bilgi vermeniz mümkün mü acaba?" diye sordu.

Genç bilgisayar uzmanı, "Aslında burada iki farklı soru var, hanımefendi," diye konuştu. "Birincisi, videoyu isimsiz göndermek çok zor değildir. Bunun için dizüstü bilgisayarınızı bir internet kafeye ya da kütüphaneye götürmeniz gerekir. Orada TOR gibi bir web sitesinde bir hesap açtırırsınız ve bu da size isimsizlik garantisi sağlayan bir program verir. Böylece YouTube'a bir şey gönderdiğiniz zaman, sizinle bağlantısı sağlanamayacak bir sunucu ve tüm bilgisayar bilgilerini saklayan bir site kullanmış olursunuz, birisi yeri bulsa bile önüne bir duvar çıkar."

"Bu oldukça karmaşık bir iş ama, değil mi?"

"Pek sayılmaz, hanımefendi. Arabanıza atlayıp bir internet kafeye gidecek, orada bir fincan pahalı kahve içecek ve birkaç gizli tıklama yapacaksınız, hepsi bu kadar. Kimsenin

anlamayacağı lakaplar, isimler kullanabilirsiniz. Tam bir gizlilik için fazla bir uğraş sayılmaz bu, değil mi?"

"Fakat polisler izleyemez mi bunu?"

Genç adam hiç beklemeden, "Hayır, hayır, hiç şansları yok," diye cevap verdi. "Onlar da herkes gibi önlerinde elektronik bir duvar bulurlar. İnternet kafede ya da kütüphanede güvenlik kamerası yoksa, hiçbir iz bulamazlar zaten. İstediğiniz videoyu yükledikten sonra TOR ya da başka hesabınızı iptal eder, ortadan kolayca kaybolursunuz."

Karen, *Koca Kötü Kurt güvenlik kameralarını dikkate almıştır mutlaka,* diye düşündü. Adam bilgisayar konusunda uzman olmalıydı, web sitelerini ve kimlik gizlemeyi çok iyi bilen biri. Karen onun bu konuda çok iyi olduğunu tahmin ediyordu.

"Peki, ya geriye doğru izleme..."

"Yani birisi web sitesine isimsiz olarak bir şey gönderdiğinde onu bulma konusu mu? Yani sizin kocanıza yapmak istediğini birisi size yaptığı zaman ne mi yapacaksınız?"

Kyle alaycı bir sesle sordu bunu, Karen'ın kocası konusunda yalan söylediğini ve aslında ne yapmaya çalıştığını anlamıştı, ama onun oyununu bozmak istemediği de ortadaydı.

Karen'ın bilmek istediği de buydu zaten. Birden içine bir sıkıntı çöktü. Hafifçe terlemeye başlamıştı ve çok heyecanlı olmasına rağmen, mümkün olduğunca sakin bir ifadeyle konuşmaya çalışıyordu.

Telefondaki sesinden anlayabildiği kadar, Kyle yirmili yaşlarının başında bir genç olmalıydı. Ancak bilgisayarlar konusunda kuşkusuz ondan daha deneyimli ve bilgiliydi.

"Evet, o zaman ne yapmalıyım, Kyle?"

"Şey... bildiğim kadarıyla, YouTube yasal olarak bu bil-

gileri saklamak ve polis ya da elinde mahkeme kararı olan bir avukat istediği zaman vermek zorunda. Bu konuda yaşanmış bir sürü olay nedeniyle internetin yanlış kullanımıyla ilgili olarak oldukça hassas davranıyorlar. Örneğin bir lise öğrencisi eski sevgilisini rezil etmek için böyle bir şey yaptığında onlar için de kötü reklam oluyor. Facebook da farklı değil. Ama onlar da çözüme gitmek isterken aynı sorunu yaşıyorlar. Silahlı kuvvetler ya da CIA konusunda bir şey söyleyemem. Örneğin, onlar Irak'ta kötü adamları izlemek için çok gizli sistemler kullandılar...

"Federal poliste ve özel kuvvetlerde binlerce bilgisayar uzmanı var ve bunlar en ileri teknoloji ürünü sistemlerle çalışıyorlar. Devlet memuru olmayan ve devletin parasıyla çalışmayan çok sayıda çok iyi uzman da var tabii."

Genç uzman konuştukça açılıyor ve ona bilgisayarlar konusunda geniş bilgi veriyordu, fakat Karen ona başka ne soracağını bilemedi.

Kyle, "Bunu sinemalarda, televizyonlarda da görürsünüz," diye devam etti. "Bazı filmlerde bilgisayar korsanlarının ne harikalar yarattığını, iyi ya da kötü kişi veya örgütlere, çetelere ne büyük hizmetler verdiklerini mutlaka görüyorsunuzdur, değil mi?"

Karen, "Evet," dedi ama Kyle'ın söylediklerini dinlerken birden midesinin bulanmaya başladığını hissetti.

Kyle, "Evet, hanımefendi, bunlar mantıklı, ama karmaşık konulardır," diye devam etti.

Karen, "Teşekkür ederim, Kyle," dedi. "Daha sonra yine arayabilirim seni, yardımın için çok teşekkürler."

Kyle güldü ve "İstediğin zaman arayabilirsin, doktor," diyerek telefonu kapadı.

Karen bunu duyunca şaşırdı. Kyle'a doktor olduğunu söylememişti. Sonra, delikanlının telefonunda arayanın kimliğini bildirme sistemi olduğunu anladı. Elindeki ahizeye baktı ve bilgisayar uzmanı genç adama başka neler söylediğini düşündü. Ona ev, hastane ve cep telefonunu vermiş olmalıydı; başka bilgiler de verip vermediğini hatırlayamadı. İçinde bir ürperti hissetti.

Sonra bilgisayarına döndü ve korkulu gözlerle ekrana baktı.

Sarah ağlamayı kesti ve gözlerini elinin tersiyle sildi.

O anda sanki karanlık bir odaya hızla dalmış gibi hissediyordu, yerde sanki bir kapak açılmıştı ve oradan aşağıya, sonsuzluğa, unutulmuşlar diyarına doğru düşüyordu. İleriye doğru giderken ne kadar dikkatli olursa olsun fark etmeyecekti, çünkü önündeki kapı ardına kadar açılmıştı ve oraya girmekten kaçınması mümkün değildi.

Önündeki ekranda çıkan YouTube görüntüsüne birkaç saniye baktı, üçüncü, dördüncü hatta belki de beşinci açışıydı bu ekranı. Şaşkındı ve bilgisayarı kaç kez açıp kapadığını bile hatırlayamıyordu.

Birden yan tarafa uzandı ve kocasının orada, masanın üzerinde duran tabancasını aldı. Ne yaptığının farkında değilmiş gibi, dalgın bir halde tabancanın emniyetini açtı, sandalyeden kalktı ve evin kapısına doğru yürüdü. Hiç tereddüt etmeden kapıyı açtı, ön verandaya çıktı. Silahı sağa sola salladı, bir yerlere nişan aldı ve ateş etmeye hazır bir halde bekledi.

Hadi gel, lanet olası! diye bağırdı. *Hadi gel, bak ben hazırım, hadi gel!*

Bağırdığını sanıyordu ama aslında ağzının kapalı oldu-

ğunu, dişlerini sıktığını fark etti. Dişlerini o kadar sıkmıştı ki, çenesi acıdı.

Elindeki tabancayı sallayarak yine bir sağa, bir sola döndü ve etrafa bakındı.

Bir süre sona tabancayı indirdi ve emniyetini kapadı. Sarah yavaş nefes almaya ve nefesini mümkün olduğu kadar çok tutmaya çalışıyor ama en fazla ne kadar tuttuğunu bilemiyordu.

Bir süre sonra elindeki tabanca ona ağır gelmeye başladı, kolunu iyice yan tarafına indirdi.

Birden kahkaha atmak istedi. Delice bir kahkaha.

Etrafta kimse yoktu. Evin önünden geçen kadın ya da erkek hiç kimseyi göremedi. Hızlı ya da yavaş geçen araba da yoktu sokakta. Etraf tamamen boş ve sessizdi.

Bunların hepsi şanslı insanlar, diye düşündü. Artık onu hiçbir komşusu aramıyordu. Bu saatlerde sokakta yürüyüş yapan kimseyi göremiyordu.

Bunlar, yaşadıkları için şanslı insanlardı.

Sarah durdu ve bir an için, tabancasını kaldırıp o sırada oradan geçen herhangi bir insanı öldürebileceğini düşündü. Öldüreceklerinden birinin Koca Kötü Kurt olup olmaması da hiç önemli değildi. Sarah artık herkesin Koca Kötü Kurt olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

İçini çekti ve evine girdi. Bu semtte artık tamamen unutulmuş bir insan olduğunu düşünmeye başlamıştı. Hiç kimse onun taşıdığı umutsuzluk virüsünü kapmak istemiyordu. Bu nedenle de artık onun varlığından kimse haberdar değildi.

Sarah içeriye girdi ve *penceremde çıplak durabilirim, elimde silah, sokakta çıplak olarak yürüyebilirim, etrafa*

ateş ederek yolun ortasında çıplak bir şekilde dans edebilirim, kimse beni umursamaz, diye mırıldandı. O artık görünmez olduğuna inanıyordu.

Nerdeyse aklına gelen bu çılgınlığı yapacaktı. Ama vazgeçti, evine girip kapısını kilitledi. Kendi yaptığı tenekeli, şişeli alarm sistemini kontrol etti ve bilgisayarının karşısına oturdu.

O anda, *beni kimse göremiyor, fakat bir adam görüyor,* diye düşündü. Nefes alıp vermekte zorlanır gibiydi. Bilgisayar faresine tabanca namlusuyla dokundu, sonra tıklattı ve çok kez yaptığı gibi, yine merakla ekrana baktı.

Aynı zamanda tabancasını hafifçe havaya kaldırdı ve ekrana gelen imajlara nişan aldı.

Kızıl Bir'in YouTube videosu da Kızıl Üç'ünki gibi başladı – ekranda yine ağaçlar göründü ve kamera ağaçlarla çalılıklar arasında dolaştı. Kızıl Bir, manzarayı ilk kez gördüğünde, evinin arkasındaki ormana benzetti. Evet, bu manzara evinin arkasındaki orman olmalıydı. Birden dehşete kapıldı. Sonra uzun mesafeden çekilmiş bir sahnede, yaşlılar evi otoparkının arkasında, zararlı hatta ölümcül olduğunu bildiği halde, kimseye görünmediğini sanarak, gizlice sigara içerken gördü kendisini.

Kızıl İki'nin YouTube videosu da yine aynı orman manzarasıyla başladı. Ama onun videosunda, onu bir içki dükkanının otoparkında duran bir arabanın penceresinden filme çekmişlerdi ve o sırada her zaman gittiği içki dükkanına giriyordu. Kızıl İki, bir süre sonra kollarında içki şişeleri dolu kağıt torbalarla dükkandan çıkarken görüldü. Ve kadın hızlı adımlarla yürüyüp arabasına bindi ve oradan uzaklaştı.

Her kısa film, Kızıl Üç'ün videosunda olduğu gibi, geçmiş aylarda, belirli zamanlarda çekilmişti. Kızılların videolarının sonbaharda çekilmediği belli oluyordu. Ağaçların yaprakları henüz tam olarak dökülmemişti ve kurbanların üzerindeki kıyafetler de kışlık değildi.

Kızıl İki'nin videosu dışında, filmlerde son imaj oldukça uzun süre gösteriliyordu. Birinci kurbanın filminde kadının başının üzerinde yükselen sigara dumanı bir süre donduruluyordu. Kızıl Üç'ün videosuna, kız sanki akşam karanlığı tarafından yutuluyormuş gibi, yatakhane binasının kapısından yavaş yavaş giriyordu. Fakat Kızıl İki'nin videosunun sonuna ayrıca bir zulüm sahnesi eklenmişti. Kadının arabası içki dükkanı otoparkından ayrıldıktan sonra, ekrana bir başka görüntü geliyordu ve kadın bunu ilk kez gördüğünde acı içinde haykırdı:

Bir mezarlık görüntüsüydü bu. Bir mezar taşında, aynı tarihte öldükleri yazılmış olan iki isim vardı: Kadının sevgili kocası ve canından çok sevdiği çocuğu.

12

Jordan, öğleden sonraki basketbol antrenmanında oyuna yoğunlaşma konusunda çok zorlandı. Her top kapışında, her rakip hamlesi kesişinde, topu potaya her atışında hata yaptı. Önünde açık bir alan bulup topu sürerken, takım arkadaşları bağırıp top istiyor, kenardaki hocaları "Acele etme Jordan, dikkat!" diye haykırıyordu. Tribünde seyirci olmadığı halde, Jordan topu almış koşarken, sanki orada bir yerlerde birisinin kendisini izlediğini hissediyor, korkuyor, top kontrolünü yitiriyordu.

Oyunda hata yapmaması gerektiğini düşünüyor, bunun için büyük çaba harcıyordu. En ufak bir hata bile yapmamalıydı. Koca Kötü Kurt zayıflık gösterdiği anı bekliyordu. Kurt'u kendisine yaklaştırmamak için her konuda mükemmel olmalıydı. Bunun hiçbir anlamı yoktu, ama bu fikrin omuzlarına büyük bir yük gibi bindiğini hissetti. Bir ara Kurt'u düşündüğü için top kaparken hata yaptığını sandı. Sadece Kurt'un düşüncesi bile onun havaya sıçramasını engelliyordu sanki.

Kurt ona yakındı, ama çok yakın da sayılmazdı. Jordan öfkeyle yumruklarını sıktı.

Aklına o anda bir şey geldi. Dersin sonunda saha kenarından hata çizgisine ve geriye, kenardan saha ortasına ve geriye, kenardan kenara koşup duruyor, zorunlu "intiharları" oynuyordu. Aslında kondisyon koşularından hiç kimse hoşlanmıyor, ama bunun değerini de biliyordu. Jordan o gün de herkesten önce koşusunu bitirdi ve ekstra çabası için kendini kutladı. Kafası soluklanma dışında temiz olmalıydı, fakat koşunun sonunda diğer iki Kızıl ile temas kurması gerektiğini düşündü. Belki Kurt da bunu istiyordu, ama bunu yapmalıydı ve nasıl yapacağını da biliyordu.

Çoğunlukta güç vardır deyiminin gerçek olup olmadığını bilmiyordu ama bu konuda kuşkuluydu.

Jordan o akşam yatakhaneye gidip YouTube'u açarak ekranda kendisini binaya girerken gösteren sahneyi tekrar görmek için geç bir saate kadar bekledi. Ev ödevini yapmadı ve ekranda dünyayı uzaydan gösteren resme uzun süre baktı. Koca Kötü Kurt bile geceleri uyurdu herhalde, adamın endişelenecek nesi vardı ki? Uyuyamayanlar sadece kendisi ve diğer iki Kızıl'dı.

Ekranın köşesindeki 5 rakamı, onun bu videoyu 5 kez izlediğini gösteriyordu. Rakama baktı ve kendi kendine *"Beş, beş, beş,"* diye mırıldandı.

Bir süre sonra derin bir nefes aldı ve sanki bilinmeyen bir diyara gidiyormuş gibi hissederek, klavyeye uzandı ve bir şeyler yazmaya başladı. Önce "Red" (Kızıl Saçlı) sözcüğüyle hızlı bir arama yaptı ve sonuçları tarihlere göre talep etti.

Ekranına bir menü, bir dizi donmuş imaj ve YouTube adresi geldi. Sonra bir müzik grubu, bir aile tatili manzarası ve ne olduğunu anlamadığı bazı resimler ekranı doldurdu. Bir süre sonra iki orman manzarası çıktı – tıpkı onun videosundaki görüntüye benziyordu.

Birincisinde, ağaçlardan sonra, beyaz doktor gömleği giymiş bir kadının, uzaktaki bir otoparkın bir köşesinde sigara içtiği görülüyordu. Kadın yaklaşık olarak annesinin yaşındaydı. Jordan, kendininki kadar kısa olan videoyu sonuna kadar izledi. İkinci videoyu tıkladı ve onda da yine aynı orman manzarasından sonra, biraz daha genç bir kadının bir içki dükkanından çıktığını gördü. Kadın biraz dalgın gibiydi, arabasına binip uzaklaşırken, Jordan videonun bittiğini düşünüp kapatacaktı, ama ekranda bir mezarlık ve üzerinde iki isim olan bir mezar taşı görünce durdu.

Jordan bir kağıt kalem aldı ve ekranda gördüklerini yazdı. Sonra mezar taşındaki bilgileri eksiksiz almak için videoyu iki kez daha oynattı.

Mezar taşında iki isim vardı ve ikisi de aynı tarihte ölmüşlerdi.

Jordan daha sonra beyaz doktor gömleği giymiş kadının videosunu tekrar izledi, ekranda bir sokak adı ya da ona bilgi verecek herhangi bir işaret aradı. Fakat kadının sigara içtiği yer konusunda hiçbir şey öğrenemedi. O iki kadının Kızıl Bir ve Kızıl İki olduğunu anlamak için web adresini okumasına gerek yoktu.

Kadınların kızıl saçlı olmaları ona her şeyi açıklıyordu.

Dayanamadı ve ekrana bakarak, *"Hey, ben buradayım işte!"* diye mırıldandı.

Sonra durdu, tereddüt içindeydi. Fakat ilk kez yalnız olmadığını da anlamıştı.

Önce kendisini bir bilinmezler diyarındaymış gibi hissetti. Evet, kendisi gibi iki kadın daha vardı, ama onlar kimdi ve neredeydiler? Artık onları görebiliyordu ve onlar da isteseler onu görebileceklerdi.

Kafasını toplamaya, düşüncelerini kontrol altına almaya

çalıştı. Önce hayatında her şeyin kontrolden çıktığını, ama bu konunun çok önemli olduğunu ve onu kontrol altına almak için elinden gelen her şeyi yapması gerektiğini anladı. Kendi kendine, *sadece bir okul, bir aile, bir dünya var,* diye mırıldandı. *O dünyada da Koca Kötü Kurt, ben ve o iki kadın var. Kurt hepimizin ne yaptığını biliyor. O bizi gözetliyor. Bundan emin olabilirsin.*

Jordan ekrandaki YouTube penceresini küçülttü ve Gmail'i açtı. Yeni bir elektronik adres için yeni bir hesap açması birkaç dakikasını aldı:

red3@gmail.com.

Sonra YouTube'a geri döndü ve diğer iki videonun altına aynı mesajı gönderdi:

Ben Kızıl Üç. Görüşmemiz gerekiyor.

Kendi videosuna bir bağlantı gönderdi ve Kızıl İki ve Kızıl Üç'ün onun yaptıklarını görüp onu taklit etmesi için dua etti, bekleyecekti. Bir yandan da diğer iki kadına kendi düşünce dalgalarını göndermeye çalıştı: *Koca Kötü Kurt bunu görecek. Bu videoları her an takip ettiğini sakın unutmayın, bizim her hareketimizi her an izlediğini biliyorum.*

Jordan cesaretini toplamaya çalıştı, ama bir yandan da, arkasını görmek istemediği bir kapıyı açıp açmadığını düşünmeden edemiyordu. *Orada bir gölgeler dünyası var,* diye düşündü.

Ancak uzun süre beklemesi gerekmedi. Videosu üzerindeki sayaç rakamı aniden 6 oldu.

Birisi onun videosunu seyredecekti ve bunun başlaması için birkaç saniye nefesini tutarak bekledi.

Çok geçmeden bilgisayarında "yeni mail" çınlaması duyuldu.

Karen Jayson ekrana baktı.

Kameranın ormanı bırakıp uzaktaki bir kişiye odaklandığını gösteren titrek resmi görünce derin bir iç çekti. Sonra, masaldaki Kırmızı Başlıklı Kız'ın bir çocuk olduğunu bildiği halde, kendini tutamadı ve Kızıl Üç'ün genç bir kız olması haksızlıkmış gibi, "Aman Tanrım, bu kız henüz bir çocuk!" diye mırıldandı.

Sonra bunun bir tuzak olabileceğini ve dikkatli olması gerektiğini düşündü. Fakat buna rağmen, klavyeye uzanıp bir mesaj gönderme isteğine mani olamadı. Cevap vermek için Komedi Kulübündeki bilgisayarı kullandı. Bilgisayar değiştirmenin ona yeterince güvenlik sağlamayacağını biliyordu, ama Koca Kötü Kurt onu yine de kolayca bulamayacaktı.

O da isteneni yaptı, yeni bir e-posta adresi açtı: *red1@gmail.com.*

Sonra bir masaj yazdı:

Kimsin sen?

Ve Kızıl 2 kim?

13

Koca Kötü Kurt eski tüvit ceketini, yakası ve kol yenleri hafifçe yıpranmış mavi gömleğini dikkatle giydi, biraz kırışmış çizgili kravatını taktı, soluk renkli haki pantolonunu bacaklarına geçirdi ve en sonunda da topukları hafifçe aşınmış kahverengi ayakkabılarını giydi.

Yeşil çadır bezinden yapılmış eski, omuz askılı çantasına yeni teknoloji ürünü dijital ses kayıt cihazını, not defterini, birkaç kalem ve son kitabından bir tane koydu. Romanda o tip bir bıçak kullanılmamıştı ama gümüş rengi ve siyah kapakta, testere dişli ve kanlı bir bıçak resmi vardı.

Aynaya bakıp kravatını düzeltirken, eski yayıncısına yaptığı şikayeti hatırladı. Kapak resmini eleştirmiş, "*Lanet kapak ressamı bu resmi yapmadan önce romanı okumamış bile. Kitapta ne olduğunu merak bile etmemiş!*" demişti. Öfkelenmiş, hakaret etmiş ama ona kimse aldırmamıştı. Yayınevi kitaba yeni bir kapak resmi yapmak için gereken harcamadan kaçınmıştı. Gerçi bu olay on beş yıl önce yaşanmıştı fakat Kurt sanki yeniymiş gibi, bunu hatırlayınca yine sinirlendi, yüzünü buruşturdu ve kızardı. Yeni kitabında böyle bir terslik olmayacağını umuyordu.

Karısının boy aynasının karşısına geçti ve kendi etrafında dönerek kıyafetini, görünüşünü kontrol etti. Sonra gözlüğünü taktı, vücuduna tam olarak uymayan kahverengi pardösüyü giydi. Yatak odasının penceresinden sokağa bakınca havanın kapalı olduğunu gördü. Yağmur yağabilirdi, şemsiye almayı düşündü ama sonra vazgeçti. Birkaç damla yağmur ve seyrek saçlarını karıştıracak bir rüzgar, onun imajını biraz daha olumluya çevirebilirdi.

Karşısındaki insanlara, zamana önem veren fakat düzen konusunda biraz umursamaz bir adam gibi görünmek daha çok hoşuna gidecekti.

Uyumlu Olmak adını verdiği yeni kitabına yeni bir bölüm eklemenin daha iyi olacağına karar verdi, bunu zihnine not etti.

Kendi kendine, *özel ve gerçekten eşsiz bir adam olduğun zaman bunu dikkatle gizlemelisin,* diye mırıldandı.

Kurt yine saatine baktı ve üç Kızıl'ın o anda nerede olduklarını düşündü. Onların seslerini duyar gibiydi. *Titriyorlardı, korkuyorlardı.* Kızılların tüylerinin diken diken olduğunu hayal etti. O anda sanki onlardan bir şeyler çalıyormuş gibi hissetti, sakin bir ifadeyle üçünü de ayrı ayrı gözlerinin önüne getirmeye çalıştı.

Durdu ve sonra yüksek sesle bir çocuk kitabı okuyormuş gibi, kendi kendine bir şeyler söylendi. Kızıl Bir'i, İki'yi ve Üç'ü hayal etti yine.

Masaldaki gibi, "Oh, ne kadar iri gözlerin var, büyükanne," diye homurdandı, sonra içini çekti.

Bir an durdu ve derin, homurdanır gibi bir sesle, "Evet, seni daha net görmek için," dedi. "Seni daha iyi görmek için!"

Sonra masala son verdi, komik bir şeyler anlatmış gibi

birden kahkahayla güldü, dönüp odadan çıktı ve kendini sokağın ortasında buldu. Kurt birkaç adım attıktan sonra, sanki arkasında birileri gülmüş gibi durakladı. Sonra hızlı adımlarla arabasına doğru yürüdü ve arkasında duyduğu sesler kayboldu. Randevusuna geç kalmak istemezdi elbette.

Polis merkezinin dışında, sokakta hafif yağmur çiseliyordu. İnsanı ıslatacak kadar hızlı bir yağmur değildi, ama yine de rahatsız ediyordu. Yakasını kaldırdı ve koşar adımlarla otoparka doğru yürüdü.

Bina, şehirdeki devlet kurumlarının çalıştığı eski Victoria tarzı tuğla binaların aksine, modern bir görünüme sahipti. Küçük şehir, New England'daki diğer küçük şehirler gibi, eski ve yeni binaları birlikte barındırıyordu. Şehirde, kaldırımları ağaçlarla süslenmiş eski sokaklar kadar, savaş sonrası inşa edilmiş büyük, modern binaların bulunduğu kare ya da dikdörtgen biçiminde meydanlar vardı.

Polis merkezine giden sokağın ucunda da iki yüksek meşe ağacı vardı. Bir süre önce yaprakları dökülmüş, iki ağaç da birer iskelete dönmüşlerdi. Ağaçların biraz ilerisinde, bir çift camlı kapıya çıkan bir beton merdiven vardı. Adam o tarafa doğru yürüdü.

Kurşungeçirmez camlı bir bölmede üniformalı, kır saçlı ve göbekli bir polis memuru oturuyordu ki, Koca Kötü Kurt'a biraz gereksiz gibi göründü bu. Herhangi birinin buraya silahlı bir saldırıda bulunması ihtimali yok denecek kadar azdı. Burası böyle küçük bir şehir için çok uygun bir polis merkez sayılırdı.

Polis merkezinde üç dedektif ve birkaç polisten oluşan bir devriye ekibi görev yapıyordu. Görevli polisler şiddet olayları, cinsel saldırılar ve trafik suçları gibi konularda iyi

çalışıyorlar ve trafik suçları ve aşırı hız nedeniyle yazılan cezalar belediyeye oldukça iyi bir gelir sağlıyordu. Merkezde bir de küçük dolandırıcılık şubesi vardı ve buradaki polisler bazen saçma ve komik şikayetler alırlardı. Örneğin, bazen yaşlı vatandaşlar bu şubeye telefon eder ve bir Nijerya prensinden, bağış isteyen e-posta aldıklarını, bunun yasal olup olmadığını sorarlardı. Her modern devlet dairesinde olduğu gibi, polis merkezinin duvarlarında da yardım istemek için gelen vatandaşlara yol gösteren tabelalar vardı.

Koca Kötü Kurt da bu tabelalar sayesinde, üzeri dosya dolu masasında oturmuş, ekranında FBI arama ilanları, suç bildirileri olan bilgisayarıyla çalışan Dedektif Moyer'i kısa sürede buldu. Moyer iriyarı bir adamdı ve bir dedektiften ziyade, Noel zamanı büyük mağazalarda görülen neşeli Noel Babalara benziyordu. Dedektif, Kurt'u neşeli bir tavırla, hafifçe gülümseyerek karşıladı ve elini sıktı.

Sonra Kurt'un yüzüne baktı ve "Hoş geldin," dedi. "Olağandışı bir talep bu! Yani bize çoğu zaman, örneğin uyuşturucu işinde olan ya da karısını aldatan kayınbiraderin takip edilmesi gibi, ya da buna benzer talepler gelir. Sen bir yazarsın, değil mi? Bizim halkla ilişkiler uzmanı bana böyle söyledi."

Kurt ona baktı ve "Evet, bu doğru, dedektif," diye cevap verdi. Sonra çantasından, kapağında kanlı bıçak resmi olan eski romanını çıkardı ve sırıtarak, "İşte, kanıtım burada," dedi. "Bu da sana hediyem olsun."

Dedektif kitabı alıp kapağına baktı ve "Güzel resim," diyerek başını salladı. "Ben polisim ama pek polisiye roman okumam. Basketbol şampiyonası, ünlü çalıştırıcılar ya da diğer spor olayları gibi, sporla ilgili şeyler okumak daha çok hoşuma gider. Ancak kız kardeşimin kocası polisiye ro-

manlara bayılır. Bunu da ona veririm, zevkle okuyacaktır, eminim..."

Koca Kötü Kurt kalemini çıkardı ve "Ona imzalayayım," dedi.

Dedektif, "Evet, bunu çok sevecek," dedi.

Kurt gülümseyerek kitabını imzaladı ve sonra küçük, dijital kayıt cihazını çıkardı. "Sakıncası yok, değil mi, dedektif?"

"Hayır, hayır.

Kurt yine gülümsedi ve "Araştırmamı hatasız yapmak isterim," diye devam etti. "Roman yazarken hata olmaması gerekir. Okurlar bu konuda çok hassastır, hataları hemen bulurlar. Ve hemen telefon edip hatayı da yüzüne vururlar..."

Kurt sustu, polisin yüzüne baktı. Dedektif Moyer hafifçe başını salladı.

"Hey, bizim için de aynı şey geçerli. Sen yazarken hatanı düzeltebilirsin, ama biz hata yaparsak düzeltmek çok zordur."

Koca Kötü Kurt, "Bu da benim lüksüm işte," diyerek güldü. Sanki bir sır paylaşıyormuş gibi, ikisi de gülümsediler.

Kurt çantasından not defterini çıkardı ve kalemini eline aldı. Bunlar onun kurtarıcısıydı, karşısındakilerle göz göze gelmek istemediği zaman bir şeyler yazar gibi yapardı. Aslında not almasına gerek yoktu, konuşmaları zaten kaydediyordu.

"Bazen kayıt cihazına rağmen not almak da gerekiyor, dedektif."

"Evet, bu da uçaklardaki yedek sistemler gibi bir şey, değil mi?"

Kurt, "Aynen öyle," diyerek başını salladı.

Dedektif yüzüne baktı ve "Pekala, bilmek istediğin nedir?" diye sordu.

Koca Kötü Kurt ne istediğini söylemeden önce birkaç saniye düşündü ve sonra tereddüt eder gibi, ağır bir tavırla konuştu. "Yeni romanımda bir insanı uzaktan takip eden bir karakter var. İzlediği kişiye yaklaşmak istiyor ama polisin dikkatini çekmekten de korkuyor. Yani ona yaklaşırken kimse bunu fark etmesin istiyor. Özellikle polisler hiçbir şey anlamamalı..."

Dedektif başını salladı. "Gerginlik yaratan bir durum!"

"Evet, okur bunu okurken gerilmeli, sinirlenmeli..." Kurt gülümsedi, kayıt cihazını çalıştırdı ve dedektif, polisin bu durumda ne yapabileceğini, ne yapamayacağını anlatmak üzere sandalyesinde hafifçe sallanırken, not defterini açtı.

Müdürün ofisi yanındaki masasında çalışan Bayan Koca Kötü Kurt, öğle paydosunda masasından kalkar, genellikle bir saat yemek molası verirdi. Güzel havalarda okulun yemekhanesinde kendine bir salata ya da sandviç hazırlayıp bahçeye çıkar, ağaçların altında oturur ve öğrencileri seyrederek yemeğini yerdi. Hava o gün olduğu gibi kötüyse, yemeğini alıp yine kendine yalnız kalabileceği kuytu bir köşe arardı.

O gün boş bir sınıfa girdi ve kara tahtadaki, *Marquez sonuçta ne demek istedi?* yazısına baktı. Bunun İspanyolca dersinden bir cümle olduğunu düşündü ve cevabın *100 yıllık yalnızlık,* olduğunu tahmin etti. Paketi açıp sandviçini yemeye başlamadan önce kocasının son romanını çıkardı. Kapağında o testere dişli, kanlı bıçak resminin olduğu romandı bu. Kadın o romanı en azından dört kez okumuştu

ve bazı satırlarını ezbere biliyordu, ama bunu yapabildiğini kocasına asla söylememişti, bu da onun sırrıydı.

Kadın, kocasının kitap kapağı hakkındaki şikayetini öğrendikten sonra, yayıncıya sert bir mektup yazmıştı, fakat Kurt'un bundan da haberi olmamıştı. O zaman henüz bir yıllık evliydiler ve kadın bunu, kocasına olan sadakati yüzünden yaptığını düşünmüştü. Yayıncıya çok kızmış, kitap kapağının hiç iyi olmadığını, bir daha o yayınevinin kitaplarından almayacağını yazmıştı. Kadın o zaman gençliğin de verdiği cesaretle yayıncıya hakaret etmiş, ama akıllı davranıp mektubu imzalamamıştı.

Bayan Kurt'un girip oturduğu sınıf çok sıcaktı. Bir süre gözlerini kapadı ve hayale daldı. Böyle anlarda bazen kendisini bir restoranda, sinemada, tiyatroda ya da kütüphanede hayal eder, kocasının dehasını görmeyen editörlere yüksek sesle küfrederdi. Bazen de yine kocasına gereken değeri vermedikleri için, film yapımcılarına, gazetecilere ve internet yöneticilerine söylenirdi.

Böyle anlarda, eleştirdiği o adamlar – onlar her zaman ufak tefek, çelimsiz, kel kafalı olurlardı – hayalinde her zaman gelip ondan özür dilerlerdi.

Kadın böylece kendini tatmin eder, mutlu olurdu.

Bayan Koca Kötü Kurt her yazar karısının kendisi gibi olduğunu düşünür, buna inanırdı. Onun görevi buymuş gibi.

Kadın bir süre sonra kitabı açtı ve sayfaları karıştırıp satırlara göz gezdirmeye başladı. Birkaç sayfa çevirdi ve bir araba kovalamaca olayından bahseden satırları okudu. *Kötü adam kaçıyor, çok heyecanlı burası,* diye mırıldandı.

O anda, çocukluğunu ve okulda pek arkadaşı olmadığı için kitaplarla oyalandığını hatırladı. Atlardan, köpeklerden bahseden kitaplar, sonra da "Küçük Kadınlar"ı ve "Jane

Eyre"ı okumuştu. Büyüdükten sonra da kitaplar, romanlar onun en yakın dostları olmuştu.

Bazen çok iyi bir gözlemci ve kelimeleri iyi kullanan bir insan, yani iyi bir yazar olmayı hayal ederdi. Bir şeyler yaratmayı, yazmayı çok istemişti. Üniversitede yazma, sanat, fotoğrafçılık, tiyatro ve hatta şiir kurslarına gitmiş – ama hiçbirinde istediği kadar başarılı olamamıştı. Bunları düşününce hep üzülürdü. Ancak yine de, kendi yapamadıklarını yapabilen bir kocası olduğunu düşünerek teselli buluyordu.

Bir süre sonra kitabı okumayı bıraktı. İçinde bir şeylerin titreşir gibi olduğunu hissetti. Elindeki kitap güzeldi – ama bildiği bir şeydi o. Kitabı kucağına bırakıp arkasına yaslandı, yine gözlerini kapadı ve kocasının yeni kitabındaki bir karakteri hayal etmeye çalıştı. O kitapta acımasız bir katil ve onun peşinde de zeki bir dedektif olacaktı, bunu biliyordu zaten. Hayatı tehlikede olan güzel bir kadın da olacaktı. Bayan Kurt, o kadını yazarken, kocasının kendisinden ilham almış olduğunu umut ediyordu. Kitapta hiç kuşkusuz heyecan ve dehşet verici olaylar olacaktı. Kadın modern bir polisiye-korku romanında ne gibi karakterler olması gerektiğini iyi biliyordu.

Bayan Kurt gözlerini açmadan önce, sanki önünde yaratılan kelimeler varmış da onlara dokunmak istiyormuş gibi, ellerini öne doğru uzattı.

Ancak doğal olarak elleri boşlukta kaldı. Bir süre sonra, sınıf sanki birden soğumuş gibi, üşüdüğünü hissetti. Derin bir iç çekip kitabını ve yemek paketini topladı ve saatine baktı. Yemek paydosu bitmişti ve işine dönmeliydi. Öğleden sonra bir fakülte toplantısı vardı ve patronu olan müdür mutlaka o toplantıya katılacaktı. Müdür oraya gittiği zaman o yine kitapta bildiği bazı yerleri yeniden okuyabilirdi.

14

Akşam karanlığında hava serinledi. Jordan bazı yerleri yırtık kot pantolonunu, eski koşu ayakkabılarını, siyah parkasını giydi ve başına da donanma kepini sıkıca geçirdi. Yatakhanedeki diğer kızlardan bazılarının akşam derslerine gitmek üzere çıkmalarını bekledi. Yönetim üst sınıf öğrencilerinin dinlemeleri için, okula her zaman yazarları, sanatçıları, film yapımcılarını, iş ve bilim dünyasının saygın isimlerini davet ederdi. Jordan kızların aşağıda holde buluşup hep beraber bir yere gideceklerini biliyordu. Yetişme çağında olan gençler topluca hareket etmekten hoşlanırlardı. Aslında kurtlar da grup halinde dolaşırlardı, ama onların peşinde olan kurdun bir gruba katılacağını sanmıyordu.

Bu baş belası yalnız kurt, diye düşündü Jordan, ve elinde olmadan titrediğini hissetti.

Odasından çıkıp merdivenin başında bir süre durdu, aşağıda dört kızın daha gülüşüp konuşarak yatakhaneden çıkmalarını bekledi. Onların arkasında koşar adımlarla aşağıya inerek peşlerine takıldı, ama onlara tam olarak katılmak is-

temediği için yanlarına fazla yaklaşmadı. Ona bakan birisi, arkadaşlarına yetişmek için koştuğunu düşünebilirdi.

Jordan bir süre, birkaç metre mesafeden kızları takip etti, ama onlar birden sola dönüp sınıflara doğru yönelince, ilk gördüğü gölgeli boşluğa daldı. Eski kırmızı tuğladan inşa edilmiş bir binanın yan duvarına yapışarak sırtını sarkan sarmaşık dallarına dayadı.

Jordan orada sessizce durdu ve bekledi.

Sınıf arkadaşlarının sesleri bir süre sonra duyulmaz oldu ve Jordan gözlerinin karanlığa alışması için birkaç dakika daha kımıldamadan öylece durdu. Onu takip eden birisi olup olmadığını bilmiyordu, mantığı ona bunun imkansız olduğunu söylüyordu fakat bir yandan da izlendiğini hissediyordu. Bir kurt ne kadar zeki, ya da arzulu olursa olsun, yatakhane kapısı yakınlarında onun çıkmasını bekleyip sonra da takip edemezdi. Bu imkansızdı.

Kendisine bunu birkaç kez ısrarla tekrarladı, ama ikna olup olmadığı konusunda emin değildi, kendisine yalan söylüyor da olabilirdi. Kurt onu takip etmiş de, etmemiş de olabilirdi, bu karanlık gecede her şey mümkündü.

Korkup korkmaması gerektiğinden bile emin olamadan bu düşüncelerle birden tüm vücudunun gerildiğini, nefes almasının yavaşladığını hissetti. Hava soğuktu ama o ateş gibi yanıyordu adeta. Her taraf zifiri karanlıktı fakat yine de o kendisini birden bir ışıldağın altındaymış gibi hissetti. Gençti ama o anda sanki yaşlı bir insandı ve ayakta durmakta zorlanıyordu.

Jordan binanın duvarına daha çok yaslandı. Kurt'un varlığını hâlâ hissediyordu, o sanki yanı başında, sarmaşık dallarının arasındaydı. Onun sıcak nefesini ensesinde his-

seder gibiydi. Onun sanki eğilip kulağına, *geldim işte,* diye fısıldamasını bekliyordu. Derin bir nefes alıp verdi ve kendi soluması ona sanki tren düdüğü gibi geldiği için dudaklarını büzdü.

Diğer öğrencilerin sesleri giderek azaldıktan sonra, Jordan, yatakhane binalarından birinde çok sevdiği bir Winterpills şarkılarından birinin nağmelerini duydu. Etraftaki sessizliğin devam ettiğini görünce, saklandığı karanlık köşeden çıktı, soğukta başını öne eğdi, koşar adımlarla, zigzaglar çizerek ve ışıklardan kaçınarak başka bir yatakhane binasına girdi ve arka kapısından tekrar bahçeye çıktı.

Bir süre daha etrafı kontrol etti, sonra hiçbir kurdun, onun bu kadar karmaşık, dolambaçlı izini takip edemeyeceğini düşündü. Koşarak okul bahçesinin büyük demir kapılarına gitti ve oradan dışarıya, sokağa çıktı. Hemen zifiri karanlık bir yan sokağa daldı, sonra yine hızlı adımlarla küçük şehrin merkezine doğru yürümeye başladı. O anda sanki bir casus filmi çeviriyormuş gibi hissediyordu. Hava oldukça soğuktu ve kendi soluğunu duyabiliyordu.

Antonio'nun Pizza Dükkanı parlak ışıkları, rengarenk neon lambalarıyla çok uzaktan fark ediliyordu. Jordan içerde, çelik tezgahın önünde bir iki dilim pizza almak için bekleyen beş altı arkadaşı olduğunu gördü. Tezgahın arkasında beyaz kıyafetli ve önlüklü iki adam çocukların siparişlerini yetiştirmeye çalışıyorlardı. Büyük tahta küreklerle pizzaları fırına atıyor, birkaç dakika içinde çıkarıp keserek çocuklara veriyorlardı.

Jordan bir süre kaldırımda durup çocukların mutlu seslerini ve kasanın çınlamasını dinledi. Pizzacı her zaman böyle

kalabalık ve neşeli bir yerdi. Pizzaların içeriye atılıp çıkarıldığı birkaç saniyelik süreçlerde fırından gelen ağız sulandırıcı pizza kokuları, çocukların neşeli bağırış ve gülüşlerine karışıyordu.

Jordan, karnı acıktığı için, içeriye girip bir dilim pizza alarak iştahla yiyebileceği halde orada uzun süre durdu, düşündü. Birkaç kez dükkana girmek istedi, ama Kurt'u hatırlayınca iştahının kaçtığını, midesine sanki kramp girer gibi olduğunu hissetti. Korkudan yemek bile yiyemez hale gelmişti. Haksızlıktı bu, güçlerin eşit olmadığı bir mücadeleydi.

Sert ve soğuk rüzgar, kapalı olan yandaki antikacı dükkanının biraz açık kalmış olan tentesini sarstı ve dalgalandırdı. Jordan saatine bakmak üzereyken, belediye binasındaki küçük kulenin saati yedi kez çaldı.

Kız o anda başını kaldırdı ve birkaç metre ilerisindeki pizzacının önünde küçük bir kapalı kamyonetin durduğunu gördü. Hemen karanlık bir kapı eşiğine saklandı ve bekledi. *Tam zamanında,* diye düşündü. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilemiyordu.

Arabanın flaşları yandı ve kaldırıma sarı ışıklar düştü. Jordan, direksiyondaki sürücünün öne doğru eğilip kalabalık pizzacının içine dikkatle baktığını gördü.

Jordan da orada olacağını söylemişti.

Ancak pizzacıya girmemiş, iki bina arasında, kimseye görünmeden, dükkanın içini rahatça görebileceği karanlık bir nokta bulup orada durmuştu.

Nefesini tutarak bir süre daha orada bekledi.

Kamyonetteki sürücü bir süre sonra doğruldu ve emniyet kemerini çözdü. Sonra arabanın kapısını açtı, bir ayağını dışarıya attı ve orada durup yine dikkatle pizzacıdaki çocuklara baktı.

Sokak yarı karanlıktı ama açık olan birkaç dükkanın parlak neon ışıkları etrafa garip renkli ışıklar yayıyorlardı. Sarı renkli sokak lambalarının sodyum buharlı ışıkları aslında yeterli değildi. Fakat etrafta yine de gerçekleri karıştıran bir renk cümbüşü vardı ve örneğin yeşil bir araba mavi, kırmızı bir parka kahverengi görünüyordu.

Jordan arabadaki kişinin kızıl saçlı olup olmadığını göremiyordu. Dudaklarını ısırdı, yüzünü buruşturdu ve bir süre daha düşündükten sonra şansını denemeye karar verdi.

Saklandığı karanlık kapı eşiğinden yavaşça çıktı ve ışıkların altına fazla girmemeye çalışarak kamyonete doğru ağır adımlarla yürüdü. Biraz yaklaşınca, kadın dönüp şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Jordan'ın elinde sanki bıçak varmış gibi birden irkilmişti.

Jordan ona bakarak, "Kızıl Bir, siz misiniz?" diye sordu. Kendinden emin bir ifadeyle konuşmaya çalışıyordu, fakat sesinin hafifçe titrediğini fark etti.

Kadın bunu duyunca rahatlamış gibi hafifçe gülümsedi ve başını salladı.

Jordan, "Merhaba, ben de Kızıl Üç," dedi.

Karen ona arabasını gösterdi ve bu sanki çok doğal bir buluşmaymış gibi, "Atla arabaya," dedi.

Jordan bir an tereddüt edince, Karen ona baktı ve "Ben o değilim, korkma," dedi. Kız ikna olmuş gibi onun yüzüne baktı ve sonra geçip arabanın sağ ön koltuğuna oturdu.

Karen onun yün başlığı altından bir kısmı görünen kızıl saçlarına bir an baktı ve *zavallı, daha çok genç* diye düşündükten sonra direksiyon arkasına oturdu.

Kız sakin bir ifadeyle, "Ben Jordan," dedi.

"Ben de Karen." Böylece tanıştılar ve Karen, "Nereye gideceğiz?" diye sordu.

Jordan sanki etraftan görülmek istemiyormuş gibi, koltuğunda iyice arkasına yaslanıp başını öne eğdi ve "Güvenli olacak herhangi bir yer olabilir," diye cevap verdi. Durdu ve sonra sesini alçaltıp, "Lanet olası yer çok güvenli olsun," diye söylendi.

Karen ona bakarak aynı şeyi istiyormuş gibi başını salladı ve arabayı vitese geçirip kaldırım kenarından ayrıldı. Önce hızla karanlık bir yan sokağa girdi, sonra iki bina arasındaki dar geçitten geçti ve bir U dönüşü yaparak yoluna devam etti. Şehirden biraz uzaklaştıktan sonra bir alışveriş merkezindeki McDonald's arabaya servis yoluna girdi ve oradan çıkıp farklı bir yöne gitti. Bir süre sonra otoyola çıkıp yüksek süratle birkaç kilometre yol aldı, sonra yavaşladı ve bir dinlenme alanına girip durdu. Dikiz aynasından arkasına baktı, onları takip eden bir araba olup olmadığını kontrol etti. Birkaç dakika karanlıkta durup yolu gözetledikten sonra, takip edilmediklerinden emin oldu. Ardından tekrar yola çıktı ve Jordan'ın istediği güvenli yere doğru sürdü arabasını.

Jordan yol boyunca hiç konuşmadı, Karen arabayı hızla bir viraja sürerken, yana ve öne doğru sarsılmasına rağmen hiç sesini çıkarmadı. Karen bunu görünce, onun bu tür hızlı ve sarsan araba yolculuklarına alışık olabileceğini düşündü.

Karen bir süre sonra, "Kusura bakma, ben arabayı böyle biraz sert kullanırım," dedi. Bunu laf olsun diye, aralarında birkaç kelimelik de olsa bir konuşma olması için söylemişti. Fakat Jordan yine sesini çıkarmadı, derin düşüncelere dalmış gibiydi. Karen birkaç kez yan gözle ona baktı ve olağanüstü sakin olduğunu düşündü.

Hastane binalarında güvenlik ışıkları yanıyordu ve özellikle Acil Servis kliniği çok iyi aydınlatılmıştı. Doktorların otoparkının girişinde, küçük bir camlı kulübede, canı sıkılmış gibi bir ifadeyle oturan bir koruma görevlisi vardı. Karen otopark girişinde korumaya adını ve giriş şifresini verince adam bariyeri kaldırdı ve otoparka girdiler.

Karen park alanının arka tarafında, görüşten uzak bir yer bulup arabasını oraya park etti.

"Pekala, şimdi içeriye giriyoruz, Jordan, beni takip et."

Jordan yine sesini çıkarmadı, başını hafifçe salladı ve doktoru izledi.

Otoparkın karanlık köşesinden, yüzlerini olduğundan daha da soluk gösteren loş ışıkların altına doğru yürüdüler. O anda ikisi de aynı şeyi düşünüyordu: Kurt onları ilk anda takip edebilmiş olsa bile, aldıkları önlemler sayesinde hiç kuşkusuz izlerini kaybetmiş olacaktı.

Fakat ikisi yine de buna tam olarak inanamıyor, hâlâ korkuyorlardı.

Ne var ki o anda yapabilecekleri başka bir şey yoktu. Yan yana ve hızlı adımlarla hastane binasına doğru yürüdüler. Acil kliğinin dışındaki aydınlık kabul odasında, bir masada görevli bir hemşire oturuyordu. Onları görünce başını kaldırdı ve yorgun bir ifadeyle bakıp hafifçe başını salladı.

İlerdeki musluğun yan tarafında mavi-gri üniformalı iki eyalet polisi ile dört sağlık görevlisi ve hemşire sohbet ediyor, gülüşüyorlardı. Bir süre sonra o gruptan hafif bir kahkaha yükseldi.

Jordan yan tarafta, hiç de rahat olmayan plastik sandalyelerde oturmuş bekleyen hasta ya da hasta yakınlarına baktı. Kalın bir palto giymiş yaşlı bir adam, aralarına pembe parkalı çocuklarını alıp oturan esmer, Meksikalı bir çift

ve bir kadının kollarındaki minik bir bebek, Jordan'ın dikkatini çekti. Bir köşede de, biri hasta ve sarhoş gibi görünen ve üniversiteliye benzeyen iki delikanlı oturuyordu.

Burada bizi bekleyen, kurda benzer bir yaratık yok, diye düşündü Jordan.

Karen büyük çantasından kimlik kartını çıkarıp masada oturan hemşireye gösterdi ve genç kadın, içeriye giriş kapısının düğmesine bastı. Otomatik kapılar açılırken, Karen kıza yol gösterdi. Onlar acil kliniğine girdikten sonra kapılar yine otomatik olarak kapandı.

Jordan onu takip ederken, Karen acildeki perdeli muayene bölmelerinin önünden geçti, tanıdığı bir doktoru eliyle hafifçe selamladı. Acilin arka kapısından çıkıp uzun, steril bir koridordan geçtiler ve bir başka kapıdan geçip hastane kafeteryasına girdiler.

Karen kıza baktı ve "Karnın aç mı? Ya da kahve ister misin?" diye sordu.

"Sütlü ve şekerli bir kahve içerim."

Karen tezgaha gidip kahvelerini alırken, Jordan beyaz gömlekli ya da yeşil ameliyat kıyafetli doktorlar ve hastane çalışanlarından uzakta bir köşe masasına oturdu. Hastanedeki bu kafeteryayı beğenmişti, çok güvenli bir yerdi burası. *Kurt buraya gelebilse bile, hastane kıyafeti giymediği takdirde hemen dikkat çeker,* diye düşündü. Sonra başını kaldırdı ve elinde kahvelerle masaya gelen Karen'a bakıp hafifçe gülümsedi.

Doktor ve Jordan bir süre hiç konuşmadan, kahvelerini yudumladılar. Sonunda sessizliği bozan Jordan oldu.

Karen'ın yüzüne baktı ve "Demek doktorsun, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, Jordan, iç hastalıkları uzmanıyım."

Jordan başını iki yana salladı ve "Senin bir psikiyatr olmanı isterdim," dedi.

"Neden?"

"Çünkü o zaman anormal psikoloji konusunda bir şeyler bilirdin ve bunun da bize yardımı olabilirdi. Ben bir öğrenciyim ve son zamanlarda durumum hiç de iyi sayılmaz, notlarım çok kötü."

Karen başını salladı ve sonra, "Ama şu anda ikimizin de daha ciddi bir sorunu var," dedi. "En azından durum öyle görünüyor."

Kız yüzünü buruşturdu ve "Evet, biz şimdi hedefiz," diye konuştu. "Sırtımıza atış hedefleri çizilmiş sanki. Ya da çok yakında ölecek olan kurbanlarız. Veya buna benzer bir şeyiz işte!"

Ancak Karen ona bakarak başını iki yana salladı ve "Bundan henüz emin değiliz..." dedikten sonra durdu. Sonra, karşısındakini ikna edebilecek bir şeyler düşünmek ister gibi tavandaki parlak ışıklara baktı, içini çekti ve "Bu konuda ne biliyoruz ki?" diye sordu.

Jordan bir an düşündü ve "Lanet olsun, doğru düzgün hiçbir şey bilmiyoruz," diye homurdandı.

Kız, karşısında tanımadığı bir kadın olduğu halde küfretmekten çekinmiyordu. Aslında kendinden daha yaşlı insanların yanında böyle kaba konuşmazdı. Ama Jordan, Karen'ın yanında nedense kendisini daha özgür hissediyor, istediği gibi konuşabileceğini düşünüyordu.

Fakat Karen, yumuşak bir sesle, "Hayır, hayır," diye konuştu. "Aslında bir şeyler biliyoruz. Örneğin, biz üç kişi olduğumuzu ve onun tek başına olduğunu biliyoruz..."

Jordan, "Bundan emin değiliz ama," diye itiraz etti. İçin-

de garip bir his vardı ve midesi bulanıyor gibiydi. Onun *yalnız kurt olduğunu nerden biliyoruz?* diye düşündü. "Biz sadece, üçümüzün peşinde olan bir tek kötü adam olduğunu düşünüyoruz. Çünkü o masalda bir tek Koca Kötü Kurt vardır," diye konuştu. "Ama onlar iki hatta üç kişi de olabilirler. Öldürmekten zevk alan bir çete de olabilirler. Belki de birinin odasında oturmuş bira içerek sohbet ediyor, gülüşüyor ve çok garip bir oyun oynadıklarından söz ediyorlardır..."

Karen onun yüzüne baktı, o bunu hiç düşünmemişti. Birden bütün vücudunun buz kesildiğini hissetti. Kurt'tan gelen iki mesajı görünce onun bir tek kişi olduğunu düşünmüştü ki, doğal olan da buydu. Ancak şimdi hiçbir şeyin kesin olmadığını anlıyordu. Doktor korkulu gözlerle Jordan'a baktı.

Kahve kupasını sıkıca tutarak, alçak sesle, "Haklısın, Jordan," dedi. "Bu konuda kesin bir şey bilmiyoruz tabii."

Bir süre konuşmadan birbirlerine baktılar. Sonra Jordan başını iki yana sallayarak hafifçe gülümsedi ve "Hayır, ama bu konuda bazı kararlar almak zorundayız," diye konuştu. "Aksi takdirde onun istediği gibi ormanda yalnız başımıza dolaşan kurbanlar oluruz."

Karen onun yüzüne baktı ve sakin olmaya çalışarak, "Pekala, bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Jordan bir an düşündü ve "Her şeyden önce Kızıl İki'yi bulmamız gerekiyor," diye cevap verdi.

"Elbette, haklısın."

Jordan güldü ve "Tabii İki Numara, Kurt değilse," diye ekledi.

Karen bir anda başı dönüyormuş gibi ona baktı. Bu fi-

kir olanaksız gibi görünüyordu ama mümkün de olabilirdi. Hiçbir zaman, hiçbir konuda emin olamazlardı.

Jordan omuz silkti ve "Bu işi tahmine bırakamayız," dedi. "İki numarayı bulalım ve sonra da planımızı yapmaya çalışalım."

Karen başını salladı ama şaşkındı. Bu işin başında kendisinin liderlik yapacağını düşünmüştü, fakat şimdi her şey tersine dönmüş, kız liderliği ele almıştı. Fakat Karen zaten bir fikir ileri sürecek durumda olmadığını düşündü ve onun yüzüne baktı.

"Pekala, ama onu nasıl bulacağız?"

"Ben onu bulabilirim. Sen o işi bana bırak."

Karen derin bir nefes aldı ve *işi yirmi yaş altı bir kıza bırakmak zorundayım, onlar bilgisayar kullanma konusunda bizden çok ileriler,* diye düşündü. Eğilip masanın yanına bıraktığı çantasını aldı, içinden üç tane ucuz ve gerektiğinde atılabilir cep telefonu çıkardı. "Bunları bu sabah satın aldım, Jordan. Üç Kızıl için üç telefon. Bunlarla kolayca haberleşebiliriz."

Jordan, "Zekice," diyerek gülümsedi. Telefonları aldı ve kendi numaralarını onlara yazdı.

Karen ona baktı, duraksadı ve eliyle kafeteryayı gösterip, "Gerektiğinde üçümüzün buluşması için buna benzer güvenli yerler bulacağım," dedi.

"Tamam, bu çok iyi bir fikir, doktor."

"Pekala, ama şu anda başka bir iyi fikrim yok, hepsi bu kadar!"

Jordan ona bakıp başını hafifçe salladı ve "Düşündüm de, bu iş oldukça basit," dedi.

"Basit mi? Nasıl yani?"

"Evet, o bizi bulmadan önce biz onu bulmalıyız."

Karen şaşkın bir ifadeyle yüzüne baktı ve "Ee, onu bulunca ne yapacağız peki?" diye sormaktan kendini alamadı. O anda karşısındaki kızı hem çok iyi tanıyormuş, hem de hiç tanımıyormuş gibi hissediyordu.

Jordan ona baktı ve "O halde ne yapacağımızı biliyorsun, doktor," dedi.

Karen, "Hayır, bilmiyorum," diyerek başını iki yana salladı, ama hemen sonra, Jordan ağzını açmadan önce bildiğini düşündü.

Jordan sanki koluna konmuş bir sivrisineği vurup öldürüyormuş gibi, sakin bir ifadeyle, "Önce biz onu öldüreceğiz," dedi. Sonra arkasına yaslandı, bunu söylediğine kendisi de şaşırmış gibiydi. Bu fikrin aklına nerden geldiğini bilmiyordu, fakat belki de korkusunun arkasında bu fikir hep vardı ve ortaya çıkacağı anı bekliyordu. Ve bunu söylediği için sevindi. Günlerden, hatta aylardan beri ne yöne gideceğine karar vermişti.

Soğukkanlı ve kararlıydı. Nabzının aniden hızlandığını hissedebiliyordu. Bu his biraz da, potaya uzanıp topu fileye sokarken, parmak uçlarının potanın çemberine değmesine benziyordu. *Erkek oyuncular bunu yaptıkları zaman göğüslerini yumruklarlar, ama ben daha mütevazıyım,* diye düşündü. *Ben sadece potaya erişip ona dokunmak istiyorum.*

15

Kızıl İki, güvenliği kuşkulu olan evinin penceresinden dışarıya, sokağın karşı tarafına park edilmiş olan arabaya baktı. Onu ilk kez, yaklaşık on beş dakika önce, bir elinde tabanca, bir elinde birkaç hap olduğu halde, önce hangisini kullanması konusunda düşünerek odasında dolaşırken görmüştü. Aslında, bir sokak lambasından uzağa, karşı kaldırıma park etmiş yabancı bir araba onu hiç ilgilendirmezdi elbette. Birisi bir adrese bakmak, ya da cep telefonuyla konuşmak için durmuş da olabilirdi. Belki de sürücü kaybolmuştu ve bulunduğu yeri öğrenmeye çalışıyordu. Sarah o anda, *belki benim gibi kayıp biridir,* diye mırıldandı.

Fakat Sarah Locksley'nin kuşkulandığı hiçbir şey artık basit ya da normal değildi ve akşam karanlığında, direksiyonun arkasında oturan insanın erkek mi, kadın mı olduğunu anlayamadı. Bir süre pencereden bakıp arabadaki kişinin dışarıya çıkıp karşıdaki komşu evlerden birinin kapısına gitmesini bekledi. O zaman bir evin kapı ışığı yanacak, kapı açılacak ve o kişiyle ev sahibi selamlaşacak, tokalaşacak, her şey normale dönecekti.

Hayatımda kısa bir süre öncesine kadar böyle şeyler düşünmek normaldi, ama artık değil, diye mırıldandı Sarah.

Bir süre daha, hiçbir şey düşünemeden ve sadece saniyeleri sayarak, merakla pencere kenarında beklemeye devam etti.

Beklediği senaryo gerçekleşmedi. Altmışa kadar saydığı halde arabadaki kişi dışarıya çıkmayınca, kalp atışları birden hızlandı. O anda paniğe kapılır gibi oldu ve *ben şu anda bir katili bekliyor olabilirim,* diye düşündü. *Hava kararıyor, karşıda bir araba var ve içindeki her kimse muhtemelen beni gözetliyor. O arabadaki kişi ya da kişiler karşıdaki komşulardan birine gelmediler. Benim için buradalar.*

Sarah derin bir nefes aldı, o anda arabadaki kişinin öldürme arzusuyla kendisini gözetlediğinden yüzde yüz emindi. Korkuyla pencerenin yan tarafına kaydı, duvara yaslandı, sonra kenara çekilmiş perdeyi hafifçe aralayarak karşıdaki arabaya baktı.

Akşam karanlığı görüşünü büyük ölçüde engelliyordu. Gölgeler onun görüş alanını karartıyor, bir şey göremiyordu. Sanki saklanabilirmiş gibi, geriye doğru çekildi. Aklına o anda garip bir fikir geldi: *O beni görebilir, fakat ben onu göremem,* diye düşündü.

Sarah ürperdi ve titremeye başladı. Sonunun geldiğini düşündü ve tabancasının horozunu kaldırıp ateş etmeye hazırlandı. Silahın tıkırtısı onu biraz rahatlatır gibi oldu.

Ama bir süre sonra, bir katilin bu kadar saçma bir tarzda hareket etmeyeceğini düşündü. Katil dikkatli ve hazır olmalı, kararlı hareket etmeliydi. Katil onun yanına ulaştığı anda sonu gelmiş olacaktı. Kurt karşı kaldırıma park edip onun hazırlanmasını bekleyecek ve sonra da kapısını çalıp,

İyi akşamlar, ben Koca Kötü Kurt'um ve seni öldürmeye geldim! demeyecekti herhalde.

Fakat Sarah o anda mantıklı düşünemeyecek kadar paniğe kapılmış durumdaydı ve hayalindeki korkulu senaryo yüzünden iyice gerilmiş, ter içinde kalmıştı.

Birden, Kurt'un masalda nasıl davrandığını hatırladı. *Kurt, Kırmızı Başlıklı Kız'a yaklaşıyor Kız onun gözlerini, kulaklarını, burnunu ve sonra da dişlerini görünce büyükannesi olmadığını anlıyordu.*

Sarah başını pencere kenarına yaklaştırdı ve tekrar arabaya baktı.

Araba boştu.

Sarah paniğe kapıldı, geriye sıçradı ve etrafına bakınarak saklanacak bir yer bulmaya çalıştı. Duvarlar sanki üzerine geliyor, onu ışığın altına doğru itiyorlardı. İçinde bir sesin, içkinin, ilaçların ve umutsuzluğun etkisiyle, *Durma kaç!* diye bağırdığını duyar gibi oldu. Çılgın gibi bir kaçış noktası aradı, ama öyle bir yer olmadığının da bilincindeydi. O anda birden hayalinde bir sahne yaşadı.

Sarah bir anda koşup arka kapıyı açıyor.

Arka bahçeye kaçıyor, koşup eski tahta çitin üzerinden atlıyor.

Evlerin arasındaki boşluktan kaçıyor, komşuların köpekleri havlıyor. Komşular onu koşar adımlarla kaçarken görüyor, polis çağırıyorlar. Çok geçmeden polis arabalarının sirenleri duyuluyor ve polisler hemen geliyorlar

Ve Sarah kurtuluyor!

Sarah durdu, derin bir nefes aldı ve hayali bir anda kayboldu. *Arka kapıdan kaçış olmadığını biliyordu. Önden de kaçamazdı. Çatıdan uçup gitmesi elbette mümkün değildi. Bodruma saklanamaz, görünmez olamazdı.*

Ağzı kurudu, gözleri bulanık görüyordu. Elindeki sakinleştirici haplar yere düşüp etrafa dağıldı. Elindeki silahın ağırlığı sanki birden on kat artmış gibi elini aşağıya çekiyordu. Kurt geldiği, içeriye girdiği zaman tabancayı kaldırıp tetiği çekebilecek gücü kendine bulup bulamayacağını bilemiyordu.

Sonra birden, ne yaptığının farkında bile olmadan, bir dizini yere koyup atış pozisyonu aldığını ve tabancayı iki eliyle kavrayıp, namluyu ileriye doğru uzatmış olduğunu gördü.

Bir an için silahını kaldırmasına yardım eden biri varmış gibi, şaşırdı. Sanki tabanca onun elinde değilmiş gibi hissetti. Birden nefesi kesilir gibi oldu ve su yüzüne çıkan bir dalgıç gibi, derin bir nefes aldı.

Kafasının içinden, *her şeye hazırım* ya da *şimdi ölüyorum* gibi garip, zıt fikirler geçti.

Yüksek sesle, cesaret verici bir şeyler söylemek istedi, ama "Hadi gel bakalım..! Lanet olsun..! Bekliyorum..!" gibi kelimeler boğazına takılıp kaldı, sanki anlaşılmaz mırıldanmalar çıktı.

O anda kapı zili çaldı.

Ama neşeli, insanı rahatlatan, üç kez çalan bir zil sesiydi bu, hiçbir şey anlamadı.

Bir katil kapı zili çalar mıydı?

Birden doğruldu ve silahı hâlâ elinde, adeta bir yengeç gibi, kapıya doğru ilerledi ve kapının önünde durdu.

Zil tekrar çaldı.

Neden zili bir kez çalmıyor ya da kapıyı vurmuyor? Neden dışarıdan ona seslenip *'Hey, ben geldim, Sarah! Ben Koca Kötü Kurt! Seni öldürmeye geldim!'* diye bağırmıyordu o canavar?

O anda bir kurdun neler yapabileceğini düşünemiyordu. Hiçbir şey ona mantıklı gelmiyordu. Sanki Alice Harikalar Diyarı'nda masalını yaşıyordu. Her şey ters dönmüş, ön taraf arka, yüksekler alçak olmuştu.

Tetikteki parmağının gerildiğini hissetti, her an tetiği çekip ateş edebilirdi. *Ateş edersem kurşun kapı arkasında duran kurdu hemen öldürür,* diye düşündü. Bu, güzel ve mantıklı bir fikirdi.

O anda bir kahkaha atmamak için kendini tuttu. *İnsanın dizlerine vuracağı, altını ıslatacak kadar güleceği bir şaka olurdu bu! Bu pisliği kapı önünde vurayım, geberip gitsin!* diye söylendi.

Tabancayı kaldırdı, namluyu tahminine göre Kurt'un göğüs hizasına tuttu. Sonra, *onu ıskalamak istemem, acaba uzun mu, kısa mı?* diye düşündü.

Elindeki tabanca, fırtınalı denizde yalpalayan bir tekne gibi sallanıp duruyordu. Sonra, planını değiştirip, aptalca bir hareket yapmak istermiş gibi, sol elini yavaşça kapı tokmağına uzattı ve tuttu. İçinde, kapıyı açıp ölümü davet etmek istiyormuş gibi bir his vardı.

Derin bir nefes aldı, kapıyı aniden, hızla ardına kadar açtı. Aynı anda kapı tokmağını bıraktı ve sol eliyle, silahı tutan sağ elini destekledi ve tabancayı iki eliyle kavradı. Hafifçe öne doğru eğildi; ateş etmeye hazırlandı.

Ancak kapı önündeki derin sessizlik tetiği çekmesini engelledi.

Kapı önünde duran iki kadın şaşkın, korkulu gözlerle ona baktılar. Loş kapı ışığının altında şoke olmuş gibiydiler. Birisi derin bir nefes aldı, ama Sarah bu soluma sesinin onların birinden mi, yoksa kendinden mi çıktığını anlayamadı.

Şimdi üçü de donmuş gibi oldukları yerde kaldılar. Sa-

rah farkında değildi elbette, ama karşılarında horozu kaldırılmış, ateş etmeye hazır bir tabancanın namlusunu gören iki kadının, tek kelime edecek halde olmadıkları açıktı.

Sarah, *oh, hayır; bunlar kurt olamaz,* diye düşündü. *İki kurt mu var yani?* Ancak parmağını tetikten çekemedi. Tetik hassastı ve en küçük bir basınçta silah ateş edebilirdi, bunun bilincindeydi.

Sarah tabancanın patlama sesini her an duyacakmış, her an birini öldürecekmiş gibi, şoke olmuş bir halde bekler ve düşünürken, iki kadından biri onun şaşkın bakışları altında, elini yavaşça kaldırıp başındaki yün başlığı çekip çıkardı ve başını hızla sağa sola sallayarak kızıl saçlarını dağıttı. Bunu yaparken gözlerini bir an olsun Sarah'tan ve silahtan ayırmamıştı.

Daha yaşlı ve yüzünde üzüntü belirtisi kırışıklıklar olan diğer kadın da aynı şeyi yaptı, elini kaldırıp saçlarını tutan tokayı çekip çıkardı ve o da başını hızla iki yana sallayarak kızıl saçlarını dağıttı.

İki kadından daha yaşlı olanı, "Merhaba, Kızıl İki," diye konuştu. "Bizim kim olduğumuzu artık biliyorsun. Sakın bizi öldürme!"

Sarah uzun zamandır çöplüğe dönen evinin halinden ilk kez utandı. Etraftaki boş içki şişelerinin, yiyecek kutularının, kağıtların, çikolata ve cips paketlerinin sanki ilk defa farkına varıyormuş gibi şaşkındı. Kapılara ve pencerelere taktığı ev yapımı alarm sistemi de onu ayrıca utandırmıştı. Sarah, gelen iki kızıl saçlıya aslında böyle saçma bir insan olmadığını, korku ve şaşkınlıkla ne yaptığını bilmediğini, şokta olduğunu söyleyerek evin hali için onlardan özür dilemeyi düşündü, ama sonra bunun saçmalık olacağına karar verdi

ve vazgeçti. Onun için, evine gelen iki Kızıl şaşkınlık içinde etrafa bakarken, Sarah hiç konuşmadan onları izledi.

İlk konuşan Kızıl Üç oldu.

"Benim adım Jordan," dedi. "Ölen kocanın ve çocuğunun fotoğrafları var mı?"

Sarah böyle mahrem, içten bir sorunun tanımadığı bir genç kız tarafından sorulması karşısında, kız ona sanki soyunmasını söylemiş gibi, birden şaşırdı.

"Elbette var... a–ama..." diye kekeledi.

Ardından hemen toparlandı, bir dolaptan kocası ve çocuğuyla beraber, kazadan kısa bir süre önce çekilmiş bir fotoğraf çıkarıp Jordan'a verdi. Kız fotoğrafa baktı ve sonra onu Karen Jayson'a uzattı. Karen da dikkatle ve üzgün bir ifadeyle fotoğrafa bir süre baktı.

Odada kısa süren bir sessizlik oldu. Bir yaz günü sahilde çekilmiş böyle mutlu bir aile fotoğrafına bakanların, doğal olarak, *ne kadar güzel,* demeleri beklenirdi tabii. Ama Sarah, ölenleri gösteren böyle bir fotoğraf için bunun söylenmeyeceğinin bilincindeydi. O anda sinirlenmese bile, biraz rahatsız bir şekilde uzanıp fotoğrafı aldı.

Sonra evine gelen iki kadına baktı ve "Burada ne arıyorsunuz?" diye sordu.

Karen, onun yüzüne baktı ve "Bir neden arıyoruz, Sarah," diye cevap verdi.

Sarah, onun, kocası ve kızının ölümünün nedenini aramadığını hemen anladı. Zaten kocasının arabasına çarpan tanker ve kaderin oyunu hikayesini bir kez daha anlatmak istemiyordu.

Jordan araya girdi ve "Ya da bir açıklama," dedi. Onun da kaza hakkında konuşmadığı belliydi.

Sarah, "Peki beni nasıl buldunuz?" diye sordu.

Karen dönüp Jordan'a baktı ve kız omuz silkti. "YouTube'daki videonun sonunda bir mezar taşı vardı. Mezar taşındaki isimlerden yola çıktım ve bir araştırma yaptım. Gazetede itfaiye merkezinde yapılan anma töreni hakkında bir yazı ve renkli fotoğraf gördüm. O karede sen de vardın ve böylece..."

Jordan bunu söylerken kızıl saçlarını işaret etti. Resimde siyah matem kıyafeti içindeki Kızıl İki'nin saçları çok parlak ve güzel görünüyordu.

Sarah bir şeyler söylemek istedi ama konuşamadı. Karen ona baktı ve "Burada daha uzun süre kalamayız," dedi. "Konuşmak için güvenli bir yere gidelim, dün Jordan'la buluştuğumuz zaman, üçümüz bir araya gelince ona karşı daha büyük hedef oluştururuz diye düşündük. O canavar üçümüzü bir arada yakalarsa çok mutlu olur, değil mi?"

Jordan, "O zaten üçümüzü bir araya toplamanın yolunu arıyordur sanırım," dedi. "Bir el bombası atarak üçümüzü birden aynı anda öldürebilir..." Sesinde kinizm ve endişe ifadeleri birbirine karışmış gibiydi. Karen el bombası fikrini daha önce hiç düşünmemişti, ama şimdi onun da aklı buna yatıyor gibiydi.

"Fakat her şeye rağmen konuşmamız ve ne yapabileceğimize karar vermemiz gerekiyor..."

Jordan hafifçe başını salladı ve alçak sesle, "Ben ne yapacağımızı biliyorum," diye konuştu.

Karen ona değil de Sarah'ın yüzüne baktı ve "Evet, kimsenin bizi gözetleyemeyeceği bir yere gidip konuşmalı ve ne yapacağımızı planlamalıyız," dedi. Sonra odanın penceresine baktı ve "Şu anda onun sokakta bir yerde durmuş, bize bakıp bakmadığından bile emin olamayız," diye ekledi.

Sarah başının döndüğünü hissetti. Söylemek istediği pek çok şey vardı, ama ne diyeceğini bilemiyordu. Onları dinledi, bir an düşündü ve "Pekala, mantomu alayım," diye mırıldandı.

Jordan ona baktı ve "Hey, tabancanı almayı unutma," dedi.

16

Kurt, polis dedektifiyle uzun süre konuşup söyleşisini tamamladıktan sonra evine döndü, çalışma odasına kapandı ve bir süre düşünüp kafasını toparladıktan sonra, *bir öldürme olayında üç aşama vardır,* diye yazdı.

Planlama. Uygulama. Kötü sonuç ya da yan etki.

Bu üç aşamadan birini ihmal edersen başarısız olursun. Anahtar, insanın kendisinden daha fazlasını istemektir. Ne kadar duygusal, tatmin edici olsa ve o an için ne kadar çok şey yapılsa da, ikinci aşamadan sonra yine de kritik adımlar atılması gerekir ki, bu da asla unutulmamalıdır. Yani, olay henüz bitmemiş, yeni başlamıştır. Sanırım bu biraz da, aylarca süren korku ve karavana yemekten sonra, güzel bir restorana gitme ya da uzaydan dönen astronotun araba kullanma arzusuna benzer. Normal yaşama dönmeden, geriye adım atmadan önce basıncı azaltmak gerekir. Katil, avlanma ve cinayet heyecanından kurtulmalı, onu tatlı bir anı olarak hafızasına kaydetmelidir. Eğlenmek ve heyecan yaratmak için de cinayet kadar iyi planlama yapmak gerekir. Beceriksiz amatörler ve hazırlıksız aptallar orada başarısız

olurlar. Planladıkları ölümün tadını çıkarmayı bilemezler. Bu son aşamanın ihtiyaçlarını beklememek insanı sinirlendirir, bunu unutmamak gerekir ve bu, ilk iki aşamada hatalara neden olur. Ölüm-sonrasının zevkini çıkarma hazırlığı yapmamak tehlike yaratır.

Özel bir şey tamamladığın zaman, diğer insanların onu tam bir yalan olarak gördüğünü bilsen bile, yeniden dış görünüş olarak normal görünmek için, sinirlerin çok sağlam olması, iyi odaklanmak ve karakter güçlüğü gerekir.

Her zaman olduğu gibi, Kurt bunları çok hızlı yazıyordu. Parmakları bilgisayar klavyesinin tuşları üzerinde uçar gibi dolaşıyor, cümleler gözlerinin önünde hemen oluşuyordu. O anda mesafeler ayaklarının altında geçip giden bir atlet, ya da hızlı kulaçlarla yüzen bir yüzücü gibi hissediyordu kendini.

Bir süreliğine durdu ve her bir kadını kısa bir an düşündü ve onların ölüm sahnelerine doğru yaklaşmakta olduğunu hissetti.

Kızıl Bir; mesleği gereği pek çok ölüm gördü, fakat şimdi tanısı olmayan bir ölümle karşılaşacak, diye devam etti. *Kızıl İki ölme konusunda çok istekli ve gizli arzularının gerçekleşmesiyle karşı karşıya, ama bunun nasıl olacağını elbette bilemiyor. Kızıl Üç olağandışı bir kız, çünkü geleceğini hiç düşünmüyor ve şimdi de o gelecekten geriye kalanları ondan alacak olan biriyle karşılaşmak üzere.*

Kurt durdu, başını iki yana salladı ve kendi kendine bir şeyler homurdandı. İştah açıcı, ana yemek ve tatlı diye söylendi. Cinayetin her aşamasının ayrı, kendine has bir tadı vardı tabii.

Sonra, *ben her aşamanın kendi yolunda gitmesini istiyorum,* diye yazdı. Her ilişkide olduğu gibi, bir cinayetin

de her aşamada tamamlayıcı olması gerektiğine inanıyordu. Kelimeler makineli tüfek mermileri gibi gözlerinin önüne geldi: Tehdit. Korku. Yöntem ya da Süreç. Moment. Devam. Hafıza. Herhangi bir noktada kaymak tüm deneyimi zedelerdi.

Yine durdu Kurt ve ekrana en son yazdıklarına baktı. Kendi kendine, bir *kitabın işe yaramasını sağlayan nedir?* diye sordu. *Risk almalı, okuyucuyu kitaba kilitlemeliydi. Romandaki her karakter kendine özel bir şekilde bağlayıcı, şaşırtıcı olmalıydı. Okur her sayfayı hemen bitirip diğerine geçmeliydi. Bu durum dram ya da bilimkurgu romanlar için de geçerliydi. Yazma konusunda da aynı cinayet kuralları uygulanırdı. Son sayfası okunduktan sonra unutulan bir roman neye yarardı? Katil de aynı soruyla karşı karşıya değil miydi yani? Yazar ve katil, ikisi birlikte devam edecek bir şeyler yaratmak zorundaydılar Yazar, son sayfayı okuyan okurun son kelimeleri uzun süre unutmamasını isterdi. Katil de ölüm etkisinin uzun zaman devam etmesini arzu ederdi. Bunu sadece kendisi için değil, ölümün dokunduğu herkes için isterdi.*

Cinayet sadece bir tek kişiyi öldürmek anlamına gelmemeliydi. Pek çok insanın hayatında dalgalanmalar meydana getirmeliydi bir cinayet.

Kurt parmaklarıyla ahşap masanın kenarında trampet çalarken, bu hareket sanki aklına yazabileceği başka kelimeler getirecekmiş gibi bekledi. Bir an için, önündeki boş tuvale bir çizgi çekerek bunu bir resme dönüştüren ressamları kıskandı. Sonra, *resim yapmak kolay,* diye düşündü. Ona göre, tuvale ilk fırça darbesini atan ressamla, katil arasında bir benzerlik vardı, ikisi de ne yapacaklarını kafalarında çok

daha önceden tasarlamış olurlardı. Kurt bu fikri beğendi ve kendi kendine gülümsedi.

Sonra yeni sayfanın başlığı olarak şunu yazdı: *Neden her Kızıl Saçlı'yı seviyorum?*

Kurt durdu ve içini çekti. *Okurlara onları nasıl öldüreceğini anlatmak yeterli olmaz,* diye düşündü. *Bunu neden yaptığını da açıklamalısın. Masalda Kurt, Kırmızı Başlıklı Kız'ı ormanda takip ederken istediği şey sadece onu yemek değil. O karnını başka şekilde de doyurabilir. Hayır, onun iştahını kabartan şey başka ve bunu açıklaması gerekir Kurt bir şeyler yemek istiyor, ama aynı zamanda bir ilişki kurmayı da arzuluyor.*

Kurt yeniden durdu. Hava kararmıştı ve karısı bir süre sonra eve gelecekti. Bayan Koca Kötü Kurt her akşam saat 6'ya birkaç dakika kala kapıyı açar ve neşeli bir sesle, "Ben geldim!" diye seslenerek eve girerdi. Kurt ona hemen cevap vermez, soyunup mantosunu askıya asmasını, şemsiyesini askı rafına koymasını ve ayakkabılarını çıkarıp deri terliklerini giymesini beklerdi. Kadın, kolları dolu olduğu ve kocasından yardım beklediği halde, onun çalışma odasının kapısı önünden sessizce, ayaklarının ucuna basarak geçer, mutfağa giderdi ve Kurt her akşam bunun farkındaydı. Bayan Koca Kötü Kurt, yazı yazarken kocasının kafasını karıştırmayı asla istemezdi. Onun bu tutumu Kurt'un elbette çok hoşuna giderdi.

Kurt karısının geldiğini yeni duymuş gibi, ancak mutfaktaki sesleri işitip akşam yemeğinin hazırlandığını anlayınca seslenirdi karısına. "Hoş geldin, biraz sonra çıkıyorum!"

Karısının, onun kapalı çalışma odası kapısının arkasın-

dan seslenmesi ile mutlu olduğunu bildiği için, canı sıkılmış ya da kelime bulmakta zorlanıyor olsa bile seslenirdi ona Kurt. Cinayet konusunda yazarken bile, sanki hava durumundan ya da çok doğal bir konudan bahseder gibi rahat olurdu. O nedenle karısına seslenirken de çok rahattı. Her akşam aynı güncel konular konuşulurdu aralarında.

Günün nasıl geçti?

Okulda işler nasıl gidiyor bakalım?

Bugün çok mu çalıştın?

Elektrik faturasını ödeyebildin mi?

Bahçede yapılması gereken bazı işler var.

Yarın akşam Çin yemeğine ne dersin?

Bu akşam TV'de güzel bir film bulup seyredelim mi, yoksa çok mu yorgunsun?

Bu yıl bir gemi seyahatine çıkmalıyız. Seyahat acentelerinde uygun fiyatlı Karaip turları var. Uzun zamandır tatil yapamadık. Ne diyorsun? Önceden rezervasyon yaparak ucuz bir gezi yapabiliriz.

Kurt o sırada kapıda bazı sesler ve arkasından selamlaşmalar duydu. Bu durumda yazdıklarını hemen kayda alıp şifreleyerek kapatması gerekiyordu. Aslında bunu yapmak zorunda değildi. Dedektifle yaptığı görüşme sonrasında, duvarlarındaki resimlerin de yeterince suçlayıcı olabileceğini öğrenmişti. Dedektif ona, bir mağazayı soyan serseri hırsızın değil ama bir katil, ya da uyuşturucu çeteleri arasındaki silahlı çatışma resminin tehlikeli olabileceğini ima etmişti. Dedektif sanki onun nelerden söz ettiğini anlamış gibi konuşmuştu. Adam ona çok yardımcı olmuş, bütün sorularını cevaplamış, hatta bazen ders veren bir öğretmen tavrıyla konuşmuştu.

Fakat Kurt bilgisayarını kapadığında, yazılarını şifrelediği zaman kendisini daha çok güvende hissediyordu. Onun için makineyi kapamak ama hayal gücünü çalıştırmak gibi bir şeydi bu, çünkü akşam yatana kadar Kızıl Saçlıları düşünüyordu. Bazen kendine, biraz daha doğal olma konusunda birkaç satır yazması gerektiğini hatırlatıyor ama bunu yapamıyordu.

Bir musluk tamircisiysen, belinde alet kuşağın ve ona takılı aletlerin olmalı, diye düşündü. *Bir satış elemanı isen, potansiyel müşterilerin ellerini samimi bir ifadeyle sıkman gerekir. Eğer yazarsan bir yazara yakışacak sorular sormalısın.*

Dışarıda ses kesilince, her akşam yaptığı gibi, "Çıkıyorum!" diye seslendi. "Bilgisayarı kapatıp geliyorum!"

Bu akşam köfte ve haşlanmış patatesle acı sos olsa çok iyi olurdu, diye düşündü.

Yemekten ve karısı çok yorgun değilse, bulaşıklardan sonra da bir sinemaya gidip güzel bir film izleyebilirlerdi. Ama son zamanlarda geniş ekran TV karşısında oturmaktan dışarıya çıkamaz olmuşlardı. Karısı okulda çok çalışıyor ve Kurt da bunu bildiği için onu fazla yormak istemiyordu. Evin harcamaları karısının maaşıyla karşılanıyor ve Kurt da yazılarını rahatça yazabiliyordu. Ayrıca karısı bir süre önce kalp sorunu yaşamıştı ve Kurt evde sorun çıkarmaya çekiniyordu. Sadık kalarak ve sakin bir yaşam sürerek karısını mutlu etmeye çalışıyordu.

Kurt bundan fazlasını zaten yapamazdı. Karısının canının sıkıldığını ya da özel bir arzusu olduğunu anladığı zaman, onu evden çıkarıp güzel bir restorana ya da bir tiyatroya götürebiliyordu. Böylece, bazen araştırma yapmak

için yalnız başına dışarıya çıkacağı zaman karısı bunu hoş karşılıyor, sinirlenmiyor, üzülmüyordu.

O gece televizyon programlarına bakıp fazla modern olmayan bir komedi ya da dram filmi bulabilirdi Kurt. Son zamanlarda çevrilen aşırı gürültülü filmlerden hoşlanmıyordu. Aslında klasikleri yeğlerdi. Üç Ahbap Çavuşlar, Jack Lemmon, Walter Matthau, Steve Martin ve Elaine May komedilerini çok severdi. Judd Apatow'u biliyor, ama gençlerin bu tür komedilerde ne bulduğunu anlamıyordu. TV'de eski filmlerden birini bulabilir, rahatça oturup film izleyebilirlerdi. Karısı film başlamadan önce kendilerine buzdolabından birer kase çikolatalı dondurma alabilirdi.

Filmi izleyip birlikte kahkahalar atabilir, film bitince de yatağa yatarak hemen uykuya dalabilirlerdi.

Kurt karısını geçekten sevdiğinden pek emin değildi. Seyrek de olsa onunla sevişmek hoşuna gidiyordu, ama son zamanlarda kızıl saçlılarla sevişmeyi hayal etmeye başlamıştı. Zaten karısının kalp krizinden sonra aşk hayatları iyice bozulmuştu. Ayda ancak bir ya da iki kez birlikte olabiliyorlardı.

Ama Kurt hâlâ kadınlardan hoşlanıyor, onları arzuluyordu. Ve yaşı oldukça ilerlemiş olmasına karşın, hâlâ güçlendirici hap almak zorunda olmadığı için seviniyordu. Fakat her şeye rağmen, seksi karısı dışındaki kadınlarda aramak şimdiye kadar aklına gelmemişti.

Evet, bazen başka kadınları düşünürdü ama bu sadece kafasında kalıyordu.

Kurt şimdi de ekrana yeni bölüm başlığı olarak yazdığı "Kızıl Saçlıları Neden Seviyorum?" başlığına baktı ve

yüksek sesle okudu. Sonra yumuşak bir ses tonuyla, "Bana verdikleri yüzünden," diye cevap verdi.

Bana tutkuyu veriyorlar, diye düşündü. Kitabının sayfalarında da bu yoğunluğu yakalamak zorundaydı.

Onları gizlice takip etmenin ve öldürmeyi planlamanın, biraz da bir ilişki yaşamaya benzediğini düşündü. Ama bunun bir aldatma olduğunu sanmıyordu.

Fakat onlar, kuşkusuz onu sabırsızlıkla bekleyen aşıklar gibiydiler. Aynı zamanda sadık eşler, aile kadınları da olabilirlerdi.

17

Üç Kızıl, Karen'ın arabasıyla yakındaki büyük alışveriş merkezine gittiler ve Karen, Jordan'ı doğu girişine, Sears mağazası kapısına; Sarah'ı da batı kapısına, Best Buy mağazası yakınına bıraktı. Birkaç dakika bekledi ve sonra arabasıyla yandaki kapalı otoparkın en üst katına çıktı. Boş olan üst katta bir tur attı ve kendisini takip eden olup olmadığını kontrol etti. Bir noktada durdu, motoru susturdu, farları söndürdü ve tam on yedi dakika bekledi.

Bu otoparkta üst katlara çıkışlar ve aşağıya inişler ayrı yollardan yapılıyordu. Karen on yedi dakika sonra motoru çalıştırdı ve dönerek inen yoldan aşağıya doğru hızla, tekerlekleri gıcırdatarak inmeye başladı. Boş otoparktan hızla çıktı ve alışveriş merkezinin kuzey kapısına gitti. Kendi kendine, "Bunu takip et," diye mırıldandı. *Ne kadar akıllı olduğunu düşünsen de umurumda değil, Bay Kurt.*

Kızıl Üç ile tanıştığı gün olduğu gibi, takip edilmemesinin önemli olduğunu düşünüyordu Karen, ama bunun nedeni konusunda pek emin değildi. Bir yandan bunu saçma buluyordu. O akşam eve dönerken ve ertesi sabah işe giderken

adımlarına bile çok dikkat etmişti. Kızıl Üç'ü aldığı zaman çılgın gibi araba kullanmıştı. Şimdi de aynı şekilde davranıyordu ve diğer iki kızın da kendisi gibi davrandığını biliyor, ama bunu neden yaptıklarının cevabını veremiyordu.

Aynı soruyu kendine yine sordu ve sonra, *"Katil seni bir otoparkta öldürmesin diye,"* cevap verdi.

Sonra durdu, tereddüt içinde bir süre bekledi ve arabanın içindeki hava azalmış gibi, derin bir nefes aldı, her şey olabilirdi.

Çünkü katilin onları nasıl öldüreceğini bilmiyorlardı.

Bir doktor olarak paranoyak olmaya başladığını düşündü. *Fakat bunda uydurma bir şey yoktu, tüm bunlar gerçekti.* Karen büyük devlet hastanesinin psikiyatri kliniğinde öğrenci olarak çalıştığı günleri hatırlamaya çalıştı. Ama uzun zaman önce, bir tıp öğrencisi olarak psikiyatri konusunda öğrendiklerini, daha sonra, iç hastalıkları uzmanı olarak çalıştığı yıllarda unutmuştu. *Bu tür davranışların bütün nedeni korku,* diye düşündü.

Gözlerini kapadı ve bir süre öylece kalıp düşündü.

Bu davranışlarına bir isim koyamıyordu. Yükseklik korkusu olamazdı, bunun adı *akrofobi. Örümcek korkusu da olamazdı ve ona da araknofobi denirdi. Ölüm korkusu olabilir miydi bu?*

Bunun adı Tanatofobi idi.

İçinde bu korkuların tümünden birer parça olmalıydı ve bunlardan kurtulması gerekiyordu.

Kendi kendine, *korkuna bir isim bul artık,* diye mırıldandı. Ama bunu yapmak o kadar da kolay bir şey değildi.

Karen hayal gücünü harekete geçiren çeşitli ölümcül imajları kafasından silip atmaya ve diğer Kızıl Saçlılar üzerinde yoğunlaşmaya çalıştı. Silahlar, bıçaklar, zehirler ve

boğulmalar kafasının içinde dans ediyordu. Zihninde bir sürü, çeşitli ölüm şekli vardı ve o da sanki bunlardan birini seçmek zorundaydı.

Terleyen yüzünü eliyle silerken, koltuk altlarının da terlediğini hissetti. Nefes almakta zorlanıyordu sanki. Etrafına bakındı, paniğe kapılmasına neden olacak hiçbir şey yoktu. Kuytu bir köşede durmuş ona bakan bir adam göremedi. Elinde silahla ona doğru gelen kimse yoktu. Arka taraftan ona doğru yakılan araba farları da yoktu.

Fakat tüm bunlar ortada görünmeseler de oralarda bir yerdeydiler işte.

Gözleriyle boş alışveriş merkezini, mağazaların önlerini taradı. Sonra diğer iki Kızıl'a hitap ederek, "Hadi, gelin artık," diye söylendi. "Bu lanet yerden gidelim artık."

Çok geçmeden diğer iki Kızıl alışveriş merkezinin büyük kapılarından girdiler ve hızlı adımlarla ona doğru yürüdüler. İkisi de mağazalar arasında dolaşmış, bir sürü yere, hatta tuvaletlere girip çıkmış, yürüyen merdivenlerden inip çıkarak vakit geçirmiş, oldukça eğlenmişlerdi. Alışveriş merkezi pek kalabalık sayılmazdı ama bu küçük gruplar arasında bile onları takip etmek hiç de kolay değildi.

Sarah nefes nefese arabaya binerken, "İşe yarayacak mı bu acaba?" diye sordu.

Arka koltuğa oturan Jordan, "Elbette işe yarayacak," diye cevap verdi ona.

Kızıl Bir ve İki başını hafifçe salladı ama ikisi de bu konuda pek emin değilmiş gibi görünüyordu.

Karen, genç Jordan'ın hafifçe güldüğünü gördü ve bir doktor olarak, onun bunu bir oyun kabul ederek eğlenip eğlenmediğini merak etti. Ama Jordan o anda başını arkaya

çevirdi ve takip edilip edilmediklerini kontrol etmek için arabanın arka camından dışarıya baktı. Karen bunu görünce, *asabi enerji,* diye düşündü. *Hepimiz korkumuzu farklı şekillerde gösteriyoruz.*

O sırada Kızıl İki, "Pekala, şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Karen, gülünecek bir şey olmadığı halde, sinirlenmiş gibi, hafifçe gülümsedi ve "Jordan dün bana konuşabileceğimiz güvenli yerler bulmamız gerektiğini söyledi ve ben de böyle güvenli bir yer biliyorum," diye konuştu.

Moan and Dove, bir üniversite şehrine uygun, eski moda, koyu ahşap kaplı, loş bir birahaneydi. Arka planında eski, siyah bir perde bulunan küçük bir sahneye kadar uzayan cilalı ahşap tezgahında malt viski ve yaklaşık yetmiş tür bira satılırdı. Salonda iki düzine kadar küçük masa bulunuyordu. Birahane çoğu geceler gürültücü üniversite öğrencileriyle dolardı. Salı günleri burada Joni Mitchell ve Bob Dylan gibi şarkıcıların şarkıları çalar, Cumartesi akşamları da açık-mikrofon komediler oynanırdı. Karen da burasını komediler yüzünden öğrenmişti.

Fakat o akşam olduğu gibi, Perşembe akşamları eşcinsel kadınlar gecesi olurdu. Bu nedenle üç Kızıl Saçlı gürültülü birahaneye girdikleri zaman, içerde bir tek erkek göremediler. Sorun çıkaran üniversite öğrencileriyle kolayca başa çıkabilen iriyarı, kaslı barmenler bile yerlerini narin, genç, burunları halkalı ya da minik taşlı, mor saçlı punk tipi, kadın bar kızlarına bırakmışlardı. İçerdeki kadın müşterilerin çoğu siyah renkli dar kot pantolon, deri ceket giymiş, önlerindeki tatlı içkileri yudumlayarak sohbet ediyor, gülüşüyorlardı.

Kızıllar birahanenin kapısında durup içerdeki ilginç müşteri kalabalığına baktılar ve Karen gülerek, "Kurt'un bu ilginç kalabalığın içine girdiğini görmek isterdim doğrusu," dedi. "Bu lezbiyenlerin arasında fazla kalamazdı herhalde."

Sarah bir kahkaha attı, bu ilginç yer gerçekten hoşuna gitmişti. *Vay canına!* diye düşündü. *Kurt bu eşcinsel kadınların arasına girse ve ben de bunlara, 'Bu adam kadınları öldürüyor!' deseydim ne güzel olurdu. Bu lezbiyenler onu paramparça eder ve biz de rahat ve mutlu yaşantımıza devam ederdik.*

Fakat Jordan huzursuzdu, Karen'a doğru eğildi ve "Benim barlara girmek için yaşım tutmuyor," diye mırıldandı. "Okuldakiler buraya girdiğimi öğrenirse kovulurum."

Karen, "Korkma, kimse duymaz," dedi ve Jordan başını salladı. Etrafa bakındı, güldü ve "Açık alan hokey hocası burada olabilir," dedi. Ama sonra omuz silkti ve "Kuytu, loş bir köşe masasına oturabiliriz herhalde," diye ekledi.

Sahne yakınında boş bir masa buldular ve oraya oturunca birahane kapısını da rahatça görebileceklerdi, ama Kurt'un oraya girebilecek kadar cesur ya da aptal olabileceğini hiçbiri düşünmüyordu tabii. Biraz sonra dövmeleri olan bir kadın garson gelip siparişlerini sordu ve yan gözle Jordan'a baktı. Ona kimlik soracaktı, ancak Karen hemen atıldı ve "Kızım soda içecek," dedi. "Ona bir soda getir."

Karen bira, Sarah ise önce buzlu votka istedi, ama hemen o anda bunun hatalı olacağını düşündü, fikir değiştirdi ve o da soda istedi.

Fakat kadın garson bundan pek hoşlanmadı ve "Burası bir birahane, bir bar, hanımefendi," diye homurdandı.

Sarah güldü ve "Pekala, o zaman bardağın kenarına bir dilim limon koy da gerçek içkiye benzesin," dedi.

Arkadaşları gülerken, garson somurtarak uzaklaştı. Sarah esprisinin pek güzel olmadığını düşündü, ama yine de sevindi, aylardır böyle zayıf da olsa, espri yapma yeteneğini kaybetmişti.

Bir süre garsonun içeceklerini getirmesini beklediler ve Jordan, "Pekala, şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Diğerleri yüzlerini buruşturdular ve Karen biraz düşündükten sonra aklına gelen soruyu onlara yöneltti: "Birinin bizimle oyun oynadığını düşündünüz mü hiç, çocuklar? Baksanıza, bu iş gerçekten bir oyuna dönüşmeye başladı ve kimsenin bize bir şey yapacağı yok gibi görünüyor."

Sarah ve Jordan da bu soruyu kendilerine sormuş, ama daha sonra kafalarından çıkarıp atmışlardı, fakat bunu söylemek istemediler. Sarah bir süre düşündü ve sonra, "Bu kadar şanslı olduğumu sanmıyorum," diyerek başını iki yana salladı.

Aslında hiçbiri o kadar şanslı olduğunu düşünmüyordu ve bir süre konuşmadan oturdular.

Karen, "O halde..." diye başladı fakat birden sustu. İçinde aniden sahne korkusuna benzer bir his belirdi, boğulacak gibi oldu. Sonra kuru, titrek bir sesle, "Bu konuda biraz daha mantıklı düşünmeliyiz, diye konuştu.

Jordan ona cevap verdi, ama o da sanki tamamen başkasının sesiyle konuşuyormuş gibi bir hisse kapıldı. "Nasıl daha mantıklı düşüneceğiz yani? Manyak bir serseri kızıl saçlı olduğumuz için bizi öldürmek istiyor. Aklını Kırmızı Başlıklı Kız'la bozmuş ve biz de bu konuda bir şeyler yapmak, kendimizi bu beladan kurtarmak zorundayız. Biz

burada konuşup dertleşirken, belki bu deli canavar bizi bir yerlerden gözetliyor ve birer birer öldürmek için uygun bir an, bir fırsat kolluyor..."

Jordan bunları söylerken önce heyecanlanıp sesini yükseltti, ama sonra etrafa bakındı ve fısıldar gibi konuştu.

Sonra, her biri için birer kez söylemek istiyormuş gibi, "Bulup gebertelim onu, bulup gebertelim onu, bulup gebertelim o pisliği!" diye tekrarladı.

Karen arkasına yaslanıp ona baktı. Kızın, peşlerindeki adamı öldürme teklifini ilk duyduğunda pek aldırmamış, öfke ve heyecandan öyle konuştuğunu düşünmüştü. Fakat Jordan bunu şimdi, üçü bir aradayken yine tekrarlıyordu ve onun bu öfkeli ifadesini duymazdan gelmesi zordu. Aslında bunun tutarlı bir çözüm yolu olduğunu kendisi de düşünebilirdi ve bunu neden yapmadığını merak etti.

Ama bir an tereddüt ettikten sonra, "Bak Jordan, biz katil değiliz, kızım," diye konuştu. "Bunu nasıl yapabileceğimizi bile bilemeyiz. Ve bizler böyle alçalıp..."

Karen birden sustu, bir an saçmaladığını düşündü ve Jordan'ın ona itiraz etmek ister gibi, başını hızla iki yana salladığını gördü. Oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı ve mantıklı olması gerektiğini düşündü. Fakat cinayet işleme fikrini kolayca kabul etmesi zordu. Birden ağzının kuruduğunu hisset, yutkundu. Dudaklarını yaladı ve bir yudum bira içti.

Sonra ağır bir tempoyla, "Her şeyden önce, biz bir nedenle bir araya geldik," diye konuştu. "Önce bunu kabul edelim..."

Jordan hemen atıldı ve "Elbette, kızıl saçlı olduğumuz için," dedi.

"Hayır, bunun daha büyük bir nedeni olmalı."

Sarah şaşkın bir ifadeyle Karen'a baktı ve "Nasıl yani? Ne demek istiyorsun sen?" diye sordu. Öldürmek hakkında konuşurlarken, içlerinde silahı olan tek kişi o olmasında rağmen, diğerlerinin kendisinden daha cesur ve kontrollü olduklarını, kendisinin daha korkak davrandığını hissetti ve sinirlendi.

Karen, "Adam bizi bulmak zorunda, arkadaşlar," diye konuştu. "Yani, bizi birbirimize bağlayan bir şey var. Rasgele bir olay değil bu."

Jordan, "Neden olmasın?" diye sordu.

Üç kadın birbirlerine baktılar. Her biri de, diğer ikisinin kendinden çok farklı insanlar olduklarını düşünüyordu. Kızıl saçları dışında hiçbir ortak ya da benzer yanları yoktu. Birbirlerine bakınca saç dışında benzer bir şey göremiyorlardı.

Bir süre hiçbiri konuşmadı, derin düşüncelere dalmış gibi, durdular. Sonunda ilk konuşan yine içlerinde en genç olan Jordan oldu.

"Pekala, diyelim ki bir karar aldık, polise haber verecek miyiz?"

Karen, "Ben daha önce polise bildirdim olayı," diye konuştu. "Ama peşimizde olan adamı bulup adını polise verirsek bir soruşturmaya başlayabiliyorlar..." Karen sustu. En mantıklı yol aslında mantıksız gibi görünüyordu. *İnsan çıldırmak üzereyken mantığın yardımcı olacağını nerden biliyorsun?* diye düşündü.

Karen arkasına yaslandı, tüm eğitimi ve yetişkin olarak yaşantısı hep mantığa dayanmıştı. Olaylara açıklamalar yapmaya çalışmış, testler yapmış, belirtileri eğitimi ve deneyimleriyle birleştirip sorunlara bir çözüm bulmaya çalış-

mıştı. Hep mantıklı bir cevap aramıştı. Mantıklı bir cevap olmayabilirdi bu, ama bir cevaptı işte. Karen bunları düşündü ve başını iki yana salladı.

Jordan, Karen'a baktı ve onun saygın, eğitimli, sorumluluk sahibi ve olgun bir kadın olduğunu düşündü. Karen, ne yapılması gerektiğini her zaman bilen bir kadın gibi görünmüştü Jordan'a. O, genç kızların büyürken benzemeye çalıştıkları kadın tipiydi. Çalışkan ve güvenilirdi. Bu nedenle Kızıl Bir'in de kendisi gibi tereddüt içinde olduğunu görünce korktu.

Jordan aynı ifadeyi Sarah'ın yüzünde de görüp görmeyeceğini merak ederek ona baktı. Sarah arkasına yaslanmış, sanki göklerden gelip duvarı delerek ona yol gösterecek bir rehber bekler gibi, tavana bakıyordu.

İki kadına bakarak, "Kendimizi korumanın sadece bir tek yolu var," dedi.

Sarah sanki bir merdivenden aşağıya, yeryüzüne kayıyormuş gibi, şaşkın bir ifadeyle kıza baktı ve "Nasıl yani?" diye sordu. "Nasıl olacak bu iş?"

Jordan, "Kurt Kırmızı Başlıklı Kız'a göre avantajlı durumda tabii," diye konuştu. "Ama bir kusuru var."

"Nedir o?"

Jordan hafifçe gülümsedi ve "O bir mahkum," diye cevap verdi.

Karen, "Nasıl yani?" diye sordu.

"O adam arzusuna mahkum olmuş biri."

Sarah şaşkın bir ifadeyle ona baktı ve "Anlayamadım," dedi.

"Onu tuzağa düşürecek olan şey nedir? Kendi arzuları, değil mi?"

İki kadın genç kıza baktılar, ne dediğini anlamamışlardı.

Jordan onları fazla bekletmedi ve "Ben o masalı okudum," dedi. "Geçen akşam kütüphaneye gittim ve farklı versiyonlarını okudum."

Karen, "Evet, ama sonuçta bir masal o," diyerek başını salladı.

Jordan masanın üzerine doğru eğildi ve barın gürültüsünde sesini onlara duyurabilmek için, yüksek sesle konuştu. "Kırmızı Başlıklı Kız'ın sonuçta kurtulduğu tek masal, annelerin çocuklarını korkutmamak için değişik bir tarzda anlattıkları masal. Halbuki masalın orijinalinde..."

Jordan durdu ve iki kadının yüzlerindeki kuşku ifadesine baktı.

Başını hafifçe salladı. Kadınların onu genç, ama kararlı bir kız olarak gördükleri belliydi.

Jordan, "Tek şansımız bu," diye devam etti. "Eski hikayeyi yeni bir tarzda yazacağız. Sonunda hepimizin kurt tarafından yendiği masalın değiştirilip, üçümüzün de kurtulduğu bir hikaye haline getirilmesi gerekiyor."

Sarah hafifçe titreyen bir sesle, "Çok güzel söylüyorsun, küçük hanım," diye konuştu. "Bir köşede elinde baltasıyla bizi kurtarmak için bekleyen güçlü bir adam olduğuna eminim..."

Jordan elini kaldırdı ve acı bir ifadeyle, "Hayır, hayır, kızlar," dedi. "Biz kendi kendimizi kurtaracağız. Tek şansımız bu."

Karen dudaklarını büzerek onun yüzüne baktı ve "Pekala, ama bunu nasıl yapacağız?" diye sordu.

Jordan yüzünü buruşturdu ve "Henüz bilmiyorum," dedi. "Fakat böyle çaresiz bir halde oturup Kurt'un bizi öldürmesini beklersek yürümez bu iş. Yani demek istiyorum ki, o bizi takip ederken, neden biz de onu takip etmiyoruz?"

Sarah, "Güzel fikir," dedi. "Ama nasıl yapacağız?"

Jordan bu soruya da cevap veremedi, ama Karen, "Buna da bu işe başladığımız gibi başlayabilir sanırım," diye konuştu. "Yani bizi birbirimize bağlayan şeyi bulduk. Hiç kimse anormal bir şey yapmıyor. Her şeyi belirli bir programa ve zamana göre yapmalıyız. Yani, Kurt bizim farklı bir şeyler yapmaya başladığımızın farkına varmamalı."

Sarah soran gözlerle ona baktı ve "Anlamadım," dedi.

Karen bir süre gözlerini kapadı ve düşündü. Bir şey söylemek istiyordu, ama bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi bir hali vardı. Sonunda derin bir nefes aldı ve ağır bir tonla konuşarak, "Yani demek istiyorum ki, bir yerde onu kendimize yaklaştırmalı ve böylece kim olduğunu görebilmeliyiz," dedi.

Fakat bu korkutucu bir fikirdi. Karen ellerinin titremesinden korkarak masanın altına indirdi.

Jordan güldü ve "Evet, *'Ne kadar büyük dişlerin var, büyükanne,'* diyerek espri yaptı. "Ama bence mantıklı bir teklif bu!"

Üç Kızıl bir süre konuşmadan etraftaki gürültüyü dinlediler. Sonra Sarah, "Ne kadar zamanımız var? Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Bu konuda üçü de tereddüt içindeydi. Bir gün, bir hafta, bir ay, hatta bir yıl bekleyebilirlerdi, bu konuda hiçbiri bir şey söyleyecek halde değildi.

Üç kadın birbirlerine endişeli gözlerle baktılar. Birisi, artık hiç de komik görünmeyen bir dünyada gizlice sahnelere çıkıp komedi oynayan bir doktor, birisi acılar içinde yaşayan bir dul, birisi de başarısız bir eğitim yaşamı olan bir kızdı.

Sarah birden, "Ben ölmek istemiyorum," diye söylendi. Ama bu sözüne kendisi de şaşırdı, çünkü şimdiye kadar hep hayattan bıkmış, hep ölmek isteyen bir kadın olduğuna inanmıştı.

18

Kurt o gün, Amerikan Polisiye ve Korku Romanları Yazarları Derneği New England şubesinden bir e-posta mesajı alınca çok sevindi, şansının açıldığını düşündü. Massachusetts Eyalet Polisi Suçlar Analizcisinin vereceği özel bir seminere davet edilmişti. İlk romanı yayınlandıktan sonra dernеğe üye olmuş, ama üyelerine eserlerini yazarken her konuda yardımcı olan derneğin toplantılarına, konuşmalarına hiç katılmamıştı. Aslında kendini onlardan üstün görüyor, araştırmalarını kendi yapmayı yeğliyordu. Yaşadığı bölge polisi ve bazı ceza avukatlarından her zaman yardım alabiliyordu. Hatta bazen, onların da gerçek bir katille konuşmaktan hoşlanıp hoşlanmayacaklarını düşünürdü.

Fakat bu e-posta onun şu andaki ihtiyaçlarına cevap verecek gibi görünüyordu ve kredi kartıyla 50 dolar ödeyerek, konferansın yapılacağı otel salonu konusunda bilgi aldı. Boston dışındaki otele gitmek için iki saat araba kullanacaktı, ama yolculuğun buna değeceğini düşündü. Kurt'un her zaman bazı bilgilere ihtiyacı olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. Suç dünyasından alacağı her bilginin ro-

manına yarayacağına inanıyordu. Kendisini ünlü polisiye ve korku romanları yazarlarıyla aynı düzeyde düşünüyordu.

Kendisi gibi yazarlarla bir arada bulunmak hoşuna gidecekti. Bir ara, *ben onların çoğundan iyiyim, iyi bir yayınevi bulup, iyi bir anlaşma yapma konusunda onlar kadar zorluk çekmiyorum ve belki bir film anlaşması bile yapabilirim,* diye düşündü.

Konferans gece saatlerindeydi ve Kurt artık gece karanlığında araba kullanmaktan hoşlanmadığı için halinden pek memnun değildi. Gözlerinde bir sorun yoktu, iyi görüyordu, fakat kış mevsiminde erken kararan hava onu direksiyonda yavaşlatıyordu. Arabayı kullanırken daha dikkatli olması gerektiğini düşünüyor, bu da ona yaşlandığını hatırlatıyor ve bundan nefret ediyordu. Böyle zamanlarda üç kızıl saçlıyı hatırlıyor ve daha güçlü olmak istiyordu.

Bunları düşünürken, *öldürmek insanın içindeki gençliği dışarıya çıkarıyor,* diye yazdı.

İlk öpüşmenin nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Bir kızın göğüslerine ilk dokunuşunu? Başparmağını bir bıçağın ağzına sürüp hafifçe keserek kanattığını? O tadı hatırlıyor musun? Ya da dolu bir tabancayı ilk kez eline alıp parmağını tetiğe değdirdiğinde, küçücük bir dokunuşla dünyadaki en büyük gücün ortaya çıkacağını?

Mükemmellik.

Bunlar her zaman yeniden yaşanması, yenilenmesi gereken tutkulardır.

Kurt bir süre sonra öldürme konusunda düşünmeyi bıraktı ve seminerde konuşma yapacak uzmana soracağı soruları yazmaya başladı, onun bu sorulara ne cevaplar vereceğini merak ediyordu. O anda kendisini sözlü bir sınava hazırlanan bir üniversite öğrencisi gibi hissetti. Doktorası-

nı almadan önceki ilk adım olacaktı bu. Bunu düşününce kendi kendine sırıttı. Öldürme konusunda doktora yapmaya hazırlanıyordu. Bu yüzden seminer için iyi hazırlanmalıydı. Uzmanı iyi dinlemeli, ona güzel sorular sormalı ve yeni bilgiler edinmeliydi. Seçkin bir kulübe gidip oraya kabul edilmeye benziyordu bu.

Yazdığı bölüme yeni birkaç satır ekledi: *Gerçekten başarılı bir katil olmak için her zaman öğrenmeye hazır olmalısın. Bir sürü idam mahkumu, neden bu hale düştüğünü düşünerek, demir parmaklıklar arkasında gardiyanın söyleyeceği o son berbat cümleyi bekler: "Özür dilerim. Temyiz talebin reddedildi. Bir rahip ister misin? Son yemeğinde tavuk mu, yoksa biftek mi arzu edersin?" Kendini ölüm konusunda eğit, yoksa ölüm eğitir seni. Ancak sen bu dersi almak istemiyorsun.*

Aslında her okur biliyordur bunu, ama sen yine de açık olarak yazmalısın, diye düşündü Kurt. Bazen, yazılarında çok açık olmalısın derdi kendi kendine. Kelimeler açısından da, öldürmek açısından da açık olmalıydı.

Jordan kendi kendine, sessizce saymaya başladı ve otuza kadar saydı. Açık avluda yavaşça dönerek ölçümünü yaparken, akşam kurslarına giden diğer öğrencilere aldırmıyordu.

Elinde küçük bir video kamera vardı. Yatakhane binasında ondan diğerleri kadar kaçınmayan, onu rahatsız etmeyen, kendisinden bir iki yaş daha küçük bir kızdan almıştı. Kız bu kamerayı belki de futbolcu öğrencilerle kaçamak yapan ya da partilerde içki içerek okul kurallarını bozan kızların filmlerini çekmek için kullanıyordu.

Jordan yerleşkede dolaşırken arada sırada kamerayı kalırıyor ve objektiften etrafa bakıyordu. Mesafenin uygun

olduğuna karar verince durdu, kendi kendine hafifçe gülümsedi ve etrafa bakındı.

Kendi kendine, "İşte, burada duruyordun," diye fısıldadı. Bunu söylerken, sanki yanında biri varmış gibi elini hafifçe kaldırdı ve parmağıyla bir noktayı işaret etti.

Jordan, Kurt'un ona gönderdiği YouTube videosunda gördüğü filmin kopyasını çıkarmıştı. Mesafe yaklaşık olarak aynıydı. Duruş açısı da oradakine çok yakındı. Günün aynı saatinde, aynı ışığı yakalamak için elinden geleni yapmıştı.

O anda bir laboratuarla, bir erkek yatakhanesi arasındaki küçük boşlukta duruyordu. Burası, derinliği yaklaşık üç metre kadar olan ve sonunda, iki binayı birleştiren beton bir duvar bulunan küçük bir çıkmaz sokaktı. Çıkmaz sokağın sonunda çöp bidonları, duvarda da ahlak dışı yazılar ve açık saçık resimler vardı. Otobüs duraklarında görülen tarzda yazılar ve fotoğraflardı bunlar.

İki bina da kırmızı tuğladan inşa edilmişti duvarları sarmaşıklarla kaplıydı ama soğuk yüzünden sarmaşık dallarında yaprak kalmamıştı. Burası adeta mağara gibi bir yerdi. Jordan'a göre, bu küçük çıkmaz çöp bidonları koymak için uygun bir yer değildi, ancak video çeken birisi burada kısa bir süre kimseye görünmeden durabilirdi.

Jordan, kendisine gönderilen videodaki yeşillikleri hatırladı ve filmin ilkbaharda çekilmiş olacağını düşündü. *Akşam gölgeleri bu noktayı karanlıkta bırakmış, ama güneşin son ışıklarında adam onu yine de yeterli görüp videosunu çekebilmişti.*

Kız dudağını ısırdı ve başını salladı. Gizlice resim ya da film çekmek için uygun bir yerdi burası. Biraz geriye çekilip sağa sola baktı. *Buradan geçenler başlarını çevirip*

doğrudan çıkmaza bakmadıkça, orada duran birini göremezlerdi.

Jordan o anda hayalinde sanki Kurt ile konuşuyor gibiydi – onun hakkında bir şeyler öğrendiğini sanki ona anlatmak istiyordu. Onun durduğunu sandığı noktaya baktı. Ona meydan okumak istiyordu ama bir şey söyleyemedi. Onu bu karanlık noktada, kara bir gölge halinde eğilmiş, yarı hayvana benzer bir yaratık olarak, kamerasını doğrultmuş, dişlerini göstererek bir kurt gibi sırıtırken hayal etti. Tekrar etrafa bakındı. Beş altı metre ilerdeki yan sokakta bir sürü boş park yeri vardı. Kurt arabasını oraya bırakmış, işi bitince de hemen gitmişti. Kimse onun yaptıklarına dikkat etmiş olamazdı.

Jordan onun video çekerken nasıl davrandığını kafasında hayal etmeye çalıştı.

Benim buradan geçişimi görmek ve filmimi çekmek için saatlerce bu noktada durup beklemiş olamazsın, aşağılık pislik, diye düşündü. *Bunu yapamaz, kuşku çekerdin. Birisi seni görüp güvenliğe haber verebilirdi. Okul çevresinde yabancıların dolaşmasına pek izin verilmez. Sen bu tehlikeyi göze alamazdın herhalde. Akıllı kurtlar dikkatli davranırlar, değil mi?*

Kız bunları düşünürken ağzının kuruduğunu, boğazının acıdığını hissetti.

Sen benim buradan ne zaman geçeceğimi biliyor olmalıydın, diye düşündü. *Belki saati tam olarak bilmiyordun ama tahmin ediyordun herhalde. Zamanlaman iyi olmalı. Okulumu ve beni ne zaman görebileceğini biliyordun.*

O halde Kızıl Bir ve İki konusunda da aynı şeyleri biliyordun.

Jordan kamerayı gözüne götürdü ama çalıştırma düğmesine basmadı. Zaten istediklerini görmüştü.

Hava soğuktu, yine de kız birden içinde bir sıcaklık hissetti. *İşte ilk mücadele,* diye düşündü. *Sakın paniğe kapılma, o işte tam burada, şu anda durduğun yerde durdu. Bu durum sana başka ne söylüyor?*

O anda aklında bir cevap vardı ve yüksek sesle konuşarak, "Adam her üçümüzü de aylarca takip etti, gözetledi," diye söylendi. O video filmleri çekmek için oldukça uzun zaman harcamış olmalıydı Kurt. Bunlar hemen öyle birkaç dakikada çekilebilecek filmler değildi.

O anda bunun haksızlık olduğunu düşündü. Sanki çalışmadığı bir dersten, hiç beklemediği bir anda sınava sokulmuş gibi hissetti. Ama burada başarısızlığı zayıf not almaktan da öte bir şeydi.

Jordan derin bir iç çekti ve sanki laboratuar binasının kırmızı tuğla duvarı ona bir şey söyleyebilirmiş gibi, parmak uçlarını duvarda gezdirdi.

Ancak akşam karanlığında o duvar tuğlaları ona bir şey vermeyecek, yardımcı olmayacaktı. Birden canı sıkıldı, sinirlendi, oradan uzaklaşmak istedi, ama içinden bir ses de orada başka bir şeyler bulabileceğini söyler gibiydi. Başını çevirip arka tarafa, çıkmazın dibindeki beton duvara baktı ve duvardaki yazıyı okudu.

Kathy iyi bir kız. Onu 555-1729'dan ara.
2009 sınıfı. Hepsi salak.
S'yi seviyorum. Sonsuza kadar.

Jordan dönüp gitmek üzereyken, beton duvara kazılmış küçük bir kalp şekli gördü. Kalbin içine RT ve BW harfleri

kazınmıştı. Jordan, sanki bir şey öğrenebilecekmiş gibi, bir süre bu harflere baktı.

RT Red Three (Üç Kızıl), BW de Bad Wolf (Kötü Kurt) olamazdı herhalde, değil mi?

Jordan başını salladı. Bunu yapan kişi Kurt olamaz, diye düşündü. O olsaydı, KKK (Koca Kötü Kurt) harflerini kazırdı, çünkü mektuplarını öyle imzalıyordu. Jordan bir şeyler hatırlamaya çalıştı. Geçen ders yılında o yatakhanede Robbie Townsend (RT) adında bir çocuk vardı ve Betty Williams (BW) adındaki kıza aşıktı.

O harfler onlara ait olmalıydı.

Ancak Jordan bundan emin değildi. Birden ürperdi ve dönüp kendi yatakhane binasına doğru yürüdü. Birkaç adım sonra Kurt sanki onu izliyor ve yine videosunu çekiyormuş gibi hissetti, durdu ve titredi. Ensesi yanıyordu sanki. Birden korktu, paniğe kapıldı ve koşmak istedi. Ama kendini zorladı ve ağır adımlarla yürümeye başladı. Bazı askerlerin yaptığı gibi, açık saçık sözleri olan bir şarkı söylemek istedi, ama sesi çıkmadı, o zaman ıslık çalmaya başladı ve adımlarını biraz hızlandırdı.

Normal davran.

Sarah Locksley ağzına birkaç sakinleştirici hap atıp bunları ılık votkayla yutmayı düşünürken kendi kendine güldü. Yeni *normal davranışı* bu olmayacaktı galiba. Artık değişmesi gerekiyordu.

O günün büyük kısmını hiç yorgunluk hissetmeden evini düzene sokmakla, temizlemekle geçirmişti. Çöpleri toplamış, boş içki şişelerini çöp bidonlarına atmıştı. Halıları elektrik süpürgesiyle, parkeleri bezlerle temizledi. Çamaşır

makinesi saatlerce durmadan çalıştı, kuruyan çamaşırlar katlanıp çekmecelere yerleştirildi. Mutfakta tezgah dahil her yer temizlendi, fırının kendini temizleme sistemi çalıştırıldı. Buzdolabını temizlemesi biraz daha uzun sürdü, ama sonuçta, dökülen süt damlaları bile kayboldu. Bozulan yemekler bir kutuya konup dışarıdaki çöp bidonuna atıldı. Sarah banyoda da büyük bir temizlik yaptı, eğilip sırtı ağrıyana ve parlatana kadar küveti ovdu.

Sonra iki plastik torba aldı, kapıdan kapıya, pencereden pencereye dolaşıp kendi yaptığı ve artık saçmalık olarak gördüğü alarm sistemini söktü. Dışarıda, kapı ve pencere altlarına serptiği kırık şişe parçalarını süpürerek topladı, çöp kutusuna attı.

Fakat bunu yapması gerektiğini bildiği halde, pencereleri açıp evi havalandırmaya korktu. Pencereleri açtığı takdirde, evin içine soğuk hava dışında bazı sorunlar ve belki çok daha kötü, tehlikeli şeyler girebilir diye düşündü.

Sarah evini temizleyip düzenledi ama bunu yaparken kocasının çalışma ve kızının yatak odasına giremedi, o odaları temizleyemedi. O odalar yine kapalı kaldı. Sarah, normalleşmesinin bu kadar olacağına karar verdi.

Evin temizliği son bulunca ve her şeyin düzene sokulduğunu görünce duşa, sıcak suyun altına girdi ve ağrıyan vücudu rahatlayana kadar orada kaldı. Fakat sıcak suyun altında hiç kımıldamadan, bir heykel gibi dururken kafası hâlâ karışıktı ve hâlâ korkuyordu. Saçlarını ve vücudunu şampuanla, sabunla yıkarken, bir ara sanki bir yabancının bedenine dokunuyormuş gibi hissetti. Göğüslerinin şekli, bacakları, karmakarışık saçları ona sanki değişmiş gibi geldi. Banyodan çıktıktan sonra aynanın karşısında çıplak

olarak durdu ve sanki doğumdan sonra ayrıldığı, daha önce hiç görmediği ama saniyeler önce aniden karşısına çıkmış, hayatına girmiş garip ikizine bakar gibi baktı kendisine.

Dolabını açtı ve bir zamanlar, ilkokul birinci sınıflara öğretmenlik yaparken giydiği bir pantolon ve süveter çıkarıp giyindi. Kocası, bir ailesi ve işi varken bunlar kendisine oldukça bol gelirdi, ama şimdi depresyon geçirmiş, daha da zayıflamıştı ve artık kıyafetleri ona daha bol geliyordu.

Paltosunu alıp fırçayla temizledi, sonra çantasını aldı ve kocasının tabancasının çantada olup olmadığını kontrol etti. Bunu yaparken kendi kendine ve yüksek sesle, "Normalleşmek aptallaşmak anlamına gelmez elbette," diye söylendi.

Ama bu ifadenin doğru olup olmadığı konusunda da emin değildi.

Öğleden sonra sokağa çıktığında hava açık ve güneşliydi. Ellerinde seğirme gibi bir şey hissetti, korktuğunun farkındaydı. Yürümeye başlarken, Kurt'un oralarda olabileceğini düşündü ve birkaç adım sonra durup etrafa bakınmamak için kendini zor tuttu.

Normal insanlar birkaç adımda bir durup korkulu gözlerle etrafa bakınmazlar, diye düşündü.

O anda aklına bir şey geldi ve birden ürperdi, üşür gibi olduğunu hissetti, kocası o gün yola dikkat etseydi belki de...

Başını iki yana salladı ve o korkunç, üzücü sabit fikirleri kafasından uzaklaştırması gerektiğini düşündü. Hemen kendini toparladı ve bir yere gitmesi gereken herhangi bir normal insan gibi, sakin adımlarla arabasına gitti ve direksiyona oturdu.

Fakat onun yapacağı bu yolculuk sade herhangi bir vatandaşın yolculuğuna pek benzemiyordu. Bu yolculuğun

amacı, normal olanlarla, en büyük acıları, üzüntüleri bir araya getirmek, toplamaktı.

İlk durağı mahallenin marketi oldu. Kapıda küçük bir alışveriş arabası aldı ve içini salata çeşitleri, meyveler, bir parça yağsız et ve balıkla doldurdu. Bir şişe su ve bir şişe taze sıkılmış meyve suyu aldı. Gıda rafları arasında dolaşırken bir ara kendisini sanki bir yabancı gibi hissetti burada. Uzun zamandır sağlıklı gıda denebilecek bir şeyler satın almadığını hatırladı.

Çiçek bölümüne gitti ve iki demet rengarenk, ucuz çiçeklerden aldı. Kasada kredi kartını verirken, reddedilecek diye korktu, ama kartı makinede kabul edilince hem şaşırdı, hem de sevindi.

İçi yiyecek, içecek ve çiçek dolu alışveriş arabasını kendi arabasına doğru iterken, korkulu gözlerle etrafa bakmamak için zor tutuyordu kendini. Hayatında ilk kez kendini az da olsa vahşi bir hayvana benzetti. Etrafında sanki tehlikeler dolaşıyormuş gibi kendini korkak bir yaratık gibi hissetti.

Kurt seni böyle kalabalık yerlerde takip etmez, diye düşündü, *etse bile burada benim hakkımda ne öğrenebilir ki? Öğreneceklerini şimdiye kadar zaten öğrenmiştir.*

Sarah bunları düşünüp, korkmaması için kendine öğütler verirken, aldıklarını arabasının bagajına koydu. Sonra direksiyonun arkasına oturdu, derin bir nefes aldı ve marketin otoparkından çıkıp trafiğe karıştı.

Caddede trafik yoğundu ve bir süre sonra arabalar yavaşladı, birkaç dakika ikinci vitesle, düşük hızla gitti, sonra yol yine açıldı. Çalışma saati sona ermiş, işten çıkıp evlerine dönenler yolları doldurmuştu. Çalıştığı günlerde, ders

sonunda o da her akşam bu yoğun trafiğe katılırdı. Son dersten sonra sınıf boşalır, o da eşyalarını, çantasını toplar ve mutlu yuvasına koşardı. Kızını anaokulundan alır, akşam yemeğini hazırlarken itfaiye merkezinden gelecek olan kocasını beklerdi.

Bunları düşünürken arkasındaki arabanın kornasını duyunca hızını biraz artırdı. Hızını iyice düşürdüğünün farkında değildi, ama arkasındaki sürücünün kabalığına da sinirlendi.

Mezarlığa ancak yarım saatte varabildi. Mezarlık şehrin dışına yakın bir yerde, büyük bir parkın biraz ilerisindeydi ve son binalardan sonra insan kendini kırsal alandaymış gibi hissediyordu.

Mezarlar küçük, hafif yokuş bir alandaydı. Gri mezar taşlarının arasında dolambaçlı, daracık yaya yolları vardı. Bazı yerlerde süslü mermer mezarlar, küçük melek heykelcikleri görülüyordu. Akşam karanlığı başlamıştı. Sarah mezarlığın bir köşesindeki küçük kulübede kazma kürek gibi aletler bulunduğunu biliyordu.

Sarah o anda mezarlıkta yalnızdı.

Bazı mezarlarda kurumuş çiçekler, bazılarında yıpranmış, küçük Amerikan bayrakları vardı. Birkaç mezarın yeni kapandığı, üzerindeki topraklardan ve henüz kurumamış, solmamış çiçeklerden hemen belli oluyordu. Sarah ağır adımlarla yürürken, mezar taşlarının üzerindeki isimlere ve tarihlere bakarak dudaklarını büzdü.

Arabasından inip aldığı çiçek demetleriyle ilerlerken, kendi kendine, *"Uzun zamandır buraya gelmedin, cesur olmalısın,"* diye mırıldandı. Ama o anda mırıldanırken, bunu Kurt için mi, yoksa kaybettiği sevdikleri için mi söylediğini düşünmeden edemedi. Kocası ve kızının kendisine bir şey-

ler fısıldamasını çok isterdi elbette, ama mezarlıkta derin bir sessizlikten başka bir şey yoktu.

Bir süre daha gri mezar taşlarının arasında ağır adımlarla yürüdü, bir mezardaki boru çalan iki küçük melek heykelciğine baktı. Her yer o kadar sessizdi ki, beton yolda yumuşak tabanlı ayakkabılarının seslerini duyabiliyordu. Sarah bir an için sarhoş olmayı diledi, sonra, o anda dünyanın tüm içkilerinin bile onu sarhoş edemeyeceğini düşündü.

Sonra, kaybettiği sevdiklerine ne söylemesi gerektiğini düşündü. Aklına, *çok üzülüyor, acı çekiyorum,* ya da *bu durumdan kurtulmak için sizin yardımınıza ihtiyacım var,* gibi ifadeler geldi. Daha önce silaha sarıldığı gibi, çiçek demetlerine sıkıca sarıldı.

Sarah mezara kadar kaç adım yürüyeceğini biliyordu. Çiçekler elinde, başı öne eğik ve etrafa bakınmadan kocasıyla çocuğunun mezarına kadar yürüdü, oraya vardığını anlayınca başını kaldırıp mezar taşma baktı ve derin bir nefes aldı.

Sonra, saçmaladığını düşünmeden, yüksek sesle konuşmaya başladı, "İkinizi de çok özledim ve şimdi bu yetmiyormuş gibi, deli bir katil var peşimde, beni öldürmek istiyor..."

Ama konuşmasına devam edemedi, sanki görünmez bir el uzanıp dilini kesmiş gibi, aniden sustu. Akşam karanlığında mezar taşına baktı. Önce, *burada yanlış olan bir şeyler var,* diye düşündü.

Granit rengindeki mezar taşına dikkatle baktı ve *püskürtme boya bu,* diye mırıldandı. Bir mezar taşına püskürtme boyayla yazı yazmak hangi akılsız, kötü çocuğun aklına gelebilirdi ki? Bunu yapan çocuklar ailedeki insanların kalplerini paramparça edeceklerini düşünmez miydi?

Bir adım ilerleyip akşam karanlığında mezar taşma daha yakından baktı ve nefesinin kesilir gibi olduğunu hissetti. Kendini toparlamak için derin bir nefes aldı.

Ancak mezar taşının üstünde görülen şey sokak serserilerinin aceleyle ve püskürtme boyayla yazdıkları yazı ya da şekillere pek benzemiyordu. Sarah bunların ne olduğunu iyice anlayabilmek için, mezar taşına iyice yaklaştı ve dikkatle baktı.

Bunlar beyaz boyayla yapılmış çizgilerdi, mezar taşı üzerindeki isim ve ölüm tarihlerinin üzerinden çizilmiş dört çizgi vardı.

Sarah daha önce bir kurdun pençe izlerini hiç görmemişti, ama mezar taşı üzerinde gördüğü bu çizgilerin bir kurdun pençe izi olduğunu hemen anladı.

Elindeki çiçekleri oraya, taşın önüne attı ve dönüp bacaklarının bütün gücüyle koşarak oradan uzaklaştı.

19

Komedi kulübü tiyatrosunda sahne yönetmeni Karen'a çılgın gibi el kol sallayıp, sahneye açılan perdeyi göstererek sırasının geldiğini, sahneye çıkması gerektiğini işaret ederken, Karen yanda duran el çantasında cep telefonunun çaldığını duydu. Önce acil bir hasta olduğunu ve kendisini hastaneden aradıklarını düşündü. Yönetmen ona "Hadi, doktor, sıran geldi, sahneye çıkıyorsun," derken, Karen ona aldırmadı ve cep telefonunu eline aldı.

Ama çalan eski cep telefonu değil, diğer Kızıllara da verdiği ucuz, gerektiğinde kullanıldıktan sonra atılabilen telefondu.

Ekrana bakınca, kendisini arayanın Sarah olduğunu gördü.

Karen o telefonu eline alırken, sahne yönetmeni – aslında adam komedi kulübünün barmeniydi – "Umarım önemli bir telefondur," diye homurdandı. "Bu gece salon dolu, doktor, seyirciler sabırsızlanıyor."

Adam bir eliyle perdenin kenarını tutup hafifçe yana çekmiş, diğer eliyle ona sahneyi gösteriyordu. Karen aralık-

tan bakınca, kulüp sahibinin sahne ortasında durmuş, onu takdim ettiğini gördü.

Adam mikrofona "Lütfen Doktor K'yı alkışlayalım Sayın Seyirciler!" dedikten sonra yana doğru çekilirken, bir eliyle de sahne arkasını örten perdeyi gösterdi.

Karen birkaç kez çaldıktan sonra susan telefona baktı. Ekranda 1 yeni mesaj yazısını gördü, kafası karıştı. Sahne yönetmeni ona sahneye çıkması için ısrar edip duruyordu. Ancak telefona bakması gerekiyordu.

Zor durumda kalmıştı Karen, ama telefonu çantasına attı ve sahne yönetmeninin elindeki su şişesini kaptı. *Oyun devam etmek zorunda,* diye düşündü, fakat bu bir yalan olabilirdi. Derin bir nefes aldı ve parlak ışıklar altında sahneye yürüdü.

Karen'ın yüzünde biraz aptalca bir sırıtış, gözlerinde siyah çerçeveli gözlük vardı ve saçlarını komik bir şekilde kıvırcık yaptırmıştı. Üzerinde standart komedi kulübü kıyafeti olan kırmızı lastik spor ayakkabılar, siyah balıkçı yaka süveter, kot pantolon, beyaz doktor gömleği ve boynunda da eski bir stetoskop vardı.

Kulüp tiyatro salonu doluydu ama Karen oraya en fazla elli seyirci alınabildiğini biliyordu. Parlak sahne ışıklarından seyircileri göremiyordu, ancak çoğunluğun genç çiftlerden ve üçlü, dörtlü gruplardan oluştuğuna emindi. Seyirciler o sahneye çıkmadan önce büfeden bira ve sandviçlerini almış olacaklardı. Karen büfenin küçük mutfağında gelen ızgara ve kızarmış patates kokularını alabiliyordu.

Seyircinin alkışlarına hafifçe eğilerek karşılık verdi Karen. Sesine komik bir ifade vermeye çalışarak, "Beni gerçekten rahatsız eden şey nedir, biliyor musunuz?" diye konuştu. "Hastaya reçete yazıp o haplardan günde iki tane

almasını söylersiniz, ama hasta dört tane alır, çünkü, biz iki hapın onu rahatlatacağını düşünürken, hasta dört hap alıp daha fazla rahatlamayı düşünür..."

Karen durdu, sahne ışıklarından dolayı göremediği halde, salona baktı ve gülümsedi. "Hiç kuşkusuz burada oturan seyircilerimizden hiçbirinin böyle bir şey yaptığını sanmıyorum..." deyince salonda hafif kahkahalar duyuldu.

"Yani...insanlar ilaç bağımlısı olmak ister mi hiç?"

Seyircilerin bu espriye tepkileri biraz daha güçlü oldu, bazıları, "Evet, neden olmasın?" bazıları da "Şaka yapma, doktor!" diye bağırdılar.

Karen, "Konu açılmışken, size hatırladığım bir bağımlı anlatayım," diye devam etti. Bazen ne söyleyeceğini bilemez ve ilginç olduğu için uyuşturucu konusuna girer, aslında komik olmayan konulardan komedi yaratmaya çalışırdı. Seyirci onun bu oyun tarzını severdi. Bu işe başladığı ilk yıllardan birinde, bir gün eski bir komedyen onu bir kenara çekmiş ve "Komik olmayan nedir biliyor musun, kızım?" demişti. "Bacağı alçıda ve koltuk değneğiyle yürüyen bir insan hiç komik değildir. Ama ayağı alçılı olup koltuk değneğiyle dolaşırken, buz pateni yapmaya kalkan ve kıç üstü yere düşen insan çok komiktir. Ona her zaman herkes güler. Herkes başkasının şanssızlığından zevk alır. Sahneye çıktığın zaman bunu sakın unutma."

Karen da o eski komedyenin öğüdünü tuttu. Kalp krizinden, kanserden, Ebola hastalığından komediler yarattı. Çoğu zaman da bunda başarılı oldu.

"Evet, bu hasta bana, 'Sakinleştirici ilaç almanın ne zararı var, doktor?' diye sordu. Ona, 'Evet ama sakın köpek sakinleştiricisi alma, olur mu?' dedim. Hastam bana bakıp

güldü ve 'Fakat ben ve köpeğim, biz birbirimize çok benzeriz, doktor,' dedi."

Karen durdu, bir an düşündü ve "Ben de ona, 'Pekala, ama o ilaçları alırsan, kuyruğunu eskisi kadar güçlü sallayamazsın,' dedim," diye ekledi ve bunu söylerken de bir erkeğin cinsel organını göstermek ister gibi, elini bacak arasına attı.

Salonda bir kahkaha tufanı koptu ve alkışlar duyuldu. Bu kahkahalar ve alkışlar Karen'a moral verdi, parlak sahne ışıkları altında onu rahatlattı ve Karen seyircinin takdirini alacağını anladı. Bu espriyi başka oyunlarda da kullanabilirdi. Bu kulüpte sahneye çıkıp seyirciler karşısında espriler yaparak onları güldürmek hoşuna gidiyor, bir süreliğine acılarını, sorunlarını unutup, hayatın zevkini çıkarabiliyordu.

Seyircinin merakla beklediğini görünce "Ve ona ayrıca, 'Köpek ilacı almaya devam edersen, bir süre sonra sokakta, köşe başlarında köpekler gibi bir bacağını kaldırıp işemek isteyebilirsin...' dedim." Salonda yeni kahkaha fırtınası koptu ve bazı seyirciler köpeğe dönüşen bir adam düşünmekten kendilerini alamadılar.

Karen, "Ancak hastam bana, 'Ama o zaman ben de dişi köpeklerin kokusunu daha iyi alırım, doktor,' deyince şoke oldum tabii," diye devam etti. Ve beklediği gibi, bu esprisi de büyük alkış aldı.

Karen sahneye ısınmıştı, kendine olan güveni artmış, sahneye çıkmak üzereyken çalan telefonu unutmuştu, bir süre durup kahkahaları, alkışları dinledi. Bu, onun ruhunu okşuyor gibiydi.

Ama kahkaha ve alkışlar arasında birden bir ıslık sesi duyuldu.

Yüksek, gürültüyü bastıran bir sesti bu ve Karen'a da yabancı değildi. Bu sesi başka sahne çıkışlarında da duymuş, ama aldırmamıştı. Ancak bu kez ıslık devam etti ve sanki tavandan aşağıya doğru indi. Karen bu kez ne olduğunu anlamış gibi, olduğu yerde buz kesildi.

Kurt ıslığıydı bu.

Karen durduğu yerde hafifçe sendeler gibi oldu ve elindeki şişeden büyük bir yudum su içti. O anda sahnedeydi, bir espri bulmalıydı, ama aklına hiçbir şey gelmedi.

Kurt ıslığını bütün kadınlar duymuştur, diye düşündü Karen, *erkeklerin dikkat çekmek için başvurdukları düşüncesizce bir yoldu bu. Erkekler yıllardır yapardı bunu.*

Eskiden kurt sözcüğünün hiçbir anlamı yoktu ama artık her şey değişmişti. *Olağan bir şey bu,* diye düşünerek toparlanmaya çalıştı. İçinden, *yalancı!* diye bağırmak geliyordu fakat kendini tuttu.

Durup derin bir nefes aldı ve "Hiç kuşkusuz ilaç şirketleri sorunları çözmek için çok zaman ve para harcıyorlar," diye devam etti. "Yani bazı hastalıkların ilaçlarını üretiyorlar tabii, ama kadınların park etmiş arabaların yanına, paralel park etmesine çare bulamadılar, değil mi?"

Salonda yine kahkahalar yükseldi.

"Ya da erkeklerin futbol hastalığına karşı bir ilaç üretemediler. Hanımlar, biz onların bu hastalığına karşı başka çareler üretmek zorundayız, olmazsa eve bir televizyon daha alabiliriz, değil mi?"

Karen yine durdu ve duyduğu ıslığın kurt ıslığı olamayacağını düşündü. Ancak bir süre sonra kahkahalar arasında tekrar o sesi duydu. Elini kaldırıp gözlerine siper ederek salona, seyirci kalabalığına baktı. Ama parlak sahne ışıkları

altında salon adeta karanlık görünüyordu ve bir şey göremedi. Sonra birden hatırladı. *Telefon Kızıl İki'den gelmişti. O telefon bir uyarı olmalıydı. Kurt burada, salonda, seyirciler arasındaydı.*

Kurt bana ulaşabilir, diye düşündü.

Karen, paniğe kapılmamalı, komedi oyununa devam etmeliydi. Espriler yapmalı, seyirciyi güldürmeli, alkış almalıydı. O korkunç ıslığı duymazdan gelmesi gerekiyordu. Aldırmamalıydı ona.

Kendini toparlamalıydı ama ölüm korkusu tüm benliğini sarmıştı. *Kurt beni burada, sahnede, tüm bu seyircinin önünde mi öldürecek yani? Buna cesaret edebilecek mi?* diye düşünmekten kendini alamadı.

Ellerinin uyuşur gibi olduğunu hissetti. Ağzı kurumuştu, bir yudum daha su içmek istedi, fakat şişe boşalmıştı. Sahnedeydi, kaçacak yeri yoktu, sahne ışıkları her hareketini herkese gösteriyordu. Uygun bir mazeret bulup seyircilere söyleyerek sahneden çekilebilirdi belki, ama bu durumda Kurt'u da harekete geçirmiş olabilirdi. Sahneden kaçmaya kalkarsa Kurt ona hemen ateş edebilir miydi acaba? Elinde tabanca ya da bıçakla sahneye fırlayıp ona saldırabilir miydi?

Karen şaşkındı, korkuyla gözlerini kapadı. Bir yandan Kurt, bir yandan da seyirci karşısında kendini küçük düşürme korkusu arasına sıkışıp kalmıştı. Yutkundu ve ne kadar ömrü kaldığını düşündü.

Sonunda kendini biraz toparladı, seyircilere bakıp hafifçe gülümsedi ve "Sevgili seyirciler, bu gecelik benden bu kadar," diye konuştu. "İki aspirin alın ve yarın sabah beni arayın."

Silah sesi alkışlardan duyulmayacaktı. Loş salon da ne-

ler olduğunu saklayacaktı. Salonda panik olacak, birileri, "Doktor çağırın!" diye bağıracaktı. Ama o anda kulüpte tek doktor oydu. Ve Karen sahnede ölecekti. Ve tabii o karmaşada Kurt da kolayca oradan kaçabilecekti. Kurt zaten oraya gelirken kaçma planını da hazırlamış olacaktı. Ve oradan kaçıp Kızıl İki ya da Üç'ün peşine düşecekti.

Ancak onları daha önce öldürmüş de olabilirdi.

Karen gelen telefonu ve göremediği mesajı düşündü. Ama o mesaj, "*Ben ölüyorum*," şeklinde de olabilirdi.

O anda diğer iki Kızıl'ın kanlar içinde ölmüş, bir yerlerde yatışını hayal etti. Ve birden, sahneden ayrılırken sanki onların cesetleri üzerinden atlıyormuş gibi hissetti.

Karen sahne arkasındaki perdeye doğru sendeleyerek yürüdü. Dönüp kendisini alkışlamaya devam eden seyircileri selamlaması gerektiğinin bilincindeydi, ama bunu yapamadı. Sanki her adımda ölüme biraz daha yaklaşır gibiydi. Bacakları titriyor, ayakta durmakta zorlanıyordu. Her an arkasında bir silah sesi duymayı bekliyordu ve bu ses hayatta duyacağı son ses olacaktı.

Perdeyi açıp sahne arkasına adım attığı anda, hayatında hiç bu kadar uzun bir mesafe kat etmemiş olduğunu düşündü. Bir an durdu; sahne arkasındaki sıcak, bayat havayı içine çekti. Sonra karanlık bir köşeye büzülüp saklanmak istedi. Ancak içinde bir ses, *görmek zorundasın!* diyordu.

Oyunda kullandığı gözlüğü ve stetoskobu çantasına attı, beyaz doktor gömleğini çıkardı. Şaşkın sahne yönetmenini, kulüp sahibini ve kendisinden sonra sahne alacak olan tüvit ceketli, haki pantolonlu genç adamı sıyırarak geçti. Sahne arkasındaki yan kapıdan çıkarak, kulübün masalar bulunan salonuna geçti. O kapıda bulunan levhada, *Açılırsa alarm çalar,* yazıyordu ama güvenlik sistemi sökülmüştü.

Karen kendini kapıdan dışarıya attı.

O sırada kulüpte bazı ışıklar yanmıştı. Karen kapıdan seyircilerin oturduğu kafeye baktı, ama neyi ya da kimi aradığını bilmiyordu. O kalabalık arasında bir katili nasıl bulabilirdi ki? Kurt herhalde dişlerini gösterip ona sırıtacak değildi herhalde, değil mi?

Salonun dışındaki kafeteryada her şey normal görünüyor, büfede hamburgerler hazırlanıyor ve patatesler kızarıyordu. Masalarda çiftler ya da küçük gruplar oturuyordu. Herkes konuşup gülüşüyordu, herkes mutluydu.

Karen etrafa bakındı ve *"Nerdesin, Kurt?"* diye bağırmamak için zor tuttu kendini.

"Hey, doktor, iyi misin?"

Karen bunu duyunca birden irkildi, korkuyla zıpladı. Ona seslenen kişi kulübün sahibiydi. Karen kendini toparladı, sakinleşmeye çalıştı ve "Tabii, tabii, iyiyim," dedi.

"Evet, ama bir an için bana sanki hayalet görmüşsün gibi geldi."

Karen, *olabilir, belki de görmüşümdür,* diye düşündü. *Ya da bir hayaletin sesini duydum.*

Adamın meraklı bir ifadeyle yüzüne baktığını görünce, "İyiyim," diye devam etti. "Sadece biraz önce tanıdığım birini gördüğümü sandım."

"Bu kişi herhalde pek görmek istemediğin biri. Burada biraz bekle de sahne kapanınca Sam'e söyleyeyim, arabana kadar götürsün seni." İriyarı Sam, barmen ve sahne direktörü olan adamdı. Kulüp sahibi, Karen'ın peşinde istenmeyen bir erkek arkadaş ya da eski koca olabileceğini düşünmüştü.

Karen onun bu teklifine, "Sevinirim," dedi, ama açıklama yapmadı.

"Güzel, sinirlerini yatıştırmak için bir şeyler içmek ister misin, doktor? Bu akşam sahnede de çok iyiydin, müthiş alkış aldın, kutlarım seni." Kulüp sahibi elini kaldırıp garson kızlardan birini çağırdı.

Karen, "Teşekkür ederim, bir İskoç viski alayım," dedi. "Duble olsun ve yanında bir de bira getir."

Adam, garsona, "Bunu ikram hesabına yaz, kızım," dedi ve Karen'ı sahne arkasına doğru götürdü.

Karen birkaç dakika sonra yine yalnız kaldı. Sahne yönetmeni perdenin yanında, kulüp sahibi de sahneye çıkacak olan genç adamı takdim etmek üzere sahnede, mikrofon önündeydi. Sahne alacak olan genç adam da perdenin arkasında heyecanla bekliyordu.

Garson kız Karen'ın içkilerini getirip hemen geriye döndü, onun kulüp hesabından içtiğini ve bahşiş vermeyeceğini bildiği için orada fazla vakit harcamak istememişti.

Karen sek viskiden bir yudum aldı ve boğazının yandığını hissetti. Sanki çok içmiş gibi, bir an için başının döner gibi olduğunu hissetti. Birkaç kez kendi kendine, *artık güvendeyim, artık güvendeyim,* diye mırıldandıktan sonra, korkuyla unuttuğu telefonu hatırladı ve çantasından çıkardı. Birkaç saniye telefonun küçük ekranına baktı ve sahnede espriler yapan genç adamın sesini dinledi. Seyircilerin kahkaha ve alkışlarını duyunca, *delikanlı benden daha iyi,* diye düşündü.

Telefonun sesli mesaj tuşuna bastı ama önce cızırtı, bir parazit, arkasından da "mezar" ve "pençe izleri" gibi bir şeyler duydu, ama hiçbir şey anlayamadı.

Ancak mesajın arka planında hıçkırıklar, inlemeler ve korku ifadeleri vardı. Bunlar çok açık belli oluyordu.

20

Sarah önce kalabalığı gözleriyle taradı ve Karen'ı aradı. Ama hemen sonra bunu yapmaktan vazgeçti. Çünkü o anda aklına saçma bir fikir gelmişti. Sanki Kurt onun yanında oturuyormuş da, onun bakışlarını takip ederek Karen'ı bulacak ve her ikisini birden o seyirci kalabalığının gözleri önünde öldürebilecekti. Bu nedenle Karen'ı aramakla vakit geçirmek yerine, gözlerini sahaya çevirdi, rakip takımdan bir kızı seçti, numarasına bakarak programdan adını öğrendi ve onu tanıyormuş gibi, destekleme oyunu oynamaya başladı.

Sarah halkın içine çıkmak için bir kez daha dikkatle hazırlanmış, ama bu kez önemli değişiklikler yapmıştı.

Eski mutlu günlerden kalma, Cadılar Bayramında kullandığı siyah bir peruk bulmuştu. O günlerden birinde Uma Thurman karakterini oynamış, kocası da siyahlar giyinip, ince bir kravat takarak, John Travolta'nın oynadığı kiralık katil Vincent olmuştu. O akşam ünlü yıldızları taklit ederek dans pistinde çok eğlenmiş, arkadaşlarını da eğlendirmişlerdi. Sarah işte o peruğu başına geçirdi ve üstüne de ölen kocasının eski beyzbol keplerinden birini giydi.

Sonra eski bir karton kutuda eski hamilelik elbiselerinden birini buldu, karnına küçük bir minderi bantla bağladı ve kendine beş aylık hamile bir kadın süsü verdi. Koyu renk camlı bir güneş gözlüğü takıp, yıllardır giymediği modası geçmiş eski, kahverengi bir mantoyu da giyince tamamen tanınmaz hale gelmişti. Onu bu haliyle en yakını bile tanıyamazdı, bundan kesinlikle emindi.

Ancak yine de Kurt'un kalabalık bir yerde bile onu tanıyabileceğini düşünmeden edemiyor, her şeye rağmen içindeki o berbat korkuyu bir türlü kafasından söküp atamıyordu. Bir ara yine, *o aşağılık pislik benim kokumu alacaktır,* diye düşündü. Kurt'un çok zeki bir adam olduğunu tahmin ediyordu. Sarah arka kapıdan çıkmış, sahte hamileliğini gizlemek için düşman ateşinden saklanan bir asker gibi çok dikkatli davranmış, kimseye görünmeden arabasına binmişti, ama Kurt'un her şeye rağmen kendisini görmüş olabileceğinden kuşkulanıyordu. Maça gidene kadar görünmesin diye, eski moda mantosunu da plastik bir çöp torbasında saklamıştı. Yaşadığı sokaktan çıkana kadar etrafta kuşkulu bir araba görmemiş, takipten kaçmak için yine bir sürü dolambaçlı yolları kullanmıştı.

Bir yandan da bu yaptıklarının aptallık olduğunu düşünüyordu. Saklanmaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktu. Kurt denen bu canavar her zaman her yerdeydi.

Sarah basketbol sahasındaki oyunu takip eder ve potaya atılan sayılar için bağırırken, aslında gözlerinin önünde mezar taşına kazılan kurtpençeleri izleri vardı. O çizgilere yakından bakıp incelemek istemiş ama korkudan orada fazla kalamamıştı. Kurt sanki onun peşindeydi ve bir yerlerden gözetliyor, doğru zamanı bekliyordu.

Sarah tribünde iki küçük grubun arasına oturmuş, onlarla konuşup gülüşerek, gruplardan birinin içindeymiş izlenimi vermeye çalışıyordu. Oraya bakan biri onun maça yalnız geldiğini anlayamazdı.

Maçı sonuna kadar büyük bir heyecanla, her seyirci gibi bağırıp, atılan sayıları alkışlayarak seyretti. Maçın sonuna doğru gözlerini kapadı ve yapması gerekeni yaptı. Kızıl Bir ve Kızıl Üç'le görüşmüş, hemen bir plan yapmışlardı. Kurt gibi onların da uygulama konusunda aceleleri vardı.

Maçın bitiş düdüğü çaldığında, galip takım taraftarlarının sevinç, zafer çığlıkları duyulurken, yenik takım taraftarlarının suratları asıldı. Tribünlerde seyirciler kalkıp gitmeye hazırlandılar. Sahada iki takım oyuncuları centilmence tokalaştılar. Takımlar rakipleri için teşvik naraları attılar, ama Sarah artık onların farkında değildi. Dışarıya çıkmak için tribünü boşaltan kalabalığın arasında karıştı, başını önüne eğerek yürürken, Kurt'un da o kalabalık arasına olabileceğini düşünüyordu.

Tribünden indikten sonra birkaç adım ilerledi ve omzunun üstünden arkasına göz attıktan sonra oyuncuların soyunma odalarına doğru yürüdü. Arkasından gelen kimse yoktu. Etrafta gülen, konuşan gençlerin sesleri duyuluyordu ama kurt sesine benzer bir şey duyamadı. Jordan ona, koridorun sonunda kızlar tuvaleti olduğunu söylemişti. Sarah bir süre sonra o kapıyı gördü ve açıp içeriye girdi.

Orada yalnız olduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Kurt peşinde değildi. Ancak saçmaladığının da farkındaydı. Bir kadını öldürmek için takip eden katil, kalabalık bir koridorda, üzerinde kadınlar tuvaleti yazan bir kapıyı açıp içeriye giremezdi herhalde.

Sağ tarafta üç tane tuvalet kabini vardı. Sarah en son ka-

bine gitti, girip kapıyı arkadan kilitledi ve klozete oturup beklemeye başladı. Jordan ona on beş dakika demişti. Sarah saatine baktı, ama dakikalar ona sanki altmış saniyeden daha uzunmuş gibi geliyordu.

Karen arabasında, direksiyon arkasında hafifçe öne doğru eğilmiş, spor salonundan çıkan insanlara bakıyordu. Kılık değiştirmek için fazla uğraşmamış, sadece saçlarının ensesinden toplamış ve koşu ayakkabıları giymişti.

Spor salonunun otoparkına girdikten sonra arabasından inip bütün arabaların içini kontrol etmiş, hepsinin boş olduğunu görmüştü. Bunun çılgınlık olduğunu biliyordu ama arabasına geri dönüp oturduğunda rahat etmişti.

Arabanın camını açmıştı ve böylece spor salonundan gelen sesleri dinleyerek oyunun gidişatı hakkında bir fikir edinebilecekti. Sonunda maçın bitiş düdüğünü duyunca, fazla bekleyemeyeceğini düşündü.

Spor salonundan ilk çıkanlar öğrencilerdi. Gençler gruplar halinde dışarıya çıkınca birbirlerine iyi geceler diliyor ve akşam karanlığında çeşitli yönlere dağılıyorlardı. Daha sonra öğrencilerle beraber veliler ve yetişkin seyirciler çıkmaya başladılar.

Yetişkinlerin spor salonundan çıkmaya başlaması, onun harekete geçmesi için gereken işaretti.

Karen arabasından indi ve dışarıya çıkan kalabalığın arasına dalıp, nehirde akıntıya karşı yüzen bir balık gibi, içeriye girmeye çalıştı. Bu onun planıydı. Kurt onu izliyorsa, o da onun gibi yapacak ve kalabalık arasında karmaşa yaratacaktı. Kalabalığı yararak içeriye girmeye çalışırken, başını çevirip arkasına baktı ama peşinden kimsenin geldiğini görmedi.

Sonunda içeriye girdi, Sarah'ın bir süre önce indiği merdivende birkaç öğrenci gördü, ama ortalarda Kurt olabilecek hiç kimse yoktu. O da kızlar tuvaletini kolayca buldu, içeriye girip Sarah gibi dikkatle etrafa bakındı, yalnız olduğunu gördü.

Birkaç saniye sessiz kalıp etrafı dinledi, sonra sahne fısıltısıyla, "Sarah?" diye seslendi.

Sarah, en sondaki kapalı tuvalet kabininden, "Buradayım," diye cevap verdi. Sonra dışarıya çıktı ve iki kadın kucaklaştılar.

Karen bir adım geri çekilip arkadaşının sahte hamile karnına ve başındaki kısa, siyah peruğa şaşkın gözlerle baktı ve sonra, mezar taşındaki Kurtpençesi izlerini düşünerek, "Eminim çok korktun..." diye başladı, ancak devamını getiremedi, sustu.

Sarah içini çekti ama sakin bir ifadeyle, "Elbette, şaşırdım ve çok korktum," diye konuştu. "Sana telefon ettiğimde panik halindeydim, fakat kendimi çabuk topladım... fakat hâlâ tam olarak sakinleşemedim. Sen nasılsın?"

Karen ona sahnede olduğunu, kurt ıslığına benzer bir ıslık duyup Kurt'un orada olduğunu düşündüğünü, korktuğunu anlatmak istedi, ama bir an düşündü ve vazgeçti. Zaten korkmuş olan arkadaşını daha fazla korkutması doğru olmayacaktı. Güçlü olmaları gerekiyordu. Böyle düşünmesinde, aldığı tıp eğitiminin olduğu kadar, çaresizliğin de etkisi vardı.

"Saate baktın mı?"

Sarah başını salladı ve "Evet, sanırım on beş dakika oldu," diye cevap verdi.

"Peki, o halde gidelim."

Dışarıya çıktılar ama uzaktan genç öğrencilerin sesleri, gülüşmeleri duyuluyordu.

Sarah, "Aşağıya inip sağa döneceğiz," dedi. "Jordan böyle söyledi."

Bir süre sonra durup ters yönlere dönerek etrafa baktılar, sesleri dinlediler. Etrafta artık kimse kalmamıştı, iyi aydınlanmış koridorda ikisinden başka kimse yoktu, ama yine de güvenliklerinden emin olamazlardı.

Jordan'ın tarifine göre, çok geçmeden kızların soyunma odasını buldular. Kapının önünde iki kız, iki erkek öğrenciyle konuşuyordu. Kızların saçları ıslaktı ve Sarah onları tanıdı, basketbol sahasında görmüştü. İki kadın, kızların soyunma odasına girerken, iki kız kenara çekilip onlara yol verdiler.

Soyunma odası sıcak ve buharlıydı. İlerdeki duşlardan su şırıltıları duyuluyordu. Akan su sesleri arasında kahkahalar da işittiler.

Sarah, "Maç kazanmak kadar güzel bir şey yok herhalde," diyerek güldü. "Galip gelenler tüm diğer sorunlarım unutuyorlar."

O sırada yanlarına gelen Jordan, başını iki yana sallayıp, alçak sesle konuşarak, "Pek unutulmuyor," diyerek onları şaşırttı. "Yani, galibiyetler bizim sorunumuzu unutturamıyor."

Kız üzerindeki beyaz tişört ve siyah bikinisiyle yarı çıplaktı. Duştan çıkan diğerleri gibi, onun kızıl saçları da ıslaktı ve elinde bir saç fırçası vardı. Kadınlar, kızın dinç ve güzel vücuduna kıskanarak bakmaktan kendilerini alamadılar. Düzgün kasları, dümdüz midesi, dar kalçaları ve uzun bacaklarıyla Jordan çok güzel bir kızdı.

Jordan, Sarah'a bakarak, "Çok güzel kıyafet, demek kendini hamile yaptın, öyle mi?" diyerek güldü.

Sarah da başını sallayarak güldü ve süveterini kaldırıp karnına bağladığı minderi gösterdi onlara.

Jordan hafif bir kahkaha attı ve "Güzel fikir," dedi. "En azından metroda kendine kolayca oturacak yer bulursun."

Kız Sarah ve Karen'ı orada bırakıp dolabına gitti ve mavi rengi solmuş bir kot pantolonla, üzerinde Middlebury Üniversitesi yazan kukuletalı bir eşofman üstü giydi. Sonra gülümseyerek göğsündeki yazıyı gösterdi ve "Çok güzel bir üniversite, ama derslerim böyle devam ederse bu üniversiteye giremeyeceğim galiba," dedi.

Karen sanki kendi kızına bakar gibi, gülümseyerek ona baktı ve "Kendini bu kadar küçümseme, hemen teslim olma, Jordan," dedi.

"Hayır, kendimi küçümsemiyorum, sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum."

Karen ona bakarak, *kızlar bu yaşta gerçekçi olamazlar,* diye düşündü ama bunu söylemedi tabii.

Jordan koşu çoraplarıyla spor ayakkabılarını da giydikten sonra, üç Kızıl hep beraber tahta bir banka oturdular. Kız eğilip spor ayakkabılarının bağcıklarını bağladı, sonra doğrulup onlara baktı ve "Ee, şimdi ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu.

Sarah karnındaki minderi ve başındaki peruğu göstererek, "Kılık değiştirip saklanacağız galiba," diye konuştu.

Jordan, "Yani kaçacağız, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, aynen."

Üçü de bir süre konuşmadan durup düşündüler.

Jordan, "Evimize gidersek Kurt da bunu düşünecek ve

peşimize düşecektir," dedi. "Zaten benim evimde sorunlar var. Yani onun uzun zamandır bizi takip ettiğini, gözetlediğini biliyoruz. Evimi öğrendiğine eminim ve orada yaşamaya devam etmemi bekliyordur. Korkan bir çocuk doğal olarak anne babasının yanına kaçacaktır, değil mi? Ama ben bunu yapamam, çünkü annemle babam arasında büyük bir anlaşmazlık var..."

Karen başını iki yana salladı ve "Belki de başka bir yol bulmamız gerekiyor," diye konuştu. "Örneğin samimi bir arkadaşımızın yanma gidip bir süre ona misafir olabiliriz..."

Jordan yüzünü buruşturdu ve "Fakat bu işin ne kadar süreceğini bilemeyiz ki," dedi. "Yani, ben Kurt'un acelesi olduğunu sanmıyorum. Adam belki de kendine göre bir program yaptı, ne zaman ne yapacağını bilemeyiz, değil mi? Ne kadar uzaklaşsak da, sonunda ben okuluma dönmek zorundayım ve sizler de evlerinize döneceksiniz... Her şey yeniden başlayacak. Bence Kurt da bunu düşünüyor olmalı. Belki de kaçıp birbirimizden uzaklaşmamızı bekliyor, böylece bizi yalnız başımıza yakalaması kolaylaşacak. Ya da belki..." Jordan birden sustu.

Karen ve Sarah meraklı bir ifadeyle ona bakarken, kız hafifçe gülümsedi ve "Ben son günlerde çok cinayet romanı okudum," diye devam etti. "Kütüphanede ders çalışacağım yerde, bu tür hikayeler, belgesel yazılar okuyorum."

Sarah onun yüzüne baktı ve "Ee, neler öğrendin bakalım?" diye sordu.

Jordan sanki çok basit bir soruya cevap veriyormuş gibi, büyük bir soğukkanlılıkla, "Bana sorarsanız, böyle kana susamış, acımasız bir katil karşısında hiç şansımız yok diyebilirim," diye mırıldandı.

Üç Kızıl bir süre yine derin düşüncelere daldılar, konuşmadılar. Sonunda Karen sessizliği bozdu ve "Ben zaten işimi bırakıp bir yere gidemem," diye konuştu. "Birkaç ay önce muayene ya da kontrol için randevu verdiğim hastalarım var ve..."

Doktor birden saçmaladığını düşündü ve sustu. Hastanede onun hastalarına bakacak, onun işini yapabilecek başka doktorlar da vardı. İstediği zaman bir bahane bulup izin alabilir ve buralardan uzaklaşabilirdi. Bunu hatırlayınca biraz rahatlar gibi oldu ve derin bir nefes aldı.

Sarah gözlerini kapatarak bir an düşündü ve sonra olduğu yerde hafifçe sallanarak, "Ben istediğim zaman gidebilirim," diye konuştu. "Belki adımı değiştirip başka bir yere taşınır, yeni bir iş bulup yeni bir hayata başlayabilirim. Yani bunu yapabilirim sanıyorum."

Fakat Sarah bunları söylerken, sanki başka birisi konuşuyormuş da, o da onu dinliyormuş gibi geldi. Çok sevdiği iki insanın yattığı mezarlıktan uzaklaşma fikri hiç de mantıklı değildi ve bunu kolayca yapamayacağını hemen anladı.

Karen onun ne düşündüğünü sanki gözlerindeki ifadeden anlamış gibi, "Evet, yeni bir hayata başlarım demek çok kolay, fakat bunu yapmak söylemek kadar kolay değildir," diye konuştu. "Aslında bunu kolayca söyler, ama asla gerçekleştiremezsin."

Jordan araya girdi ve "Bakın," dedi, "aslında bunu tartışmamızın bir yararı yok. Kurt'un ne yapabileceği ve ne yapamayacağı konusunda hiçbir fikrimiz yok, değil mi? Yani buradan kaçıp uzaklara gidebilseniz bile, belki yine gelip sizi bulabilir. Bu durumda hiçbir zaman güvende olamazsınız."

İki kadının yüzlerine baktı ve *aslında üçümüz bir ara-*

dayken çok daha güçlüyüz, diye düşündü. Sonra başka, bunun karşıtı olan bir şey geldi aklına, *belki Kurt da onların böyle düşünebileceğini tahmin ediyordu.*

Jordan bunları düşünürken ellerinin hafifçe titrediğini hissetti, ama buna aldırmıyormuş gibi omuz silkti.

Kendisinden yaşça büyük olan iki kadına bakarak, "Sanırım üçümüz de burada kalmaya mahkumuz," diye konuştu. "Onun için her şeye rağmen bir arada kalmalıyız. Sanırım Kurt da bunu biliyor, o halde bunun bir tek cevabı var..."

Sarah gözlerini açarak kıza baktı ve "Ee, neymiş o bakalım?" diye sordu.

Jordan gülerek, "Yaramazlık yapmalıyız," deyince, iki kadın şaşkın gözlerle onun yüzüne baktılar.

"Nasıl yani? Ne demek istiyorsun sen, Jordan?"

Kız, "Normal hareket etmemeliyiz," deyince Karen ve Sarah onun sözünü kesmek istediler, ama Jordan elini kaldırıp onları susturdu ve "Biliyorum, siz de söylediniz bunu," diye ekledi, "ama bakın, bunun bir yararı oldu mu? Hayır."

Jordan bir an susup düşündü, sonra, "Biz neyiz?" diye sordu ve sorusuna kendisi cevap verdi. "Bizler kendi rutin hayatlarımızın birer ürünüyüz. Bize kendimizi biraz güvende olduğumuzu hissettiren şey nedir? Kılık değiştirip kalabalıklara karıştığımız zaman, doğru olmadığını bildiğimiz halde, Kurt'u aldattığımızı düşünüp rahatlayabiliyoruz. Demek istediğim şu, yani kendimiz gibi görünmemeli, davranmamalıyız. Çünkü Kurt bizi uzun zamandır izliyor ve tanıyor..." Jordan durdu ve işaret parmağını göğsüne bastırarak, "Bu Kırmızı Başlıklı Kız o canavarın tuzağına düşmek istemiyor işte!" diye ekledi.

Karen kızın birden sinirlendiğini görünce şaşırdı, ama

onun yürüttüğü mantığı beğenmişti. "Eğer Kurt bizi bildiği ormanda bekliyorsa biz de..." derken onun cümlesini Jordan tamamladı ve "O halde biz de başka bir ormanda başka bir yoldan gideriz," dedi.

Sarah, "Bunu söylemesi kolay," diyerek başını iki yana salladı. "Biz burada kendi kimliğimizle yaşamak zorundayız. Jordan, sen basketbol maçlarından vazgeçebilir misin? Karen, sen de randevu verdiğin, kontrol ya da muayene etmek zorunda olduğun hastalarından söz ettin. Herhalde Kurt da bizi nasıl, ne zaman öldüreceğini planlamıştır. Kısa bir süre içinde onun planını bozacak şekilde nasıl kimlik değiştirebilirsiniz?"

Karen başını salladı ve "Tamam, bunu yapabilir miyiz, bilemiyorum ama en azından deneyebiliriz, değil mi?" diye sordu. "Başka ne yapabiliriz ki?"

Jordan kollarını kaldırdı ve soyunma odasının duvarlarına doğru salladı. Onlar konuşurken diğer kızlar duşlarını yapmış, giyinip gitmişler ve şimdi bu üçlü soyunma odasında yalnız kalmıştı. Sıcak duş sularıyla ısınmış olan büyük soyunma odası yavaşça eski, normal ısısına dönüyordu.

Sarah onun bu kol hareketinden bir şey anlamadı ve "Ne var?" diye sordu.

"Benim okuluma daha önce hiç geldin mi?"

"Hayır."

"Ya sen? Sen geldin mi, Karen?"

"Hayır."

Jordan başını salladı ve dudaklarını büzerek, "Pekala, ben de senin öğretmenlik yaptığın okula hiç gitmedim, Sarah," diye konuştu. "Karen'ın hastanesine de hiç uğramadım. Yani birbirimizi hiç tanımıyorduk, değil mi? Yani Kurt bizleri rasgele seçti ve planını yaptı. Bu durumda si-

lahlanmak ve beklemekten başka bir şey yapamayız. Yani çılgınca bir fikir bu! Ama belki de rasgele yapılmış bir şey değildir..." Jordan yine sustu, devam etmek istiyordu fakat söyleyecek başka bir şey bulamadı.

Karen yine derin düşüncelere dalmış gibiydi. Sarah da tekrar hafifçe öne arkaya sallanmaya başladı. Odada yine derin bir sessizlik oldu ve o sırada, iyi kapatılmamış olan duşlardan birinden damlayan suyun sesini duydular.

Jordan hafifçe yutkundu ve "Biz bir üçgen oluşturduk," diye konuştu. "Doğru bacakları bulursak bağlantıyı görebiliriz, çünkü ben bu işte yanlış yolda olduğumuzu sanıyorum. Gizlice takip edilen herkesin yapabileceği bir hata bu!"

Yine kollarım kaldırıp havada salladı. Sonra gözlerini iyice açarak iki kadına baktı ve "Kurt'un bizi istediğini biliyoruz," diye devam etti. "Onun iştahını biraz daha kabartırsak belki bir hata yapmasını sağlayabiliriz, ne dersiniz?"

Jordan, yine iki kadına baktı. Onlar olgun, mantıklı, zeki, becerikli kadınlardı ve bir gün onlar gibi olmak isterdi. Ama bunun için yaşaması gerekiyordu.

"Bir kurt avlamak isteseydik ne yapardık?" diye sordu Jordan.

Karen, "Onu görebilecek kadar yaklaşmak isterdik," dedi.

"Tabii, daha sonra ne yapardık?" Garip bir durumdaydılar. Sanki genç kız öğretmen, iki yetişkin kadın da onun sorularına cevap vermeye çalışan öğrencilerdi. Onun son sorusuna ne Karen, ne de Sarah cevap verdi ve Jordan kendi sorusunu bir tek kelimeyle, "Tuzak," diyerek cevapladı.

Sarah bunu duyunca birden titrediğini hissetti ve *neden olmasın?* diye düşündü. *Ben zaten yarı ölü bir haldeyim.* Sonra, nedenini bilmeden, sanki çok komik ama aynı za-

manda çirkin bir espriyi sadece kendisi duymuş gibi, birden garip bir kahkaha attı. Oturduğu yerden kalktı, süveterini kaldırıp sahte hamilelik minderini söktü ve onu vücuduna bağlayan bantları yan taraftaki çöp sepetine attı. Sonra başındaki siyah peruğu çekip çıkardı ve başını hızla sağa sola sallayarak kızıl saçlarını dağıttı.

Kızıl Saçlılar Jordan'ın okulunda buluşup konuşurlarken, yaklaşık aynı saatlerde, Koca Kötü Kurt da arabasının yanında durmuş, havası kaçmış, hafifçe inmiş olan bir lastiğe bakıyordu. Evinden yeni çıkmıştı, elindeki çantada kayıt cihazı, kalemleriyle not defteri vardı ve Polisiye Roman Yazarları Derneği'nin konferansında konuşmacıya soracağı soruları da not defterine yazmıştı. Akşam karanlığı çökmeye başlamıştı ve bu kötü şans yüzünden konferansa zamanında yetişemeyeceğini düşündü. Birden sinirlendi ve lastiğe bir tekme attı. Eğildi, lastiğe saplanıp havasının kaçmasına neden olan çiviyi aradı, ama göremedi. Sokakların içinden geçerken bir çukura girdiğini hatırladı, çivi herhalde oradayken saplanmıştı. Hemen tamir ekibini çağırıp tekerleği değiştirmelerini istemesi gerekiyordu, ama bunun için çok zaman kaybedecek ve zaman kaybı üç Kızıl için hazırladığı planı da olumsuz etkileyecekti.

Evine girmek için geriye döndü ve karısının kapıda kendisine baktığını gördü.

Karısı, "Sorun nedir?" diye seslendi ona.

"Lastik patlamış, garaja telefon etmek ve..."

Karısı güldü ve "Onunla uğraşma şimdi," dedi. "Benim arabamı alabilirsin, gideceğin yere geç kalma. Ben de bu arada bir usta çağırırım. Sen araştırmana zamanında başla."

Karısının bu teklifi Kurt'u çok sevindirdi "Çok teşekkür ederim, çok iyisin," diyerek gülümsedi. "Tam önemli bir yere gideceğim zaman lastiğin patlaması sinir bozucu bir şey..."

"Hadi, endişelenme, sen gittiğin zaman ben de televizyon seyredecektim. Usta gelene kadar filmimi rahatça izleyebilirim, işte al anahtarı ama benim küçük arabama dikkat et, olur mu?" Kadın bunu söylerken gülümsedi. "Biliyorsun benim arabam otoyolda fazla hızdan hoşlanmaz."

Kurt saatine baktı, konferansın başlamasına daha çok vakit vardı.

"Tamam, gece geç döneceğim herhalde. Holün ışığını açık bırakırsan iyi olur. Geldiğim zaman karanlıkta bir yere takılıp gürültü yapmayayım, seni uyandırmak istemem."

"Bunu dert etme, istersen uyandırabilirsin."

Bunlar milyonlarca evli çiftin her zamanki konuşmalarıydı ve çok doğal ifadelerdi.

Kurt kendi arabasının anahtarını karısına uzattı ve "Şunları al," dedi. "Belki usta arabayı yerinden kımıldatmak zorunda kalabilir, belli olmaz."

Sonra kadının küçük arabasına binip çalıştırdı ve elini camdan çıkarıp onu selamladıktan sonra evin önünden ayrıldı.

21

Bayan Koca Kötü Kurt şehir dışındaki evlerinin kapısında bir süre durup, küçük arabası gözden kaybolana kadar arkasından baktı. Araba sokağın köşesinde yavaşladı, kırmızı fren lambaları bir an yanıp söndü ve sonra yok oldu. Ama araba köşeyi dönmeden hemen önce, kocasının arkaya bakmayacağını bildiği halde ona el salladı.

Kocası gittiği için seviniyordu ve işine geç kalmaması için ona yardım etmiş olmaktan dolayı mutluydu. Arabası gözden kaybolunca içini çekti, eve girdi ve mutfağa giderek garaja telefon etti. Ona cevap veren garaj çalışanı, lastik değiştirmek için bir ustanın yarım saatle kırk beş dakika arasında bir zamanda oraya geleceğini söyledi. Salonda açık olan televizyondan müzik ve başka sesler geliyordu. Kadın kocasının araba anahtarlarını mutfak tezgahı üzerine bıraktı ve dönüp televizyon izlemek için salona gitmek üzereydi ki, birden durdu.

Araba kontak anahtarının yanında, üzerinde kırmızı düğmesi olan uzaktan kapı açma kapama otomatiği vardı

ve ev anahtarı ayrı bir halkaya takılıydı. Kadın bunu gayet iyi biliyordu.

Ancak kapı anahtarının yanında bir anahtar daha vardı. Kocasının çalışma odasının anahtarıydı bu.

Kadın çalışma odası anahtarına merakla baktı. Çünkü kocası dışarıya çıkarken bu anahtarı hep yanına alırdı. Evin içinde kilitlenmesi gereken başka bir kapı da yoktu zaten. Kocası bu sefer almamıştı, ama bir yerlerde onun bir yedeği olmalıydı. Kadın kocasının çalışma odasında nasıl çalıştığını, neler yazdığını hep merak ederdi, fakat şimdiye kadar kocasına bu konuda hiçbir şey sormamış, o çalışırken odasına da girmemişti. Üzeri gümüş kaplama normal bir anahtardı bu. Kocası evlenmelerinden bir hafta sonra o kapının kilidini değiştirmiş ve ona da kendisi evde yokken çalışma odasının hep kapalı durması gerektiğini söylemişti.

Kadın onun bunu on beş yıl önce çok doğal bir ifadeyle söylediğini hatırlıyordu, o zaman onun bu davranışı hiç garip gelmemişti. Kocası bir yazardı, kafasında bir sürü olay, karakter yaratırken, dışarıdan müdahale istememesi doğaldı.

Kocasının yeni aldığı kilidi kapıya kendisi takarken, gizli bir iş yapar gibi, yere nasıl diz çöktüğünü ve ne kadar dikkatli çalıştığını hatırladı. O zaman tüm bunları doğal karşılamış, *hepimizin gizli yanları, sırları olması doğaldır,* diye düşünmüştü.

Ama o anda, çalışma odasının anahtarına bakarken, kendisinin kocasından gizli hiçbir şeyi olmadığını düşündü. Sonra kendi kendine, *saçmalama, elbette senin de sırların var,* diye mırıldandı. Bir zamanlar çok hastalanmış, öleceğini sanmış, ama ne kadar acı çektiğini ve korktuğunu kocasından gizlemişti.

Fakat kocası onun durumunu hep anlamıştı, bundan kesinlikle emindi. Ama yine de bu konuda kuşkuluydu. Kocası gerçekten biliyor muydu onun hastalığını acaba?

Sonra, *elbette biliyordu,* diye mırıldandı. *Sana ne kadar iyi baktı, hatırlamıyor musun? Hastanede yatarken sana getirdiği çiçekleri, yumuşak, nazik konuşmalarını unuttun mu? Ne kadar tatlı bir adamdı o günlerde!*

O sırada salonda açık olan televizyondan yine kahkahalar yükseldi. Kadın televizyonda oynayan filmi izlemeyi düşündü, sonra birden kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve arkasından yüksek sesle, "Hayır, bunu yapamazsın," diye homurdandı.

İçinden, *orası onun özel dünyası. Ama asla haberi olmaz. Fakat onun güvenine ihanet edemezsin,* diye söylendi.

Ne zararı olacak ki? Siz her şeyinizi paylaşıyorsunuz. Evlilik zaten paylaşmak demektir, değil mi? O kitabı senin için yazdığını da biliyorsun, ondan birkaç sayfa okusan ne çıkar ki? Sadece neler yazdığını merak ettiğin için yapacaksın bunu. Kocan onu bitirmek için büyük çaba harcarken, sen de onun sonu hakkında hayaller kurabilirsin.

Bayan Koca Kötü Kurt bu konuyu bir süre kendi kendine, kafasının içinde tartışıp durdu. Aslında konu özel olmak ya da meraklanmak değildi. Kadın bunun sevgi ve ihtiyaçla ilgili olduğunu düşündü, ama kendi merakı ve kafasındaki sabit fikri bazı şeyleri gözden saklıyordu: *Biliyorum, o da benim birkaç sayfa okumamı isterdi zaten,* diye düşündü. *Aslında şimdiye kadar bana bazı bölümleri okumamasına şaşıyorum.*

Bu, kategorik olarak yanlıştı ve Bayan Koca Kötü Kurt aslında o yazılara ondan habersiz yaklaşmaması gerektiğinin bilincindeydi. Kendine yalancı diyemezdi. O anda, bir

büyüğünü banyoda çıplak görmek için anahtar deliğinden içeriye bakan bir çocuk kadar heyecanlıydı. Bu yaptığının yasak bir şey olduğunu biliyor, ama kendine hakim olamıyor, suç işlemek üzere olduğunu bildiği halde bunu yapmak istiyordu.

Anahtarı tuttuğu eli titriyordu, ancak o bunu yapmak, merakını tatmin etmek zorundaydı. Biraz daha düşündü, fakat kendini engellemesi mümkün değildi, derin bir nefes aldı ve ağır adımlarla, biraz da tereddüt içinde, kocasının çalışma odasının kapısına gitti.

Anahtarı kilidin deliğine rahatça soktu ve çevirdi. Kilit hafif bir metalik ses çıkararak hemen açıldı.

Kapıyı açıp eşikte bir süre durdu. Arkasındaki mutfaktan ve oturma odasından gelen ılık karanlık çalışma odasını hafifçe aydınlattı. Kendi kendine, tereddüde gerek olmadığını söyleyerek odaya girdi ve elini uzatıp tavandaki ampulün düğmesini çevirdi.

Oda aniden aydınlanınca kamaşan gözlerini kapadı ve bir süre düşündü. O anda içinden bir ses ona, vazgeçmesini, ışığı kapayıp dışarıya çıkmasını, kapıyı kapayarak kilitlemesini ve gidip televizyon izlemesini söylüyordu.

Orada sanki bir tehlike varmış gibi bir şeyler hissediyordu, ama merakını tatmin etmek istiyordu. Kocası hakkında yeni bir şeyler öğrenecek ve bunu bir sır olarak saklayacaktı, bunu yapmalıydı. Hafifçe gülümsedi ve gözlerini açtı.

İlk gördüğü şey, duvara asılmış çeşitli büyüklükte renkli fotoğraflar oldu. Fotoğrafların altlarında tarih, çekilen yer hakkında birkaç kelimelik not ve saati gösteren küçük, renkli kartlar vardı. Fotoğraflar çok düzenli ama yine de gelişigüzel sıralanmış gibiydiler.

Duvara yaklaştı ve renkli fotoğraflardan birine dikkatle baktı. İlk gözüne çarpan şey fotoğraftaki kadının kızıl saçları oldu ve "Fakat bu kadın Dr. Jayson," diye mırıldandı.

Bir başka fotoğrafa yaklaştı. O da kızıl saçlı bir kızdı. Kadın derin bir nefes aldı ve "Ama Jordan değil mi bu?" diyerek şaşkın gözlerle fotoğrafa baktı.

Sonra sanki kör bir insan gibi, bir başka fotoğrafa parmak ucuyla dokundu ve "Peki sen kimsin?" diye fısıldadı. Güneşli bir günde boş bir otoparkta duran bir kadındı bu ve o da kızıl saçlıydı. Kadın elleriyle yüzünü kapadığı için tanıyamadı onu.

Resim altlarında *Kızıl Bir, Kızıl İki, Kızıl Üç* kelimeleri ve sonra da bazı notlar gördü: *Tarih Dersi, Akademi Binası #2, Saat 10.30.* Diğer resim altında, *Hasta muayeneleri 8.30 – 12.30 çalışma arası. Yemek için genelde Ace Diner'a, Subway'e ve Fresh Side Salata Büfesine gidiyor Dönüş 1.30 ve yine hasta kabulü.*

Bir başka not kağıdı üçe bölünmüştü. *Kızıl Bir*'in resmi altında sıkça gittiği alışveriş ve eğlence yerlerinin adları vardı. *Kızıl İki* için yazılan not biraz daha kısaydı, Üç numara olan Jordan'ın fotoğrafının altında ise basketbol antrenmanı ve maçların programı yazılmıştı.

Bayan Koca Kötü Kurt şaşkın gözlerle bunlara baktı ve sonra bir adım geri çekildi. Sonra derin bir nefes aldı ve farkında bile olmadan, yüksek sesle, *Neden?* diye sordu.

Sonra kendi kendine, "Hiçbir şey anlamıyorum," diye fısıldadı. Kocası bu fotoğrafları hangi amaçla çekmiş olabilirdi ki? Bir süre düşündü ve yine kendi kendine, *bunun basit ve anlaşılabilir bir nedeni olmalı,* diye mırıldandı.

Hayal gücünü zorladı ve uzun süre düşündü. Kocası bunları romanı için çekmiş olabilirdi. Onun bunu anlaması

mümkün değildi elbette, ama bir yazar için çok mantıklı açıklaması olmalıydı. Kocası roman kahramanları olarak gerçek kişileri kullanıyor olabilirdi, evet, mutlaka öyleydi. Onun yaratıcı hayal gücü yoktu ve bu tür şeyleri elbette anlayamazdı.

Fakat fotoğraflar çok açık ve çarpıcıydı. Ayrıca, gizli bir yerden çekildiği belliydi, kocası onları kimseye görünmeden çekmiş olmalıydı. Bunları çekerken büyük olasılıkla bir ağacın arkasında durmuş, arabasında oturmuş, bir duvarın arkasına saklanmış gibi görünüyordu. Fotoğrafı çekilen kadınların ve kızın ona poz vermiş gibi bir halleri yoktu, haberlerinin olmadığı belli oluyordu.

Kocası o insanları gizlice izlemiş, kıskanç bir aşık gibi, fotoğraflarını gizlice çekmişti. Ama kadın bunları kendine itiraf etmekten bile çekindi, bu fikri kafasından atmaya çalıştı. Biraz daha düşündü, hayal gücünü zorladı ve bu fotoğrafların hangi amaçla çekilmiş olabileceğini anlamaya çalıştı fakat kafası karmakarışıktı.

Kendi kendine, birkaç kez, *hayır; hayır; hayır;* diye tekrarladı ve sakinleşmeye çalıştı. Bir süre sonra kendini biraz toparlamayı başardı.

Yavaşça geriye döndü, fotoğrafların önünden ayrıldı ve bilgisayarın karşısına geçti. Bilgisayar yazıcısının yanındaki kutuda ters çevrilmiş bir deste yazılı kağıt duruyordu.

Bunlar kocasının romanından başka bir şey olamazdı.

Bayan Kurt destenin en üstündeki kağıdı aldı ve ters çevirip baktı.

Kağıdın en üst satırını okudu: *Sadece bir aptal, sonu düşünür Gerçek tutku öldürme sürecindedir. O anın gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum.*

Kadın elinin titrediğini gördü ve elindeki kağıdı atar gibi diğerlerinin üstüne bıraktı. Evlilik hayatında ilk kez daha fazlasını okumak istemediğini hissetti. Kafasının içi karmakarışık olmuştu. Artık önünde duran o kağıtlarda ne yazdığını merak etmiyor ve bu konuda düşünmek istemiyor, bundan kesin olarak kaçınıyordu. İçinden gelen sesler ona çok dikkatli olması gerektiğini haykırıyordu ama o bunları duymak istemedi.

Şoke olmuş bir halde durdu, kendi kendine, yüksek sesle, "Hiçbir şey anlamıyorum," diye söylendi. Sonra birden korktu, odada korkunç bir şeyler varmış gibi, gözlerini açarak çevresine bakındı.

Derin bir nefes aldı ve "Bu doğru olamaz," diye mırıldandı. Ama o anda neyin doğru, neyin yanlış olduğunu düşünecek halde olmadığını biliyordu, sersemlemiş gibiydi.

Kendini toparlamaya çalıştı ve bilgisayarı açtı, fareyi oynattı ve ekranda, *şifre girin,* ifadesini gördü.

Bayan Kurt korkuyla bir adım geriledi. İçinden gelen o ses ona şifreyi tahmin edebileceğini söylüyor – bu belki de onun adıydı – ama bir başka ses de, bilgisayarı açmamasını, orada görmek istemeyeceği şeyler bulacağını, bunu yapmamasını haykırıyordu ona. Bilgisayarı kapatırken yasak alana girdiğini hissetti.

Artık ne düşüneceğini bilemiyordu. O anda biraz da, sanki bir porno film keşfetmiş gibi hissetti. Çocuk pornosu görmüş gibiydi, ama gördükleri kirli, yasak fotoğraflar değildi.

Bunların tamamen başka bir anlamı vardı.

Kadın tekrar duvardaki fotoğraflara döndü, ama onlara yaklaşıp dikkatle bakmadan önce bir süre gözlerini kapadı,

düşündü. Aslında artık onlara bakmak, orada anlatılanları görmek istemediğini hissetti.

Şimdi aklında sadece bir tek şey vardı. Oradan sessizce ve hiçbir şeye dokunmadan, düzeni bozmadan çıkmalı, girdiğine dair bir ipucu bırakmamalıydı. Kendi kendine, *hiçbir şeye dokunmadan çık buradan,* diye mırıldandı. Ancak çıkmadan önce, gözleri kitap raflarına, kocasının romanlarının ve popüler polisiye romanların üstünde duran büyük, kırmızı deri kaplı büyük albüme takıldı.

Çeşitli gazete kupürleri ve yazıların konduğu bu büyük albüm onun dolabında bulunana benziyordu. Onun albümünde, düğün fotoğrafları ve mütevazı partilerini verdikleri küçük kulüple ilgili davetiyeler ve yemek menüsü vardı. O anda kısa balayları sırasında kocasının böyle iki tane büyük albüm aldığını hatırladı. Kocası bunlardan birini ona vermiş, birini de kendisi almıştı.

Düğün fotoğraflarımızı yapıştırmıştım, diye düşündü.

Bayan Kurt kocasının rafta duran albümüne uzandı ve büyük, deri kaplı albüm önüne, yere düştü.

Ancak kocasının albümünde düğün fotoğrafları değil, başka resimler ve gazete kupürleri gibi bir şeyler vardı. Onlara bakmasında bir sakınca olabileceğini düşünmedi. Yine derin bir nefes aldı ve albümü yerden kaldırdı.

Albümdeki gazete parçaları arasında, ünlü cinayetlerle ilgili haberler de yer alıyordu. Ama bunların araştırma amaçlı olabileceğini düşündü ve omuz silkti.

Fakat gazete haberleriyle, kitap inceleme ve eleştiri yazıları arasında ne gibi bir ilişki olabileceğini anlayamadı. Kendi kendine, *mutlaka bir bağlantı vardır tabii, ama sen göremezsin bunu,* diye mırıldandı. Bazı gazete kupürlerinde

korkunç, tüyler ürpertici manşetler, kumlu polis arabaları resimleri vardı. İsimlere, tarihlere baktı; ürpererek gözlerini yeniden kapadı. Tekrar açtığı zaman gözlerinin dolmaya başladığını hissetti.

Bir ara, 80'lerde popüler olan çok renkli geometrik şekil tablolarına bakıyormuş gibi hissetti. Göz yanıltıcı fotoğraflardı. Bazı fotoğraflarda gizli olan ifadeleri anlamakta zorluk çekti.

Uzun yıllardır çok dikkatli araba kullanır, sürat yapmazdı. Ama o anda sanki çok yüksek hızla giden, sağa sola kaçan bir arabada yol alıyormuş gibiydi, başının döndüğünü hissetti. Kocasının masasından boş bir kağıt ve kalem aldı; bazı cinayet haberlerinin tarihlerini, yerlerini, öldürülen kurbanların adlarını yazdı. Sonra kağıdı katladı ve gömleğinin içine sakladı.

Midesi bulanıyordu.

Başı dönmeye, elleri titremeye başladı. İçinde o korkunç gazete haberleriyle fotoğraflar olan albümü aldı ve dikkatle raftaki eski yerine koydu. Kalemi tam olarak aldığı yere bıraktı. Sonra korkulu gözlerle etrafa bakındı, geride oraya girdiğini gösterecek en küçük bir işaret, bir ipucu bırakmamalıydı. Bir an için parfümünün kapalı çalışma odasında kalıp, kocasının bu kokuyu alabileceğini düşündü, paniğe kapılır gibi oldu. Kapıya doğru geri adımlarla çekilirken, kokuyu dağıtmak, yok etmek için kollarını havada hızla uzun süre salladı.

Dışarıya çıkmadan önce kapı önünde durdu ve etrafı yine dikkatle inceledi. Sonra odanın ışığını söndürdü, kapıyı yavaşça kapadı. Tam kilitlemek üzereyken, dışarıdan bir yerlerden araba kornasına benzer bir ses duyunca nerdeyse düşüp bayılacaktı.

Derin bir nefes aldı, elektrik akımına kapılmış gibi titredi. Elindeki anahtarlar destesini yere düşürdü. Sanki bir kurşun ya da bir darbe yemiş gibi geriye doğru sendeledi, dengesini bulmak için yandaki masanın kenarına tutundu. Alnındaki terleri sildi ve yutkundu.

Ama araba kornasını tekrar duyunca ne olduğunu anlayarak rahatladı.

Lastik değiştirmek için gelen ustaydı bu.

22

Jordan okul kütüphanesinde rafları karıştırıp eski kitapları araştırdı, Osmanlı İmparatorluğu'nun yükselişi ve Birinci Dünya Savaşı'nın ana nedenleriyle ilgili birçok kitap buldu. Raflarda Dinsel Devrim ya da Büyük Buhran'la ilgili de çok sayıda kitap vardı. Ancak bir cinayet kurbanı olmaktan kurtulmak için neler yapılması gerektiği konusunda yeterince bilgi yoktu.

Kitap rafları arasında dolaşıp, örneğin, *Cinayet Kurbanı Olmak İstemiyor musun?* ya da *Öldürülmemek için Alınması Gereken On İki Kolay Önlem* gibi adları olan kitaplar aradı ama bulamadı.

Kilo vermenin yolları gibi, cinayet konusunda bilgi veren kitap yok galiba, diye düşündü.

Şimdiye kadar yaptığı araştırmada, ünlü cinayetleri anlamaya ve onlardan karşı önlemler çıkarmaya çalışmıştı. Mantığı basitti: Kötü adamların yaptıklarını anlayabilirse, kurbanlarının yaptıkları hataları yapmaktan belki kaçınabilirdi. Sacco ve Venzetti'nin masum oldukları konusunu ve John Dillinger'in banka soygunu ve cinayet hikayelerini

okumuştu. Çocuk Billy'nin Colt tabancasının kabzasındaki yirmi bir çentik ve aslında kimseyi öldürmemiş olduğu sanılan, fakat ünlü bir katil gibi görünen Charles Manson olayı dikkatini çekmişti.

Raflarda birçok Agatha Christie ve John le Carre polisiye romanı bulmuş, karanlık dünyalarda casusluk yapıyormuş gibi hissetmiş, ama bu kitapların kendisine yardımcı olamayacağını düşünmüştü. Elmore Leonard ve George Higgins romanları onun için belki daha yararlı olabilirdi, fakat onların çoğu da Florida ya da Boston mafyalarıyla ilgili hikayelerdi. Jordan aslında onlarla ilgilenmiyordu, çünkü Kurt bir mafya üyesi ya da kiralık bir gangster değildi. Kapaklarında ve bölüm başlıklarında "av" kelimesi sıkça yazılı kitaplar da buldu, ama kendisi av olmak istememesine rağmen, bunların da pek işine yaramayacağını düşündü.

Jordan dizüstü bilgisayarını alıp, kütüphanede öğrencilerin çalışmak için girdikleri küçük kabinlerden birine girip oturdu. İnternete girdi ve Google'da "sezdirmeden takip" ifadesiyle ilgili bir araştırma yaptı ve birkaç saniye içinde binlerce giriş buldu. Bunlardan bazıları devlet ve polis bilgileriydi. Bir süre onları taradı fakat işine yarayacak bir bilgi sağlayamadı.

Bunların çoğunda, "sabit fikirli kişilerden kaçının" tarzı tavsiyeler vardı. Jordan güldü ve *aman ne büyük öğüt,* diyerek başını iki yana salladı. Onun sorunu farklıydı, ona yaklaşmaya çalışan kişi Kurt'tu, ondan nasıl kaçınabilecekti? Karşısında, kaçınmaya çalıştığı eski bir sevgili ya da deli bir sınıf arkadaşı yoktu. Kurt'u tanımıyor, kim olduğunu bilmiyor, ama onu çok yakınlarında hissediyordu.

Bilgisayardaki web sitelerinden kendisine bu konuda yardımcı ya da destek olabilecek bir bilgi edinemeyeceği

anlaşılıyordu. O halde bu konuda yalnız sayılırdı, ama aslında yalnız da değildi tabii, çünkü Karen ve Sarah da onun durumunda ve yanındaydılar.

Jordan oturduğu yerde öne eğilip etrafa bakındı. İlerdeki köşede, bir masada oturan kütüphane görevlisiyle, birkaçı kitap raflarını dolaşan, birkaçı da masalarda çalışan beş altı öğrenci vardı salonda. Görevli olan orta yaşlı kadın bir *Cosmopolitan* okuyor birkaç dakika sonra gelecek olan kapanış saatini bekliyordu. Masalarda oturan çocuklar, ödevlerine yazacakları bilgilere dalmış, çalışkan öğrencilerdi, başlarını kaldırıp etrafa bakmıyorlardı bile. Jordan onun orada olmadığını biliyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. Adam ona her zaman yakın olduğunu, yakındaki bölmede araştırma yapar gibi oturup, onu gözetlediği hissini yaratmayı başarmıştı.

Jordan bir ara etrafa bakındı ve kendi kendine, *ne zaman güvende olup, ne zaman olmadığımı nasıl anlayacağım ben?* diye sordu.

Bu soru onu harekete geçirdi. Kitapları masanın üzerinde bırakıp bir yana itti, bilgisayarını kapatıp sırt çantasına koydu ve sessizce kütüphaneden çıktı. Gece karanlığında merdivende bir an durdu ve Kurt'un oralarda bir yerde olup olamayacağını düşündü.

Belirsizlik onu her adımda daha çok sinirlendiriyordu.

Gece soğuğunda başını öne eğdi ve hızlı adımlarla yatakhane binasına doğru yürüdü. O gece ev ödevini yine yapamayacağını ve uykusuz bir gece geçireceğini biliyordu.

Buradan kaçamam, bir yere de saklanamam, diye düşündü. *Aslında tam aksine, onu net olarak görebilmek için ona yeterince yaklaşmak zorundayım.*

Kafasının içinde *tehlike, tehlike* sözcükleri istenmeyen bir melodi gibi, öylesine tekrarlanıyordu ki, nerdeyse cep telefonunun sesini duymayacaktı. Önce Karen'ın verdiği ucuz telefonu çıkardı, ama çalan telefon o değil, kendi eski telefonuydu.

Anne? Baba? diye düşündü, fakat onların arayacağını sanmıyordu.

Akşam serinliğinde Sarah da dışarıdaydı ama pek üşümüyordu. Kendi kendine, *bu olağanüstü bir şey, biraz korku insanı ısıtıyor galiba,* diye düşündü.

Sarah, sürekli seyrettiği televizyondan sıkılmış ve kendini evden dışarıya atmıştı. Anılar ve korku hissi onun endişesini artırmış, bir şeyler yapması gerektiğini düşünmüş, ama ne yapacağını bilememişti, tamamen boşlukta hissediyordu.

Sinemaya ya da yalnız başına bir restorana, yemeğe gitmesi saçmalık olurdu.

Ancak belki kadınların da rahatça gittiği bir bara girip bir şeyler içebilir, biraz rahatlayabilirdi.

Bir süre daha düşündü ve sonunda, yalnız başına sokağa çıkıp kendini tehlikeye atmanın delilik olacağını bildiği halde, içindeki sıkıntıdan başka türlü kurtulamayacağını anladı, yürüyüş ayakkabılarını giyindi ve sokağa çıktı, biraz yürüyecek, üzerindeki gerginliği atacaktı.

Hangi yöne, nereye gideceğini hiç düşünmeden birkaç sokak geçti. Bir zamanlar görüştüğü arkadaşlarının evlerinin önüne geldi fakat orada daha fazla duramadı. Kaldırımda bazen onun gibi yürüyüş yapan ya da köpek gezdiren insanlara rastlıyor, ama onlarla göz göze gelmemek için başını eğip adımlarını hızlandırıyor, geçip gidiyordu.

İşinden evine dönen ya da köpek gezdiren bir adamın

Kurt olarak karşısına çıkabileceğini hiç düşünmüyor, ama yine de korkuyordu, her şey olabilirdi. Köpeğini gezdiren bir adam da katil olamaz mıydı yani? Aslında bir yabancı görünce kuyruk sallayan ya da ona yanaşıp bacağını koklayan köpeğini gezdiren bir adamın acımasız bir katil olması olasılığı yok denecek kadar azdı. Ancak Sarah böyle birkaç köpek gördükten sonra, kendi kendine, *bir katilin de yabancılara yakınlık gösteren bir köpeği olabilir, değil mi?* diye düşünmeden edemedi.

Ama bunun olamayacağını bilse de korkusu devam ediyordu.

Akşam karanlığının onu az da olsa net ve açık bir hedef olmaktan kurtaracağını umuyordu. Koca Kötü Kurt'un onları öldürmek için akşam karanlığında bir zamanı seçeceğini de pek sanmıyordu Sarah.

Uzun süre, herhalde birkaç mil yürüdü Sarah. Başka mahallelere geldi, ama bir süre sonra ayaklarının acımaya başladığı hissedince geriye döndü ve evine doğru yürümeye başladı. Kapısının önüne geldiğinde çok yorulmuştu, soluk soluğaydı, ama bunu yaptığına sevindi. Kapısının önünde durunca dizlerinin biraz ağrıdığını ve aynı zamanda üşüdüğünü hissetti.

Hemen evine girmedi, bir süre anahtarı elinde, kapı ışığının altında durdu. *Masalda olduğu gibi, belki de ben evde yokken eve girmiş, beni bir köşede bekliyor olabilir,* diye düşünmeden edemedi.

Ancak sonra güldü, omuz silkti ve anahtarı kilide sokup kapıyı açtı ve o anda tüm korkularını kafasından silip attığını düşündü. Ama salona girdiği anda telefonunun çaldığını duydu ve şaşırdı.

Aylardır onu kimse aramamıştı.

Mesaisinin bitmesine rağmen Karen uzunca bir süre ofisten çıkmadı. Nöbetçiler dışındaki hemşireler, hasta kabul masası çalışanları ve gece işçileri bile çıkıp gitmişlerdi. Ofiste bir tek lamba yanıyordu ve içerisi loştu.

Karen masasında oturdu, başını ellerinin arasına aldı ve derin düşüncelere daldı.

Hiç şüphesiz çok korkuyordu ama elinde korkusunun derecesini ölçecek bir cihaz yoktu. Ancak *korku derecem şu an 8 olmalı,* diye düşündü. *Sanırım komedi kulübünde korkum 9 dereceydi. Acaba 10 derecede nasıl bir korku hissedeceğim?*

Sonra alçak, kısık bir sesle, sanki bir şarkı söyler gibi, kendi kendine, "Kızıl Bir, Kızıl Bir, Kızıl Bir," diye tekrarlamaya başladı. Fakat gergin olduğunun da farkındaydı.

Bir süre sonra başını kaldırıp tavana baktı ve yüksek sesle söylediği sözcüklerin, Stephen King'in *Medyum* adlı romanından Kubrick'in uyarlamasındaki küçük çocuğun *"Davul çal, davul çal, davul çal,"* nakaratına benzediğini düşündü.

Sonra ikisini birleştirdi ve yüksek sesle, "Kızıl Bir, davul çal," dedi.

Karen saçmalamaya başladığını ve artık kalkıp evine gitmesi gerektiği düşündü. Kendini zorlayarak oturduğu sandalyeden kalktı ve hazırlanmak isterken telefonu çaldı.

Önce telefona cevap vermemeyi düşündü. Arayan bir hastaysa, cevap servisi ona, durumu acilse 911'i aramasını, aksi takdirde yarın sabah, mesai saati başladıktan sonra telefon etmesini söyleyecekti.

Fakat hemen sonra, *lanet olsun, henüz buradasın ve bir hastanın sorunu varsa ona cevap vermek zorundasın, bu senin görevin,* diye düşündü. Ahizeyi aldı ve "Buyurun, İç Hastalıkları, ben Doktor Jayson," diye konuştu.

Fakat hattın diğer ucundan hiçbir ses gelmedi.

Karen birden donup kaldı. Telefondaki bu derin sessizlik acı bir çığlıktan bile daha korkunç bir şeydi.

Birkaç dakika sonra...

Kızıl İki dengesini yitirmek üzereydi ve yere düşmemek için sırtını yandaki duvara dayamak zorunda kaldı.

Yine birkaç dakika sonra...

Karanlıklar etrafını sararken, Kızıl Üç olduğu yerde donup kaldı, kımıldayamadı.

İlk birkaç saniye içinde, Üç Kızıl da soluma sesinden başka bir şey duyamadılar. Üçü de ilk anda telefonu kapamak, ahizeyi fırlatıp atmak veya telefon fişini prizden çekmek istedi. Ama hiçbiri bunları yapmadı, sadece Kızıl Üç bağırmamak için kendini zor tutarak cep telefonunu yavaşça kulağına götürdü.

Üç Kızıl da, hattın diğer ucundaki kişinin bir şey söylemesini ya da telefonu kapamasını bekledi. Zaman acımasızdı, geçmiyordu.

Üçü de sahibini tanımadıkları soğuk bir sesin, "Yakında," ya da "Sana geliyorum," gibi bir şey söylemesini, hatta korku filmlerindeki gibi şeytanca bir kahkaha atmasını beklediler.

Ancak hattın diğer ucunda ne bir kelime, ne de kahkaha duyuldu. Sessizlik, sanki son notalarını çalmaya hazırlanan

bir orkestranın sessizliği gibi, gittikçe derinleşerek bir süre daha sürdü.

Sonra her şey bitti.

Karen ahizeyi masasındaki telefonun üzerine bıraktı. Diğer iki Kızıl da telefonlarını kapadılar. Ama hemen telefonlarındaki arayan kişi kimliğine baktılar. Arayan numaranın onları Koca Kötü Kurt'a ya da yakınlarına bir yere götüreceğine hiçbiri inanmıyordu.

23

Bayan Koca Kötü Kurt kendisini bitkin bir halde yatağına attı ve kıvrılıverdi.

Ancak güneş doğduktan kısa bir süre sonra uyandı ve dönüp bakınca kocasının yatağın diğer kenarında mışıl mışıl uyuduğunu gördü. Bir süre onun düzenli solumasını dinledi ve her zaman olduğu gibi, yine saat 7'de uyanacağını düşündü. Kocası geceleri ne kadar geç yatarsa yatsın, sabah saat 7'de otomatik olarak, bir robot gibi, zamanı hiç aksatmadan kalkardı. Yine her sabah yaptığı gibi, uyanıp gerinecek, dökülüp seyrekleşen saçlarını parmaklarıyla tarayacak, uykudan uyanan tembel bir köpek gibi silkinecek ve sonra da banyoya gidecekti. Bazen yaptığı gibi, yine eklem ağrısından şikayet edebilirdi. Kadın onun sifonu çekişini ve duşun sesini hep dinlerdi.

Bayan Kurt o sabah da aynı şeylerin olacağını biliyordu ve bekledi.

Fakat o sabah evde bir değişiklik olacaktı.

Bayan Kurt henüz uyuyan kocasının yüzündeki kırışıklara baktı, ellerindeki koyu kahverengi yaşlılık lekelerini

saydı ve kalın kaşlarındaki kırlaşmaya dikkat etti. Bunların hepsi her sabah gördüğü sabah ışığı gibi, bildiği görüntüler ve özelliklerdi.

Kadın içini kemiren sorulara cevap bulmaya çalıştı. *Sen bu adamı kendinden sonra en iyi tanıyan insansın,* diye düşündü ve sonra da kendine, *Evet, ama aslında kim bu adam?* diye sordu.

Bayan Kurt o gece ancak birkaç saat uyuyabilmiş, saatlerce sağma soluna dönmekten yorulmuştu. Sonunda uykuya dalmış ama bu kez de kabus benzeri, berbat rüyalar görmüştü. Kalp krizi geçirip tedaviye başladığı günlerden bu yana böyle kötü bir gece geçirmemişti. Yanında uyuyan bu adamı iyi tanıyamamış olabileceğini düşündü ve birden ürperdi. Kocası bir zamanlar onu uyurken bile okşayıp heyecanlandırırdı ama artık o günler çok geride kalmıştı.

Birden, *onun çalışma odasında ne gördün?* diye sordu kendine.

Bu soru içinden gelmişti ama sanki bunu yüksek sesle sormuş ve kocası da duymuş gibi birden ürktü ve ürperdi

Sonra, *bilmiyorum,* diye cevap verdi kendine ve bunun da bir yalan olup olmadığını düşündü. *Orada ne gördüğünü biliyor gibiydi.*

Kafasının içinde basit açıklamalarla karanlık, korkunç yorumlar savaş halindeydi. O an sanki yabancı bir ülkede, bir meydanda yön bulmaya çalışır gibi olduğunu hissetti. Tabelalardaki kelimeler tamamen yabancıydı, yanından geçenlerin konuştuğu dili anlamıyordu.

"Hey, günaydın!"

Koca Kötü Kurt kıpırdanmaya başlamıştı.

Kadın sesinin titrediğini düşündü, ancak öyle bir şey ol-

mamıştı. Her şey normaldi. Birden, *ona bir katil olup olmadığını açıkça neden sormuyorsun,* dedi içinden.

Ama bunu yapamayacağını çok iyi biliyordu. Kocasıyla konuşurken yine sesinin titrediğini düşündü.

"Konferans nasıldı? Sen dönene kadar beklemek istedim ama dayanamadım, çok uykum vardı."

"Oh, her şey mükemmeldi. Eyalet polisinden gelen konuşmacı gerçekten çok zeki, espri yeteneği olan, çok güzel konuşan bir adamdı. Ondan çok şey öğrendim ve eve geç dönmek zorunda kaldım."

Kadın yan gözle baktı ona ve *Ee, ne öğrendin?* diye sormak istedi. *Yoksa birini nasıl...*

Ancak ağzından hiçbir ses çıkmadı tabii. Kocasının yataktan kalkıp banyoya gidişini izledi.

Polise, savcılığa haber ver.. Birilerine bunu anlatmak zorundasın... Ama kime?

O sırada kocası banyodan, "Diş macunumuz bitmek üzere," diye seslendi.

Kadın bunu duyunca, *her şey eskisi gibi, değişen bir şey yok,* diye düşündü.

Ve yanlış olduğunu bilmesine rağmen, böyle düşününce biraz rahatlar gibi olduğunu hissetti. Korkunç bir sır öğrendiğini düşünmek yerine, kahvaltı hazırlamayı düşünmesi çok daha iyi olacaktı. Yumurtaları ya da gözlemeleri hazırlarken *kocan bir katil mi?* sorusunu unutabileceğimi pek sanmıyordu, ama yine de bir şeylerle uğraşıp oyalanması işe yarayabilirdi.

Bayan Kurt işine gelip masasına oturduğu zaman, kocasının çalışma odasına gizlice girdikten sonra aklına gelen sorula-

ra cevap bulma konusunda pek emin değildi, ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Bir ara, videoyu geriye sarar gibi, elinde anahtarla kocasının çalışma odasının kapısında durup, içeriye girmeden önce düşündüğü zamana geri dönmek istedi. Bir yandan da kocasına yalan söylediği için kendini suçluyordu. Ama kafası karmakarışıktı.

Bayan Kurt, masasında oturup bir süre düşündükten sonra, öğrenci dosyalarının bulunduğu büyük dolaba gitti ve Jordan'ın dosyasını çıkardı.

Dosya kapağının iç tarafında Jordan'ın son sınıfa başladığı zaman okul kıyafetiyle çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Ona bakınca, polisin bazı kişileri önden, arkadan, sağdan ve soldan çektiği fotoğrafları hatırladı.

Bayan Kurt dosyayı açtı ve genç kızın diğer resimlerini bir yana bırakıp, onun hakkındaki bilgilere göz gezdirdi. Okulda uzun yıllardır sekreterlik yaptığı için, her bilginin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu ve bu kız hakkında yazılanlar da tipik bilgilerdi. Her öğrenci kendi sorunlarının özel ve önemli olduğunu düşünürdü ama aslında hepsi birbirine benzerdi. Gerektiğinde bu dosyada Jordan'ın cinsel deneyimleri, esrarlı sigara içtiği ve kuralları çiğneyip okuldan atıldığı bile yazılabilirdi.

Ancak kızın dosyasında, onunla kocası arasında bir ilişki olduğunu ima edecek hiçbir bilgi notu yoktu.

Kocası neden bir hedef ya da romanındaki bir karakter için onu model olarak seçmiş olabilirdi ki?

Bayan Kurt bu sorulara kafasında cevap bulamıyor ve ne yapacağını bilemiyordu. Korkunç bir baskı altındaydı ve çok gergindi.

Jordan'ın dosyasındaki kağıtları dikkatle okurken birden

sinirlendi, dişlerini gıcırdattı. İçinde bir şeyler yanıyordu sanki, oturduğu yerde terlemeye başladı.

Lanet olası kız, ne özelliğin var ki, fotoğrafın kocamın duvarında duruyor? diye homurdandı.

Bu soruyu haykırarak sormamak için kendini zor tuttu.

Aynı zamanda Jordan'dan nefret etmeye başladığını hissetti. Bu, gerçek bir kıskançlık ve büyük bir nefret duygusuydu. Ondan neden nefret ettiğini ve bu konuda ne yapacağını söyleyecek durumda da değildi. Bir süre sonra Jordan'ın dosyasını kapadı ve masasının üstüne attı.

Sonra doktoru ve tanımadığı diğer kadını hatırladı. Kocası onları neden seçmişti ki?

Elini cebine attı ve kocasının kitaplarının isimleri ve tarihleriyle, onun deri kaplı albümünde gördüğü ve ilgisini anlayamadığı cinayet haberlerini yazdığı kağıdı çıkardı.

Kağıda bir süre baktı ve bir araştırma yapması gerektiğini düşündü. Bayan Kurt bunu yapmak için ne kadar zamanı olduğunu bilmiyordu, ama acele etmesi gerektiğinin farkındaydı.

Kurt o sabah çalışma odasında oturmuş konferansta tuttuğu notları temize çekerken çok neşeli ve mutluydu. Aynı zamanda, istediği telefonları açabildiği için de seviniyordu.

Kendi kendine hafifçe güldü ve *Bazen çıkarabildiğin en büyük ses ya da gürültü aslında sessizliktir,* diye yazdı.

Üç Kızıl'ı ararken kullandığı cep telefonunu küçük bir dükkandan nakit vererek satın almış ve içerde güvenlik kamerası olmamasına da dikkat etmişti. Tenha bir yolun kenarına çekip onları aradıktan sonra telefonun hafıza çipini çıkarıp almış ve telefonu da topuğuyla kırıp parçalayarak

ezmişti. Telefonun küçük, kırık parçalarının bir kısmını yol kenarında, bir dinlenme parkındaki çöp kutusuna, bir kısmını da konferans yerine yakın bir dereye atmıştı. Bir cinayet sisteminde Kurt'un en çok hoşuna giden şeylerden biri, hazırlanma aşamasında her küçük ayrıntıyı dikkatle planlamaktı.

Parmakları bilgisayar klavyesi tuşlarının üzerinde hızla dolaşırken, *Esas olan, doğru korku düzeyini yaratmaktır,* diye yazdı. *Birkaç saniyelik panik halinde olsun, ya da yavaşça ortaya çıkan, kontrol edilmesi zor bir endişe, korku duygusu olsun, kurbandaki korku hissi onun hatalar yapmasına neden olur ve bu da sendeki heyecan duygusunu artırır. Kurbanlar saklanmak ya da kaçmak isterken sendeler, düşer ve kendilerini belli ederler. Bu her zaman böyledir. Gençlerin sevdiği şu aksiyon filmleri gibi... Kurbanlar ne tarafa kaçarlarsa kaçsınlar, Jason, Freddy Krueger ya da Teksaslı onları yüzlerinde maske ve silahla beklerler. Kurbanlar, korkulu davranışlarının onları daha zayıf duruma düşürdüğünü bilmezler. Kaçmak için çılgın gibi kapıyı açarken, bu işi çok daha iyi bilen ve onların korkularından yararlanacak bir adamla karşılaşacaklarını düşünmezler. Bazı fikirler onlara delilik gibi gelir, ama aslında öyle değildir Kırmızı Başlıklı Kız'ı hatırlıyorsun, değil mi? Kurt o bölgeyi çok iyi tanır, fakat küçük kız bunu düşünemez. O filmler de bundan farklı değildir. Akıllı katil işte o plansız korkunun yarattığı bu boşluklardan yararlanır. Bu boşlukların süresi kısa olsa da, birini öldürme deneyiminin en zevkli, en heyecanlı dakikaları onlardadır.*

Her saniye çok değerlidir.

En iyi katil, geniş zamanı olan katildir.

Koca Kötü Kurt bunları yazdıktan sonra bir süre, par-

maklarını klavyenin tuşlarından çekmeden durdu. Ekrandaki cümlelerin nasıl daha da güzelleştiğinin ve yazıcıdan çıkan kağıtların kutuya düşüşünün farkındaydı, bundan büyük zevk duyuyordu.

Silahlar, diye yazdı. *Her bir silahı seçme zamanı.*

Aslında her üç Kızıl'ın ölümleri de birbirinden farklı olacaktı.

Bunlar birbirleriyle hiç bağlantısı, ilgisi olmayan, rasgele cinayetler olmalıydı.

Polislerle konuşmalarından, dün akşamki konferanstan, savunma avukatlarından, savcılardan ve konuyla ilgili okuduğu kitaplardan öğrendiği kadarıyla, üç kızıl saçlının aynı günde ölmeleri, acı verici bir tesadüf olarak kabul edilecekti. Üç ayrı cinayet üç ayrı soruşturma timine verilecek, üçü de soruşturmasını farklı bölgelerde yapacaklardı. Ayrı bölge yetkilileri tesadüfen birbirleriyle konuşsalar bile, üç cinayet arasında bir bağlantı olabileceğini asla düşünmeyeceklerdi.

Üç soruşturma dedektifi de kendi bölgesindeki olayla ilgilenecek, katili orada arayacak, başka bir şey düşünmeyecekti. Üç cinayetin aynı katil tarafından işlenmiş olabileceği hiç kimsenin aklına gelmeyecekti. Böylece, içinde sadece usta bir kriminoloji uzmanının bilebileceği ayrıntılı bilgiler ve gerçekler olan romanı kitapçı vitrinlerine çıktığında, kamuoyunda şaşkınlık yaratacaktı. Bundan kesinlikle emindi.

Polisin, cinayetlerin soruşturmaları konusunda bir sonuç alamaması ve başarısız olması da, kitabının en çok satanlar listesine girmesine yardımcı olacaktı. Bu konuda kendisine çok güveniyordu. Üç Kızıl'ın aynı günde öldürülmeleri

onun öldürme zevkini tatmin etmekle kalmayacak, aynı zamanda onu çok zengin yapacaktı.

Hiç şüphesiz yayıncı onun parasını bir yabancı bankadaki gizli hesabına yatırma konusunda itiraz etmeyecekti.

Bıçaklar. Tabancalar. Usturalar. Ve kendi koca elleri.

Önünde çeşitli silah ve yöntemler vardı. Bütün mesele, doğru Kızıl Saçlıya doğru silah ve yöntemi kullanmaktı. Ona göre, bu da bir polisiye ya da korku romanı yazarı için olağandışı bir durum değildi. Bu tür yazarlar roman kahramanları ve olaylarla ilgili olarak bunu hep uygulardı.

Kurt kendisini çok heyecanlandıran tasarım çalışmasına başlamadan önce arkasına yaslandı ve büyük bir keyifle güldü. Planında hiçbir açık nokta bırakmadığına inanıyordu.

24

Ne tuhaftır ki sessiz telefonu aldıktan sonra hiç korkmayan ve sakin davranan kişi, Kızıl İki oldu. Bu davranışı Sarah'ı da şaşırtmıştı. Kurt'la ilgili olarak her zaman paniğe kapılan ve silaha sarılan kadın, hattın diğer ucundan gelen tehdit edici sessizliğe rağmen çok farklı davranmış, sakin kalmayı başarmıştı. Soğukkanlıydı; korkudan buz gibi donup kalmadı. Telefonu kapar kapamaz ne yapması gerektiğini biliyordu. Derin bir nefes aldı ve rahatladığını hissetti.

Fakat Kızıl Bir, yani Karen, sessiz telefondan sonra kendini tutamadı ve ağlamaya başladı.

Hattın diğer ucundaki derin sessizlik sinirlerini harap etmişti. Hayatı boyunca başka insanların karmaşık sorunlarına cevap vermeye çalışmıştı, ama o anda olanlara hiçbir yanıt bulamıyordu. Bağırıp küfürler mi etmeliydi? Haykırıp meydan mı okumalıydı? Bağırarak güçlü olduğunu mu söylemeliydi? Ne yapacağını bilemedi ve hattın diğer ucunda telefon kapanınca, o da kapadı ve kendini tutamayıp ağlamaya başladı.

Bir süre hıçkırarak, yanağına süzülen gözyaşlarını silerek ağladı ve sakinleşmeye çalıştı. Kollarını kavuşturdu; bir süre ne yapacağını bilemeden, öne arkaya sallanarak ve heyecanını, korkusunu yenmeye çalışarak sessizce oturdu. Göğsünde sanki bir ağrı varmış gibi hissediyordu, birkaç kez derin nefes alıp verdi. Oldukça uzun bir süre sonra sakinleşti, kaybolan bebeği için ağlayan bir çocuk gibi, kendini zorlayıp sustu, ağlamayı bıraktı. Rahat ve normal nefes alıp vermeye başladı, ama o andan sonra ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bir süre sonra, diğer iki Kızıl ile konuşarak rahatlayacağını düşündü, çünkü ondan farklı olmalarına rağmen, bu dünyada onun neler hissettiğini sadece o iki Kızıl dostu anlayabilirdi. Ancak onun bu halini Kurt'un anlayacağından da emindi.

Jordan çok öfkeliydi. Genç kız, sessiz telefondan sonra uykusuz bir gece geçirdi. Kurt'un YouTube videosunu tekrar izleyerek kendisine mücadele için bir ipucu aradı. Sabahın üçünde gözleri kapanmaya başladı ve kendini yatağa bırakarak, karanlıktan korkan küçük bir çocuk gibi battaniyeyi başına çekti. Ama bir süre sonra terlemeye başladı, dişlerini gıcırdattı. Sonunda üstünü açtı, sırtüstü yattı ve bir süre tavana baktı. Ardından da uykuya daldı. Çalar saatinin sesine uyandığı zaman, sanki çok kirliymiş gibi hissederek duşa girdi fakat sabunlanıp yıkandığı halde bu histen kurtulamadı. Derse giderken, bir gece önce sessiz telefonun geldiği anda durduğu noktadan geçerken sendeledi ve düşmemek için kenara tutundu. Aklında olan korkuya takılır gibi olduğunu hissetti ve önündeki hayali bir engeli tekmelemek ister gibi bacağını salladı.

O sabah ilk dersi İspanyolcaydı. Öğretmen Bayan Garcia Barcelona'da büyümüştü ve Amerikalı öğrencilere ders verirken çok rahattı. İri yarı, siyah saçlı, gülmeyi seven ve memleketiyle ilgili olmayan konularda bile rahatça konuşabilen bir kadındı. Öğrencilerin pek iyi anlamayacağını bildiği halde, onlara *Pan'ın Labirenti* ya da *Gözlerindeki Sır* gibi filmler gösterir, Cervantes'den Gabriel Garcia Marquez'e kadar farklı yazarlar okumalarını tavsiye ederdi. Sınıfta öğrencilerden biri sanattan söz ederse, kadın hemen ünlü Goya ve Hieronymous tablolarıyla Madrid'in Prado'sunu anlatmaya başlardı. Jordan'm dersleri pek iyi değildi ama yine de Bayan Garcia'yı severdi, çünkü kadın ona ne annesi, ne de bir idareci gibi davranıyordu ve sorunlarına çözüm bulacak durumda da değildi.

Jordan o sabah da arkada ve pencere yanında, her zamanki sırasına oturdu; böylece canı sıkıldığı zaman dışarıya bakıp, yakındaki ağacın dallarına konan kuşları seyredebilecekti. Kafası sürekli olarak o sessiz telefonla meşguldü. Telefonda birkaç kelime, garip sesler, soluma, ıslık ya da benzeri ses ya da cızırtılar bile duysaydı, bunları yorumlamaya ve kafasında bir resim oluşturmaya çalışabilirdi. Ama hattın diğer ucundaki derin sessizliğin hiçbir anlamı yoktu.

Kız yumruklarını sıkarak göğsüne bastırdı ve kendisiyle kavga ediyormuş gibi, kendi kendine bir şeyler homurdandı.

"Jordan?"

Yumruklarını çok sıkmıştı ve eklemleri bembeyazdı. O anda içinden bir şeylere ya da birine vurmak geldi.

"Senorita Jordan?" (Bayan Jordan?)

Jordan başını kaldırdı ve öfkeli gözlerle karşıya baktı.

"Senorita Jordan, que pasa?" (Bayan Senorita, ne oldu?)

Jordan diğer öğrencilerin kıkırdayarak güldüklerini duyunca kendini toparladı. Sakin olmaya çalışarak etrafa bakındı. Ancak Bayan Garcia'nın kara tahta önünde kendisine baktığını görünce ne olduğunu anladı. Kendisine bir soru sorulmuş ve o da cevap vermemişti.

"Özür dilerim..." diye kekeledi.

"*En Espanol, por favor Jordan.*" *(İspanyolca lütfen, Jordan.)*

"Şey, bilmiyorum..."

"*No estabas escuachando?*" *(Dinlemiyor muydun?)*

Jordan, "Şey... evet, dinliyordum, sadece..." dedi ve sustu.

"Te pasa algo?" (Bir şey mi oldu?)

Jordan, "Hayır, Bayan Garcia, sorun yok," dedi ama öğretmen ve diğer öğrenciler bunun yalan olduğunu hiç kuşkusuz biliyorlardı.

Bayan Garcia, *"Bueno. En Espanol, por favor, Jordan,"* diye tekrarladı. "*Cual es el problema?*" *(Tamam İspanyolca lütfen, Jordan. Sorun nedir?)*

Jordan, "Sorun yok, ben sadece..." derken yine sustu, kendisiyle çelişkiye düşebileceğini anlamıştı. Öğretmenin sorularına İspanyolca cevap vermesi gerektiğini biliyor, ama kelimeleri hatırlamakta zorluk çekiyordu. Aslında kitaplardan, filmlerden ve konuşmalardan bazı İspanyolca kelimeleri, cümleleri hatırlıyor, ama öğretmenine nasıl cevap verebileceğini bilemiyordu.

Bayan Garcia tereddüt ederek ona baktı; o sırada sınıftaki diğer kızlar da aralarında fısıldaşıyorlardı. Jordan onların neler konuştuğunu bilmiyordu ama kendisi hakkında konuştuklarından emindi.

Jordan daha fazla dayanamadı. Birden sinirlenerek ayağa kalktı ve sınıf arkadaşlarına baktı. Kızlar sanki alay eder

gibi, ona sırıtarak bakıyorlardı. Jordan dişlerini gıcırdattı ve en yakınındaki kızın yüzüne doğru, "*Pinache puta idiota!*" diye homurdandı.

Bunu söylediği kız birden şaşırdı, kıpkırmızı kesildi ve oturduğu yerde büzülüp kaldı. Jordan kendini tutamamış, sınıf arkadaşına, *lanet salak kaltak,* diye İspanyolca küfretmişti.

Bayan Garcia, "Jordan!" diye bağırdı.

Fakat Jordan onu dinlemedi bile, günlerden beri içinde birikmiş olan öfkeyi onların yüzüne haykırmak istiyordu ve bu sefer başka bir kıza bakarak, "*Besa mi culo, puta!*" *(Kıçımı öp kaltak)* diye bağırdı.

Sınıftaki erkek öğrencilerden biri, Jordan'ın hakaret ve küfrettiği kızlara yardımcı olmak ister gibi, oturduğu yerde hafifçe doğruldu, ama Jordan ona da İspanyolca küfretti ve çocuk şoke olmuş bir şekilde yerine oturdu.

İşaret parmağını delikanlının göğsüne doğru uzattı ve "*Chinga tu madre!*" diye homurdandı. *(G.t herif!)*

Bayan Garcia öfkeli bir sesle, "Bu kadar yeter, Jordan!" diye bağırdı. Kadının bu kadar sinirlendiğini nadiren görüyorlardı.

Jordan sınıftaki tüm öğrencilerin kendisine baktıklarının farkındaydı. Başını arkaya atarak gözlerini kıstı, öfkeli bir ifadeyle, herkese meydan okur gibi, sınıfa baktı ve yeniden küfretmeye hazırlandı. Ders yılı başında okudukları bir kitapta gördüğü bir hakaret cümlesini hatırladı: *El burro sabe mas que tu.* Bu cümle, 'Bir eşek bile senden iyi bilir" anlamına geliyordu. Jordan bağırarak bunu söylemek istedi, fakat birden sustu.

Bayan Garcia öfkeli bir ifadeyle, ama yavaş konuşarak,

"Sınıfta kalabilir ya da çıkabilirsin Jordan, seçim senin," diye konuştu. "Ama böyle küfürlü konuşmaktan hemen vazgeçeceksin."

Öğretmenin bu konuşması üzerine herkes sustu; fısıltılar, gizlice kıkırdamalar ve alçak sesle söylenen küfürler anında kesildi.

Jordan eğildi ve çantasını toplamaya başladı. O anda tüm sınıf arkadaşlarına parmak gösterip küfrettikten sonra, kimsenin olmadığı ıssız bir köşeye gidip, katilinin gelmesini ve her şeye son vermesini beklemek istediğini düşündü. Fakat kapıya doğru yürürken, yarı yolda birden durdu. Başını kaldırıp Bayan Garcia'ya baktı. Kadının yüzündeki kızarıklık azalmış, öfkesi kaybolmuştu ve şimdi gözlerinde üzgün bir ifade vardı.

Jordan, derin bir nefes aldı ve "Hayır," dedi. Sonra, dönüp yerine otururken, *"Bu benim en sevdiğim ders,"* diye ekledi.

Sınıfta yine derin bir sessizlik oldu. Bayan Garcia uzun bir süre düşündü, hafifçe boğazını temizledi, üzgün bir ifadeyle tekrar Jordan'a baktı ve *"Bueno," (Güzel)* diye mırıldandıktan sonra dersine devam etti.

Jordan yerine oturdu, başını çevirdi ve pencereden dışarıya bakmaya başladı. Sınıf arkadaşlarıyla göz göze gelmek istemiyordu. Ve dalgın gözlerle dışarıya bakarken düşünmeye başladı:

Koca – karşılığı *grande.*

Kötü – karşılığı *malo.*

Kurt – karşılığı *lobo.*

Sonra kafasında bu sözcükleri bir araya topladı ve *Granede malo lobo* cümlesini kurdu. İspanyolca cümleler adeta şarkı melodisi gibiydi. Jordan içini çekti ve gerildi-

ğini hissetti. Sınıf arkadaşlarına bakmaktan kaçınıyordu. O anda kendisini sanki bir radyoaktif atık gibi gördüğünü düşündü. Parlıyordu, tehlikeliydi ve kimse ona dokunmak istemiyordu.

Ders sona erdiği zaman Jordan yerinden kalkmadı, diğer öğrencilerin çıkmalarını, sınıfın boşalmasını bekledi. Bayan Garcia masasının arkasında sandalyesine oturmuştu. Bir süre sonra Jordan'a baktı ve ona yanına gelmesini işaret etti.

Jordan ona yaklaştı ve "Çok özür dilerim, Bayan Garcia," dedi.

Kadın dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Zor günler geçirdiğini biliyorum, Jordan. Sana herhangi bir şekilde yardım edebilir miyim?"

Jordan, *silahın var mı? Ateş edebilir misin?* diye düşündü. Sonra, "Hayır ama teşekkür ederim, efendim," diyerek başını iki yana salladı.

Öğretmen hayal kırıklığına uğramış gibi, yüzünü hafifçe buruşturdu, sonra gülümsedi ve "Herhangi bir şekilde yardımıma ihtiyacın olursa bana haber ver," dedi. "Bu, bir sohbet bile olabilir. İstediği gün, istediğin zamanda, her türlü nedenle destek isteyebilirsin benden, tamam mı?"

Jordan, "Tamam, Bayan Garcia, teşekkür ederim," dedi. Ama aynı anda, içinden, *sen bir katil misin, yoksa İspanyolca öğretmeni mi? Beni öldürmek isteyen bir adamı öldürebilir misin peki?* diye söylendi.

Sonra öğretmenden izin istedi, çantasını sırtladı ve sınıftan çıktı. Birkaç adım atmıştı ki, Karen'ın verdiği ve cebinde duran telefonun çaldığını duydu. Hemen yakındaki

kızlar tuvaletine girdi, boş bir kabine geçti ve telefonun ekranına bakıp kimin aradığını görmek istedi.

Arayan Kızıl İki'ydi.

Bu gece buluşup konuşalım. Önemli.

Jordan ona cevap mesajı yazmak üzereyken, Kızıl Bir'in mesajı geldi.

Pizzacıda 7'de.

Jordan her ikisine de *tamam* yazdı.

O anda, *saat 7'de hâlâ yaşıyor olursam gelirim,* diyerek espri yapmayı düşündü, ama sonra vazgeçti.

Biraz sonra İngilizce dersi başlayacaktı ve konuları Hemingway'in *Aydınlık ve Temiz Bir Yer* adlı eseriydi. Kitabı dikkatle iki kez okumuştu, fakat öğretmen ona kitaptan sorular sorarsa, okumadığını söyleyecekti.

Romanda en beğendiği hikaye, İspanyol garsonla ilgili olandı. Yaşlı garson, hayatta yalnız olan ihtiyar müşterisi için barı açık tutmak isterken, genç garson bir an önce evine, karısına gitmek istiyordu.

Nada y pues nada y pues nada.

Jordan garsonun ne demek istediğini çok iyi biliyordu, cümlenin tercüme edilmesine gerek yoktu.

25

Kızıl Bir, "Bu kadar kısa süre içinde bulabildiğim en iyi fikir bu," diye konuştu. "Bana güvenli bir yer gibi geldi."

Aslında onlar için güvenli bir yer kavramı yabancı gibiydi. Sadece aynı tehditle karşı karşıya oldukları için, bir araya geldiklerinde bu tehdit üçe bölünüyor ve azalır gibi oluyordu.

Üç Kızıl, küçük şehrin kalabalık semtlerinden uzakta, Goddess Kitapçı Dükkanı'na yakın karanlık ve dar bir yan sokakta, loş bir sokak lambasının altında buluştular. Dükkana çoğunlukla çeşitli yaşlarda ve bazıları yanlarında küçük çocukları olan kadınlar girip çıkıyordu. Kitapçıda her türde romanlar, sihirbazlık, falcılık konusunda dergiler, yıldız falına bakma konusunda kitaplar bulunuyordu.

O gece kitapçıya şehir dışından bir yazar gelip son eseri konusunda konuşma yapacaktı ve dükkanın pek de büyük olmayan salonunda, küçük podyuma yakın yerlere dinleyiciler için portatif sandalyeler dizilmişti. Bir duvarda kadın yazarın büyük bir posteri asılıydı – kadın, Karen ve Sarah arasında bir yaştaydı, düz, uzun ve siyah saçları vardı ve

yüzünün bir kısmı tam olarak görünmüyordu. Üzerinde siyah bir kıyafet – çizmeler, pantolon, ipek gömlek, yünlü kumaştan kalın bir pelerin – ve boynunda da parlak taşlarla süslü kalın, mistik bir kolye vardı. Kapının yanındaki uzun masaya bu yazarın romanından çok sayıda konmuştu. Romanın adı *Kadın Katilin Dönüşü* idi ve kapağında, kılıcını çekmiş, boynuzlu miğfer giymiş Viking askerleriyle savaşan bir savaşçı kadın resmi vardı.

Karen arkadaşlarıyla beraber dükkana girdi ve hem konuşmacıyı, hem de dükkana girecek olan insanları görebilecekleri bir yere, podyumun yan tarafına oturdular. Hiç de rahat olmayan sandalyelere oturduktan sonra, bir süre hiç konuşmadan salondaki dinleyicileri incelediler.

Dinleyiciler arasında sadece dört erkek vardı. Ancak adamların hiçbiri rahat değilmiş gibi görünüyordu. Üç Kızıl, adamların arasında Kurt olabilir kuşkusuyla, onlara belli etmemeye çalışarak, büyük bir dikkatle onları incelemeye devam ettiler.

Adamlardan biri ufak tefek, zayıf, tilki suratlıydı ama oraya kendisinden iki kat daha iri bir kadın ve yerinde oturmak istemeyen, çok hareketli ve altı yaşlarında küçük bir kızla beraber gelmişti. Biri iriyarı, sakallı bir adamdı ve romanın kapağındaki Vikinglere benziyordu. Adamın üzerinde kırmızı kareli bir yün ceket vardı. Onun yanında da pembeye boyanmış saçlı, birçok yerinde piercing olan bir genç kadın vardı. O da resimdeki yazar gibi garip bir tarzda giyinmişti ve adamın kucağına serinin diğer kitaplarını koymakla meşguldü. Bunlar herhalde imzalanacak olan kitaplardı. Diğer iki adam daha akademik tiplere benziyorlardı. Kalın çerçeveli gözlükler takmış, fitilli kadife pantolonlar,

tüvit ceketler giymişlerdi ve ikisi de oraya gelmekten pek memnun değilmiş ve rahatsız olmuş gibi görünüyorlardı. İkisi de kollarını kavuşturmuşlar, yanlarında oturan kadınları dinler gibi görünüyorlardı ama canlarının sıkıldığı yüzlerindeki ifadeden belliydi.

Kitapçıdaki erkeklerin hiçbirinde katil olabileceğini gösteren bir belirti yoktu tabii.

Üç Kızıl her şeye hazırdı, çok dikkatliydiler, tetikteydiler, fakat ne aradıklarını da bilmiyorlardı. Karen oturduğu yerde, *öldürücü bir hastalığa tanı koyabilirim, bunu kan testinde ya da röntgende kolayca görebilirim, ama bir katili nasıl tanıyabilirim ki?* diye düşündü.

Jordan dinleyiciler arasında bulunan dört erkeğe dikkatle bakıp incelerken, kendinden daha emin görünüyordu. Onlara bakmaya devam ederken, *eğer buradaysan seni bulacağım, Bay Kurt,* diye düşündü. Ancak kendine bunu nasıl yapacağını soramayacak kadar genç ve deneyimsizdi. Bir süre hiç çekinmeden adamlara bakmaya başladı, ama onlar gözlerini konuşmacıya dikmişlerdi.

Sarah da gözlerini erkeklerden ayırmıyor, her birine uzun süre bakıp inceliyor, sonra bir diğerine geçiyordu. Ancak elinde kanlı bir bıçakla ve boynunda bir işaretle orada dursa bile Kurt'u tanıyamayacağını biliyordu. Bir süre sonra kendi kendine gülümsedi ve başını iki yana salladı. Artık hiçbir şey umurunda değildi.

Kitapçı podyuma çıkıp konuşmacı yazarı takdim ederken bile üç Kızıl dinleyicileri gözleriyle taramaya devam ettiler ve ancak kalabalığın alkışlarını duyunca gözlerini yazara çevirdiler.

Kadın yazar, "Benim romanlarım hep kadınlara verilen yetkilerle, güçlerle ilgilidir," diye konuşmaya başladı.

Ama üç Kızıl, yazarın konuşmasıyla hiç ilgilenmediler. Onun sözlerini hiç dinlemediler.

Konuşma yaklaşık bir saat sürdü ve sonra dinleyicilerin soruları başladı. Savaşçı kadınların zayıf yanlarından, kitaplarda "kadın temaları" hakkındaki şikayetlere kadar yazara çok çeşitli konularda sorular soruldu. Genelde esprisiz, neşeli yanları pek olmayan bir toplantı oldu bu.

Karen çabuk sıkıldı ve konferansın bir an önce bitmesini sabırsızlıkla bekledi. Çelik sandalyesi üstünde otururken huzursuzdu, sürekli olarak kıpırdanıp durdu. Sarah'a, "Bu akşam neden toplandık? Bu kadar acil olan ne vardı?" diye sormak istiyordu, ama buna bir türlü fırsat bulamamıştı.

Belki de hepsine birden gelen o sessiz telefon nedeniyle toplanmış olacaklardı. Karen sinirlenmişti. Korkuyordu, endişeliydi ve belirsizlik yüzünden yorgundu. Acı çekiyordu, bu işkence artık bitmeliydi. Böyle korku içinde yaşama işkencesinin sona ermesi için, Kurt'un onları öldürmesi gerektiğini kabul edemezdi.

Bir süre sonra yazar konuşmasını ve soru cevap faslını bitirdi ve alkışlandı. Yavaşça masaya oturdu ve büyük bir kalemle kitaplarını imzalamaya başladı. Salonun kenarındaki büyük bir masanın üzerinde ikram olarak kurabiye, kek dilimleri, patates kızartması ve küçük plastik bardaklar içinde ucuz beyaz ve kırmızı şarap vardı.

Sarah sandalyesinden kalkıp ikram masasından bayat bir kek aldı ve sonra arkadaşlarına, yazardan ve kitap satışının yapıldığı masadan uzak bir köşeyi gösterdi. Üç Kızıl kalabalık salonda kimsenin olmadığı bir köşeye gittiler.

Hamilelik, çocuk düşürme konularından, oy verme hakkında yazılmış olanlara kadar, çeşitli kitapların bulunduğu

bir rafın önünde durdular. Kitaplara bakıyorlardı ama alçak sesle konuşmaya başladılar.

Sarah alaycı, ancak biraz da sinirli bir ifadeyle güldü ve "O lanet Kurt bütün bu karmaşa arasına girseydi..." dedi ama devam edemedi, sustu ve arkadaşlarının yüzlerine baktı. Jordan da kendini zorladı ve hafifçe gülümsedi.

Sarah onlara bakarak başını belli belirsiz salladı ve "Sizce dün akşamki sessiz telefon olayının sorumlusu kimdi?" diye sordu.

Bir süre konuşmadılar.

Sarah bu kez onlara, "O adam bize gittikçe daha çok mu yaklaşıyor, ne dersiniz?" diye sordu.

Ancak zaten bu soruya cevap vermeleri gerekmiyordu.

"Adam bunları yapmaktan hoşlanıyor galiba, devam etsin, yapsın bakalım," diye homurdandı Jordan.

Sarah, "Sanmıyorum," diye cevap verdi. "Yani, yaptığı işi mutlaka seviyordur tabii. Ama öyle sanıyorum ki, daha büyük bir şeyi daha çok seviyor." O daha büyük şeyin ne anlama geldiğini hepsi doğal olarak biliyordu.

Üçü de, sanki raflardaki kitapların isimleri ya da kapak resimleri onlara bir cevap verebilecekmiş gibi, gözlerini kitaplara diktiler.

Sarah, "Bu konuyu düşündükçe kendimi sanki bir sınıftaymışım gibi hissetmeye başlıyorum," diye devam etti. "Hepimiz cinayetler konusunda bir şeyler öğreniyoruz, değil mi? Biliyorsunuz, ben uzun zaman öğretmenlik yaptım. Bildiğim bir şey var, sınıfta dersi bozan bir şey olduğu zaman, yaptığın bütün plan berbat olur. O gün öğreteceğin konuyu unutur, ne konuşacağını bilemezsin."

Sarah konuşurken heyecanlıydı, ama bir şeyler hatırla-

mış gibi sustu. Jordan onun o anda öğrencileri karşısındaki bazı davranışlarını hatırlamış olabileceğini düşündü.

"Küçük bir kesinti insanı fazla etkilemez, bunu kolayca ve kısa zamanda halledebilirsin. Yaramazlık yapan, dersi bozan öğrenciyi müdüre gönderir, diğerlerine biraz sert çıkar, sınıfta düzeni yeniden sağlar, derse devam edebilirsin."

Jordan onun neden söz ettiğini çok iyi anlıyordu. Çünkü Sarah'ın anlattığı sınıf yaramazlıklarından birini o sabah kendisi de yapmıştı.

Saralı, "Ama bazen kolayca halledemeyeceğin sorunlar çıkar," diye devam etti. "O zaman her şey patlar, bozulur, berbat olur."

Karen meraklı bir ifadeyle ona baktı ve "Ee, o zaman ne olur peki?" diye sordu.

"Ne olacak, bütün planlaman mahvolur, cehenneme gider tabii."

Jordan daha fazla dayanamadı ve "Sen ne söylemeye çalışıyorsun bakalım?" diyerek sözünü kesti.

"Demek istiyorum ki, bizler şimdi bir sınıftayız. Onun bize hazırladığı planı bozmamız gerekiyor. Sistemini kıralım, bizi ayarlamaya çalıştığı İngiliz anahtarını bulalım ve bizim için hazırladığı o cehennemin dibine fırlatalım."

Karen ona bakarak başını salladı ve "Tamam, söylemesi kolay tabii, ama nasıl yapacağız bunu?" diye mırıldandı.

Sarah, "Hayır, zor değil," diyerek onu bileğinden yakaladı, kendine biraz daha yaklaştırdı ve sonra, "Onun işini nasıl bozacağımızı biliyorum," diye devam etti. "Koca Kötü Kurt'un bizim için hazırladığı korkunç planı paramparça edebiliriz."

Jordan merakla onun yüzüne baktı ve "Pekala, bunu nasıl

başaracağız?" diye sordu. Kafası karışmış, ama bir yandan da umutlanmıştı. Ne yapacağını bilmeden beklemek yerine, bir şeyler yapabilmeyi düşünmek elbette çok daha iyi, çok daha moral vericiydi.

Sarah'ın gözleri birden parlamaya başladı ve onlara sırıtarak baktı. Sonra birden uzandı, Jordan'ın yanağını okşadı ve genç kız yeni tanıdığı kadının bu samimi, sevecen davranışına çok şaşırdı. Sarah ona aldırmadan, "Birimiz ölmek zorunda," diye ekledi.

Karen ve Jordan şoke olmuş gibi, dehşet dolu gözlerle ona baktılar. Karen içini çekti ve bir adım geriledi. Fakat Sarah onu kolundan yakalayıp kendine doğru çekti ve başını iki yana salladı.

"Hayır, hayır, ölmesi gereken kişi benim," dedi.

26

Bayan Koca Kötü Kurt, bir masada oturup internette dolaşarak, belirli suçlar ve cinayetler konusunda bilgi edinmenin pek de kolay olmadığını çok geçmeden anladı. Özellikle de sevdiği adamın sırlarını bilgisayardan öğrenemeyecekti.

Kadın bir idare sekreteriydi, düzenli, programlı çalışmaya alışıktı ve araştırmasını iyi yapabilmek için kendine bir plan hazırladı. Dört kitap. Dört cinayet. Sonra evliliği. Sayfanın başına kitapların, yayın ve cinayet tarihlerini yazdı. Kitaplardan, olay yeri ve karakterlerle ilgili alt kategoriler yaptı ve bunları gerçek kurbanlar ve olay yerleriyle kıyasladı. Kocasının romanlarında okuduğu cinayet silahlarını gerçek cinayetlerde kullanılan silahlarla karşılaştırdı. İnternetten cinayetlerle ilgili gazete haberlerini çıkardı ve hepsini merak çekici edebi eleştiriler gibi, büyük bir dikkatle inceledi. Romanlarda anlatılan cinayetlerle gazete haberlerindeki gerçek cinayetler arasında bir benzerlik olup olmadığını anlamaya çalıştı ve tüm bu bilgileri yazıcıdan geçirip kağıda döktü ve sakladı.

Oldukça zor bir çalışmaydı bu.

Bayan Kurt, ofisinde kimse olmadığını bildiği halde,

arada sırada omzunun üzerinden arkasına bakarak, yaptığını gören olup olmadığını kontrol etti ve bazen sıkıntı içinde, kurşun kalemin silgili ucunu ve naneli çiklet çiğnedi. Müdür o sırada New York'a, akademik bir konferansa gittiğinden dolayı Bayan Kurt rahattı. Müdürün kendisine bıraktığı birkaç işi de tamamladıktan sonra, bütün vaktini araştırmasına ayırdı.

Öğleye doğru bir öğrenci Bayan Kurt'un ofisine girdi ve yaz tatilinde yabancı bir ülkede bir yabancı dil programı aradığını söyledi, ondan bilgi istedi. Kadın, üst çekmecesinde bu konuyla ilgili broşürler olduğunu bildiği halde, delikanlıya yabancı dil programları konusunda bilgisi olmadığını söyledi ve onu başından savdı.

Öğle tatili yaklaşırken, Bayan Kurt'un ofisine bu kez iki son sınıf öğrencisi geldi ve müdürden, bir üniversite araştırması için gece izni almak istediklerini söylediler. Ama o, kız öğrencilerin gece iznini üniversite araştırması için istemediklerini ve bir yıl önce mezun olmuş erkek arkadaşlarıyla buluşacaklarını biliyordu. Kızların yüzüne gülerek baktı ve "Bu yalanı ilk olarak siz mi söylüyorsunuz yani?" diye sordu. "Ebeveyniniz bu maceranızı biliyor mu acaba?" Kızlar izin istemekten vazgeçtiler ve çıkıp gittiler.

Bayan Kurt öğle tatilinde bir şey yemedi. Aslında karnı açtı, ama o gün aklında o kadar çok soru vardı ve o kadar meraklıydı ki, yemek aklına bile gelmedi.

Akşama doğru, araştırmasından kendini tatmin edebilecek bir sonuç alamayacağını anladı. Bazı gerçek cinayetler kocasının romanlarında yazdığı kurgu cinayetlere benziyordu, ancak bazıları da çok farklıydı. Bir romandaki bıçaklı katil, bir cinayet haberindeki gerçek katili taklit etmişti san-

ki. Romanda, bir yan sokakta bulunan genç fahişe cesedi, bir gazete haberindeki çıkmaz sokakta bulunan fahişe cesedine çok benziyordu.

Bayan Kurt bir ara, sanki ince bir buz tabakası üzerinde yürür gibi olduğunu hissetti. Bulup karşılaştırdıkları aynı da olabilirdi, farklı da, kafası karışmıştı. Kendi kendine, bulgularının kesin olması, sağlam delillere dayanması gerektiğini söyledi. Analiz yapmak, çözümsel olmak zorundaydı.

İncelediği iki cinayette katil zanlısı suçlu bulunmuş, ağır hapis cezası almıştı. Başka iki cinayet vakasında polis olayları "soğuk vaka" kategorisine sokmuştu ve kadının televizyonda izlediği realite şovlarından bildiği kadarıyla bunlar periyodik olarak dedektiflere verilen vakalardı – ve bir delil bulunduğu zaman, zanlı büyük bir cümbüşle tutuklanıyordu. Ama Bayan Kurt, bu tür Hollywood yapımlarının gerçek-yaşam başarısızlıklarını gizlediklerini bilecek kadar akıllıydı.

Fakat şaşkınlığına mani olamıyordu, kafası iyice karışmıştı.

Kocasının romanlarında anlattığı iki cinayette katillerin zanlılar olmadıklarını öğrenince sevindi ve kendi kendine, "Gördün işte!" diye mırıldandı. "Sana söylemiştim, ortada endişe edecek hiçbir şey yok." Fakat her iki cinayette de gerçek katillerin bulunamamış olması kadını düşündürdü.

Ayrıca, katil zanlısı olarak yakalanıp tutuklu yargılanan adam bir gazeteciyle cezaevinde röportaj yapmış, suçsuz olduğunu, ikinci derece delillerle tutuklandığını söylemişti. Bir başka gazetedeki bir habere göre, diğer katil zanlısı da New York'ta bulunan *Masumiyet Projesi* tarafından sa-

vunulmayı kabul etmişti. Bu teşkilat, yeni keşfedilen DNA delillerine göre verilen hatalı hükümleri bozabiliyordu.

Bayan Kurt ikinci derece deliller sözünden nefret ediyordu. Bu ifade bir mahkeme salonunda yeterli olabilirdi belki. Ama ona göre, bu, cevap vermek yerine soru soran bir ifadeydi. Durum ya da olaylar yaratma konusunda dünyada kocası kadar becerikli pek az adam olduğunu düşünmek onu korkutuyordu. Sonra, "fakat bir yazar da bunu yapar, değil mi?" diye düşündü.

Bayan Kurt'a göre, kocası bunu kitaplarının güzel ve gerçekçi görünmesi için yapıyordu. Onun amacı bundan başka bir şey olamazdı.

Kadın bir ara sanki deprem oluyormuş, her yer sallanıyormuş gibi hissetti ve masasının kenarına yapıştı. O sırada bilgisayar ekranında görünen gazete haberine baktı. Orada bıçaklardan, organların kesilmesinden, kanlardan bahseden korkunç bir cinayet haberi vardı.

Bayan Kurt bir anda başkalarının duyabileceğini umursamadan, "Kocam romanları için gereken ayrıntılı bilgileri başka nerden alabilir ki?" diye bağırdı. Bu soruyu sormak ona çok doğal bir davranış gibi gelmişti ve arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. Sonra bilgi notuna birkaç satır daha ekledi.

Daha sonra kocası olacak olan erkekle tanıştığı tarihi kağıda yazdı.

Ardından koltuğunda hafifçe sallanarak, 80'lerin ünlü aşk şarkılarından bazılarını mırıldanmaya başladı. Aynı zamanda dört gerçek cinayeti hayalinde canlandırmaya çalıştı. Ama o anda mırıldandığı aşk melodileri hayalinde yarattığı terk edilmiş, kan içindeki cesetler ve elbiselerle tezat oluşturuyordu.

Öldürülen kadının kanlı sarı saçlarını hayal etti ve cesedin kokusunu duyar gibi oldu. Sonra gözlerini kapadı ve zihninde kanlı bir cinayet sahnesi yaratmak yerine, sıcak bir ilkbahar akşamı semt kütüphanesine gidişini hatırladı. Etrafta cırcır böceklerinin ötüşleri duyuluyordu. O anda bu ayrıntıyı neden hatırladığını anlayamadı ama ön tarafta bir sandalyeye oturmuştu.

Kendi kendine, *o geceye kadar yalnızdım,* diye mırıldandı.

Kütüphanedeki konuşmayı dinledikten sonra, Koca Kötü Kurt'la konuşmak için bekleyen diğer kadınları iterek öne geçmişti. Onun kendisine nasıl gülümsediğini hatırladı kadın. Aslında insanlara karşı hep nazik davranırdı ve o akşam bazı dinleyici kadınları itip öne geçtiği için canı sıkılmış, rahatsız olmuş, utanmıştı.

Kurt soğumuş kahvesinden bir yudum alıp ona bakmış ve "Demek polisiye romanlar hoşuna gidiyor, öyle mi?" diye sormuş, gülümsemişti.

Bayan Kurt ona, "Evet, polisiye ve cinayet romanlarını çok severim, özellikle sizin romanlarınıza bayılıyorum," diye cevap vermişti.

Kurt önce hafifçe gülümsemiş, sonra yüksek sesle gülmüş ve oturduğu yerde eğilip onu selamlamıştı. Sonra Jim Thompson gibi yumuşak yazarlardan ve Patricia Cornwell ve Linda Fairstein gibi yeni yeteneklerden söz etmişti. İkisi de halen piyasada olan *İçimdeki Katil* adlı romanın diğerlerinden iyi olduğunu kabul etmişti.

Bayan Kurt birden gözlerini açtı ve oturduğu yerde doğruldu. O kitaptan, önce hangisinin söz ettiğini hatırlamaya çalıştı.

O kitabın adını hatırlama konusu, cırcırböceklerinin seslerini hatırlama konusundan çok daha önemliydi, ama önce hangisi bahsetmişti ondan, hatırlayamadı. Buna şaşırmıştı çünkü o akşam onunla konuştuklarını çok iyi hatırladığını düşünüyordu. Sonra, *O akşam neler konuştuklarımızı bir gün önce de hatırlayabilir miydim acaba?* diye düşündü.

Aklında bin bir türlü düşünce vardı; farkında olmadan elindeki kurşun kalemi kırdı, ortasından ikiye böldü ve sonra şaşkın gözlerle baktı. Bir süre düşündü ve sonra üzüleceğini bilerek, kağıda bir şeyler daha yazdı.

Koca Kötü Kurt, *zihni hiçbir şey ölüm kadar meşgul edemez,* diye düşündü.

Ömrünün son günlerini bir yaşlılar evinde geçiren 95 yaşındaki adam için de, yoğun bakım bölümünde erken doğmuş olan bebeklere bakan hemşireler için de geçerliydi bu. Çok içip sarhoş olmuş bir delikanlı, babasının arabasıyla ıslak yolda çok hızlı giderken kontrolü kaybetse bile, karşıdaki ağacı görünce ona çarpmamak için hemen ayılır, kendini toparlayabilirdi. Hayal kuran asker de düşmanın ateş açtığını duyar duymaz kendini bir sipere atardı.

Kurt'a göre, bu durumda üç Kızıl da tehlikenin farkına varmış, gerekli önlemleri almış olacaklardı. Bilgisayar ekranına şöyle yazdı: *Katil ve seçtiği kurbanı arasında merak çekici bir sembiyoz (ortak-yaşam). İkimiz de aynı testten geçiyor, aynı sorulara aynı cevapları veriyoruz. Aramızdaki fark şu ki, bu testten daha güçlü olarak çıkıyoruz. Diğeriyse hiç çıkamıyor.*

Birçok ilkel toplumda savaşçılar, yendikleri düşmanlarının yetenek ve güçlerini aldıklarına inanırlardı. Ve bunu

da, düşmanlarının kalbini yiyerek ya da Davud'un, yendiği dev adam Goliath'a yaptığı gibi, kafa keserek yaparlardı.

Günümüz orduları bu tür mitolojilere inanmayacak kadar karmaşıktır. Çok yazık. Bu gerçekte doğruydu ve bugün de hâlâ geçerlidir.

Modern katil eski bir savaşçıya benzer Her zafer onu biraz daha güçlü kılar. Öldürdüğü kurbanının beynini, kalbini ya da cinsel organını yemek zorunda kalmayabilir Ama onları yemeden de aynı zevki tadabilir.

Kurt bunları yazdıktan sonra ayağa kalktı, sandalyesini geriye itti ve gölge boksu yapar gibi havaya birkaç kez yumruk salladı. Sonra eğildi, yazıcıdan çıkmış, kutuda duran kağıtları aldı ve saymak ister gibi havada salladı. Onları nasıl korkuttuğunu anlattığı bölümün okurlarını nasıl etkileyeceğini düşündü. O satırları okuyan her okurunun da kendisi kadar heyecanlanacağından emindi. O nasıl kafasını bu kadınlara taktıysa, okurları da onu akıllarından çıkaramayacaklardı, bundan emindi.

Ben öldürmeyi ne kadar çok istiyorsam, okurlar da onların nasıl öldüklerini bilmeyi o kadar çok isteyeceklerdir, diye düşündü. *Okuyucular da cinayet sırasında yanımda olup, benim duyduğum heyecanı, zevki aynen hissetmek isteyecekler.*

Kurt cinayetlerin kendisini zengin edeceğini düşünüyordu. Çok güçlü ve enerjik olduğundan emindi. Hava kapalı ve yağmurlu olmasaydı, herhalde lastik spor ayakkabılarını ve eşofmanını giyer ve yürüyüşe çıkabilirdi. Yıllardır spor yapmayı ihmal ediyordu ama artık bunu bir ihtiyaç olarak hissediyordu.

Fakat birden gülmeye başladı ve kendi kendine, "Senin duyguların tamamen farklı, bayım," diye söylendi.

Artık bir şeyler başarmaya çok yakın olduğunu hissediyordu. O anda kendisini yaşlanmış ya da önemsenmeyen bir adam olarak görmüyor, böyle düşünmüyordu.

Birden kendisini müthiş güçlü biriymiş gibi hissetti.

Kurt saatine baktı. Karısı kısa bir süre sonra eve gelmiş olurdu. Yine her zamanki gibi, akşam yemeğini yiyip bir süre televizyon izleyecek ve sonra da elbette yatacaklardı. Birden, çıkıp kısa bir süre arabasıyla etrafta dolaşmayı düşündü. Ama dışarıda görebileceği kimse yoktu, o saatte kurbanlarının peşinden gidemezdi ve yolda işten dönen karısıyla karşılaşmak da istemezdi. Karısı onu durdurup o saatte nereye gittiğini sorabilirdi ve bu da onun hakkıydı tabii.

Kızıl Bir o saatte hâlâ hastanede hasta muayenesinde olabilirdi. Doktor çoğu günler geç saatlere kadar çalışıyordu. *Kadın bir süre sonra ölecek, fakat hâlâ işine çok bağlı, çok çalışıyor, aferin ona,* diye düşündü. Ama o saatte hastaneye gidip kuytu bir köşede gizlenerek, doktorun binadan çıkmasını bekleyemezdi herhalde.

Kurt kendi kendine gülümsedi. Kızıl İki evinden pek çıkmıyordu ve belki onu görebilirdi. Kadın korkuyordu, endişeliydi ve evinden çıkmak istemiyordu. Kurt, *zavallı kadın, muhtemelen ölümü diğerlerinden daha iyi karşılayacaktır,* diye düşündü.

Bilgisayarını kaparken, kendi kendine, *bir araya geldiğimiz zaman belki de bana teşekkür eder,* diye mırıldandı.

Mesai saati bitmiş, normal saatlerde çalışanlar evlerine gitmek üzere hazırlanmaya başlamışlardı, ama Bayan Kurt acelesi yokmuş, gitmek istemiyormuş gibi ağır hareket ediyordu. Hem çok şey öğrenmiş, hem de hiçbir şey öğrenememişti. Zihninde bir sürü yeni kurgu olay dolaşıyor-

du. Kafası karışıktı, aklında cevap bulamadığı bir sürü soru vardı.

Bayan Kurt uzun süre düşündü, bulgularından bazı sonuçlar çıkarmaya çalıştı. Kocasının gerçekten bir katil olup olmadığını çok merak ediyor, bunu öğrenmek için her şeyi yapmaya hazır olduğunu düşünüyordu. Sonra, kendi kendine, *ama olamaz, o sadece gerçek hayattan ayrıntılar çıkaran bir yazar,* diye mırıldandı. *Bunu her yazar yapıyor*

Bir süre sonra, sanki saat ona bir şeyler söyleyecekmiş gibi, duvar saatine baktı. Sonra elini uzattı ve telefon ahizesini kaldırdı. Bir gazete haberinden aldığı bir ismi kağıda yazmış ve internetten onun telefon numarasını bulmuştu. Tuşlara basıp o numarayı aradı.

Karşı taraftan bir ses, "Dedektif Bürosu," diye cevap verdi.

Bayan Kurt, "Evet, iyi akşamlar bayım, ben Dedektif Martin Young ile konuşmak istiyordum," dedi.

"Acil bir durum mu, hanımefendi?"

"Hayır, sadece onun eski bir vakasıyla ilgili olarak aradım."

"Ona iletmek istediğiniz bir bilgi mi var elinizde?"

"Evet."

Bayan Kurt karşısındaki polise yalan söylüyordu. Aslında elinde bilgi yoktu ve kendisi bilgi edinmek istiyordu.

"Dedektif Young yarım saat sonra burada olur. Bu hafta akşam nöbetinde. Ona sizi aramasını söyleyeyim mi?"

"Sizde telefon numarası var mı acaba?"

"Pekala, size onun numarasını vereyim. Ama kırk beş dakikadan önce aramasanız iyi olur."

Bayan Kurt telefon numarasını yazdı ve beklemeye başladı.

Sıkıntılıydı, sabırsızdı, durmadan saate bakıyor, vaktin hızlı akıp gitmesini istiyordu. Saate sık bakıldığı zaman zamanın daha yavaş ilerlediğini düşünürdü. Ama aslında doğru değildi bu. Kadının kafasında çarpık düşünceler, rahatsız edici sahneler vardı. Sonunda yeterince beklediğini anladı, derin bir nefes aldı ve dedektifi aradı.

Hattın diğer ucundan sert, boğuk bir ses, "Buyurun, ben Dedektif Martin Young," diye cevap verdi.

Bayan Kurt, "İyi akşamlar, dedektif, benim adım Jones," diye yine yalan söyledi. "Özel bir okulda öğretmenim." Bu yalanı biraz daha gerçeğe yakındı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, hanımefendi?

Kadın içini çekti ve ona hazırladığı hikayeyi anlatmaya başladı. Bu, oldukça mantıklı bir yalandı ve polisin ona inanacağını sanıyordu. "Bakın dedektif, burada bir son sınıf öğrencisi ödev olarak, birkaç yıl önce doğup büyüdüğü şehirde işlenmiş bir cinayeti yazmış. O olayda sizin adınız da geçiyor, öğrencime not vermeden önce yazdıklarının gerçek olup olmadığını öğrenmek istedim."

Dedektif, "Nasıl bir ödevmiş bu?" diye sordu.

"Şey... işte, öğrencilerin bir suç olayını anlatmaları isteniyor."

"Garip bir ödev, hanımefendi."

Bayan Kurt kendini zorlayarak güldü ve "Günümüzde öğrencilerin nasıl olduğunu bilirsiniz, dedektif," diye devam etti. "Onlara bir ödev verdiğimizde, çoğu zaman internetten ya da başka kaynaklardan yararlanıp kopya çekiyorlar. Çocuğunuz var mı, dedektif?"

"Evet, ama onlar artık üniversitede. Ve bu konuda haklısınız, hanımefendi. Günümüz çocukları ödevlerini yapmak için babalarının kredi kartını bile kullanmaktan çekinmiyorlar."

"Evet, işte ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

Dedektif yarı horuldar gibi bir kahkaha attı ve "Pekala, bana o vakadan bahsedebilir misiniz?" diye sordu.

Bayan Kurt notlarını yazdığı kağıttan ona bir isim okurken hafifçe ürperdi.

Dedektif içini çekti ve "Ah, hanımefendi, o olay beni en çok sinirlendiren başarısızlığımdı," dedi. "Böyle vakalar kolay unutulmuyor. Yani öğrenciniz ödev olarak o olayı mı yazmış? O cinayet işlendiğinde henüz bir bebekti herhalde."

"Cinayet muhtemelen evlerine yakın bir yerde işlenmiş ve ebeveyni de bunu yıllar sonra ona anlatmış olabilir. Belli ki çok etkilendi ve yazmak istedi."

"Olabilir tabii. Buna şaşmamak gerekir, o olayda sekizinci sınıf öğrencisi bir kız kaçırıldı ve öldürüldü. Ama bizim burası küçük bir şehir, burada böyle şeyler pek olmaz. O cinayet işlendiği zaman bütün semt sakinleri dehşete düşmüştü. Orada yaşayanlar nöbet timleri kurdular. Ebeveynler çocuklarını okula kendileri götürüp getirmeye başladılar. O bölgede yaşayan halk korunmak için bir şeyler yapmaya çalıştı. Ben ve diğer dedektif arkadaşlarım olayla ilgili bir tek tanık bulamadık. Üç yıl sonra bir avcı ormanda kemikleri bulunca herkes yeniden korku yaşadı..."

Bayan Kurt, bir an tereddüt etti ve "Yani kuşkulu kimse tutuklanmadı mı?" diye sordu.

"Birkaç şüpheli vardı fakat yeterli delil bulunamadı. Öldürülen kızın okuluna gidip geldiği yolu iyice taradık, şüphelileri ve kilometrelerce mesafede sabıkalı cinsel sapıkları sorguladık, ama sonuç alamadık..."

"Yani dosya kapandı mı?"

"Kapanmadı, ancak o kadar yıl sonra bir şey çıkacağını sanmam."

Bayan Kurt telefonu kaparken ürperdi ve *sekizinci sınıf öğrencisi kız kaçırılıp öldürülmüş,* diye mırıldandı. Kocasının bir zamanlar cinayetin işlendiği o şehrin yakınlarında yaşamış olduğunu biliyordu. Önündeki kağıda bir şeyler not etmek, yazmak istedi ama eli titriyordu. *Oraya yakın yaşamış olması bu olayla ilgisi olduğunu göstermez ki,* diye düşündü, fakat doğru düşünmediğinin de farkındaydı.

Koca Kötü Kurt, Kızıl İki'nin yaşadığı evin önünden arabasıyla yavaşça geçerken pencerelere baktı ama onu göremedi. Hızını biraz artırdı ve sokağın sonuna kadar gitti.

Oradan bir kez daha geçip şansını tekrar denemek istedi. Ancak dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Sokaktan iki defadan fazla geçen, oralarda dolaşan bir araba dikkat çekebilirdi. İkinci geçişinde adres arayan biri gibi görünebilirdi, ama bundan fazlası kuşku çekerdi. Sokaktan ikinci geçişinde kalp atışlarının hızlandığını, alnının terlediğini hissetti. O anda kendini sevgilisinin evi önünde dolaşan bir delikanlıya benzetti ve gülmemek için kendini tuttu.

Kızıl İki mutfak masasına oturmuştu, elinde bir kalem ve önünde pembe çiçekli mektup kağıtları vardı. Hava kararmıştı ama Sarah ışığı yakmamış, loş mutfakta yazmayı yeğlemişti.

Kelimeleri dikkatle seçerek, *son kez yazdığın zaman her şeyi açıkça anlatmalısın,* diye yazdı. Kocası hakkında yazdığı acı, üzücü sözcükler ve çocukları hakkındaki ağlatıcı ifadeler yavaş yavaş dolduruyordu kağıdı.

Fakat kendisini öldürmek isteyen ve aldatmaya niyetlendiği adam hakkındaki öfkeli ifadeleri yazmadan önce uzun süre düşündü.

27

Kızıl Bir'in elinde yapması gereken işlerin olduğu kısa bir liste vardı.

Karen aslında yaptıkları planın bir parçasının bile gerçekleşeceğine, başarılı olabileceğine pek inanmıyordu. Parlak çelik bir yüzeyde seken bir kurşun gibi, çelişkili, kuşkulu fikirler arasında bocalayıp duruyordu.

O sabah hemşiresinin kendisi için kiraladığı, göze çarpmayan gri, dört kapılı Chevrolet arabanın direksiyonunda oturuyordu. Kendi arabasının anahtarını hemşireye vermiş ve uydurduğu bir işi yapması için onu bir yere göndermişti.

Hemşire onun araba değiştirmesine ve kendi mantosunu ona giydirip, sarı saçlarının üzerine de yün bir başlık geçirmesine çok şaşırdı ama bir oyun yaptığını düşünüp ses çıkarmadı. Hemşirelerin, doktorların her türlü kaprisine, saçma da olsa talimatlarına ses çıkarmadan katlanmalarına seviniyordu. Hemşiresine, "Kavga edip ayrıldığım adam beni takip ediyor, ona bir oyun oynamak istiyorum," demiş ve onu ikna etmişti.

Hemşire de birçok sevgilisinden bu şekilde ayrıldığı için,

bu tür oyunları biliyordu ve onun anlattığı hikayeye hemen inanmıştı. Hemşire, Karen'ın arabasıyla ters yöne giderken, Karen de kiralık arabayla kimseye görünmeden hastaneden ayrıldı. Kurt'a görünmeden kaçabilmeyi umuyordu. Aslında Kurt'un uykuya, yemeye, içmeye bile ihtiyacı olmayan çok güçlü bir adam olabileceğini hayal ediyor, onu düşününce dehşete kapılıyordu. O adam sanki görünmeden ortalarda dolaşabiliyor, ya da havalarda uçabiliyordu. Karen'ın kokusunu çok hafif rüzgarlarla uzaklardan bile alabiliyor olabilirdi. Ama Kurt o akşam yanlış kişinin peşine düşecekti.

Karen kiraladığı arabayı, eskiden depo olan ama şimdi kapıları, pencereleri kapalı, kilitli boş binaların yakınlarında bulunan ıssız, kasvetli bir yan sokağa park etmişti. Duvarlar grafiti yazılarıyla, resimlerle kaplıydı. Yarım saatten beri o sokaktan başka araba geçmedi ve kaldırımda yürüyen kimse de yoktu. Burası, akşam karanlığında insana sıkıntı veren bir yerdi.

Bu dar ve karanlık sokak, Hollywood'un korku filmlerindeki o berbat sokaklara benziyordu. Yan taraftaki soluk kırmızı renkli tuğla duvarlar harap olmuştu. Biraz ilerdeki soluk sokak lambası sokağı çok az aydınlatıyordu. Karen'ın arabayı park ettiği karanlık köşede hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Ancak onun yapmak istediği şey için en uygun yer orasıydı. Saatine baktı, bir an için yüzünde üzgün bir ifade belirdi ve derin bir iç çekti. O anda kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu.

Sarah arabasını bir otobüs durağındaki park edilmez alana bilerek park etti ve sonra da dünyaya kafa tutuyormuş gibi bir ifadeyle başını salladı.

Bir an için camdan dışarıya bakmaya korktu ve gözlerini kapadı. Hayatında ilk kez böyle bir kavşakta durmuştu ama arkasında bırakacağı şey için en uygun yerin orası olduğuna emindi. Bu nokta, onun yazacağı son mesaj kadar açık ve net olarak her şeyi anlatacaktı. Arabasından indi, sırtını kavşağa döndü ve başını öne eğerek camlı otobüs durağına doğru yürüdü. Durak umduğu gibi boştu.

Kaldırımın karşı tarafında, durağın arkasında, sıcak yaz günlerinde biraz gölge ve serinlik veren büyük bir meşe ağacı vardı. Sarah ağacın kuru dallarına baktı ve *şimdiye kadar yeşermeliydi bu dallar,* diye düşündü. *O dallarda yeşil yapraklar olmalı ve rüzgarda hışırdamalıydı. Hışırdama, insanlara güzel günlerin geleceğini hatırlatan güzel bir sesti.*

Sarah'ın elinde büyük bir çanta vardı. Ağaca doğru yürürken çantadan bir çekiç ve birkaç çivi çıkardı. Sonra da kocası ve kızıyla beraber, onların ölmelerinden bir yıl önce çekilmiş yirmiye-yirmi beş boyutunda parlak bir fotoğrafı çıkardı; yağmurdan korumak için ince, şeffaf bir plastik tabakayla kaplamıştı. Göz hizasında ağaca çiviledi.

Sonra çantadan, yine ıslanmaması için şeffaf plastiğe sarılı pembe bir zarf çıkardı ve onu da fotoğrafın altına iki çiviyle çaktı. Akşam sessizliğinde çekiç sesleri silah sesi gibi patladı.

Zarfın üstünde kırmızı mürekkep ve büyük harflerle: BUNU POLİSE VERİN yazıyordu.

Sonra, *teşekkür ve lütfen kelimeleri bile kullanmadım, kabalık ettim,* diye düşündü. Durdu, başını çevirip kavşağa baktı. Sonra birden, nefesi kesilmiş gibi, olduğu yerde donup kaldı. *Bu tarafa doğru geliyorlardı,* diye mırıldandı. *Yakıt tankeri de büyük bir hızla otobüs durağına doğru ge-*

liyordu. O anda onlar belki de bir şeye gülüyorlardı. Belki de kocası şarkı söylüyordu. Kocası arabada kızına şarkı söylemeye bayılırdı. Bunu yaparken şarkı sözlerini uydurur, kızını güldürürdü.

Sarah bunları düşünürken, tekerlek gıcırtılarını ve çarpışan metal gürültülerini duyar gibi oldu, yüzünü buruşturdu. Bunları hatırlamak korkunç bir şeydi, ama bu elinde değildi. Elleri titriyordu ve bütün vücudu gerilmişti. O noktaya bakarken dizlerinin titrediğini, sanki kilisede dua etmek için diz çökmüş gibi olduğunu hissetti.

Sonra dalgın bir ifadeyle ellerini kaldırıp yüzünü kapadı, bir süre öyle, hiç kımıldamadan durdu. Sanki bir daha hiçbir zaman hareket edemeyecekmiş gibi bir his vardı içinde. Ancak o anda zihninde, "*Yap şunu, Sarah! Şimdi hemen yap!*" diye bağıran bir ses duydu.

Kendini zorlayarak doğruldu, ama dizleri hâlâ titriyor, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. O anda yüzünün sapsarı kesildiğinden emindi. Sonra yavaşça birkaç adım attı ve içindeki acıları geride bırakmaya çalıştı. Önce biraz sendeler gibi oldu, ama kendini toparladı ve yürümeye, sonra da koşmaya başladı.

Paniğe kapılmamıştı fakat içinde büyük bir korku vardı. Koyulaşan karanlıkta koşmaya devam etti. Yavaşlamadı, önünden geçtiği binaların bile farkında değilmiş gibiydi. Bir süre sonra, kendi kendine, *nehri bul,* diye fısıldadı.

Umutsuz bir halde, bacaklarının bütün gücüyle koşarken, kötü anıları kafasından silip atmaya çalışıyordu. Köprüye yaklaştığında kaldırım biraz daraldı, ama o yine durmadı, koşarak köprünün üstüne çıktı. Fakat köprüde birkaç adım attıktan sonra durdu, derin derin nefes alıp vermeye başladı.

Köprü üstünde dört şeritli yol vardı ve nehrin üzerinden, Batı Şelalelerinin yakınından geçiyordu. Eskiden, ilerde, nehir sularından yararlanan bir atık su arıtma tesisi vardı. Karanlık sular çok hızlı akıyordu, çalkantılı ve tehlikeliydi. Sarah, o sularda balık tutmak isterken düşen ve boğulup ölen birkaç balıkçı olduğunu biliyordu. Ancak daha sonra arıtma tesisi ve kıyıdaki bazı fabrikalar kapatılmıştı.

İnsanların tehlikeli sulara fazla yaklaşmaması için konmuş olan alçak parmaklık bile bakımsızlıktan harap olmuş durumdaydı. Kenardaki soluk sarı levha, insanları kenara fazla yaklaşmamaları için uyarıyordu. Köprüdeki yaya yolundan geçen insan sayısı pek fazla değildi. Sarah mantosunu çıkardı ve yere bıraktı. O anda ensesinde ani bir serinlik hissetti.

Umutsuz olan ve ölmek isteyen bir insan için çok uygun bir yerdi burası.

Sarah parmaklığın üzerinden eğilip nefesini tutmaya çalıştı. Birden başını kaldırıp yukarıya, gökyüzüne baktı ve *biraz sonra,* diye düşündü. *Sadece birkaç saniye, Kızıl İki.*

On dört sayı, sekiz dakika oyun, birkaç asist ve on bir sayı farkla maçı kazandık.

Kızıl Üç, okul otobüsünün arka sırasında, her zamanki yerine oturmuştu. Takımının galip gelmesine büyük katkısı olmasına karşın, maç salonuna gidiş ve dönüşte Jordan yine tamamen yalnızdı. Maçı galip bitirdiklerinde arkadaşları başarılı oyunu için onu kutlamış, sırtını sıvazlamışlar, ama soyunma odasına gidip duşlarını aldıktan sonra yine yalnız bırakmışlardı.

Jordan minibüsün en arka sırasında, pencere kenarın-

da oturup alnını soğuk cama dayadı, ama vücudu terliydi, hava çok sıcakmış gibi geldi. Takım arkadaşı kızlar kendi aralarında sohbete dalmışlardı. Çalıştırıcı ve yardımcısı en öndeydiler.

Jordan daha önce bu rakip takıma karşı beş altı kez oynamış, o okula gidip dönmüştü. Okul minibüsünün hangi yoldan gideceğini ve kendi okullarına ne kadar zamanda varacaklarını iyi biliyordu.

Minibüs bir köşede başka bir sokağa dönerken dalgın gözlerle dışarıya bakıyordu ve sokağı tanıdı. *Biraz sonra, trafik ışığına gelince sağa döneceğiz,* diye düşündü. *Beş dakika, belki de daha az kaldı.*

O anda vücudunun gerilir gibi olduğunu hissetti. Kol kasları kaskatı kesilmişti. Bacakları sanki lastik gibiydi. Büyük maçlardan önce soyunma odasında hissettiği heyecana benzer bir duyguydu bu.

Bu sana bağlı, diye düşündü. *Bu her zaman sana bağlı oldu.* İçinde garip bir korkunun yanında bir kuşku hissi de vardı. *Hepimiz ölene kadar durmayacak adam,* diye fısıldadı.

Jordan alnını camdan çekti ve minibüsü kullanan kişiye baktı. Hava yağışlı ve yol kaygan olduğu için, adam düşük hızla gidiyordu. Çalıştırıcı yardımcısı aracın önündeki hafif ışıkta elindeki kağıttan maçla ilgili notları okuyor, takım oyuncusu kızlar her zaman olduğu gibi, erkek arkadaşları, partiler, dersler, sınavlar, müzik ve benzeri konularda sohbete devam ediyorlardı.

Genç kız yine camdan dışarıya baktı ve *şimdi sola döneceğiz,* diye düşündü. *Sonra apartman binalarının ve pahalı yiyecekler yanında, muhtemelen tezgah altında*

uyuşturucu satılan dükkanın önünden geçeceğiz. Biraz ilerde bir stop levhası var ama orada ancak bir saniye duracağız. Çünkü bu kestirmeden geldiğimiz için kötü bir semtten geçiyoruz ve minibüste de bir sürü zengin beyaz aile kızı var, tehlikeli bir durum olabilir. Bu yüzden hoca, boş depoları geçmek için, ıslak yola rağmen köprüye kadar hızını artırabilir.

Jordan, sanki olacakları önceden görebiliyormuş gibi, yüzünü buruşturdu. O anda sanki Koca Kötü Kurt yanında oturmuş, kulağına bir şeyler fısıldıyormuş ya da soluyormuş gibi bir şeyler hissetti.

Minibüs hızlanırken, Jordan kendi kendine, *Şimdi!* diye mırıldandı. *Şimdi yap işte!* Derin bir nefes aldı ve sonra müthiş derecede korkmuş, dehşete kapılmış gibi, minibüsün içinde bomba gibi patlayan bir çığlık attı.

Sarah köprünün motorlu araçlar yoluna baktı ve sonra parmaklığın üzerine sıçradı.

Karanlık, anaforlu sulara doğru bakıp bir an tereddüt etti. Sonra kendi kendine, *Her şeye elveda Kızıl İki* diye mırıldandı.

Minibüsü kullanan çalıştırıcı aracın arkasından gelen korkunç çığlığı duyunca bir an kontrolü kaybeder gibi oldu, araba hızla sağa sola gidip geldi. Jordan arka koltukta ayağa fırlamış, kollarını çılgın gibi sallıyor, kararan havada dışarıyı gösteriyordu.

"Kadın atladı! Kadın sulara atladı! İmdat! Yardım edin! Aman Tanrım! Kadın köprüde duruyordu, birden suya atladı!"

Çalıştırıcı minibüsü kenara çekip durdu, acil durum flaşörlerini çalıştırdı ve "Herkes yerinde kalsın!" diye bağırdı. Yardımcısı emniyet kemerini açıp kapıya saldırdı. Dışarıya çıkarken, "911'i arayın!" diye haykırdı, parmaklığa koştu ve hızla, girdaplar yaparak akan karanlık sulara baktı. Diğer kızlar korku içinde çığlıklar atarak Jordan'ın gösterdiği tarafa baktılar, hepsi paniğe kapılmış bir haldeydi. Birisi sırt çantasından cep telefonunu çıkardı ve çıldırmış gibi yardım istedi. Jordan koltuğuna çöktü, alnını yine cama dayadı ve inleyerek, hıçkırarak ağlamaya başladı. Bir yandan da, "Gördüm onu. Tanrım yardım et! Atladı, atladı! Atladığını gördüm!" diye bağırıyordu.

28

Bayan Koca Kötü Kurt içindeki karmaşık duyguların ne olduğunu iyi biliyordu. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilerek bunu beklemek aptalca bir umutlanma olurdu. Bir zamanlar hayatını tehdit eden bir hastalıkla mücadele etmiş, öleceğini düşünmüş, ama hayata tutunmayı başarmış ve kurtulmuştu.

Evet, o zaman yaşamayı başarmıştı, ama şimdi kendisini bekleyen tehditten kurtulma konusunda pek umutlu değil gibiydi. *Gerçeği öğrenmek beni öldürebilir mi acaba?* diye düşünmeden edemedi.

Ve bunun cevabını da biliyordu: *Gerçek onu elbette öldürebilirdi.*

Kocasının çalışma odasına girdiği için çok pişman olmuştu. Oraya girmeden önce ne kadar mutlu olduğunu düşündü. Bir daha kilitli bir kapıyı asla açmayacaktı, asla!

Koca Kötü Kurt ise o sırada odanın diğer ucunda postadan gelen zarfları, broşürleri, reklamları kontrol ediyor, işe yaramayanları plastik çöp sepetine atıyor, üzerinde "önemli" yazan ama onun önemsemediği kredi kartı tekliflerini ya

da bağış taleplerini de çöpe bırakıyordu. Bayan Kurt onun bazı zarfları atmayıp masada bıraktığını gördü ve kanser ve kalp araştırmalarına bazı küçük bağışlar yaptığını hatırladı. Kocası bağış olarak sadece birkaç dolar gönderir ve sonra da alay eder gibi, gülerek, "Ölünce cennete gitmemiz için yapıyorum bu bağışları," derdi.

Ancak kadın artık ikisinin de cennete gidebilecekleri konusunda kuşkuluydu.

Kurt son işe yaramaz zarfı da çöp sepetine attıktan sonra karısına baktı ve "Ee, biraz televizyon izleyelim mi?" diye sordu.

Kurt bunu sorduktan sonra, karısının olumlu cevap verdiğini kabul ederek TV karşısına geçer ve kanalları karıştırıp izlenecek güzel bir program arardı. Bayan Kurt her zaman olduğu gibi başını sallar, kocasına güvenle bakar ve mutlu bir ifadeyle, biraz da patlamış mısır alarak TV ekranının karşısına, her zamanki yerine otururdu.

Kadın çok üzgündü. İçinden bir ses ona artık konuşmamasını, eski mutlu günlerini hatırlayarak kötülükleri unutmaya çalışmasını söylüyordu. Fakat dünyada belirsizlik kadar yaralayıcı, üzücü bir şey olmadığını da kabul ediyordu. Bir zamanlar hastalıkla mücadele etmişti ve şimdi de kocasının elini tekrar korkmadan, bir şeyden kuşkulanmadan tutup tutamayacağını merak ediyordu.

Kadın böyle kararsızlık ve endişe içinde bir süre düşündü, sonra birden başını kaldırıp kocasına baktı ve "Seninle bir konuda konuşmamız gerekiyor," dedi.

O anda sanki odaya başka biri girmişti ve yüksek sesle, aşırı dramatik, meşum bir tiyatro tarzıyla konuşan kişi bir başka Bayan Kurt'tu. Kadının içinden bir ses de sanki bu hayali kişiye, *Sen kapasana çeneni! Ne karışıyorsun*

benim işime, neden kocamla arama giriyorsun? diye bağırıyordu.

Koca Kötü Kurt meraklı bir ifadeyle karısına baktı ve "Konuşmak mı?" diye sordu.

"Evet."

"Nasıl yani? Bir şey mi oldu? Hastalandın mı yoksa? Seni doktora götürmemi ister misin?"

"Hayır, hayır, ben iyiyim."

"Oh, çok şükür! Yoksa işinde bir sorun mu yaşadın?"

"Hayır."

"Ee? Pekala, madem istiyorsun konuşalım. Merak ettim şimdi. Ne söylemek istiyorsun?"

Kurt bunu söylerken şaşkın bir ifadeyle karısının yüzüne baktı. Sonra omuz silkti ve konuşması için karısına eliyle işaret etti.

Bayan Kurt o anda sararıp sararmadığını, yüzünde korku ifadesi olup olmadığını, dudaklarının titreyip titremediğini anlamaya çalışıyordu. Gözünde seğirme var mıydı? Yüzünde hiç kuşkusuz büyük bir endişe, bir korku ifadesi olmalıydı, kocası bunun farkında değil miydi yani?

Bayan Kurt o anda nefesinin daralır gibi olduğunu hissetti. Derin bir nefes aldı ve başının döndüğünü hissederek sandalyeye tutundu. "Şey...ben...!" dedi ve sustu.

Kurt meraklı gözlerle ona bakmaya devam ederken, "Evet? Sen ne?" diye sordu. O anda karısının ne kadar huzursuz, endişeli ve korku içinde olduğunu hâlâ anlamamış gibi görünüyordu.

Bayan Kurt yine derin bir nefes aldı, bütün cesaretini topladı ve yüzüne bakarak, "Ben yazdıklarını okudum," dedi.

Kurt'un yüzündeki hafif gülümseme bir anda kayboldu

ve adam şaşkın bir ifadeyle, "Ne yaptın? Ne yaptın?" diye bağırdı.

"Geçen akşam benim arabamı alıp, seninkini lastik tamiri için burada bırakırken, çalışma odanın anahtarını da bırakmıştın. Merak ederek odana girdim ve yazıcıdan aldığın bazı sayfaları okudum."

"Yani, yeni kitabımın sayfalarını mı?"

Kadın sessizce başını salladı.

Kurt, "Bunu yapmaman gerekirdi." derken sesi değişti, o sevecen ifadesini kaybetti ve sertleşti. Adam yutkundu, bir an düşündükten sonra içini çekti. Bayan Kurt onun birden öfkelenip bağırmasını beklerken, sert ama yine de sakin bir ifadeyle konuştuğunu görünce şaşırdı.

"Bak, çalışma odam sadece bana ait olan bir yerdir, benim özel yerimdir. Ben o odayı henüz hiç kimseye, sana bile göstermeye hazır değilim, sen de biliyorsun bunu, değil mi?"

Kadın ondan özür dilemek, bunu bir daha asla yapmayacağını söylemek istedi, ama kafası o kadar karışıktı ki, ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyordu. En büyük kötülüğü kimin yaptığı konusunda emin değildi. Kocasının odasına gizlice girdiği için o mu suçluydu, yoksa katil olma ihtimali olan kocası mı?

Kadın bir süre düşünüp kendini toparlamaya çalıştı, yutkundu ve kocasının yüzüne korkulu bir ifadeyle bakarak, "Onları gerçekten öldürecek misin?" diye mırıldandı. Ancak o anda böyle bir soruyu kocasına sorabildiğine de inanamadı. O anda hissettiği şey, cesaretin çok ötesinde bir duyguydu. Peki ama, kocası onun bu sorusuna evet derse ne olacaktı?

Kadın o anda böyle bir soru sormakla kendini de tehlikeye attığını düşünmemişti bile.

Ama Kurt hafifçe gülümsedi ve "Sen bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Sence ne yapacağım?" Bunu söylerken sesi yine eskisi gibi, sanki alışveriş listesinden söz eder gibi yumuşak ve nazikti.

"Bana göre sen o kadınları öldürmeyi düşünüyordun. Ancak bunu neden yapmak istediğini anlayabilmiş değilim, kafam çok karışık."

Kurt başını salladı ve "Elbette, sen yazdıklarımı okuduğun için böyle düşündün ki, bu da çok doğal," diye devam etti.

Bayan Kurt, "Üç kadın var..." diyerek ona bir soru sormak istedi, fakat ne soracağını bilemediği için sustu.

Ama Kurt onun soramadığı soruya cevap vermek ister gibi, "Evet, üç kadın var," dedi. "Eşi bulunmaz bir durum bu."

"Doktor Jayson ve benim okulumdaki şu genç kız, Jordan..."

"Evet, üçüncü kadının adı da Sarah. Sen onu tanımıyorsun, ama özel bir kadın o. Zaten hepsi özel."

Bayan Kurt kocasının, öldürmek istediği kadınlara özel demesini hiç doğru bulmamıştı, ancak bunun nedenini de bilmiyordu. Başını birkaç kez hızla iki yana salladı ve "Anlamıyorum... hiç anlamıyorum..." diye mırıldandı.

Kurt karısının yüzüne bakarak, "Yazdıklarımın ne kadarını okudun?" diye sordu.

Bayan Kurt tereddüt içindeydi, şaşkın bir ifadeyle kocasının yüzüne baktı. Bu konuşma hiç de düşündüğü şekilde ilerlemiyordu. O bütün cesaretini toplayarak kocasına bir katil olup olmadığını sormuştu, ama kocası ona cevap

vermemişti ve dolaylı yollardan bir şeyler anlatmaya çalışır gibi konuşuyordu.

Kocasının sorusuna, "Fazla okumadım," diye cevap verdi. "Bir iki sayfa kadar bir şey okudum sadece."

"Hepsi o kadar mı?"

Bayan Kurt, "Evet," diyerek başını salladı ve bu doğruydu, ama o anda nedense yalan söylüyormuş gibi hissetti.

"O halde sen romanın konusunu aslında tam olarak bilmiyorsun, değil mi? Ya da hangi koşullarda, nasıl bir şey yazdığım konusunda hiçbir fikrin yok. Sana romanımdaki entrikalar, karakterler ya da yazış tarzı konusunda bir şeyler sorsam, cevap veremezsin, değil mi?"

Kadın başını sessizce iki yana salladı. O anda ağlamak istiyor, ama bunu yapamıyordu.

Kurt, "Romanımda cinayet konusunu işliyorum," diye devam etti. "Tüm romanlarımda bu konu vardır zaten. Polisiye ve gerilim romanı yazarları hep yaparlar bunu. Senin bu tür romanları sevdiğini sanıyordum."

Kadın bunu duyunca başını kaldırıp kocasına baktı ve "Seviyorum tabii," diye cevap verdi. "Sen de biliyorsun." Sanki yalvarır gibi bir ifadeyle konuşmuştu. O anda kocasına, *Bizi bir araya getiren zaten bu romanlar oldu, onlar benim hayatımı kurtardı,* demek istedi ama yapamadı, konuşamadı.

Kurt ona bakarak, "Fakat sen benim romanımdan sadece bir iki sayfa okuduğunu söyledin," dedi. "Bu durumda romanda neler olduğunu nasıl bilebilirsin ki, değil mi?"

"Elbette bilemem, bu konuda haklısın."

"O romanda yazılmış birkaç yüz sayfa var ve onları okumadığının farkındasın, değil mi?"

"Evet, tabii."

"Diyelim ki, John le Carre'ın bir casusluk romanını alıp ortasından iki üç sayfa okudun, o romanda neler olduğunu söyleyebilir misin bana?"

Kadın, "Tabii ki hayır," diyerek başını iki yana salladı.

"Romanımdaki anlatıcının birinci şahıs mı, yoksa üçüncü şahıs mı olduğunu söyler misin bana peki?"

"Sanki birinci şahıs gibi geldi bana. Sen cinayet hakkında bir şeyler söylüyordun..."

Kurt ona baktı ve "Ben mi söylüyordum, yoksa romandaki kahramanım mı?" diye sordu.

Bayan Kurt bunun cevabını da veremeyecekti ve o anda yine hıçkırarak ağlamamak için kendini zor tuttu. İçindeki o ses yine kocasına, *sen söylüyordun,* demek istiyor, ama aynı ses bir yandan da *hayır; onun karakteri,* diyordu. Bir süre düşündü ve sonra, sanki feryat eder gibi, "Bilmiyorum," diyebildi.

Kurt karısının yüzüne baktı ve "Bana güvenmiyor musun?" diye sordu.

Bayan Kurt bunu duyunca daha fazla dayanamadı, gözleri doldu ve "Elbette güveniyorum," diye cevap verdi.

"Beni sevmiyorsun o zaman?"

"Yapma, seni ne kadar sevdiğimi çok iyi biliyorsun..."

"O halde sorun nedir, anlayamıyorum?"

Bayan Kurt'un başı dönüyordu. Hiçbir şey onun düşündüğü gibi gitmiyor, kocası onu boş laflarla oyalıyordu. Bir an düşündü ve sonra kocasının yüzüne bakarak, "Duvarlardaki fotoğraflar. Listeler, programlar. Diyagramlar ve sonra okuduğum o ifadeler..." diye mırıldandı.

Kurt ona sevecen bir gülümsemeyle baktı ve "Evet, hep-

sini bir araya getirdin ve düşündün ki..." dedi ve sustu. Kadın başını salladı. "Fakat gerçek tamamen farklı olabilir..."

Bayan Kurt yine bir şey söylemeden yavaşça başını salladı.

Kurt yine hafifçe gülümsedi ve sanki bir çocukla konuşur gibi, yumuşak bir ifadeyle, "Yani odamda gördüğün ve okuduğun şeyler seni endişelendirdi, öyle mi?" diye sordu.

"Evet."

Kurt sandalyesinde rahatça arkasına yaslandı ve gülerek, "Ama ben bir yazarım," diye devam etti. "Bazen bir olay kurgulamak için gerçek bir şeyler icat emek zorunda kalırsın. Yani, gözlerinin önünde gerçekten bir şeyler oluyormuş gibi düşünürsün. Bir olay yaratmak için bunu yapmak zorundasın. Bunun böyle olması gerektiğini sen de iyi biliyorsun, değil mi?"

Bayan Kurt yine nefesinin daralır gibi olduğunu hissetti, yutkundu ve zor duyulan bir sesle, "Sanırım," diye mırıldandı. Dolan gözlerini elinin tersiyle sildi ve "İnanmak istiyorum..." diye fısıldadı ama devam edemedi, sustu. Yine derin bir nefes aldı ve o anda kendini sanki suyun altındaymış gibi hissetti.

Kurt, "Hemingway, Faulkner, Dostoyevski, Dickens... ya da Grisham, Connolly ve Thomas Harris gibi sevdiğimiz yazarları düşün," diye devam etti. "Onların farklı olduklarını mı düşünüyorsun?"

Kadın tereddüt içindeydi, bir an düşündü ve "Hayır," dedi.

"Yani, kimliklerine bürünmeden bir Raskolnikov, bir Hannibal Lecter yaratabilir misin? Onlar gibi düşünmek, onlar gibi hareket etmek, onların bir parçası olmak zorundasın."

Kurt artık karısından cevap beklemiyormuş gibi konuşuyordu. Kadın zaten ne düşüneceğini, ne diyeceğini bilemez bir haldeydi, kafası tamamen karışmıştı. Kocasının odasına girip açık ve dehşet verici şeyler görmüş ve öğrenmişti, ama şimdi her şey farklı görünüyordu. Kocasının yazdıklarından okuduğu satırlar ona şüpheli mi, basit mi yoksa masum ifadeler gibi mi gelmişti, bilemiyordu.

Bayan Kurt birden doktorun sade, steril muayenehanesinde oturmuş, karmaşık tedavi yöntem ve programlarını dinlediği ama sadece hayatın farklı yönlerini duyduğu günleri hatırladı. Şimdi kocasıyla yaptığı konuşma da buna benziyordu. Ona güven vermeyen sözleri duymakta zorlanıyor, sanki duyduğu her ifade kafasını biraz daha karıştırıyordu. Söylenenler arasında kesin olanlar da vardı galiba. Ancak içindeki o çığlığı bir türlü susmuyordu, sonunda dayanamadı ve o açık, pervasız soruyu kocasına yöneltti: "Kimseyi öldürdün mü?"

Bu soruyu televizyondaki savcılar gibi, bir talep şeklinde sormak ve gerçek üzerinde ısrarla durmak isterdi, ama yumuşamaya başladığını hissediyordu. Okulda bencil ve zengin aile kızlarının aşırı, şımarık ve aptalca taleplerine karşı sert ve kesin konuşmak kolaydı, ama kocasının karşısında aynı tarzda davranması hiç de kolay değildi.

Kurt şaşırmış gibi baktı ve "Birini öldürdüğümü mü düşünüyorsun?" diye sordu. Her seferinde karısına böyle bir soru soruyor, onu zayıf duruma düşürüyordu. Bu biraz da fuarda, insanı şişman, zayıf, kısa ya da uzun gösteren ve öyle olabileceği korkusu yaratan o çarpıtıcı aynalara bak-

mak gibi bir şeydi. Bayan Kurt kalkıp çantasından birkaç parça kağıt çıkardı. O gün yazdığı notları ve bilgisayar çıktılarını alıp çantasına koymuştu. Onlara bakarken, elinin titrediğini fark etti, kafası iyice karışmıştı. Ofisinden ayrılırken hepsini bir şeyler kanıtlamak istercesine, tarihlere, saatlere göre sıralamış, güzelce katlayıp, düzenli bir şekilde çantasına koymuştu ama şimdi hepsi kırışmış, birbirine karışmıştı.

Kurt karısına baktı ve "Nedir bunlar?" diye sordu. Sesi birden yine sertleşmişti.

Bayan Kurt da ona kuşkulu bir ifadeyle baktı ve "Cinayet haberleri veren bu gazete kupürlerini neden sakladın?" diye sordu.

Kurt hiç düşünmeden, "Bunlar araştırmalarımın bir parçası," diye cevap verdi. "Romanlarda gerçek hayatta yaşanan olaylardan yararlanıyorum işte. Bunları bunun için kesip saklıyorum, bana kullanılan teknikleri gösteriyor..." Kurt durdu ve kaşlarını çatarak karısına baktı, sonra, "Demek sadece yazdıklarımı okumak da yetmedi, öyle mi?" diye devam etti. "Tatmin olmadın ve arşiv gibi kullandığım albüme de baktın?"

Kadın o anda sanki soruşturma yargıcı önünde çapraz sorgulamaya tabi tutuluyormuş gibi hissetti. Onun sorusuna yine cevap veremedi, yine sessizce başını sallamakla yetindi.

"Pekala, başka neler yaptın bakalım?"

Kadın başını iki yana salladı.

Kurt, "Başka neler yaptın, söyle bana?" diye tekrar sordu.

Kadın, "Başka bir şey yapmadım," dedi ama kelimeler sanki boğazına takılır gibi oldu.

"Demek hepsi bu kadar ha, doğru mu bu?"

Bayan Kurt yanaklarına süzülen gözyaşlarını elinin tersiyle sildi ve "Sonra kontrol etmeye çalıştım işte!" diye inledi. Ancak neleri kontrol etmek istediğini söylemesine gerek yoktu zaten.

"Kontrol etmek mi istedin? Nasıl yaptın bunu?"

Kadın ona birkaç gazete kupürü verdi ve "Bu vakaya soruşturan dedektifi buldum, onunla konuştum," dedi. Gazete haberinde korkunç bir cinayetten söz ediliyordu. Haber kaçırılan ve öldürülen kurbanla ilgiliydi. Gazete kupürlerini kocasına verirken, Bayan Kurt ellerinin titremesini engelleyemedi. O anda, kaçırılıp öldürülen genç kızın son anlarını hayal etmekten kendini alamıyordu. Başını kaldırdı ve korkulu gözlerle haberi okuyan kocasının yüzüne baktı. Onun birden öfkeleneceğini, bağırıp çağıracağını sanmıştı ama çok sakin olduğunu görünce bir kez daha şaşırdı.

Kurt cinayet haberini okuduktan sonra gazete kupürlerini karısına verdi ve omuzlarım silkti.

"Ee, dedektif ne söyledi sana?"

"Katili bulamamışlar, o dava başarısızlıkla sonuçlanmış. Bundan sonra bir şey bulabileceklerini de sanmıyorlarmış."

"Bunu ben de biliyordum. Bana sorsaydın ben de anlatabilirdim sana. Yıllar önce o romanı yazarken benim de konuştuğum dedektifle konuşmuş olmalısın..."

Bayan Kurt bunu duyunca, bu konuyu hiç düşünmediğini kabul etti.

Kurt, "Hatırlarsın, romanımda o kız bir yedinci sınıf öğrencisidir ve dağılmış bir ailenin kızıdır, sarışın bir kız," diye devam etti. Kurt o anda, zeka düzeyi düşük öğrencilere ders anlatır gibi konuşuyordu. "Ama gördüğün gibi,

bu haberde kurban daha büyük, siyah saçlı ve kalabalık bir aileden geliyor..."

Bayan Kurt başını salladı ve hafifçe titredi. Aslında bu farkı görmesi gerekirdi.

Kurt kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Birbirimize güvendiğimizi sanıyordum," diyerek başını iki yana salladı. "Hastalandığın günlerde tedavin konusunda bana güvenmiştin, değil mi?"

Kadın, "Evet," diye mırıldandı.

"Tanıştığımız günden beri aramızda özel bir bağ vardı, öyle değil mi?"

Kadın bu kez, adeta yalvarır gibi bir ifadeyle, "Evet, evet, evet," diye üç kez tekrarladı.

"Biz her konuda ortak olduk, yanılıyor muyum? Yani çocukların dediği gibi, seninle ruh ikiziydik, değil mi? İlk görüştüğümüz anda bile sen bu dünyaya benim için geldiğini kabul etmiştin. Ben de sana ait olduğumu anlamıştım..."

Bayan Kurt'un dudaklarından birkaç kez evet fısıltıları duyuldu.

Kurt karısının yüzüne baktı, hafifçe gülümsedi ve "O halde neden endişe ediyorsun, anlamıyorum?" diyerek başını iki yana salladı.

Bayan Kurt, "Ya diğerleri..." dedi ve sustu.

"Hangi diğerleri?"

"Biz tanışmadan, evlenmeden öncekiler..."

"Diğer kadınlar mı yani?"

"Hayır, hayır..."

Kurt meraklı bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve yumuşak bir sesle, "Ee, hangi diğerleri?" diye sordu.

"Haberlerdeki kadınlardan söz ediyorum..."

"Haa, sen şu romanlarımda kullandığım gerçek vakalardan söz ediyorsun galiba, değil mi?"

"Evet, işte onlardan bahsediyorum."

"Ee, ne var onlarda?"

"Onları sen mi öldürdün? Önce öldürüp sonra onları romanına konu mu yaptın?"

Kurt bir süre tereddüt etti. Sonra karısına divanı gösterip oraya oturmasını işaret etti. Kadın sorusunun yağmurlu havada kaybolup giden gök gürültüsü gibi havada yankılandığını hissetti. Divana oturunca, Kurt da her akşam oturduğu yerine, koltuğuna oturdu. Arkasına yaslandı ve uzun bir süre, cevap arıyormuş gibi, başını kaldırıp tavana baktı.

Sonra gözlerini aşağıya, karısının yüzüne indirdi ve "Gazetelerde o haberleri okuduktan sonra romanda kullanmış olmam daha mantıklı gelmiyor mu sana?" diye sordu.

Bayan Kurt kafasını toplamaya, ölüm ve haber tarihlerini kıyaslamaya, sonra romanın yazılış ve yayınlanma zamanını bir araya getirip bağlantı kurmaya çalışıyordu. Bütün o tarihler arasında ilişki kurmak zordu. O tarihleri ilk gördüğü zaman hafızasına kaydettiği halde, şimdi neden hatırlayamadığını anlamıyordu.

Kurt gözlerini karısının yüzüne dikti ve "Söylesene, gerçekten de insanları öldürdüğüme inanıyor musun?" diye sordu. "Gazete haberlerinde anlatılan o katilin ben olduğuma inanıyor musun?"

Bayan Kurt ona ne cevap vereceğini bilemiyordu, içinden bir ses evet, bir başka ses de hayır, diyordu. Hiç istemediği halde, ağır adımlarla gidip divanın iyice kenarına oturdu, nerdeyse yere düşecekti. Başı dönüyor, midesi bulanıyor, bütün vücuduna sancılar giriyordu, hastalanıyordu

galiba. Kalp atışlarının hızlandığını, şakaklarına ağrılar girdiğini hissetti. Boğazı kurumuş, susamıştı ve *gerçeği söylerse, beni de öldürmek zorunda kalır mı acaba?* diye düşünmekten kendini alamadı.

Belki de daha iyi olurdu bu.

Kocasının hâlâ yüzüne bakarak cevap beklediğini görünce, "Elbette inanmıyorum," diye mırıldandı.

Kurt hafifçe gülümsedi ve küçük bir çocuğun bir kedi yavrusuna bakışı gibi, sevecen bir ifadeyle karısına baktı. Onun da kafası karışıktı aslında, bir yandan karısını ikna ettiğini düşünüp kendisini kutluyor, bir yandan da yeni planlar yapıyordu. Her şeyden önce, konuşmayı istediği tarafa yöneltmeyi başarmıştı. Karısının ne zaman kendisinden kuşkulanıp araştırma yapacağını elbette bilmiyordu, ama bir yandan yeni kurbanları için plan yaparken, bir yandan da karısı kuşkulanırsa ona nasıl cevap vereceğini düşünmüş, bu ihtimale karşı da hazırlanmıştı. Ona söyleyeceği yalanlar belliydi. Ancak yalan söylerken, gerçeğe mümkün olduğu kadar yakın, inandırıcı olmak zorunda olduğunu da biliyordu.

Ama Kurt böyle bir an için hazır olduğuna inanıp rahatlarken, daha sonraki aşamaları da hızlandırıyordu. Bir ara, kendi kendine, *"Doğru Gizlenmeye Devam" başlıklı bir bölüm yazmalısın,* dedi. *Başarılı bir cinayet planı için uygun bir gizlenme yeri bulmak gerekir. Yalnız başına dolaşıp kuşku çekerek etrafı iyi koklayan, zeki bir polise yakalanmak aptallık olur tabii. En iyi katiller etrafa iyi görünen, kimsenin kuşkusunu çekmeyenlerdir. Kimse ondan şüphelenmemelidir. Koca Kötü Kurt'u herkes doğal bir sade vatandaş olarak görmelidir. Onun büyüklüğünü herkes takdir etmelidir.*

Kurt bunları düşündükten sonra yine karısına baktı ve

onun gözlerinde hâlâ kuşku parıltıları olduğunu fark etti. Uzandı ve elini tuttu. Kadının elleri hâlâ titriyordu.

Yüzüne bakarak "Aslında çalışmalarımı senden bu kadar uzun süre saklamam doğru değildi," diye konuştu. "Sanırım yazdıklarım hakkında sana bir şeyler anlatsaydım çok daha iyi olurdu. Sen de edebiyatı, yazmayı seviyorsun ve bana fikir verebilir, yazarken yardımcı bile olabilirsin. Yani sen her zaman en iyi okurum oldun. Belki bu son romanda bana yardımcı da olabilirsin. Belki de yazar yardımcısı ya da editör olmak hoşuna gidebilir."

Bayan Kurt bunu duyunca başını hafifçe kaldırdı ve şaşkın bir ifadeyle onun yüzüne baktı.

Kurt, "Gözlerini sil artık," diyerek yan masadan birkaç kağıt peçete aldı ve sempatik bir hareketle karısının gözlerine hafifçe bastırdı.

Bayan Kurt da hafifçe gülümsedi ve başını salladı.

"Ama ben bu konuda ne yapacağımı bilemem ki..!" diye mırıldandı.

Kurt elini kaldırıp hafifçe salladı ve onu susturdu.

"Ben sana ne yapacağını gösterebilirim."

Kurt koltuğundan kalkıp divana, onun yanına oturdu ve "Bu konuşmayı yapmamız iyi oldu aslında," dedi. "Ben senin üzülmeni asla istemem. Üzülmen kalbin için de iyi olmaz, biliyorsun..."

Kadın içini çekti ve "Fakat ben çok..." dedi ama devam etmedi.

Kurt karısının korktuğunu, endişeli, tedirgin olduğunu biliyor ve ona hak veriyordu. Gülerek kadının omzunu hafifçe sıktı ve genç aşıkların yaptığı gibi, elini onun beline doladı. Sonra güldü ve "Bir yazarla yaşamak zor, değil mi?" dedi.

Kadın rahatladı ve başını yavaşça salladı.

Kurt güldü ve "Pekala," dedi. "O halde onları öldürmeme yardım edeceksin, değil mi?"

Bunu söylerken şaka mı yaptığı, ciddi mi konuştuğu belli değildi sanki. Kurt, *bir yalan daha söyleyeyim, sonra TV izleriz,* diye düşündü.

Kadın başını sallarken Kurt ona baktı ve "Elbette bu, romanda olacak," diyerek yine güldü.

29

Jordan'ın ifadesini alan polis onun sinir krizi geçirdiğini düşünüyordu, ama daha önce hava kuvvetlerinde görev yapmış eski bir asker olan dedektif, on dört yaşlarında ikiz kız babasıydı ve genç kızların neden böyle bağırıp çığlık attıklarını anlayan bir adamdı. Ancak o anda o da Jordan'ın böyle çığlıklar atmamasını, sakinleşmesini diliyordu.

Jordan'ın hıçkırıklarla ağlayarak söyleyebildiği, *Onun atladığını gördüm, kadın parmaklığa çıktı, karanlık sulara baktı ve sonra kendini aşağıya attı,* diye anlattıklarını defterine not etti dedektif. Genç kızdan nehre atlayan kadını tarif etmesini istedi, ama Jordan gözlerini korkuyla açıp, kollarını çılgın gibi sallayarak sadece, *koyu renk elbisesi, başında şapkası vardı, orta boylu, 30'lu yaşlardaydı,* diyebildi.

Dedektif kızlar takımının çalıştırıcısını, yardımcısı ve takımdaki diğer kızları sorguladı, herkesin telefon numarasını aldı. Olayı sadece Jordan görmüştü ve diğerleri hep başka şeylerle meşgul olduklarını, birbirleriyle konuştukları için dışarıya bakmadıklarını anlattılar.

Dedektif sürekli ağlayan, bağırıp çağıran ve çılgınca

davranan Jordan'ın şokta olduğunu düşündü ve onun için bir ambulans çağırmak istedi. Genç kızın tepkileri, anlattığı gibi, bir kadının gerçekten de intihar ettiğinin kanıtı gibiydi. Olayı gerçekten görmeyen bir insan böyle bir tepki gösteremezdi, bu mümkün değildi.

Olay yerine yarım düzine arabayla gelen polisler köprüde ve etrafta yaptıkları araştırmada, intihar eden kadının ceketinden başka bir şey bulamadılar. Polis arabalarının yanıp sönen kırmızı mavi ışıklarının aydınlattığı ıslak yaya yolunda yapılan araştırma sonuçsuz kaldı. Girdaplar yaparak hızla akan karanlık suları aydınlatan ışıldaklar da bir işe yaramadı. Bir süre sonra köprü yaya yolunun başında çamurlu, küçük, kadın ayağına ait olduğu belli olan koşu ayakkabıları izleri ve kadının atladığı söylenen yerde de sürünen bir ayak izi bulundu.

Ama oradan atlayıp öldüğü söylenen bir kadınla ilgili hiçbir belirti bulunamadı ve polisler de buna şaşırmadılar. Dedektif, bu köprüde daha önce de böyle intihar ihbarları olduğunu ve araştırmaların yine sonuçsuz kaldığını biliyordu. Burası, intihar için uygun bir yerdi. Bu küçük şehirde fabrikaların çoğu kapanıp insanlar işsiz kaldıktan sonra, umutsuzların ve uyuşturucu kullananların sayısı artmıştı. Bölgede yaşayan herkes gibi, dedektif de, buradan suya atlayan birinin cesedinin kuvvetli akıntılarla arıtma tesislerine ve sonra da şelaleye doğru sürükleneceğini biliyordu. Güçlü akıntı cesedi nehirde kilometrelerce aşağıya götürecekti. Ceset büyük olasılıkla nehrin dibindeki çıkıntılara, enkaz parçalarına takılmış da olabilirdi. Daha önce yaşanmış intihar olaylarında cesedin bulunması haftalar sürmüş, bazıları da hiç bulunamamıştı.

Dedektif, nöbeti kendisinden alacak sabah ekibi için

raporunu kafasında yazmaya başladı. Soruşturmaya onlar devam edecek, intihar edenin adını bulup yakınlarına haber vereceklerdi. Gerçi intihar konusunda hiçbir kanıt bulamamışlardı ama dedektif bunun gerçek olduğuna inanıyordu. Polis teknesi ve dalgıçları nehirde araştırma yapmak için gün ışığını bekleyeceklerdi. Bu karanlık sularda gece saatlerinde arama yapmak çılgınlıktan başka bir şey olmazdı zaten.

Polisin şansı varsa, ceset tesadüfen bir yerde ortaya çıkabilirdi. Onu nehrin bir yerinde balık tutan bir balıkçı da görebilir, polise haber verebilirdi. Evet, böyle sürprizler yaşanabilirdi.

Dedektif, Jordan'ı sorguladıktan sonra babacan bir tavırla ve yumuşak bir sesle, "Bir ambulans çağırıp hastaneye göndereyim mi seni, kızım?" diye sordu. "Bir kontrol etsinler seni ve gerekirse sakinleştirici bir ilaç versinler, ne dersin?"

Ama Jordan, başını iki yana salladı ve "Hayır, teşekkür ederim, ben iyiyim," dedi. O sırada takım çalıştırıcısı yanlarına geldi ve "Okulda sağlık ekibimiz var, dedektif," dedi. "Gerekirse onlar kızımıza yardımcı olurlar."

Dedektif dudak büktü, başını hafifçe salladı ve Jordan'a bakıp, "Emin misin, kızım?" diye tekrar sordu. Dedektif, olayla aşırı heyecanlanmış gibi görünen ve gelip işine müdahale eden çalıştırıcıdan pek hoşlanmamıştı. Kendi kendine, *adam böyle bir olaya tanık olmaktan hiç hoşlanmadı galiba,* diye düşündü. Sonra sakinleşmeye başlayan ve elinin tersiyle gözyaşlarını silen Jordan'a bakıp, "Ambulans hemen gelir. Hızlı bir kontrolden geçer, rahatlarsın," diye ısrar etti. Çalıştırıcının köprü üstünde, çiseleyen soğuk yağmurda beklemesi umurunda değildi, ona göre, bu genç kız

korkunç bir olaya tanık olmuştu ve bir hastanede uzmanlar tarafından kontrol edilmesi çok daha iyi olurdu.

Fakat Jordan yine başını iki yana salladı ve "Hayır, ben çok iyiyim, dedektif," dedi. "Bir an önce okuluma, yatakhane binasındaki odama gitmek istiyorum, efendim."

Dedektif omuz silkti ve ellerini yana açtı. Kız babası olarak, böyle bir olaya tanık olan bir genç kızın davranışlarını anlamaya çalışıyordu, ama uzun yıllar bir polis olarak çalışmak onu biraz katılaştırmış olabilirdi. Herkesin ifadesini ve telefon numaralarını almıştı. Emrindeki polisler, umutsuz olsa da bölgede araştırmayı sürdürüyorlardı.

Dedektif, o akşam olay yerinde yapabileceği fazla bir şey kalmadığını düşündü.

O sırada takım çalıştırıcısının cep telefonundan birini aradığını gördü ve ona "Kimi arıyorsunuz?" diye sordu.

"Okul yöneticisini arıyorum, doğal olarak neden geç kaldığımızı merak edeceklerdir. Yemekhanenin açık kalması gerekiyor. Ve yönetim bu akşam gerekirse Jordan'la da konuşmak isteyebilir."

Takım çalıştırıcısı, gecikmeden sorumlu tutulmak istemiyordu, ki bu davranışı çok doğaldı ve dedektif onun haklı olduğunu düşündü.

Çalıştırıcıya, "Pekala Koç, isterseniz gidebilirsiniz," dedi. "Gerekirse sizi tekrar arayabiliriz."

Çalıştırıcı, "Bu çocuklardan biriyle konuşmak isterseniz müdürün ofisini aramanız yeterli olur, dedektif," dedi.

Dedektif, "Öyle mi?" diye karşılık verdi ama sinirlendiğini belli etmemeye çalıştı. Ne var ki Koç onun alaycı ses tonundan, az da olsa sinirlendiğini anladı.

Basketbolcu kızlar minibüslerine binerken dedektif arkalarından baktı ve başını hafifçe iki yana salladı. Kızların

çoğu hâlâ olayın etkisinde, el ele tutuşmuş, ya da birbirlerine sarılmışlardı. Fakat hiçbirinin Jordan'ın elini tutmaması, beline sarılmamış olması polisin dikkatinden kaçmamıştı.

Dedektif, Jordan'ın minibüsün en arkasına geçip yalnız başına oturmasını da oldukça garip buldu.

Arka camdan dışarıya bakan genç kıza hafifçe gülümsedi ve bir arkadaşmış gibi ona el salladı. Aslında bu profesyonelce bir davranış değildi elbette, ama içinden gelmişti. Jordan'ın da ona hafifçe gülümsediğini ve utangaç bir tavırla el salladığını görünce sevindi.

Sonra diğer kızlara bakıp yüzünü buruşturdu ve *lanet olsun, çocuklar bazen çok zalim oluyorlar,* diye düşündü. Evine gittiği saatte kızlarının yatmış olacaklarını biliyordu, fakat o akşam odalarına girip uyurken yüzlerini bir süre seyredecekti. Karısı da ona soru sormadan neden böyle davrandığını mutlaka anlayacaktı.

Ertesi sabah intihar olayının soruşturmasına devam eden yeni dedektif ve ekibi, bölge motorlu araçlar kayıt bürosunda çalışan iki memurdan bir telefon aldı. İki memur, işlerine gitmek üzere durakta otobüs beklerken, Kızıl İki'nin ağaca çivilediği zarfı görmüş ve üzerindeki yazıyı okuyup polisi aramışlardı. Adamlar akıllı davranmış, ağaca çakılı zarfa dokunmamışlar ve işlerine gecikeceklerini bildikleri halde, polisin oraya gelip zarfı ve fotoğrafı almasını beklemişlerdi.

Kızıl Bir de hemen hemen aynı saatlerde, kendisinden biraz daha genç, ama iki kat daha iri bir kadının karşısında oturuyordu. Kısa saçlı kadının kalın kolları ve beli, bir kulağında

beş altı tane küpesi vardı ve açık göğsünden garip bir dövmenin ucu görünüyordu. Harley Davidson motora binen ve eğlence olarak da bilek güreşi yapan ya da kütük kesen o iriyarı kadınlara benziyordu. Fakat Karen onun yumuşak bir ses tonuyla konuştuğunu duyunca şaşırdı.

Kadın ona, "Arkadaşını koruyabiliriz," dedi. "Onu ve çocuklarını korur, yeni bir hayata başlayabilecekleri güvenli bir yer buluruz. Gerekirse sosyal çalışma ve yasalar konusunda danışmanlık yaparız. Onlara psikolog, psikiyatr da bulabiliriz, çünkü birçok psikiyatr bize gönüllü olarak yardımcı oluyor. Yani onları yeniden hayata bağlayabiliriz."

Karen onu dikkatli dinledi ve dalgın bir ifadeyle, "Öyle mi?" dedi.

Kadın onun yüzüne baktı ve "Hiçbir şey kusursuz değildir tabii," diye ekledi.

Duvarların ötesinden, uzaktan çocuk sesleri, gülüşmeleri geliyordu. Karen bu seslerin üst kattaki bir çocuk yuvasından geldiğini tahmin etti.

Kadının yüzüne baktı ve "Nasıl yani? Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Kadın koltuğunda arkasına yaslandı, derin bir nefes aldı ama gözlerini Karen'ın yüzünden ayırmadı ve sanki onun tepkisini ölçmek istiyormuş gibi baktı.

"Yasal olarak bunu söylemek zorundayım, hanımefendi."

Karen, "Ama bundan fazlası da var, değil mi?" diye sordu.

İriyarı kadın derin bir iç çekti.

"Bizim Güvenli Yuva dediğimiz bu yerle polis merkezi arasında üç blok var, hanımefendi," diye devam etti. "Orası her gün yirmi dört saat çalışır. Biz 911'i aradığımız zaman, polisin buraya gelmesi 90 saniyeden kısa sürer. Polisle bir

anlaşmamız var – burada çalışan insanların ve müşterilerimizin bildiği bir şifre sözcük vardır – bir saldırı halinde polisi arayıp o şifreyi söylediğimiz zaman polisler hemen silahlarını çekip buraya koşarlar. Bu sistemi geçen yıl yaşanan bir olaydan sonra kurduk. Belki siz de hatırlıyorsunuzdur?"

Karen onun bahsettiği olayı hatırlıyordu. Gazeteler ve TV haberleri günlerce o olaydan söz etmişti. Olay bir adam, ayrıldığı karısı, altı ve sekiz yaşlarındaki iki çocuk ve üç polisle ilgiliydi. Silahlı çatışma sonunda kadın ve bir polis ölmüş, çocuklardan biri de ağır yaralanmıştı. Karısıyla ayrılmış olan adam intihar etmek istemiş, ama tabancasında mermi kalmadığı için yakalanmış, tutuklanmıştı. Dava hâlâ devam ediyor ve adam geçici delilik yaşadığını söylüyordu.

Karen kadına baktı ve "Arkadaşım kocasının şiddete meyilli olduğunu söyleyip korkuyor," dedi. Sonra, "Tabii bu söz çok doğal bir soğuk algınlığından söz etmeye benziyor," diye devam etti. "Aslında adam gerçekten çok kaba, şiddetten hoşlanan bir kişi. Karısını birçok kez dövdü, gözlerini morarttı, bir iki kere kemiğini kırdı ve onu öldüreceğini söyledi. Zavallı kadının gideceği hiçbir yer yok."

İriyarı kadın, "Biz zaten bu tür yardım arayan insanlar için buradayız, hanımefendi," dedi. Karen o anda, tanımadığı, hayalinde yarattığı bir adam hakkında böyle yalanlar söylediği için kendine kızıyordu. Karen'ın uydurduğu hikayede bir kadın arkadaşı, onun iki çocuğu ve zalim, korkunç bir koca vardı ve kadın ondan kaçıp kurtulmak istiyordu. Karen bu konuda duyduğu hikayelerden yararlanıp kafasında böyle bir aile yaratmıştı. Güvenli Yuva denen bu sığınma evi müdürünün kendisine fazla soru sormayacağını düşünüyordu.

Kadın ona bakarak, "Yani, bu durumda sığınacak olanlar arkadaşınız ve onun iki küçük çocuğu olacak, öyle mi?" diye sordu.

"Karen bir an düşündü ve "Sanırım çocuklar büyük ebeveynlerin yanında güvende olabilirler," diye cevap verdi. "Fakat arkadaşımın kocası onun peşini kolay bırakmayacaktır, bundan eminim. Adam korkunç öfkeli ve yarı kaçık bir insan..."

"Evet, ama çocuklardan ayrılmak..."

Karen başını iki yana salladı ve "Adam çocukları umursamıyor," diyerek sözünü kesti. "Onlar zaten adamın çocukları değil ve onun için yalnızca bir engel oluşturuyorlar. Tehlikede olan sadece arkadaşım."

"Anlıyorum. Adamın silahı var mı peki?"

"Bilmiyorum, ama olduğunu tahmin ediyorum."

Karen bunu söylerken, Koca Kötü Kurt'un ne gibi silahlara sahip olabileceğini düşündü. O adamda tabanca, tüfek, bıçak, bomba, her şey olabilirdi. Zehir, taş ve sivri uçlu çubuklar, ellerini ya da ustura bile kullanabilirdi. Bunların hepsi öldürücü silah sayılırdı. Adam üç Kızıl'ı öldürmek için, bunlardan herhangi birini rahatça kullanabilirdi.

Kadın meraklı bir ifadeyle Karen'ın yüzüne baktı ve "Arkadaşınız?" diye sordu. "Onun da bir silahı olabilir mi peki?"

Karen o anda Kızıl İki'nin tabancasını hatırladı. Arkadaşı o tabancayı doldurmayı, nişan alıp ateş etmeyi biliyor muydu acaba? Ama Sarah'ın, bunları becerebilse bile Kurt'a karşı bir şey yapamayacağını çok iyi biliyordu.

"Hayır," diye yalan söyledi kadına.

Sığınma evinin müdürü bir an düşündü ve "Aslında bunu

söylemem doğru değil," dedi ve öne doğru eğilip, sesini iyice alçaltarak, "Ama geçen yıl yaşanan o olayın bir benzerinin tekrar yaşanmasını isteyemem tabii," diye fısıldadı.

Kadın elini uzattı ve masanın üzerine yarı otomatik, büyük bir tabanca koydu. Karen siyah tabancaya baktı ve başını salladı. Sonra hafifçe güldü ve "Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedi.

Kadın tabancayı alıp masasının çekmecesine koydu ve "Ben her zaman atış poligonuna gidip atış yaparım," dedi.

"Akıllıca bir uğraş."

"Şimdi çok iyi bir atıcı olduğumu söylüyorlar."

Karen, "İnsana güven veriyor bu," diyerek başını salladı.

"Pekala, arkadaşınızı ne zaman getirirsiniz buraya?"

Karen bir an düşündü ve "En kısa zamanda," diye cevap verdi.

"Burası he zaman açıktır, istediğiniz saatte gelebilirsiniz. Öğleden sonra iki, ya da gece yarısından sonra iki fark etmez. Anlıyorsunuz beni, değil mi?"

"Evet, tabii anlıyorum."

"Burada çalışan arkadaşlara herhangi bir saatte yeni bir misafir gelebileceğini söyleyeceğim."

"Bu çok iyi olur, teşekkür ederim."

Karen görüşmenin sona erdiğini anladı ve çantasına uzandı. Ama iriyarı kadın müdürün ona soracağı son bir sorusu olacaktı. Dikkatle yüzüne baktı ve "Bana sözünü ettiğiniz kadın arkadaşınızdı, değil mi?" diye sordu.

Kızıl Bir, hastalarına bakmak için hastaneye gitmeden önce bir yere daha uğramak istedi. Oraya pek çok kez giderdi ama tıp eğitimi almasında ve uzun yıllar doktor olarak edindiği deneyime rağmen, her zaman çok üzülürdü orada.

Yaşlılar evine ne zaman gitse bir şey dikkatini çekerdi. Binanın girişinde çok parlak, aydınlık olan hol ve koridorlar, içeriye doğru ilerledikçe loşlaşır, beyaz duvarların rengi sarıyla gri arasında bir renge dönüşürdü. Bina sanki ölümü yansıtıyor gibiydi.

Karen son ziyaretinden, İskoçların gaydasını hatırladı.

Yaşlılar evinin hemşireleri Karen'ı görünce şaşırdılar. Karen'ı çağırmamışlardı. Odalarda sürekli olarak yaşlıları ve ölmek üzere olan hastaları görmekten sıkılarak koridora çıkan hemşirelere, "Eski bir belgeye bakacaktım," diyen Karen hızlı adımlarla yürüdü. Bunu söyledikten sonra, artık kimsenin onu rahatsız etmeyeceğinden emindi.

Koridorun sonunda, içinde bir fotokopi makinesi, bir kahve makinesi ve üç büyük, metal dosya dolabı bulunan küçük odaya girdi. Aradığı sarı dosyayı bulması uzun sürmedi.

Dosyayı alıp kendi odasına gitti, masasına oturup bilgisayarı açtı. Üst çekmecedeki sigara paketini gördü, ama günlerdir sigara içmemişti ve pakete dokunmadı bile. *Bravo sana Koca Kötü Kurt,* diye mırıldandı. *Belki de senin yüzünden sigarayı bıraktım. Beni öldürdüğün zaman tamamen kurtulmuş olacağım bu pis tiryakilikten. Çok teşekkür ederim sana.*

Önündeki dosyada kanser arıyordu Karen. Daha doğrusu o dosya sahibini öldüren nedeni görmek istiyordu.

Dosya sahibinin adı Cynthia Harrison'dı, otuz sekiz yaşında göğüs kanseri olmuştu. Sarah'dan sadece üç yaş daha büyüktü. Evliydi ama çocuğu olmamıştı. Belki de hamile kalmadığı için, bunun nedenini öğrenmeye çalışırken kötü haberi almıştı. Neden hamile kalmadığını öğrenmek için

doktora gitmiş ve yapılan testlerin sonunda kanser olduğunu öğrenmişti.

Cynthia başarısız bir ameliyattan sonra, aldığı radyasyon nedeniyle bu yaşlılar ve bakım evine yatırılmış, burada sadece üç hafta kalmıştı. Karen, *burası en ucuz yer olduğu için zavallı kadını buraya yatırmışlar,* diye mırıldandı. *Tedavisine hastanede devam etseydi binlerce dolar ödemesi gerekecekti. Yakınları da onun fazla yaşamayacağını öğrenince başka çare göremediler*

Karen, genç kadının ölüm sertifikasını inceledi ve belgeyi hangi meslektaşın imzaladığını gördü. Ölüm belgesini imzalayan, bir cerrahtı. *Adam muhtemelen belgeyi imzalamak ve başarısızlığını unutmak istedi,* diye düşündü Karen ve dosyada istediği bilgileri not defterine kaydetti. Doğum tarihini, doğduğu yeri, son adresini, mesleğini, yakınlarının adlarını, sosyal güvenlik numarasını, geçmişindeki sağlık bilgilerini, boyunu, kilosunu, göz ve saç rengini, dosyadaki gerekli tüm bilgileri yazdı.

Dosyayı kapadıktan sonra Cynthia Harrison'ın bilgisayardaki bilgilerini geri dönüşüm kutusuna attı ve oradan da silip yok etti. Uzman birinin gerektiğinde bu bilgileri bulabileceğini biliyordu, ama buna gerek kalmayacağından emindi.

Sonra odadan çıktı ve en yakın hemşire ofisine gitti. Üzerinde *Tehlikeli! Mikroplu tıbbi atıklar* etiketi bulunan kırmızı plastik torbayı ve iğnelerin, kullanılan plastik ilaç bardaklarının ve mikroplu olabilecek maddelerin atıldığı ağzı kapalı konteyneri buldu.

"Özür dilerim, Cynthia, seni daha önce tanımayı isterdim kardeşim!" diye mırıldandı. Sonra dosyayı rulo yapıp

kırmızı plastik torbaya ve torbayı da mikroplu atıkların atıldığı yalıtımlı konteynere atıp kapağını sıkıca kapadı.

Kızıl İki, dans ediyordu.

Sarah görünmeyen bir kavalyeyle önce vals yaptı, kendi etrafında döndü, sonra seksi bir müziğin nağmelerine ayak uydurup tangoya geçti. Bir süre sonra hafifçe eğilerek selam verdi ve hareketli bir dansa başladı. Müzik değişince o da hareketlerini ve dansını değiştiriyordu. *Yıldızlarla dans,* diye düşündü Sarah. *Ama hayır; Kurtla dans bu!* Bir süre 60'lı yılların komik danslarını taklit etti. Hatta bir ara kalçalarını sallayıp Makarena yaptı.

Ancak sonunda yoruldu ve kollarını başının üstüne kaldırıp ağır, yavaş dönüşlerle bale dansı yapmaya başladı. Gençliğinde seyrettiği *Kuğu Gölü*'nü yapmaya çalıştı. On beş yaşında bir kızın unutamayacağı sihirli anılardı bunlar. Hatta bir gün kızını buna benzer bir bale gösterisine götürmek istiyordu. Ama artık mümkün değildi bu. Sarah küçük bodrumda kollarını kaldırıp ayakuçlarında dans etmeye çalıştı fakat bunu pek beceremedi.

Şimdi aykırı bir müzik dinliyordu. Kafasındaki şarkılar hareketlerine uymuyordu. Rock and Roll halk danslarına hiç benzemiyordu elbette, o müziği dinlerken bir süre sonra adımlarını şaşırmaya başladı.

Jordan ona çeşitli müzik parçalarının yüklü olduğu bir iPod vermişti. Sarah aslında The David Wax Museum ya da The Iguanas'ı hiç dinlememişti, Silina Musango ya da The Gourd grubunu tanımıyordu. Fakat Jordan'ın onun için seçtiği müzikler müthişti ve insanı coşturuyor, yerinde zıplatıyordu.

Sarah, *Jordan denen bu kız bana yardım etmeye çalışıyor*

işte, diye mırıldandı. *Kızcağız kendimi öldürdükten sonra iyice yalnız kalacağımı ve biraz delireceğimi biliyor olmalı. Akıllı kız Jordan.*

Jordan ona bir müzik listesi daha vermişti ama Sarah onu dinlemedi, çünkü bunun için zamanın doğru olmadığını düşünüyordu. O müzik listesinde çok farklı sesler ve müzik türleri bulunduğunu biliyordu. Çünkü o müzik listesinin adı *öldüren müzikti.*

Sarah çok yorulduğunu görünce kulaklıkları çıkardı ve Karen'ın bodrumunda beton zemine çöküp uzandı. Yanakları serin betona değdi, her taraf toz toprak içindeydi, yüzünden terler damlıyordu ve yerde tozlanacak, kirlenecekti, ama aldırmadı. Evin kalorifer kazanı bodrumun köşesindeydi ve burada hava oldukça sıcaktı. Pencere olmadığı için dışarısını göremiyordu. Ama güvendeydi ve Kurt arabasını karşı kaldırıma park edip evin kapısını gözetlese bile onu göremezdi. Bir ara bodrumu hafifçe aydınlatan tavan lambasını söndürmeyi düşündü, bunu yapsa, burası da atlama numarası yaptığı karanlık nehir suları gibi olur muydu acaba?

Bir gece önce, karanlıkta Karen'ın kendisini beklediği yere giderken, olay sırasında Jordan'ın etrafı çınlatan çığlığını düşünmüştü. Şimdi de, *eminim Jordan herkesi kandırmayı başarmıştır,* diye mırıldandı.

Sarah yattığı yerde toplandı, bacaklarını karnına çekti ve büzüldü.

Sarah dün gece intihar etti. "Elveda, ben sonsuzluğa gidiyorum," intihar notunu okuyacaklar ve beni de kocamla çocuğumun yanına gömecekler, ama gömdükleri ben değil, benim boş tabutum olacak, diye mırıldandı.

Yeni bir kişilik olarak yeni bir hayata başlayacaktı, an-

cak bundan hoşlanıp hoşlanmadığı konusunda emin değildi. Ama yeniden doğana kadar sadece Kızıl İki olacaktı.

Evet, öldürücü bir Kızıl İki olacağım, diye düşündü. Birden ürperdi ve korkunç bir öfke ve vahşet duygusunun bütün benliğini sarar gibi olduğunu hissetti.

Sonra kendini bıraktı, hissettiği bütün duygularını bir kenara itti. Beton zeminde, elinde ailesiyle birlikte çektirdiği fotoğraf değil, sadece .357 Colt Magnum tabanca olduğu halde, hıçkırarak ağlamaya başladı.

30

Koca Kötü Kurt derin bir nefes aldı, korkunç öfkeliydi ve kendi kendine anlaşılmaz küfürler savuruyordu. Olduğu yerde hızla döndü ve mutfak duvarını yumruklamamak için kendine hakim olmaya çalıştı. Elinde tuttuğu o günkü gazetenin sayfasını buruşturdu ve sanki birisi bir kara tahtada tırnak sürtüp bütün sinirlerini altüst eden o cızırtı sesini çıkarıyormuş gibi, yüzünü buruşturdu ve dişlerini gıcırdattı. Elindeki kırışık gazete parçasında bir haber başlığı şöyleydi: "Eski Öğretmenin İntihar Ettiği Sanılıyor."

Kurt öfkesini kontrol edemiyordu ve yine, "Hayır! Lanet olsun, hayır! Olamaz!" diye bağırdı.

Parlak ışıklar nehir sularını aydınlattı. Sonunda yağmur durmuş, hava yavaşça ısınmaya başlamıştı. Meteoroloji raporlarında o gün rüzgarsız, güneşli bir hava olacağı belirtilmişti. Köprünün üzerinde birikmiş, alçak beton bariyerin üzerine doğru eğilmiş meraklı kalabalık nehirdeki araştırmaları izliyordu. Bir televizyon ekibinin kameramanı omzundaki kamerayı yere koyup kamyonetin tekerleğine da-

yamış, can sıkıntısıyla bir şeyler olmasını bekliyordu. Araç yolundan geçen arabalar da köprüdeki kalabalığı, polis arabalarını ve nehirde yapılan arama çalışmasını görünce yavaşlıyor, trafiği aksatıyorlardı. Bebek arabalarıyla çocuklarını gezdiren ve İspanyolca konuşan üç Meksikalı kadın, kalabalığa yaklaşınca durdular ve nehrin hızla akan sularını göstererek yüksek sesle, adeta kavga eder gibi konuşmaya başladılar. Kadınlardan biri korkulu gözlerle nehre bakarken üç kez haç çıkardı. Koca Kötü Kurt, yavaşça, kendi yaşlarında olan iki adamın yanına yanaştı. Onların meraklı ve konuşmaya hazır kişiler olduklarını anlamıştı. Adamlar sigara içiyor ve kendi aralarında, konu hakkında fikirlerini söylüyorlardı.

Adamlardan biri sigarasından bir nefes çekip dumanı havaya savurduktan sonra, bilgiç bir tavırla, "Dedim ya, burada hiçbir şey bulamayacaklar," diye konuştu. Üzerinde eski, gri bir pardösü, başında, kırışık alnına doğru çektiği yıpranmış, kahverengi bir fötr şapka vardı. Bir ara elini kaldırdı, güneşe karşı gözlerine siper etti ve uzaklara baktı.

Arkadaşı dudaklarını büzdü ve "Ben emniyet kemeriyle bile girmem o sulara," diyerek başını iki yana salladı.

"Aslında bu nehrin kıyılarına 'Burada yüzülmez' levhaları koymaları gerekir, değil mi?"

"Evet, ama hiç kimse de buralarda yüzecek kadar akılsız olamaz herhalde."

İki adam da başlarını salladılar ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandılar. Köprünün ayaklarından yaklaşık otuz metre mesafede, iki küçük alüminyum teknede bulunan iki tüplü polis dalgıcı, suya dalıp çıkıyor, dipte bir süre araştırma yapıyor, teknelerde bulunan diğer polisler de onları akıntıya karşı yönetiyorlardı.

Kurt polislerin çok hızlı akan nehir sularına dalışlarını, ama suyun altında fazla kalamadan hemen yüzeye çıkışlarını bir süre büyük bir dikkatle, sanki hipnotize olmuş ve adeta büyük zevk alıyormuş gibi seyretti. Dalgıçlar botlara çıkıp maskelerini çıkardıkları zaman, bir şey bulamadıkları için sinirli oldukları belli oluyor, botlar o zaman yer değiştirip başka bir noktaya gidiyorlardı. Kurt, *polis dalgıçları standart polis tekniği olan ızgara taraması yapıyorlar,* diye düşündü. *Bir arama bölgesini küçük alanlara ayırıp, teker teker tarıyorlar*

Kurt, o sabah uzun zamandır orada olduklarını tahmin ettiği adamlara baktı ve dikkatli konuşarak, her meraklı insanın yapacağı gibi, "Dalgıçlar herhangi bir belirti bulabildiler mi acaba, baylar?" diye sordu.

"Fazla bir şey yok, sadece çocuk ceketine benzer bir şey bulmuşlar. Dalgıçlar belki on beş kez daldılar ama bir şey bulamadılar. Boyuna yer değiştirip aramaya devam ediyorlar işte. Sanırım şanslarını zorlamaya ve sabırla çalışmaya devam edecekler."

Diğer adam, "Ben bazen bu sahilde balığa çıkıyorum," diye konuştu. "Ama yaz aylarında sular biraz alçalıp yavaşlamadan, bu sulara yaklaşmak bence aptallık olur. Yani, yaşamak isteyen bu kıyılara yaklaşmaz." Bunu söyleyen adamın başında, üzerinde *USS Oriskany* yazılı bir donanma beyzbol kepi vardı ve Kurt, bu Vietnam dönemi eski uçak gemisinin dalış eğitimleri için batırıldığını biliyordu. Kurt adamın ellerinde eski yara izleri gördü ve başını hafifçe salladı.

Diğeri yine, "Söylüyorum işte, bir şey bulamayacaklar," diyerek başını iki yana salladı. "Devletin vergilerle topla-

dığı paraları boş yere harcıyorlar. Bu yeni teknoloji ürünü, pahalı dalış donanımlarını alıyor, ama yeterince kullanma olanağı da bulamıyorlar."

Beyzbol kepli adam arkadaşına baktı ve "Merak etme, kısa bir süre sonra boşuna uğraştıklarını anlayıp bırakacaklardır," dedi.

Kurt orada biraz daha kalıp arama çalışmalarını izlemeyi düşündü, ama yaşlı adam büyük olasılıkla haklıydı. Polisler bu azgın nehir sularında bir şey bulamayacaklardı. Bir an gözlerini kıstı ve *belki de bulunacak bir şey yoktur,* diye düşündü.

Aslında olanlar konusunda kuşkuları vardı ve cinayet için bundan emin olması gerektiğinin bilincindeydi. Küçük ayrıntılar ve hatasız değerlendirmeler istiyordu. Bazen kendisini cinayet muhasebecisi olarak düşünürdü Kurt. Bu da önemsiz ayrıntılara dikkat edilmesi gereken o anlardan biriydi işte! *Bu, ölümle ilgili vergi iadesi yapmak gibi bir şey,* diye düşündü.

Kurt, *belki de ben öldürdüm onu,* diye düşünmekten kendini alamadı. Belki de kadın onun baskısına ve yarattığı korku ortamına dayanamamış, bu yüzden canına kıymıştı. *Öldürüleceğini bilen bir insan kolayca intihar edebilirdi.* Böyle düşünmekte mantık vardı. İdam bekleyen mahkumların hücrelerinde kendilerini astıklarını ya da ölümcül bir hastalık nedeniyle fazla ömürleri kalmayanların intihar ettiklerini biliyordu. 11 Eylül'de, öleceklerini bilen adamlar da kendilerini ikiz kulelerden aşağıya atmışlardı. *Kuşku içinde öldürülmeyi beklemenin acısı, intihar acısından daha kötü olabilirdi.*

Kurt İki Numaralı Kızıl'ın diğer ikisinden daha zayıf olduğunu biliyordu. Kadın bu korkuya ve baskıya dayanama-

mış, kendini bu korkunç, karanlık sulara atıvermişti. Kurt bir anda sanki kadının boğazını kendi elleriyle sıkıp onu boğmuş gibi bir şeyler hissetti. *Evet, onu ben öldürmüşüm gibi düşünebilirim.*

Ölüm gerçeğe benzerdi, bazı sorulara cevap verirdi.

Eve, bu cümleyi de unutmamalı, bir sonraki bölümde kullanmalıydı. Diğer iki Kızıl'ı öldürürken, iki numarayı da kendisi öldürmüş gibi düşünebilirdi. Bu nedenle, intihar haberini öğrendiğinde sinirlenip küfürler ettiği için kendine kızdı. *Okurlar kadının benim baskılarım, korkum sonucunda intihar ettiğini düşününce etkileneceklerdir,* diye düşündü. *Şoke edici bir son olacak bu. Köprü üstünde toplanıp, merak içinde olacakları bekleyen insanlar gibi, okurlar da daha sonra neler olacağını merak edecekler. Kızıl Bir ve Üç'e neler olacağını büyük bir merak ve sabırsızlıkla bekleyecekler. Böylece geriye kalan iki Kızıl'ın ölüm yolunda giderken son günleri daha da heyecan verici olacak.*

Büyük bir haberde son önemli ayrıntıları görmeye çalışan bir gazeteci gibi, Kurt da dikkatli gözlerle etrafını taradı. Nehirde ceset arayan polislere, köprü üstünden arama çalışmalarını seyreden insanlara, daha önemli bir olay yerine gitmeye hazırlanan televizyon ekiplerine baktı. Kameralarını kaldıran adamlara bakarak hafifçe gülümsedi ve *bu adamlar henüz farkında değiller,* diye düşündü, *ama bu olay ülkenin en büyük hikayelerinden, haberlerinden biri olacak.*

Kendi kendine gülümsemeye devam etti ve *fakat bu tamamen bana ait bir hikaye,* diye mırıldandı.

Kurt, nehirde Kızıl İki'nin cesedini arayan polisleri yarım saat daha seyredecekti, daha fazla bekleyemezdi. Ka-

labalığın arasına karıştı ve azgın, karanlık nehir sularından bir şey çıkacağı konusunda kuşkuları olduğu halde beklemeye başladı.

Müdür ofisinin kapısında göründü, eşikte durdu ve Bayan Kurt'a bakarak zoraki gülümsedi. Hafifçe öne eğilmişti, yüzünde tedirgin bir ifade vardı ve yumuşak bir sesle konuşarak, "Kızlar basketbol takımı hocasının raporunu okudun mu?" diye sordu. "Okula geri dönerlerken başlarına neler gelmiş, baksana!" Sustu ve başını iki yana salladı.

Bayan Kurt bilgisayar ekranında, basketbol hocasının kısa bir süre önce müdüre e-postayla gönderdiği raporuna baktı. Adam maçı kazandıktan sonra okula dönerlerken, neden geciktiklerini kısa ve özlü bir ifadeyle anlatmıştı. Bayan Kurt, adamın maçın zaferini yazmak yerine böyle korkunç bir olayı anlatmak zorunda kalmasına üzüldü.

Çalıştırıcının raporunda, Jordan'ın gördüğü intihar kurbanının Kızıl İki olduğuna ya da kızın onu tanıdığına dair hiçbir belirti yoktu. İkisi aralarındaki bağlantıyı hiç kimse bilmiyordu. Bayan Kurt, nehre atlayan kadının, kocasının Kızıl İki dediği kadın olduğundan haberi yoktu. Müdüre baktı ve sessizce başını salladı.

Müdür, sekreteri Bayan Kurt'a, "Jordan Ellis'in tarih öğretmenine bu konuda bir mesaj gönderirsen çok iyi olur," diye devam etti. "Jordan ikinci ders olarak tarih dersine girecek. Hocasına söyle, Jordan'a öğle yemeğinden önce bana gelmesini söylesin."

Bayan Kurt neşeli bir ifadeyle, "Tabii, efendim," dedi.

Müdür bir an durdu ve sonra, "Ama Jordan mutlaka gelip beni görmeli," diye tekrar etti.

Kadın mesajları gönderdi ve sonra bilgisayar ekranında Jordan'ın ders programına baktı. Sonra saate bir göz attı ve genç kızın müdür ofisine saat on birde gelebileceğini tahmin etti.

Jordan on biri iki dakika geçe müdürün ofisine gelmişti. Telaşlı ve şaşkın görünüyordu. Bayan Kurt ona sempatik bir gülümsemeyle baktı ve sevecen bir ifadeyle, "Oh, yavrum, dün akşam korkunç bir olay yaşamışsınız, öyle mi?" diye konuştu. "Kim bilir ne kadar korktun, berbat bir şey olmalı bu, değil mi?"

Jordan ona kısaca, "Yok bir şey, iyiyim ben," diye cevap verdi. "Müdür ofisinde mi?"

"Evet, yavrum, seni bekliyor, hemen girebilirsin."

Bayan Kurt bu kıza yaklaştığında bu kadar heyecanlanacağını hiç düşünmemişti ve kalp atışlarının aniden hızlandığını hissedince şaşırdı, tedirgin oldu – onun bir cinayet romanında bir karakter modeli olduğunu bilmek gerçekten heyecan verici bir şeydi. Kadın birden büyük bir sır öğrenmiş gibi huzursuz olduğunu hissetti. Jordan'ın ona asık bir suratla ve adeta tersler gibi cevap vermesini doğal karşıladı ve sakin bir ifadeyle başını salladı. *Böyle bir karakter için rol modeli seçilmesi çok yerinde bir karar, kocamın bunu seçmesine şaşmamalı,* diye düşündü. Jordan'ı öldürmenin pek çok nedeni olabilirdi.

Kadın, *evet, romanında öldür onu,* diye düşündü. O anda garip şeyler hissetti, elleri titriyordu. Kendi kendine, *sanki romanı ben yazıyormuşum gibi heyecanlandım,* diye mırıldandı. O anda kendisini garip, sanki gerçeklerle kurgunun birbirine karışmış gibi olduğu bir dünyadaymış gibi hissediyordu. Sıcak, huzur verici bir banyo küvetine giriyormuş gibiydi.

Jordan sekreter masasının önünden geçip yürürken, Bayan Kurt arkasından baktı. Genç kızın her adımında küstahlık, bencillik, gençlik ayrıcalığı ve edepsizlik vardı sanki.

Bayan Kurt birden içini çekti ve ona bakarken bir kahkaha atmak geldi içinden. O anda büyük bir sırra sahip olduğunun bilincindeydi, bunun zevkini çıkarmalıydı. Kendini ayrıcalıklı gören kibirli bir kızı bir romanda karakter olarak kullanan kocasınınn yazma sürecini hayal etti. Belki de biraz abartıyordu, ama o bunu, bir şey yaratma olayına tanık olmaya benzetti.

Bayan Kurt birden yerinden kalktı ve Jordan'ın arkasından müdürün kapısına gitti. Jordan müdür masasının karşısındaki sandalyeye otururken, Bayan Kurt kapıdan müdüre baktı ve neşeli bir sesle, "Yapmanız gereken bir telefon konuşması vardı, unutmayın efendim," dedi. Bu telefon için daha çok vakit vardı, ama kadın bunu bahane ederek kapıyı açtı ve sonra da aralık bıraktı. Müdür ya da Jordan'ın, kapının aralık kaldığını fark edeceklerini sanmıyordu. Kadın geriye çekilirken, *iyi bir sekreter her şeyi dinler,* diye mırıldandı.

Ancak ona göre, sekreterden öte bir görevliydi o. Masasına oturdu, not almak için önüne bir kağıt kalem koydu ve başını hafifçe ileriye doğru uzatıp dikkatle müdürün ofisini dinlemeye hazırlandı.

İlk duyduğu şey, Jordan'ın öfkeli bir sesle konuşması oldu. Genç kız müdüre, "Bakın efendim, ben iyiyim, kimseyle ve özellikle de titiz bir psikologla konuşmaya ihtiyacım yok," dedi.

Müdür yumuşak bir sesle, "Seni anlıyorum, Jordan," diye konuştu. "Ama bu tür olayların daha sonra ortaya çı-

kan etkileri, sonuçları olabilir. Sen bir kadının intihar ettiğini gördün, bu olayı omuz silkerek geçiştiremezsin."

Ama Jordan inatçı bir ifadeyle, "Ben iyiyim," diye tekrarladı. Bir an önce oradan çıkmak istiyordu. Onu gerçek tehditten uzaklaştıran her saniye potansiyel bir tehlikeydi. Ona göre, Koca Kötü Kurt'tan uzak ve güvende olduğu tek yer ve zaman basketbol sahası, takım arkadaşlarının arasında koştuğu, oyuna katıldığı zamandı. O anda müdüre, *ben şimdi tüm derslerden ya da lanet bir psikologla konuşmaktan çok daha önemli, hayati şeyler yapıyorum, biliyor musun, müdür bey?* diye bağırmamak için güç tutuyordu kendini.

Ama elbette aklından geçen bu sözleri ona söyleyemedi. Ne var ki içindeki sıkıntı, gerginlik gittikçe artıyordu ve müdürün odasından çıkabilmek için mantıklı bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu.

Müdür ona bakarak hafifçe başını salladı ve "Pekala, iyi olduğunu söylüyorsan sana inanıyorum," diye devam etti. "Fakat yine de biriyle konuşman gerektiğini düünüyorum. Psikologla kısa bir süre konuşsan ve o da senin iyi olduğunu söylese hiç mesele kalmaz. Ancak bu işi bir profesyonel yapmalıdır. Dün gece iyi uyudun mu, Jordan?"

Jordan müdürün kendisine inanacağını sanmıyordu ama yine de "Evet, sekiz saat bir bebek gibi uyudum," diyerek o bilinen klişeyi tekrarladı.

Ama müdür başını iki yana salladı ve "Bundan kuşkuluyum, Jordan," dedi. Kıza neden yalan söylediğini sormak istiyordu, ama bunu yapmadı. Jordan'a bir kağıt uzattı ve "Bu akşam saat altıda seni Revir'de bekleyecekler," dedi.

Jordan dudaklarını büzdü ve "Pekala, tamam," diye ho-

murdandı. "Mademki gitmemi bu kadar çok istiyorsunuz, gideceğim, tamam."

"Bunu ben istiyorum, fakat sen de istemelisin..." Müdür onunla mümkün olduğunca yumuşak bir tonla konuşmaya çalışıyordu ama bu inatçı kızla başa çıkmanın kolay olmadığını da çok iyi biliyordu.

"Artık gidebilir miyim, efendim?"

Müdür içini çekti ve "Tamam, ama unutma, saat altıda orada olacaksın," dedi. "Gitmezsen yarın sabah yine burada bunları konuşmakta olacağız ve bu kez seni oraya yanında bir güvenlik görevlisiyle göndermek durumunda kalacağım, sakın unutma."

Jordan kağıdı alıp sırt çantasına koydu ve başka bir şey söylemeden çıktı müdürün ofisinden. Müdür onun arkasından bakarak başını iki yana salladı ve önüne çıkan her fırsatı bir kenara atan Jordan gibi bir kız görmediğini düşündü.

Bayan Kurt müdürün ofisinde konuşulanları olduğu gibi not defterine geçirdi. Jordan akşam saat altıda Revir'de olacaktı. Önünden geçen kızın arkasından baktı, sonra telefonunu çıkardı. Jordan ona bakmadan yürüdü gitti.

31

Jordan pencereden dışarıya bakınca akşam karanlığının çökmekte olduğunu gördü. İlerde boş oyun sahaları, ağaçlar ve onların ötesinde de koruma altındaki yeşil alanlar görünüyordu. Tipik bir New England özel okuluydu burası. Buraya gelenler, etraftaki boş yeşil alanları, koruları görünce öğrencileri derslerden, spor ya da sanat çalışmalarından alıkoyacak başka meşguliyetler olmadığını görüp, çocuklarını okula rahatça bırakabiliyorlardı. Jordan diğer yönlerde parlak ışıklar, yüksek sesli müzikler ve yetişme çağındaki gençlerin bulabileceği türden eğlence ve sorunlar olduğunu biliyordu.

Jordan, psikoloğun, öğrencilerin sorunlarına farmakolojik çözüm bulma konusunda uzman bir psikiyatr ile konuşmasının bitmesini sabırla bekledi. Bir süre, bazı hastalıklarda çok etkili bir ilaç olan Ritalin konusunu tartıştılar. Jordan'dan belki on yaş daha büyük, sıska ve çirkin bir kadın olan psikolog, Jordan orada olduğu için hasta adı söylemekten kaçınıyordu. Bir süre, aslında gereksiz olan reçete tekrarı konusunu konuştular. Jordan adı söylenme-

yen o öğrencinin Ritalin'i neden vaktinden önce bitirdiğini biliyordu. Çocuk ilacı satmış ya da çaldırmış olabilirdi ve belki ikisi de mümkündü. Partilerde çok kullanılan uyuşturucu bir ilaçtı bu. Bazıları bunu eğlenmek için alıyordu ama hakkında konuştukları o öğrenci şimdi sakinleştirici ilacı olmadığı için derslerini iyi çalışamayacaktı. Jordan o öğrencinin ilacı yeniden almak için psikologla konuşmasını düşündü ve gülmemek için kendini zor tuttu. Okul yönetimi öğrencilere verilen ilaçları ve kullanılışlarını çok iyi takip ediyor, aşırı sakinleştirici kullanımını engelliyordu.

Psikolog bir süre sonra çalan telefona cevap verirken, eliyle Jordan'a biraz daha beklemesini işaret etti ve genç kız yine pencereden dışarıya bakmaya başladı. Camda kendi yüzünü tam olarak göremiyordu elbette, fakat nedense yanakları ona biraz solmuş gibi geldi. Kendi kendine, *camdan akseden bu yüz Jordan değil, Kızıl Üç,* diye düşündü.

Jordan o anda Kurt'un bilgisayarda Kızıl İki'nin YouTube girişini görüp görmediğini merak etti. Jordan web sitesine iki mesaj göndermiş, *RIP Kızıl İki* ve *Seni özledik, arkadaşların 1 ve 3* diye yazmıştı.

Kurt'un o masajları görüp görmeyeceğinden emin değildi. Ama güzel bir deneme olmuştu bu.

Psikolog bir süre sonra, "Tamam, tamam," diyerek telefonu kapadı ve arkasına yaslandı. Sonra Jordan'a bakarak gülümsedi ve "Ee, Jordan, dün akşam ne gördün, anlat bana bakayım," dedi.

Genç kız, *kadın hiç vakit kaybetmiyor,* diye düşündü ve "Şey, acaba rahatlamam için bana Ritalin verebilir misiniz..." diye başladı ve sustu.

Psikolog güldü ve "Konuşmamızı dinledin, değil mi?" diye sordu.

Jordan hafifçe başını salladı.

"Fakat böyle sakinleştirici, uyuşturucu bir ilaç almak için senin yaşadığın gibi, bir intihar olayı görmek yeter mi bilemem, Jordan. Bana neler olduğunu anlat şimdi."

Kadın kolay biri değildi. Jordan, "Maçtan sonra bizim arabayla okula dönüyorduk," diye anlatmaya başladı. "Sadece ben pencereden dışarıya bakıyordum. Köprüde kadının bariyere çıktığını ve aşağıya, nehre atladığını gördüm. Ve bağırmaya başladım ki, sanırım doğal bir tepkiydi bu yaptığım."

Psikolog öne doğru eğildi ve ona dikkatle bakmayı sürdürdü. Devam etmesini istiyor gibi bir hali vardı.

Jordan omuz silkti ve "Kadını ben öldürmedim herhalde," dedi ve *ama o şimdi özgür,* diye düşündü. O anda sanki istediği bir hediyeyi başka birinin alışını seyrediyormuş gibi hissetti ve Sarah'ı kıskandı.

Jordan oturduğu sandalyede hafifçe kıpırdandı. Psikolog ona sorular soruyor, duygularını, izlenimlerini öğrenmek istiyordu. Jordan'ın bu konuşmayı ebeveyniyle, dersleri ve kötü alışkanlıklarıyla ilgili konulara girmeden sürdürmesi zor olacaktı. Psikoloğa mümkün olduğunca kısa cevaplar vermeye çalışıyordu. Jordan bu odada mümkün olduğunca az sinirlenerek çıkmak için elinden geleni yapıyor, kadının istediği cevapları vermeye, onun hoşuna gidecek tarzda davranmaya çalışıyordu.

Bir ara kendi kendine, *burada söyleyeceğim hiçbir şeyin anlamı yok,* dedi ve psikoloğa mektupları, videoyu ve Kızıl Üç olmakla ilgili her şeyi anlatmayı düşündü. Ama bunu düşünmek bile ona sanki şaka gibi gelmişti ve gülmemek için kendini zor tuttu.

Bunları psikoloğa anlatsam ne olacak? Kadın benim de-

lirdiğimi düşünecek. Belki müdüre haber verecek ve o salak herif de hiç kuşkusuz bunu polise bildirecek. O aptallar da şaşıracak. Koca Kötü Kurt da ormana kaçıp kaybolacak ve benim yeniden ortaya çıkmamı bekleyecek, istediğini yapmakta özgür olacak. Belki ben de bir iki yıl rahat edip, sonra tekrar Kızıl Üç olacağım. Kurt o zaman istediğini daha kolayca yapabilecek.

Jordan psikoloğun sorularına cevap veriyor, fakat kafasının içinde bunları düşünmekten de kendini alamıyordu. Kadına verdiği cevaplara dikkat bile etmiyordu. Söylediğleriyle yaşadıkları birbirinden farklı şeylerdi. Güçlü olduğunu ve gerektiği zaman bu gücü kullanabileceğini iyi biliyordu. *Yakında bu da mümkün olacak,* diye düşündü. *Koca Kötü Kurt bizim sorunumuz. Onu biz çözecek, biz kendimiz bitireceğiz.*

Jordan psikolog genç kadına bakıp hafifçe gülümsedi. Kadın belki onun tavır ve cevaplarından olumlu bir sonuç çıkarıp, küçük bir travma geçirdiğine karar verecek, hakkında olumlu bir rapor yazarak müdüre gönderecek ve herkes görevini yapmış olacaktı. Kadının yüzüne baktı ve "Evet, bazen kabus görmekten korkuyorum," diye konuştu. "Dün gece o zavallı kadının köprüden atlayışı rüyama girdi ve uykum kaçtı, çok üzüldüm..."

Psikolog başını salladı ve önündeki kağıda bir şeyler yazdı. Jordan, *kadın bana birkaç tane uyku hapı verebilir,* diye düşündü. *Reçeteye az miktarda uyku hapı yazacağına eminim. Çok sayıda hap alıp intihar etmek isteyebileceğimi bile düşünüyor olabilir.*

Okul revirinin kapısında bir tek lamba yanıyordu, kapı önünde de loş bir ışık vardı. Jordan binadan çıkıp bir süre

kapı önünde durarak karanlık bahçeye baktı. Revir, okul yerleşkesinin tenha bir köşesinde, dar bir sokaktaydı ve Jordan, diğer öğrencilerin dolaştığı bölüme ulaşmak için karanlık bir bölgeden geçmek zorundaydı.

Rüzgar birden sertleşti ve genç kız başını önüne eğip, karanlık alanı en kısa zamanda geçmek için hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Beş altı adım yürümüştü ki, o anda boş olan binalardan birinin duvarına bitişik büyük meşe ağacının altında, karanlıklar içinde birini gördü. Birden sanki hayalet görmüş gibi sendeledi ve düşmemek için yan taraftaki duvara tutundu. Bir anda kalbinin duracak gibi olduğunu hissedip paniğe kapıldı.

Oradaki adam siyahlar giyinmiş, boynuna bir atkı sarmış ve başına şapka takmıştı ve yüzü görünmüyordu. Jordan onun sadece gözlerini görebildi.

Genç kız korkuyla, sanki önündeki görüntüyü silmek ister gibi, elini kaldırıp hızla salladı. Adam kısa bir süre hiç kımıldamadan ona baktı, sonra elini yavaşça kaldırıp işaret parmağıyla onu gösterdi. Ardından da, rüzgarla birçok yönden geliyormuş gibi, boğuk bir sesle, "Merhaba Kızıl Üç," diye konuştu.

Jordan olduğu yerde bir an öylece donup kaldı ama içinde fırtınalar kopuyordu, panik halindeydi. Birden fırlayıp bacaklarının bütün gücüyle oradan kaçıp uzaklaşmak istedi fakat ayakları sanki çivilenmişti yere, kımıldayamadı. Sanki o müthiş korku onun bedenini parçalara ayırmış ve Jordan, yere düşen cıva damlaları gibi etrafa yayılmaya başlamıştı.

Genç kızın kafasında sanki binlerce fikir, kontrolsüz bir şekilde dolaşıyordu, zihni karmakarışıktı. Dizlerinin titrediğini hissetti ve aniden dizüstü çöküp orada kalarak ona

teslim olmaktan korktu. Dişlerini sıktı, başını iki yana salladı ve *İşte, sonunda oluyor! Adam şimdi beni öldürecek!* diye düşündü.

Jordan o anda aniden bir darbe almış gibi, geriye doğru sendeledi.

Adam da sanki karanlıkta ağacın kalın, siyah gövdesi içine girip ortadan yok olmuş gibi geldi ona. Birkaç saniye onu göremedi ve sanki bir darbeden korunmak ister gibi, kollarını kaldırıp, elleriyle yüzünü korumaya çalıştı.

Jordan derin bir nefes aldı ve kulaklarına garip bir uğultu geldi, önce bu sesin ne olduğunu anlayamadı, ama hemen sonra kendi soluması ve inlemesi olduğunu idrak etti.

Korkudan bayılacakmış gibiydi, çılgın gibi etrafa bakınıp imdat diye bağırmak istedi fakat dudaklarının arasından hiçbir ses çıkmadı. Etrafta derin bir sessizlik ve karanlıktan başka bir şey yoktu. Korkuyla kapadığı gözlerini tekrar açıp adamın durduğu yere bakınca, onun gitmiş olduğunu gördü. Sahnede yok olan bir sihirbaz gibi, adam karanlıkların içinde kaybolup gitmişti.

Jordan daha fazla dayanamadı ve *Hadi koş, kaç buradan!* diye bağırdı.

Dönüp koşmaya başlarken, sanki ne yaptığının farkında değilmiş gibiydi. O bir sporcuydu ve çok hızlı koşardı. O anda sırtında kitaplarla dolu sırt çantası ve ayaklarında yüksek topuklu ayakkabılar da yoktu. Yerlerde buz olmadığı, zemin kuru olduğu için hızlı ve uzun adımlarla koşuyordu. Gecenin derin sessizliğinde, ayak sesleri asfalt yolda adeta silah sesi gibi patlıyordu. Kollarını sallayarak, bacaklarının bütün gücüyle koşuyor, ama yine de yeterince hızlı olamadığını düşünüyordu.

Bir ara Kurt'un arkasında, ona yetişmek ve üzerine atlayıp onu yakalamak üzere olduğunu düşündü. Birkaç dakika sonra öleceğini hayal etti; bunun haksızlık olduğunu, yaşamak istediğini bağırmaya, haykırmaya çalıştı. O gece, nefret ettiği, hiçbir arkadaşı tarafından sevilmediği bu okulda ölmek istemiyordu. Kendini tutamadı ve *Anne, yardım et!* diye korkunç bir çığlık attı. Aslında annesinin kimseye yardım etmediğinin, ondan yardım istememesi gerektiğinin bilincindeydi ama o anda kendisini bebeklik çağından yeni çıkmış, küçük, savunmasız, paniğe kapılmış ve hava sakin olmasına rağmen, karanlıklardan, şimşeklerden ve gök gürültülerinden korkan bir çocuk gibi hissediyordu.

Bir süre sonra bir elin kendisini arkadan tuttuğunu hissedince birden sendeledi, düşmemek için çabaladı fakat dengesini yitirdi. Yüzüstü yere düşerken elleriyle kendini korumaya çalıştı ve bir çığlık attı. Elleri ve dizleri sert zemine hızla çarptı, zedelendi, çizilip kanadı, canı yandı ve birkaç saniyeliğine sersemlemiş gibi hissetti. Ama kendini çok çabuk toparladı ve düştüğü yerde hızla dönerek, üzerine gelen Kurt'u tekmeleyip yere düşürmek istedi. O sırada, sanki başka yerlerden geliyormuş gibi, "Defol git başımdan pis yaratık! Rahat bırak beni!" diye bağıran kendi çığlıkları geliyordu kulaklarına. Etrafındaki her şey yabancı gibiydi.

Jordan karanlıkta kolları ve bacaklarıyla çırpınıp bağırarak kendini savunurken, gözyaşlarına da engel olamıyordu. Yumrukları sanki Kurt'un tüylerine, vücuduna, başına isabet ediyor, yüzüne sıçrayan kanlardan etrafını tam olarak göremiyordu. Birden sıkıca tutulup havaya kaldırıldığını hissetti, adamın yüzünü tırmaladı, yumrukladı, orada ölmek istemiyordu. Bütün gücüyle mücadele etti, savaştı.

Ama gerçekte karşısında düşman yoktu, sadece havayla savaşmıştı.

Jordan'ın çok uzun bir zaman sürmüş gibi hissettiği bu korkunç mücadele aslında sadece birkaç saniye sürdü, o saniyeler içinde doğa kuralları sanki işlemedi ve Jordan sonunda, *yalnız olduğunu idrak etti.*

Kurt yoktu orada.

Katil yoktu.

Ölmüyordu.

En azından o anda ölmeyecekti.

Jordan bir süre soğuk asfaltın üzerinde sırtüstü, bacaklarını ve kollarını iki yana açarak yattı. İçinden ateş fışkırıyordu sanki. Karanlık gecede gökyüzüne baktı, bir süre parlayan yıldızları seyretti. Sonra gözlerini kapadı ve etrafı dinledi. Bir araba sesi, bir yatakhaneden gelen öğrenci sesleri, saksafon ve gitar müziği gibi tanıdık sesler geldi kulaklarına. Gözlerini yine kapadı ama hemen tekrar açtı.

Bu kez ayak sesleri duydu.

Uzandığı yerden hemen doğrulup oturdu, sağa sola bakındı, etrafı kontrol etti.

Civarda kimse yoktu fakat kendisiyle tartışır gibi, "Ama ben ayak sesi duydum..." diye homurdandı. O sırada Kızıl Üç ile Jordan Ellis farklı düşünüyorlardı.

Tekrar ve büyük bir dikkatle etrafı dinledi, kulaklarına sanki uzaklardan kurt ulumasına benzer bir ses geldi, ne var ki bu mümkün değildi. Bunun tek sorumlusu hayal gücü olmalıydı, biliyor ama yine de gerçekmiş gibi düşünmekten kendini alamıyordu. Güneş battıktan sonra yırtıcı hayvanların ortaya çıktığı farklı bir çağda, farklı bir dünyadaydı sanki. Modern, ışıklı, gelişen bir dünyada yaşıyordu fakat

farklı bir zamandaymış gibi hissediyor, farklı bir zamandan gelen çığlıklar duyuyordu. Jordan için bunlar hem vardı, hem de yoktu.

Birden toparlandı ve ayağa kalktı. Kot pantolonu yırtılmış, avuçları, dizleri çizilip kanamıştı. Yine durdu ve karanlıklara bakınıp Koca Kötü Kurt'un oralarda olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Fakat etrafta karanlıktan başka bir şey yoktu. Korkusunu yendi, kendisini toparladı ve yeniden koşmaya başladı. Ama bu sefer daha kontrollü adımlarla koşuyor, sadece bir an önce karanlık bölgeden çıkıp ışıklı yollara ulaşmak istiyordu.

Elinde bir tepsi içinde salata tabağı ve jambonlu sandviçle bir şişe su olan Karen, bodruma inmek üzere merdiven başına geldiği zaman, çantasındaki cep telefonunun çaldığını duydu. Sarah bodrumda, gözlerden uzak, saklanmış onu bekliyordu.

Karen elindeki tepsiyi yan taraftaki masaya bıraktı ve çantasından telefonu çıkardı.

"Evet, Jordan?"

Jordan büyük bir heyecanla, çok hızlı ve zor anlaşılır bir ifadeyle konuşarak, "Buradaydı, o buraya geldi..." diye kekeledi. "Beni bekliyordu ve peşimden koştu, kovaladı beni, yani en azından ben öyle sanıyorum. Ya da belki... Ah, bilemiyorum..." Genç kız panik halindeydi ve kafasının karıştığı belliydi.

Karen bir doktor olarak soğukkanlı bir sesle, "Sakin ol ve bana ne gördüğünü anlat, Jordan," dedi.

"Okulun revirine gitmiştim. Sarah'ın intiharından sonra tedavi görmemi istediler ve beni psikoloğa gönderdiler..."

"Ama sen durumu biliyordun, aslında..."

"Elbette biliyordum, planlanmış bir olaydı bu... her neyse, oradan çıktığım zaman karanlığın içinde bir adam gördüm... fakat hemen gözden kayboldu..."

"Emin misin, Jordan?"

Jordan sustu, aslında hiçbir şeyden emin değildi. Korkunun kafa karışıklığı yarattığını, paniğe neden olduğunu biliyordu. Fakat yine de Karen'a gerçeği söylemedi.

"Evet, yani oldukça eminim. Adam benimle konuştu, bana Kızıl Üç diye hitap etti. Yani bana öyle dediğini sanıyorum..."

"Senin okul revirine gittiğini nerden bilebilir, Jordan?"

"Bilmiyorum, belki beni daha önceden takip etti ve onu fark etmedim, ya da benim çıkmamı beklemiş olabilir."

Karen bir an düşündü ve yumuşak bir sesle, "Pekala," dedi.

Jordan birkaç saniye bekledi ve sonra, "Karen?" diyerek sustu.

"Evet?"

"Kendimi çok yalnız hissediyorum."

Karen ona sakinleştirici bir şeyler söylemek istedi ama o anda ne diyeceğini bilemedi, sustu ve bekledi. Sonra, Jordan'ın konuşmadığını görünce, "Gördüğün adamın o olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Evet, evet, eminim tabii."

Karen onu sakinleştirmek için "Yalnız değilsin," diye konuştu. "Bu işin içinde hep beraberiz, Jordan. Dinle beni, orada bekle, biraz sonra arayacağım seni..."

Karen o sırada aşağıya inmişti. Telefonu kapadı, Sarah'a baktı ve kesin bir ifadeyle, "Topla eşyalarını," dedi. "Biraz

zamanımız var, Kurt Jordan'ın peşine düşmüş, yani şu anda buralarda olamaz. Harekete geçmemiz gerekiyor."

"Ahh! Kız iyi mi? Onu görmeye mi gideceğiz?"

"Çok korkmuş ama sanırım kısa zamanda düzelir, kendini toparlar. Plana uygun davranmalıyız. Adam senin yaşadığını bilemez. Sen etrafta görünmemeli, gizlenmeye devam etmelisin. Tek çaremiz bu."

Sarah sessizce başını salladı. Bütün eşyası, Karen'ın verdiği yedek giysiyi koyduğu küçük valiz, Karen'ın küçük bilgisayarı ve Cynthia Harrison adlı ölmüş kadına ait bilgilerin yazılı olduğu kağıtlardı. Ölen kocasının tabancası da çantadaydı. O silah Sarah Locksley'nin eski yaşantısından geriye sağlam kalmış tek eşyasıydı.

İki kadın o akşam onları korkutması gereken bir olay yaşandığını bilerek, telaşla evden dışarıya fırladılar ve Karen'ın arabasına atladılar. Karen arabasını çalıştırdı ve taşlı araba yolunda tekerlekleri gıcırdatarak hızla hareket etti.

Karen bir süre sonra yanında oturan Sarah'a yan gözle baktı ve "Oraya istediğin her saatte gidebileceğini söylediler," diye konuştu. "Kurt bir şeyden kuşkulansa bile, öyle bir yere bakmak aklının ucundan bile geçmeyecektir, inan bana. Biz yapılması gerekeni yapmaya çalışırken, en azından sen güvende olacaksın."

Ama o anda iki kadın da bu sözlere tam olarak inanamıyorlardı. Belki her ikisi de hayatlarının ancak bir dereceye kadar güvenli olduğunu düşünüyor olabilirlerdi. Ne var ki tamamen güvende olmadıkları belliydi.

Evin dış kapısı gürültüyle kapandı ve kadın, kocasının ceketini askıya astığım ve ayakkabılarını çıkarıp dolaba koyduğunu duydu.

"Merhaba, özür dilerim, geciktim yine."

"Önemi yok, yemek birkaç dakika sonra hazır olacak."

"Ben odama girip birkaç not yazacağım, biraz sonra çıkarım, tamam mı?"

"Nasıl geçti?"

"Çok iyiydi. Kız tam senin dediğin saatte revire gitti. Onun içeriye girdiğini çok iyi gördüm. Çok iyi bir sahneydi, gerçekten kitapta heyecan uyandıracak bir bölüm olacak. Onunla beraber içeriye girip konuşmalarını dinlemeyi de çok isterdim. Ama o bölümü kendim de yazabilirim, sorun yok. O yaşta genç bir kızın konuşma tarzını kağıda yansıtmak heyecan verici olacak. Lanet olsun, J. D. Salinger'den beri bu tür bir hikaye yazılmamıştır. Fakat hikayeyi canlandıran şeyler de zaten bu tür küçük ayrıntılar olur. Bu konuda sana borçlandım, çok teşekkür ederim."

Bayan Kurt kocasının bu iltifatı karşısında çok mutlu olmuştu. Jordan'ın revire gideceği haberini kocasına telefonda verirken, onun bundan hoşlanıp hoşlanmayacağından emin değildi. Şimdi kendisini roman kurgusunun bir parçası olarak görebiliyordu.

"Ben de bunun işine yarayacağını düşündüğüm için seni aramıştım. Madem bana borçlandığını söylüyorsun, o halde bu akşam bulaşıkları yıkarsın, değil mi?"

Kurt karısını yanağından öptü, poposunu hafifçe çimdikleyip onu güldürdü ve sonra şakacıktan küsmüş gibi, kaşlarını çatarak eline hafifçe vurdu. "Tamam, tamam, yıkarım."

İkisi de güldüler ve Kurt, "Ben bir iki dakika oturup yeni bölüm için birkaç satır yazayım, hemen geleceğim," diye konuştu. "Zaten açlıktan ölmek üzereyim."

Kurt gerçekten de çok acıkmıştı. Kızıl Üç'e birkaç saniye için de olsa yaklaşmak onun iştahını açmıştı. Jordan

aynı zamanda cinsel arzularını da kamçılıyordu ve karısını hemen yatağa atmamak için kendini zor tuttu. Yoğun duyguları onu heyecanlandırmıştı ve kendi kendine, *tutkular ve ölüm el ele gidiyor,* diye düşündü.

Karısı ona baktı ve "Daha sonra biraz daha okumama izin verir misin peki?" diye sordu.

Kurt sırıtarak baktı ona ve "Daha sonra," diyerek başını salladı. "Sona biraz daha yaklaşınca okuturum."

Odasına girmeden önce dönüp mutfaktaki karısına bakınca, onun birkaç saniyelik bir tereddüt geçirir gibi olduğunu hissetti. Karısı ona baktı ve hemen önündeki işine döndü, ocaktaki pilavı karıştırmaya başladı. Kadın kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu, Kurt melodiyi çıkaramadı, ama biraz daha dinlese çıkaracağından emindi.

Karısı yemek masasına iki kişilik servis hazırlamıştı, fırında kızaran tavuk vardı ve pilav da pişmek üzereydi. Gördükleri çok hoşuna gitmiş, iştahı daha da artmıştı. *Öldürmeyi özel yapan da bu işte,* diye düşündü Kurt. *Bir süre kokpitte oturup her zaman yaptığın ve alışık olduğun uçuş öncesi kontrollerini yapıyor, sonra pist başında motorlara gaz verip kalkış rulesine geçiyor, farklı bir zevkle yerden kesildiğini hissediyorsun. Tüm dünyasal sınırları aşıp özgürlüğe kavuşuyorsun.*

O sırada Bayan Kurt elindeki büyük tahta kaşığı pilav tenceresinin kenarına hafifçe vurup, içine yapışmış olan pirinçleri pilava döktü. Sonra hayat ritminin gizemli ve oldukça zevkli bir tarzda değiştiğini düşündü. *Yazmak, öldürmek ve sevişmek, hepsi kendilerine göre aynı şeyin bir parçası,* diye mırıldandı. *Aynı kumaşta kullanılmış farklı iplikler gibi.* Sonra kaşıkla pilavı birkaç kez daha, adeta tempo tutar gibi, yine bir şarkı mırıldanarak karıştırdı.

32

Kurt ondan sonra birkaç gün, Kızıl İki hakkında bir şeyler öğrenebilmek için sürekli olarak radyo ve televizyon haberlerini dinledi ve gazeteleri dikkatle inceleyip haberleri okudu. Kadının intihar ettiği söylenen köprüden birçok kez geçti ve polisin cesedi bulup bulmadığını öğrenmeye çalıştı. Ve polis bir süre sonra ceset aramaya son verince canı sıkıldı, sinirlendi. Kadın her şeye rağmen nehrin dibinde bir yerlere takılıp kalmış ve hâlâ oralarda bir yerde olabilirdi. Onun hakkında bir şey öğrenememiş olmak sinir bozucuydu. Polislere beceriksizler diyor ve küfrediyordu. Onun bilgiye ihtiyacı vardı ve bunu da ona polislerin sağlaması gerekiyordu.

Kurt, Jordan'ı revir çıkışı takip ettiği o akşamdan – kızı korkutmaktan büyük zevk almıştı – iki gün sonra, akşam saatlerinde Sarah'ın mahallesinde bir saat kadar sinirli bir halde dolaştı. Kadının intihar ettiği söylenen akşamdan beri evde hiç ışık yanmamıştı, ev tamamen karanlıktı, hiçbir hayat belirtisi yoktu ve sadece birisi, evin kapısına bir buket beyaz çiçek bırakmış ve çiçekler solmaya başlamıştı.

Kurt o akşam Sarah'ın evi önünden geçerken, artık varlığını ondan gizlemesine hiç gerek kalmadığını düşündü. Kadın gerçekten de gitmiş, yok olmuştu adeta.

Ve bu da Kurt'u sinirlendiriyor, adam aldatıldığını düşünüyordu.

Bir akşam önce karısını yine yalnız bırakmış, çalışma odasına kapanmıştı. Kızıl İki dosyasını tekrar ve dikkatle inceledi. Yaptığı araştırma sonuçlarına göre, Sarah'ı alıp evinde saklayacak hiçbir yakın dostu ya da akrabası yoktu. Kadın hakkında bazı bilgilere sahip olamadığını düşünüp kendine kızdı.

Bir süre sonra Sarah'm kocasıyla çocuğunun mezarım hatırladı, kadın da herhalde oraya gömülecekti. Kurt'un onu Kızıl İki olarak seçmesinin nedenlerinden biri de onlardı zaten. *Kadın onları asla terk edemezdi,* diye düşündü. *Onlara kavuşması için ya benim öldürmemi bekleyecek ya da o lanet köprüden o lanet nehre atlayacaktı.*

Kurt şimdi acı çekiyordu. Kadının intihar etmesi için elinden geleni yapmış, onu korkutup korkunç bir baskı uygulamıştı. Kadın öylesine korkmuş ve paniğe kapılmıştı ki, sonunda ondan kurtulmak için intihar yolunu seçmekten başka çare bulamamıştı.

Kurt bunun yazı yazma konusunda bir meydan okuma olacağını düşündü. Okurları onun attığı her adımı okuyup bilmek isteyeceklerdi. Onlar da Kızıl İki'nin yaşadığı deneyimi yaşamak isteyeceklerdi herhalde. Bu işin sonunda bir şekilde ölüm vardı.

Kurt başını salladı ve *her zaman okurları düşünmelisin,* diye mırıldandı.

Kızıl Bir'i kontrol etti ve onun her zamanki yaşantısı-

na devam ettiğini gördü. Kadın, Sarah'ın ölümü nedeniyle korkmuş olmasına rağmen yaşantısını değiştirmemişti. Ama artık komedi kulübüne gitmiyor ve hastane otoparkına gidip gizlice sigara içmiyordu. *Kadın korkudan sigarayı bile bıraktı,* diye düşündü Kurt. Karen sabah erkenden hastaneye geliyor ve geç saatlere kadar çalışıyordu. Bu çalışma tarzı Kurt'u memnun etti ve Jordan'ın okuldan kaçacağını da düşünüyordu.

O akşamüzeri Sarah'ın karanlık evine bakarken, *öldürmenin büyük sırlarından biri de budur işte,* diye mırıldandı. *Mantığımız bize kaçmamızı, bir dostumuza ya da yakınımıza sığınmamızı, orada saklanmamızı söyler, fakat nedense bunu asla yapmayız. Avcıyla avı arasındaki mesafe azaldıkça, avcı daha iyi odaklanır, ustalaşır ve daha kararlı olur, ama kurbanı daha da zayıflar ve net düşünmekte zorlanır. Kurbanın dünyası gittikçe küçülür.*

Kurt, Discovery Channel belgeselinde aslanların geyikleri ya da kendisi gibi kurtların avlarını nasıl kovaladığını, avların panik halinde nasıl kaçtıklarını düşündü. Avcı avına yaklaşırken sadece ona odaklanır, tüm kaçış yollarını tutardı. Kararlı olur, doğrudan avına saldırırdı. Kendisi de o avcılardan farklı değildi aslında. Kitapta bu noktayı da belirtmeliydi.

Bunları düşünürken aklı bir noktaya takıldı: Erkek aslanlar avlanma işini dişi aslana bırakır fakat avdan karnını ilk doyuranlar da erkekler olurdu. Acaba kurtlarda da böyle mi oluyor, diye düşündü ve sonra başını iki yana salladı. *Sanmıyorum, bizler tembel değiliz,* diye söylendi.

Kurt o akşam Sarah'ın evine son bir kez baktı ve oraya tekrar gelmek istemediğini düşündü fakat bir yandan da oradan ayrılmakta zorluk çektiğini hissetti. Haftalar ve hat-

ta aylar boyunca Sarah'ın sokağından geçip eve bakarken büyük zevk almıştı. Artık bu zevkten mahrum kalacaktı.

Artık evine dönmesi gerekiyordu fakat içinde sanki bir işini yarım bırakmış gibi bir his vardı. Kızıl Bir ve Üç'ü öldürürken istediği gibi tatmin olacağını umuyordu. Ama uzun zamandır ilk kez endişeli olduğunu hissediyordu. Kaldırımda yürürken ayaklarını yaşlı bir adam gibi sürüyordu sanki. Arabasına doğru yürürken, kendi kendine, "Uzun zaman uğraşıp bir şey hazırlıyorsun, başka bir şey oluyor ve yaptıkların bir anda bozuluyor," diye homurdandı.

Bir süre sonra kendisine karşı haksızlık yapmaması, biraz daha esnek olması gerektiğini hatırlattı Kurt. Her şey plana göre gitmeliydi. Yanlış da olsa, hatırladığı bir şiiri yüksek sesle, "Ah, farelerin ve adamları yaptığı en iyi planlar çoğu zaman bozulur," şeklinde okudu.

Koca Kötü Kurt horuldar gibi bir kahkaha attı ve *esnekliğe inanırım,* diye söylendi. O anda aklına geldi, esnekliğin gerektiği konusunda da bir *şeyler* yazmalıydı. *Beklenmeyen için hazır olmalısın. Her şey yolunda gitse bile, ani değişiklikler beklemelisin. Örneğin birisi köprüden atlayıveriyor işte!*

Arabasına bindi ve direksiyon arkasına oturduğunda çok yorgun olduğunu hissetti. Etrafa bakındı ve yalnız olduğunu görünce, yüksek sesle, "Artık günleri saymaya başlıyoruz," diye söylendi. Kendi kendine böyle konuştuğu zaman, gür ve etkili sesi hoşuna gidiyordu. Motoru çalıştırıp oradan ayrılırken, silahlar ve mekanlar konusunu düşünmeye başladı. Bir süre sonra, şimdiye kadar yazdıklarını *Avlanma* ve *Öldürme* adlı iki bölüme ayırması gerektiğini düşündü.

Karen cenaze evi müdürünün karşısında oturuyordu. Adam ona baktı ve bir an tereddüt ettikten sonra, "Olağandışı bir

talep bu, hanımefendi," dedi. "Ama elbette olamaz diye bir şey yok."

Kasvetli bir yerdi burası, etrafta bir sürü koyu renk tahtalar vardı, renkli camlar içeriye yeterince güneş ışığı girmesini engelliyordu. Tıknaz, başında saç kalmamış olan müdür üzerindeki siyah, kasvetli kıyafete rağmen oldukça sempatik bir adam görüntüsü çiziyordu. Tombul elleri, kısa ve kalın parmakları vardı. Adamın işi ölülerle olduğu halde neşeli tavrıyla dikkati çekiyordu, tokalaşması güçlüydü ve her fırsatta gülümsüyordu. Halbuki Karen oraya giderken, uzun boylu, iskelet gibi ve suratsız bir adamla karşılaşacağını düşünmüştü.

Karen, "Tören pek kalabalık olmayacak," diye konuştu. "Korkarım ki, Sarah kendisini dul bırakan o kazadan sonra nerdeyse tüm arkadaşlarıyla görüşmeyi bıraktı ve hayata küstü. Çok yalnız bir kadındı. Ama hâlâ ona saygılarını ve sevgilerini göstermek isteyen bazı arkadaşları var tabii. Belki eski öğretmen arkadaşlarından bazıları ve ölen kocasının meslektaşı olan itfaiyecilerden birkaç kişi gelebilir."

Müdür, "Evet, anlıyorum, hanımefendi," dedi. "Ya ailesi?"

Karen, "Pek akrabası yok, Sarah ailenin tek çocuğuydu. Anne babasını da kaybetmişti," diye yalan söyledi. "Hayatta olan kuzenleri de onun öldüğünü kabul edemiyorlar. Belki de umursamıyorlar, bilemem tabii."

Cenaze evi müdürü intihar sözcüğünden kaçındığı için, Karen da kullanmak istemiyordu o kelimeyi.

Adam, başını hafifçe salladı ve "Üzücü bir durum," dedi fakat hiç de üzgün görünmüyor, sadece işine bakıyordu o.

Karen, "Aslında cenaze törenini kendi evimde yapmayı düşündüm," diye devam etti. "Ölen arkadaşıma sade, küçük

bir törenle veda etmek istedim, ama sonra bunun fazla sade olacağına karar verdim..."

Adam başını iki yana salladı ve "Hayır, hayır, cenaze törenleri için en uygun yerler kiliseler ya da böyle küçük cenaze evleridir, hanımefendi," dedi. "Böyle yerlerde yapılan cenaze törenleri ölenle arası bozulmuş, katı kalpli insanları bile çok etkiler."

Karen bunu duyunca, *yani ölmemiş olsalar onlar bile şaşardı buna, değil mi?* diye düşündü. Sonra başını salladı ve "Bu çok doğru," dedi. Ama aynı anda, *bu işi benim evimde masrafsız yapabilirdik*, diye düşünmekten kendini alamadı.

Sonra adama baktı ve "Pekala, bana töreni yapacağımız salonu gösterir misiniz?" diye sordu.

Müdür hafifçe gülümseyerek, "Elbette, hanımefendi," diyerek başını salladı. "Size tören programını gösteren kitapçığımızı da getireyim, onu da görün."

Adam Karen'ın önüne geçti ve onu dar, beyaz-kasvetli gri boyalı ve kalın halı döşeli bir koridordan geçirdi ve çıktıkları yerde Karen, üzerlerinde EBEDİ HUZUR ODASI yazılı iki kapı gördü.

Adam Karen'a baktı ve "Yani tabut istemiyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır, Müdür Bey, polis henüz cesedi bulamadı ve bulunacağı da şüpheli diyorlar. Ben fotoğrafların çevresine konacak çiçeklerle yapılacak bir tören düşünmüştüm."

Adam hafifçe başını salladı. "Ah, tabii, mükemmel olacaktır."

Karen o anda, *Bu adama evde çekilmiş porno filmler göstereceğimi söylesem yine* 'Çok güzel olur,' *diyecek herhalde,* diye düşündü.

Müdürün açtığı kapıdan, içinde yaklaşık elli sandalye

dizili olan bir tören odasına girdiler. Duvarlarda, orgla çalınan yumuşak cenaze müziği veren birkaç hoparlör vardı. Köşelere çiçek vazoları konmuştu fakat yapay ve ruhsuz bir ortam vardı. Karen odayı beğenmedi ama "Ah, burası güzel," dedi. Fakat Kurt Sarah'ı öldürmüş olsaydı, Karen arkadaşının cenaze törenini böyle kasvetli bir yerde yapmazdı herhalde. Sonra etrafa bakındı ve *Tanrım!* diye düşündü. *Eğer Kurt beni bulup öldürürse, umarım tabutumu sahneye koyup bütün komedyenleri davet eder ve açık saçık espriler yaparak gülüp beni o şekilde anarlar* Arka plandaki sahte ipek perdeleri gösterdi ve "Güzel bir dekor," dedi.

"Evet, perdelerin arkasında küçük bir oda daha var. Bilirsiniz, bazı aileler bir süre yalnız kalmayı yeğlerler."

Karen, "Elbette, anlıyorum," dedi ve aklındaki şeyi yapmak için bunun mükemmel olduğunu düşündü.

Okulun minibüsü alışveriş merkezinin otoparkına girerken, Kurt gibi, Jordan da silahları düşünüyordu. Araçtaki bir düzine öğrencinin inmesi için kapıları açan genç öğretmen, "Pekala, saatlerinize bakın, iki saat vaktiniz var," diye konuştu. "Birbirinizden fazla uzaklaşmayın, grup halinde dolaşın ve sorun çıkarmayın."

Okul, öğrenciler için belirli bir programa göre, böyle küçük alışveriş gezileri düzenlerdi. Jordan şimdiye kadar bu tür kısa süreli gezilere çok az katılmıştı. Mağazaların parlak, göz alıcı ışıklarından, yüksek sesli müziklerden, mağaza vitrinlerine bakmaktan ya da içeriye girip ucuz kıyafetler denemekten hiç hoşlanmıyordu.

Grubun başındaki 30'lu yaşlarda genç coğrafya öğretmeni de herhalde bir kafeye girip kahve içerek ya da bir şeyler yiyerek kitap okuyacak, iki saatin dolmasını bekle-

yecekti. Genç adam öğrencilerin herhangi bir sorun yaşamaması için her an dikkatli olmak zorunda olduğunun da bilincindeydi.

Jordan yine kuralların dışına çıkmaya niyetli görünüyordu.

Karen ona kredi kartlarından birini vermiş ve ne alması gerektiğini söylemişti. Jordan'ın zamanı kısıtlıydı ve bunun nedeni sadece rehber öğretmenin tanıdığı iki saat değildi. Karen o gün akşama doğru bankasına telefon edip kredi kartını kaybettiğini ya da çalındığını söyleyecek ve kartın iptal edilmesini isteyecekti.

Jordan önce bir elektronik eşyalar satan mağazaya girdi, bir cep telefonundan çok az büyük olan ve tek elle çalıştırılabilen bir video kayıt cihazı satın aldı. Cihazın geniş açılı mercek parçası da vardı ve bu da işlerine yarayacaktı. Jordan, Karen'ın kredi katıyla ödemeyi hemen yaptı.

Jordan daha sonra yapacağı şeyi Karen'a söylememişti. Elbise mağazasına girerken biraz suçluluk duygusu hissetti. Daha çok genç profesyonellere hitap eden oldukça pahalı bir mağazaydı burası. Genç kız pahalı kaşmir süveterler reyonuna gitti ve kendine siyah renkli bir balıkçı yaka süveter seçti.

Onu alıp kasaya gitti ve aşağı yukarı kendi yaşındaki kasiyer kıza hafifçe gülümseyerek, "Anneme hediye olarak aldım," dedi.

Kasadaki kız kredi kartını cihaza sokarken, "Bunu bir kutu içine koymamı ister misin?" diye sordu.

Jordan, "Evet," diyerek başını salladı. Süveteri alırken bu konuyu da düşünmüştü. Çünkü alışveriş merkezinde mağazalar artık satılan ürünleri kendileri kutuya koymuyorlardı. Süveteri, üzerinde mağaza logosu olan bir kağıt

torbaya koyarken, ona bir de katlanmış karton kutu verdiler.

Jordan fişi Karen'ın imzasını taklit ederek imzaladı ve saatine baktı. Acele etmesi gerekiyordu.

Kırtasiyenin birinden bir doğum günü kartı, gümüş rengi, süslü paket kağıdı ve yapıştırıcı bant aldı. Sonra, büyük bir spor malzemeleri satan mağazaya girdi. Etraftaki Nike, Adidas, Under Armor tişörtlere, eşofmanlara ve koşu kıyafetlerine aldırmadan doğruca *Avlanma-Balıkçılık* malzemeleri bölümüne gitti. Orta yaşlı bir erkek satış elemanı, kamuflaj kıyafetleri, oltalar, balık yemleri, cankurtaran yelekleri ve kano kaskları arasında ağır adımlarla dolaşıyordu.

Jordan adama yaklaştı ve "Merhaba, acaba bana yardımcı olabilir misiniz," diye sordu.

Satış elemanı o sırada önündeki ok ve yaylara fiyat etiketi takıyordu ve ona aldırmadı. Gençler daha ziyade koşu ayakkabılarına, iPod kulaklıklarına bakar, bu bölüme pek gelmezlerdi.

Jordan güldü ve "Babam iyi bir avcı ve balıkçıdır," diye konuştu. "Ona bir doğum günü hediyesi almak istiyordum."

Satıcı adam ona baktı ve "Pekala, nasıl bir hediye olacak bu?" diye sordu.

Jordan yine gülümseyerek, "Bazen akşam yemeği için eve taze balık getirmeyi çok sever," diye devam etti. "Teknesi de var ve onunla denize açılır."

Jordan'ın babası bir Wall Street yatırım şirketinde yöneticiydi. Jordan onun gece hayatını pek sevmediğini, akşamları dışarıya çıkmadığını ve bazen zorunlu olarak müşterilerle bir restorana gidip birkaç kadeh bir şeyler içtiğini çok iyi biliyordu. Parmağıyla bir noktayı gösterdi ve "Şöyle bir şey nasıl olur acaba?" diye sordu. "Bunlardan birini kullanabilir mi babam, bilmiyorum doğrusu."

Satıcı onun gösterdiği yere baktı ve "Bunlara her balıkçı bayılır," diyerek başını salladı. "Fakat biraz pahalıdır. Babanın da bundan çok memnun olacağına eminim, küçük hanım."

Jordan başını salladı ve "O halde alıyorum," dedi.

Satıcı balık temizlemek ve kesmek için kullanılan yirmi santimlik bıçaklardan birini camekandan çıkardı ve "Bunlar İsveç malıdır ve hiç körelmezler, yaşam boyu keskinlik garantisi vardır," dedi.

Jordan dar ve hafif eğik bıçağa hayranlıkla baktı ve *ustura gibi bir şey bu,* diye düşündü.

Jordan'ın fazla vakti kalmamıştı, rehber öğretmen biraz sonra okula geri dönüş için öğrencileri toplamaya başlayacaktı. Acele adımlarla, daha tenha olacağını tahmin ettiği ikinci kattaki kadınlar tuvaletine çıktı, kafelere yakın olan tuvaletlerin daha kalabalık olduğunu biliyordu. Tuvaletin bomboş olduğunu görünce rahatladı.

Bıçağı plastik kutusundan ve sonra da deri kınından çıkardı. Cebinden bir bez parçası çıkararak bıçakla ortasından kesip bıçağın keskinliğini denedi. Bıçağı balıkçı yaka süvetere sardı ve onu mağazadan aldığı kutuya koydu. Sonra kutuyu bir hediye paketi gibi, parlak kağıda sardı, güzelce bantladı. Doğum günü kartını çıkarıp içine, "Doğum günün kutlu olsun, anneciğim! Umarım üzerine uyar! Seni seviyorum, Jordan," yazarak bir zarfa koydu ve onu da paketin üzerine bantladı.

Öğrencilerin okulda silah taşıması yasaktı, ama Jordan'ın bir silaha ihtiyacı vardı. Annesinin doğum günü birkaç ay sonraydı ve paketi zaten ona göndermeyecekti. Okulda hiçbir yönetici ya da öğretmen ona hediye paketini açtırmayacak, açtırsa bile süveteri görüp kapatacaktı.

Jordan bunu yaparken, Kurt'un da bu tarz gizlemeler konularında kendisi kadar becerikli olup olmadığını düşündü.

Bir an durdu ve bu ince, keskin bıçağı kaburgalarının arasından onun kalbine nasıl saplayacağını hayal etti. *Bunu o canavara göğüs kemiğinin altından saplayacağım,* diye düşündü. *Acımak yok. Tereddüt etmeyeceksin ve bütün gücünle bıçağa yükleneceksin, kabzasına kadar onu o acımasız katilin kalbine sokacaksın. O seni öldürmeden önce sen onu öldür.*

Çok keskin bir balıkçı bıçağıyla Koca Kötü Kurt'u şaşırtma fikri Jordan'm güvenini artırmıştı, ne var ki bunu yapabilmesi için Kurt'u hazırlıksız, aniden yakalaması gerekiyordu. Ve Jordan onunla karşılaştığı zaman, adamın üzerinde hiçbir silah olmayacağını düşünüyordu. Jordan onun karşısına nasıl çıkabileceğini henüz bilmiyordu fakat bir yolunu muhakkak bulacaktı.

Sarah, Güvenli Yuva denen sığınma evine gidince, insanların genelde doğal kabul ettikleri bazı yasalara aldırmadıklarını gördü. Ve bundan hoşlandı. Bu durumda, gelecek günlerde burada bazı başka yasalara da aldırmadan yaşayabileceklerdi.

Örneğin, dizüstü bilgisayarın karşısına oturup, Karen'ın verdiği Cynthia Harrison bilgilerinden yararlanarak kendisine yeni bir kimlik oluşturmaya çalışırken, bu işi gizli yapması gerektiğini düşünmüştü, ama sığınma evinde çalışanların da bu konuda uzman olduklarını görünce rahatladı, gizlenmesine gerek kalmadığını anladı.

Sığınma evinin müdürü olan kadın Sarah'a, kocasından ya da başka birinden kaçıp oraya sığınan bir kadın için en iyi çarenin, başka bir kimliğe sahip olmak olduğunu söyle-

di. Onların bu durumunu bölge polisi de biliyor ve destekliyordu. Polis, kadınların kendilerini saldırıdan korumak için bu yolu seçtiğini biliyor ve onları görmezden geliyordu.

Güvenli Yuva'nın amacı zaten kadınları saklamak, korumaktı.

Orada çalışanlar Sarah'a, kısa sürede Cyntia Harrison'ın doğum yeri olan kasabadan bir doğum belgesi alması için yardımcı oldular, onu yine yasadışı yollardan notere onaylatarak yasal hale getirdiler. Yine bilgisayar yardımıyla ona yeni bir sosyal güvenlik kartı ve sürücü belgesi çıkarıldı. Karen'ın verdiği az bir parayla büyük bir bankada – izi kolay sürülecek küçük bir yerel banka istemediler – Cynthia adına bir hesap açıldı.

Böylece Sarah yeryüzünden silindi, yok oldu. Onun yerine yeni bir Cynthia çıktı ortaya.

Karen arkadaşını Güvenli Yuva'ya getirdiği zaman, oradaki herkes onu samimiyetle, sevgiyle ve kucaklayarak karşıladı. Sığınma evinin müdürü, eski Victoria tarzı evin üçüncü katında ona küçük ama güneşli ve kullanışlı bir oda verirken, kaçtığı kocasının ne kadar tehlikeli olduğunu sordu.

Sarah kadına Kızıl Bir, İki ve Üç ya da Koca Kötü Kurt konusunda hiçbir şey söylemedi. Karen'la birlikte hazırladıkları hikayeyi anlattı; kocası ona kaba davranıyor, onu dövüyordu. Yuvanın müdiresi ona, "Silahın var mı?" diye sordu.

Sarah önce çantasındaki silahtan söz etmemeyi, yalan söylemeyi düşündü. Ama hayatındaki yalanlar o kadar çoğalmıştı ki, en azından silah konusunda doğruyu söylemeyi düşündü ve "Bir yerden bir tabanca çaldım," diye cevap verdi.

Kadın, "Görebilir miyim?" diye sordu.

Sarah tabancayı çıkarıp namlusundan tutarak ona verdi ve kadın ustaca bir hareketle silindiri açıp mermileri çıkardı. Mermileri avucuna alıp baktı, kontrol etti, sonra tekrar tabancayı doldurdu. Kaldırıp karşıya nişan aldı, güldü ve "Bang!" diyerek Sarah'a geri verdi

"Güzel bir silah," dedi.

Sarah dudak büktü ve "Ben hiç ateş etmedim," dedi.

"Pekala, bu konuda bir şeyler yapabiliriz. Ama biz burada anneleriyle kalan çocukları çok düşünürüz. Burada bir kaza olsun istemeyiz. Bilirsin, sekiz, dokuz, on yaşlarındaki çocuklar kötü adamların buraya da gelebileceğini düşünüp korkuyor ve silah edinmek isteyebiliyorlar."

Kadın sustu, masasının çekmecesinden bir tetik kilidi çıkarıp Sarah'a verdi ve "Şifresi yedi altı yedidir," dedi. "Bu şifreyi unutmazsın, aynı zamanda SOS (acil yardım, imdat) numarasıdır bu..." Kadın sustu, bir an düşündü ve sonra, "Bunu nasıl kullanacağını öğreteceğim sana," diyerek gülümsedi. "Kullanmak zorunda kalmazsın umarım, ama kullanmasını bilmek, bilmemekten daha iyidir."

Sarah da o anda, Kızıl İki olarak kalacağı süre içinde bu fikri her zaman aklında tutacağını düşündü.

33

Arka kapı. Çiçek saksısı. Yedek anahtar.

Karen arabasını Sarah'ın boş evinden bir blok uzağa park etmişti. Havanın iyice kararmasını bekledi ve sonra, sık sık omzunun üstünden arkasına bakarak, ters yöne doğru iki blok yürüdü. Sarah'ın mahallesinde bulunmakla, adeta kendi kaderini tayin etmiş gibi bir his vardı içinde. Kurt onların içine öyle bir korku salmıştı ki, sanki hep aynı şekilde davranmak zorundaydılar. Sanki içlerinden bir ses onlara şöyle diyordu: *Ters yöne yürü. Pencerenin dışında bir katil olduğunu düşün. Kulağına sesler gelsin. Bazı şeyler gör. Hiçbir şeye güvenme, çünkü korunmayı ihmal edersen ölebilirsin, ama sonunda zaten öleceksin.*

Karen bir süre yürüdükten sonra durdu ve derin derin nefes alıp verdi. Omzuna küçük bir sırt çantası asmıştı. Bir doktor olarak, üç Kızıl'ın içine yerleşmiş olan korkuyu ve panik duygusunu düşündü. *Böyle bir korku hissi varsa, ben bir doktor ve bir komedyen olamam,* diye mırıldandı. *Sarah bir dul ve Jordan da normal bir genç kız olamaz.*

Herkesin günün birinde bir sonu olacağını biliyordu,

ama insanı rahatsız eden şey, son hareketin belirsiz olmasıydı. Denklemi değiştir – ölüm algoritmasına ölümcül bir hastalık, ani bir kaza ya da yüzü bilinmeyen bir katil yerleştir – o zaman hiçbir şey tam olarak aynı olmayacaktır.

Karen birden döndü ve Sarah'ın evinin arkasındaki sokakta yürümeye başladı.

"Evin arkasındaki sokakta komşuların ön cephe pencerelerinde lacivert panjurları vardır ve kapı parlak kırmızıya boyanmıştır. Ev de parlak beyaz renktedir. Vatansever insanlardır ve ışıkları hep yanar. Ön tarafta çit yoktur – arka bahçeye rahatça girebilirsin. Arkada, kuzeydoğu köşesinde ahşap bir çocuk oyun alanı vardır. Oradaki merdivenin yarısına kadar çıkarsan, onların ve benim bahçemi ayıran setin üzerinden benim bahçeme atlayabilirsin. Bahçenin kenarında bir ağaç var, orada bir dakika durup etrafı kontrol et, sonra arka verandaya koş. Seni kimse görmeyecektir."

Sarah ona her şeyi tam bir öğretmen gibi, çok açık ve hatasız olarak anlatmış, tarif etmişti. Karen başını önüne eğerek ve evlerin renklerine dikkat ederek, sakin adımlarla yürümeye devam etti. Arkadaşının tarif ettiği evi görünce, yine onun talimatına göre arka bahçeye geçti.

Mümkün olduğu kadar hızlı hareket ediyordu. Köşedeki oyun yerini gördü ve hızlı adımlarla oraya gitti. O sırada uzaktan gelen bir köpek havlaması duydu ve *en azından bir kurt uluması değil,* diye düşündü. Yine Sarah'ın anlattığı gibi, merdivene çıktı ve çitin üzerinden atlayarak arkadaşının bahçesine geçti.

Sarah'ın bahçesindeki nemli çimlerin üstüne düştü, ağacın gövdesine yaslanıp karanlıkta bir süre bekledi, derin derin nefes alıp vererek dinlendi, sakinleşti. Birkaç blok ilerde, uzakta bir araba sesi duydu. Sonra yine uzaklardan bir

siren sesi ve köpek havlamaları geldi kulağına, ama Karen hiçbirine aldırmadı.

Karanlıkta ve derin sessizlikte bir süre dikkatle etrafı dinledi. Kendisini takip eden biri olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Her yer derin bir sessizlik içindeydi.

Sarah'ın evinde yapacağı iş karmaşık bir şey değildi. Daha evvel düşünüp ona intihar oyunundan önce onları da alıp getirmesini söyleseydi, şimdi bunu kendisi yapmak zorunda kalmayacaktı, ama düşünememişti işte.

Aslında Kurt'un kendisini görebileceğini bile düşünmeden eve doğruca ön kapıdan girmeyi planlamış, ama sonra bunun saçmalık ve aşırı kahramanlık olacağına karar vermiş, vazgeçmişti. Onların durumunda her şeyi gizlice yapmak zorundaydılar.

Sarah ona, *arka kapı, çiçek saksısı, yedek anahtar* demişti.

Karen doğruldu ve düşman kurşunlarından kaçmaya çalışan bir asker gibi, hafifçe öne doğru eğilip koşmaya başladı.

Kapının önündeki saksıya, onun içindeki soğuk toprağa daldırdı elini. Anahtarı bulup üzerindeki toprağı temizlemesi sadece birkaç saniye sürdü. Karanlıkta anahtar deliğini bulması biraz zor oldu, ama sonunda kilidi açtı ve evin içine sessizce süzüldü.

İçerisi tamamen karanlıktı, gerçi pencereden giren sokak lambası ışığı çok hafif bir aydınlık sağlıyordu ama bir yabancının o loş ışıkta içerde yolunu bulması hiç de kolay değildi. Karen böyle bir durumu düşünüp yanına küçük bir el lambası almıştı ve evin ışıklarını yakmadan, sadece arada sırada el fenerini yakarak yolunu bulmaya çalıştı.

Ev uzun zamandır kapalı kaldığı için havası ağırlaşmıştı. Karen feneri tutan elinin hafifçe titrediğini ışığın sallanmasından anladı. Sarah ona nereye bakması gerektiğini söylemişti, ama bilmediği bir evde ve karanlıkta kendisini boşluktaymış gibi hissediyor, en küçük bir gürültüde sanki etraftaki hayaletleri uyandıracakmış gibi korkuyordu.

Karen bir süre sonra omzunda asılı duran sırt çantasını eline aldı ve alacaklarını teker teker toplamaya başladı. Sarah'ın talimatına göre, ölen kocası ve kızının odası dışındaki odaları dolaşıyordu. Holdeki çerçeveli portreyi, mıknatısla buzdolabı kapağına tutturulmuş bir fotoğrafı aldı. Karen bir montaj için gerekli resimleri topluyordu. *Onun ölü gibi görünmesi gerekiyor,* diye düşündü. *Fotoğraflar farklı bir zamanı belirtmeli, Sarah'ın umutlu ve hayat dolu olduğu zamanı göstermeli. Tezat çok önemli.*

Karen toplayacaklarının çoğunu almış, Sarah'ın yatak odasında bulunan bir aile fotoğrafını arıyordu ki, birden evin ön tarafından gelen bir ses duyar gibi oldu.

Sesin ne olduğunu anlayamamıştı. Sürtünme, gıcırtı ya da kağıt hışırtısına benzer bir ses olabilirdi bu. Rüzgar da olabilirdi ama eve girerken hava çok sakindi, yaprak bile kımıldamıyordu. Birden eve başka birinin de girmiş olabileceğini düşündü ve ürperdi.

Tanrım! diye fısıldadı. Korktuğu kişi olamazdı herhalde.

Kurt beni bu evde öldürecek, diye düşündü.

Ancak bu mantıklı değildi, burada ölmesi gereken kişi Sarah'tı, burası onun eviydi.

Karen yanmakta olan küçük el fenerini hemen söndürdü. Nefes almaya bile korkuyor, soluğunun duyulabileceğini düşünüyordu. Hiç kımıldamadan durup dikkatle etrafı dinledi. Ama evin için tamamen sessizdi.

Kulaklarım bana oyun oynuyor galiba, diye düşündü.

Etrafı biraz daha dinledi, sonra ayaklarının ucuna basarak gitti, duvardaki son portreyi de alıp sırt çantasına attı. Ama sırt çantasının fermuarını kaparken bile, ona ses çok gürültülüymüş gibi geldi. Yine ürperdi ve paniğe kapılmamak için kendini zorladı.

Kapıya doğru döndü, ama yine durdu ve *hayır, o katil orada beni bekliyor,* diye mırıldandı. Sonra kendi kendine sakin olmasını söyledi. Yoksa delirip orada kalmaya devam edebilirdi.

Sonunda bütün cesaretini topladı, kendini kapıdan dışarıya attı, ama sendeledi ve basamaklara düşmemek için duvara tutundu. Büyük bir çabayla ve düşmemeye çalışarak koştu, sonunda çiti aşmak için zıpladı ama eteğine bir şey takılmış gibi yine sendeledi.

O sırada kırmızılı, beyazlı ve mavili evde bir ışık yandı. Ama Karen aldırmayıp sokağa çıktı ve arabasına doğru koşmaya başladı.

Elleri yine titriyordu, arabasına binip anahtarı kontağa sokarken düşürdü ve bir süre karanlıkta anahtar aradı. Sonunda buldu, arabayı çalıştırdı ve oradan hızla ayrıldı.

Kalp atışları ancak birkaç kilometre gittikten sonra yavaşladı, normale döndü. O anda kendisini vahşi köpeklerden kaçıp kurtulmuş bir geyiğe benzetti. Bir an önce güvenli bir yere gidip kendini toparlamak istiyordu.

Onu sollayıp hızla yanından geçen bir arabadan korktu, arabasını birkaç saniye sağa sola kaydırdı. İçindeki korkuları, panik havasını silkip atmak ister gibi başını hızla sağa sola salladı.

Kafasının içi yine karmakarışıktı, etrafa bakıp kendini

toparlamaya çalışırken telefonu çaldı. Az kalsın yine direksiyon hakimiyetini kaybedip, arabanın kontrolden çıkmasına neden olacaktı. Çalan Jordan ve Sarah'la paylaştığı özel telefon değil, eski telefonuydu. Bir elini direksiyondan çekti ve telefonu yanındaki koltuktan aldı.

Karen önce acil bir durum için hastaneden aramış olabileceklerini düşündü ve telefonu açtı.

Hattın diğer ucundan sert, otoriter bir ses, "Doktor Jayson mu?" diye sordu.

"Evet, benim."

"Burası Alpha Alarm Sistemleri, doktor. Evde misiniz?"

Karen birden şaşırdı, ama Kurt'un ilk mektubunu aldıktan sonra evine taktırdığı pahalı alarm ve izleme sistemini hemen hatırladı.

"Hayır," diye cevap verdi. "Şu anda yoldayım, sorun nedir?"

"Alarm sisteminiz evinize birinin girdiğini gösteriyor, doktor. Şu anda evde değilsiniz, değil mi?"

"Hayır, lanet olsun, yoldayım dedim ya! Kim girebilir ki evime?"

"Şu anda benden haber almadan sakın evinize gitmeyin, doktor. Hemen polise haber veriyoruz ve onlar sizi orada karşılayacaklardır. Evinize hırsız girdiyse bir saldırıya uğramanızı istemeyiz. Hemen polise haber veriyoruz."

Karen adama cevap vermek istedi ama sözleri boğazında düğümlendi, derin bir iç çekti, tek kelime edemedi.

Karen evine vardığında, araba yolunun başında bir polis arabası gördü. Genç bir polis, sürücü kapısına dayanmış onu bekliyordu. Ama sakin görünüyordu, herhalde etrafta hiç kimse görememişti.

Karen kapısının önünde durdu, arabasının camını indirdi ve "Merhaba Memur Bey, burası benim evim, neler oluyor?" diye sordu.

Genç polis ona hafifçe gülümsedi ve "Kimliğinizi görebilir miyim, hanımefendi?" diye sordu.

Karen sürücü belgesini çıkardı ve ona uzattı. Genç polis kadının elinin titrediğini fark etmemiş gibi, sakin bir ifadeyle belgeyi aldı, resme baktı, birkaç saniye inceledi ve sonra iade etti.

"Evi kontrol ettik, hanımefendi. Şurada bir araba daha var. Lütfen benimle beraber gelir misiniz?"

Karen'ın garaj kapısının önündeki diğer polis arabasında, biri sinirli gibi görünen bir kadın polis olmak üzere, iki polis oturuyordu. Kadın polisin eli, belindeki 9 mm.lik tabancanın kılıfı üzerindeydi. Direksiyonda oturan polis daha yaşlı, hafif göbekli ve kırlaşmış saçları şapkasının kenarlarından görünen bir adamdı.

Karen arabasından inerken dizlerinin titrediğini hissetti. Bir an için sendeler gibi oldu, arabanın kapısına tutundu ve korkudan sesinin titrememesi için kendini zorladı.

Yaşlı polis, "Merhaba doktor," diye konuştu. "Evinize erken gelmemeniz iyi olmuş, şansınız varmış."

Karen yutkundu ve sadece "Şansım mı varmış?" diyebildi.

Yaşlı polis, "Bakın ne olduğunu göstereyim size," diyerek onu ardına kadar açık olan kapının önünden geçirip yan taraftaki pencereye götürdü. Pencerenin camı kırılmış, cam kırıkları evin içine düşmüştü.

Yaşlı polis Karen'a bakarak, "Adam evinize buradan girmiş," diye konuştu. "Telefon çalınca güvenlik şirketi evinizi arar, siz cevap verirseniz size şifreyi sorar, cevap alamazsa

polisi arar. Hırsız telefon ekranında arayanın güvenlik olduğunu görünce paniğe kapılır ve alabildiği kadar bir şeyler alarak evden hemen kaçar. Biz buraya birkaç dakika içinde geldik, ama hırsız çoktan kaçmıştı ve..."

Karen onun sözünü keserek, "Kaç dakikada geldiniz?" diye sordu. Fakat sesi o kadar cılız çıkmıştı ki, polis meraklı bir ifadeyle onun yüzüne baktı.

"En fazla beş dakika sürmüştür," diye cevap verdi. "Çok hızlı geldik. Bir arkadaş zaten anayolda trafik kontrolü yapıyordu, buraya birkaç kilometre mesafedeydi. İhbarı alınca buraya bizden önce geldi."

Karen başını salladı.

Yaşlı polis, "Ben pencere camı için birini çağırdım, merak etmeyin, hanımefendi," diye devam etti. "Umarım sizce bir sakıncası yoktur. Merkezde böyle durumlarda hemen çağırabileceğimiz adamların listesi vardır, günün her saatinde çalışır onlar..."

"Çok teşekkür ederim, memur bey."

"Usta biraz sonra gelip pencerenize yeni cam takacak ve alarm sisteminizi de yeniden kuracak. Ama bu arada biz de sizinle beraber evde bir araştırma yapalım ve hırsızın neler alabildiğini anlamaya çalışalım, olur mu? Sigortanız için bunun yapılması gerekiyor, bilirsiniz. Sigortaya kaybınız için talepte bulunduğunuz zaman, sigortacılar polis raporunda her şeyi açıkça görmek isterler."

Karen yine sessizce başını salladı, konuşamıyordu. Kafası yine karmakarışıktı ve şimdi Kurt'tan başka bir şey düşünemiyordu.

Önce kendi kendine sessizce, *Kurt buraya kadar geldi,* dedi.

Ama sonra, *Olamaz, bu hırsız çok beceriksizce davran-*

mış. Kurt bunu kimseye belli etmeden, çok daha ustaca yapardı, diye düşündü.

Yine de bir hırsız benim evime neden girsin ki? Bu bir tesadüf olamaz!

O canavar buraya beni öldürmek için mi geldi?

Fakat bu düşündüklerini polise söyleyemedi ve onlarla beraber evin içinde ağır adımlarla dolaşıp, çalınmış olabilecek eşyalarını saptamaya çalıştı. Fakat evde, alt kat penceresinin kırık camından başka bir hasar ve zarar yok gibi görünüyordu. Hırsız sanki camı kırıp içeriye girmiş ve hiçbir şey almadan gitmişti. Karen derin bir iç çekti ve *Kurt olsaydı buradan hatıra olarak bir şeyler alırdı ve o zaten evde olmadığımı da bilirdi,* diye düşünmekten kendini alamadı.

Karen, yaşlı polis yanında olduğu halde her odaya girdi, her dolaba baktı, her kapıyı açtı ve bütün ışıkları yaktı. Evden alınmış, çalınmış hiçbir şey yoktu. Bu da Karen'ın kafasını daha çok karıştırdı.

Bir süre sonra gelen bir camcı ustası kırılan camı kısa sürede değiştirdi ve pencereyi onarıp, sağlamlaştırdı. Usta polislerle beraber çok sık çalışıyor olmalıydı ki, sanki çok yakın bir dost ya da akrabaymış gibi onlarla selamlaştı.

Evdeki arama tamamlandıktan sonra kır saçlı polis Karen'a baktı ve "Kayıp bir şeyler var mı, doktor?" diye sordu.

"Hayır, memur bey, her şey yerli yerinde gibi görünüyor."

Polis, "Çok dikkatli bakın," diye uyardı onu, "İnsanlar bazen geniş ekran televizyonunun çalındığını bile görmez, farkına varmazlar. Bir yerlerde sakladığınız para ya da mücevher gibi değerli bir şeyler var mıydı acaba?"

Karen bunu duyunca yatak odası dolabının çekmecesine

baktı, ama o sabah oraya bıraktığı küpeleri ve kolyesi yerindeydi.

"Hayır, her şey yerinde," diyerek başını iki yana salladı. Bu durumda rahatlaması gerekiyordu, ama nedense içinde bir sıkıntı vardı ve midesi bulanmaya başlamıştı.

"Şanslısınız, doktor. Sanırım alarm sisteminiz işe yaradı. Son zamanlarda bu bölgede hırsızlık ve kapkaç olayları biraz arttı gibi."

Fakat Karen kendisini şanslıymış gibi hissetmiyordu. Etrafa bakınmaya devam ederken, bir şeyler yanlış gidiyormuş gibi geldi ve birden sıkıntısının nedenini anladı. Martin ve Lewis ortalarda yoktu. Polise baktı ve "Evde iki kedim vardı..." diye mırıldandı.

Polis etrafa bakındı ve "Yalnız yaşadığınıza göre, kedi değil de büyük, güçlü bir köpek besleseniz çok daha iyi olur, doktor," dedi.

"Evet, bunu biliyorum. Her neyse, kedilerim ortalarda görünmüyor. Onlar gerçekten ev kedisidir, dışarıya hiç çıkmazlar."

Polis omuzlarını silkti ve "Belki hırsız gibi onlar da korkup onun açtığı kapıdan dışarıya kaçtılar," dedi. "Bence yakınlarda bir yerde, çalıların arasında duruyorlardır. Biz gittikten sonra arka verandaya biraz kedi maması koyarsanız eminim geri döneceklerdir. Kediler kendilerine bakmayı iyi bilirler. Merak etmeyin, acıkınca ya da hava soğuyunca ortaya çıkarlar. Ama ben yine de raporuma bunu da yazacağım."

Karen bir şey söylemedi. Kedilerini çağırsa bile ortaya çıkmayacaklarını biliyordu. Aslında kedileri onun sesini duyunca hemen yanına koşarlardı, ama bu kez gelmeyeceklerdi, çünkü Karen onların ölmüş olduklarından emindi.

34

Koca Kötü Kurt elindeki yirmi beş santimlik av bıçağını avucuna hafifçe vurdu ve kendi kendine sırıttı. Bıçak kolayca kullanılacak ağırlıktaydı ve deriyi, kasları ve hatta ince kemikleri bile kesecek kadar da keskindi. Başparmağını bıçağın ustura gibi keskin ağzına, kendisini kesmeyecek kadar hafifçe sürdü. Sonra işaret parmağını onu adeta okşar gibi, yan tarafında gezdirdi. Kabzaya yakın, kurumuş bir kan lekesini kazıyarak temizledi, sonra masasının altından püskürtmeli bir mutfak temizleme tüpü çıkardı ve bıçağın üzerinde kalmış olabilecek herhangi bir DNA izini tamamen sildi, bıçağı iyice temizledi.

Sonra kendi kendine alçak sesle konuşarak, "Kedi kanıyla Kızıl Saçlı kanını birbirine karıştırmak istemezsin herhalde, değil mi?" diye homurdandı. Adeta fısıltı halinde konuşmuştu ama karısının kendisini duymasını istemiyordu ve kuşkulu bir ifadeyle etrafa bakındı, dinledi. Planını uyguladığını söylese bile, karısının küçük sevimli kedilerin öldürülmesini onaylamayacağını biliyordu.

Küçük kediler onu tırmalamamıştı bile ve Kurt bir ara

onların adlarının ne olabileceğini bile düşündü. Kızıl Saçlı Bir'in hayatını araştırma yazısında bu ayrıntıyı da yazmalıydı. Küçük ayrıntılar önemliydi.

Çok dikkatli ve titiz olması gerekiyordu.

Ölümün ayrıntıları saniyesine kadar ölçülmeli, tahmin edilmeli ve planlanmalı, diye yazdı. *Belgelendirmenin de aynı şekilde hatasız olması gerekir. Yazdığın tanımlamalar tamamen mükemmel olmalı.*

Bunları yazdıktan sonra yine kendi kendine konuşarak, "Unutma, sen aynı zamanda bir gazetecisin," dedi.

O anda çalışma odasında, resimleri, yazıları, planları ve kitaplarıyla baş başaydı.

Bir ara durup duvara döndü ve kurbanlarının fotoğraflarına bakarak, yine alçak sesle, "Oyunun sonuna yaklaşıyoruz," diye konuştu. Bıçağı alıp fotoğraflara doğru salladı ve bir boksör edasıyla, "En büyük benim!" diyerek zafer dansı yapmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Çünkü henüz hiçbir şey bitmemişti.

Kurt bıçağı alıp yine havada birkaç kez salladı, hayali boğazları kesti, sonra masaya bıraktı. Sonra sandalyesini biraz geriye itip ayağa kalktı ve dönüp kitap raflarına gitti. John Gardner'ın *Bir Romancı Olmak,* Alice LaPlante'ın *Bir Hikaye Yazmak* ve Stephen King'in *Yazmak Üzerine: Bir Sanat Anısı* adlı kitaplarını çıkardı ve onları her zaman masasında tuttuğu Strunk ve White'ın *Tarz Elemanları* adlı kitabının yanına koydu. Kendi kendine gülümsedi ve *bazı katiller kutsal kitaptan destek almak için İncil ya da Kuran okurlar,* diye mırıldandı. *O kitaplarda sadece onlara hitap eden mesajlar olduğuna inanırlar. Ama bazı yazarlar da Strunk* ve *White'ın kendileri için gerçek bir kutsal kitap olduğunu düşünürler. Bense, biraz deli olsa bile, mantık-*

lı öğütleri nedeniyle John Gardner'ı yeğlerim. Adam çok egzantrikti – Harley – Davidson motosiklete biner, yukarı New York'un kanunsuz mahallelerinde yaşar ve gümüş rengi saçlarını omuzlarına kadar uzatırdı.

Yani bana benzerdi.

Bıçağı sanki onlarla benzer bir şeymiş gibi kitapların yan tarafına hafifçe sürdü ve sonra yazmaya devam etti:

Cinayet silahı olarak bıçak hem harika, hem de zayıf bir silah seçimidir. Bıçak bir yandan, öldürme deneyiminin gerektirdiği mahremiyeti sağlar. Psikologlar ve ucuz Freud'cular bunu biraz da cinsel ilişki zevkine benzetirler, ama bu da meseleyi oldukça basitleştirmek olur. Bıçak, öldürme zevkine yakınlaşmayı sağlar, yani o son anda katille kurbanı arasında hiçbir engel kalmaz ki, bu da bizim içeceğimiz nektardır (tanrıların içkisi). Bıçak bizi ortaklardan, ikizlerden ve aşıklardan daha çok yaklaştırır

Fakat bıçak aynı zamanda çok kirli bir silahtır.

Kan katilin hem arzusu, hem de düşmanıdır. Kanın akışı kontrol edilemez, çok çabuk akar Kan hiç istenmeyen noktalara bulaşır – katilin ayakkabı tabanlarına, kol yenine bulaşıp, ne kadar temizlenirse temizlensin, orada mikroskobik izler bırakır ve bunların mikroskop incelemesi yapan iyi bir polis tarafından bulunma olasılığı yüksektir Yani kana yakın olmak tehlikelidir.

1892'de Lizzie Borden tarafından işlenmiş olan korkunç Fall River cinayetlerinde – Lizzie Borden annesini kırk, babasını da kırk bir balta darbesiyle öldürmüştü – en iyi teorilerden biri şuydu: Katil kadın annesiyle babasını öldürmeden önce çırılçıplak soyunmuş, onları öldürdükten sonra da banyoya girip iyice yıkanmıştı. Böylece polisler araştırma

yaparken, onun üzerinde cinayetlere dair en küçük bir iz bulamadılar.

Doğal olarak, evde kanlar içinde yatan iki cesetten başka bir şey yoktu.

Cinayet mahallinden, yüzde yüz emin olmadan herhangi bir giysi ya da bir saç kılı bile alıp götüremezsin ve aldığın en küçük bir objenin bile seni mahvedebileceğini bir an bile aklından çıkarmamalısın.

Kurt parmaklarını klavyeden çekti, yazmayı bıraktı ve bir süre düşündü: *Ben tabii ki o ucuz katillere benzemiyorum; benim cinayet mahallinden kanlı bir hatıra alıp götürmeye ihtiyacım yok. Benim anılarım ve kesilip saklanmış gazete yazılarım var. Onlar çalışmamın özeti gibi şeyler Güzel haberler, yorumlar Olumlu incelemeler, eleştiriler İnsanı hayran bırakan, süper, övgü dolu eleştiriler Dört yıldızlık yazılar, yorumlar onlar.*

Bunları düşündükten sonra yine klavyeye uzandı ve yazmaya başladı:

Risk almak heyecan verici bir şey ve kan da her zaman riskli bir madde. Akıllı bir katil uyuşturucuyu, onun bağımlılık yaratan bir madde olduğunu anlamak zorundadır. Onu görmezden gelemezsin elbette, ama ona esir de olmamalısın.

Fakat en iyi şey baş edilmiş risktir.

Denge çok önemlidir. Birini bir silahla, hatta antika bir ok ve yayla vurmak bile katili kurbanından uzakta tutmaya yarar ve ipucu bırakma ve yakalanma riskini ortadan kaldırabilir, ama diğer yandan, yakalanma riskini artıran başka gizli tehlike ya da tuzaklar hazırlayabilir O silahı çaldın mı? Mermi kovanlarında parmak izin var mı? Ama benim ateşli silahlara olan antipatim farklıdır: Ben ayrılıktan nef-

ret ederim. Kurbandan geriye doğru atılacak her adım bu duyguyu zayıflatır. Çok iyi planlanmış bir cinayetten, işini yarım bırakma hissiyle ve sinirlenmiş olarak ayrılmayı kesinlikle istemezsin tabii.

Bu nedenle dikkatli bir katil, sorunlar çıkabileceğini tahmin eder, onları bekler ve onlara karşı önlemlerini alır. Her türlü seçimde bunu hesaba katar. Örneğin, gerektiği zaman lastik eldiven kullanır Bıçak kullanmak iyi bir seçim olabilir ama tehlikesiz bir yöntem değildir bu. O zaman eldiven kullanmak zorunlu olacaktır.

Kurt yine bir süre durup düşündü ve sonra, *o halde silahım bıçak olacak,* diye devam etti yazmaya. *Kurt nasıl dişleri ve pençeleriyle öldürüyorsa, ben de bıçağımla yapacağım bunu. Bu bıçağı gördükleri zaman bilinmeyen kalmayacak ortada, ne olacağını anlayacaklar.*

Kurt yine durdu ve birkaç dakika düşündü, acaba kullandığı kelimeler yanlış olabilir miydi? Yazı dilinin biraz fazla tanıdık olup olmadığını, okuyucularına planlarını fazla açık anlatıp anlatmadığını da düşünmek zorundaydı. Son yazdığı bölümleri bir kez daha gözden geçirip, bazı ifadeleri değiştirmesi iyi olabilirdi. Özellikle John Gardner ve Stephen King, planlamaya ve yazılanları düzeltme, yeniden yazma konusuna büyük önem verirlerdi. Ama Kurt bir yandan da, yazdıklarının orijinal halini bozmak istemiyordu. *Kitabın satışını artıracak olan da bu orijinal ifadeler olacaktır,* diye düşündü. *Okurlar da olayları aynen benim gibi yaşayacaklardır.*

Kızıl Bir ve Üç için de aynı şey geçerli olacaktı.

Kurt birden sandalyesinden kalktı, kitap raflarının önüne gitti ve işaret parmağını bir süre kitapların sırtlarında gezdirdi. Sonunda aradığı kitabı üçüncü rafta buldu; ölen ga-

zeteci Tom Wicker'ın, Attica Eyalet Hapishanesi isyanını anlattığı *Ölme Zamanı* adlı eseriydi bu. İlk birkaç sayfaya göz gezdirdi ve istediği bölümü buldu. Wicker bir gazeteci ve yazardı, ama kendi hayatı hakkında önemsenecek hiçbir şey yazmamıştı, üzücü bir şeydi bu.

Kurt güldü ve *benim böyle bir sorunum olmayacak,* diye düşündü. Dönüp tekrar bilgisayarının başına oturdu ve *ben inceledim, kontrol ettim ve gözlemledim,* diye yazmaya başladı. *Bir katil hem bir psikoloğa hem de bir sevgiliye benzer Katil hedefini çok iyi tanımalıdır. Kızıl Bir'in en zayıf olduğu yer, evinin kapısıyla arabasını park ettiği nokta arasındaki boşluktur. Saldırı için gece karanlığı daha uygun olur, çünkü evine döndüğü zaman içerde kimin beklediğini bilmez ve korkar. Arabasıyla evinin kapısı arasındaki mesafeye potansiyel bir tehdit olarak bakmaz. Onun evine gizlice girmemin bir yararı da bu oldu işte. Kadın kapısına doğru yürürken, sadece evinin içinde neler olabileceğini düşünür. Kırmızı Başlıklı Kız masalında olduğu gibi, benim evin içinde olduğumu düşünecektir Arabasının park yeriyle evin kapısı arasındaki mesafe altı metreden daha az. Kapının önünde, kadın oraya varmadan önce otomatik olarak yanan bir ışık var. Kadın zaman ayarlı ışıklandırma yaptırmış, sakın unutma bunu. Orasını daha da karartmak için otomatik ışığı yok edersem kesin kuşkulanır. O zaman arabadan inmez, dönüp oradan uzaklaşır. Hayır, benim aleyhime olsa da o ışığa dokunmamam gerekir.*

Kurt yüzünü buruşturdu, parmaklarını klavyeden çekti ve *Kurt ormanlık araziden çıkıp onun üzerine yürüyecek,* diye düşündü. *Ağaçların altından geldiğimi görmesi imkansız.*

Yine durup bir süre düşündü. Ona göre en büyük sorun, iki cinayet arasında geçen süre olacaktı.

Yine ellerini klavyeye uzattı ve *Kızıl Üç'ün en zayıf zamanı da yine yerleşke bahçesinde yürüdüğü akşam saatleri olacaktı,* diye yazmaya devam etti. *Ama onun için ikinci en zayıf olacağı zaman Salı sabahlarıydı. Salı sabahları 9.45'e kadar dersi olmuyordu. Onunla aynı yatakhanede kalan diğer kızların bir saat önce başlayan dersleri vardı. Böylece Salı sabahları diğerlerinden biraz daha geç kalkıyor ve yatakhane binasında yalnız olduğunun farkında olmuyordu, çünkü yatakhane sorumlusu Bayan Rodriguez de Salı sabahları okulda işleri olduğu için erken kalkıp binadan çıkıyordu.*

Böylece Kızıl Üç Salı sabahları diş fırçasını ve şampuanını alıp, uykusu tam olarak açılmadan, gözlerini ovuşturarak koridor sonundaki duşlara gidecek ve orada kendisini neyin bekleyebileceğini bile düşünmeyecekti.

Kurt yine durdu, hafifçe gülümsedi ve başını salladı. Sonra kendi kendine konuşarak, "O halde bu işi bir Salı sabahı yapacağım," diye mırıldandı. "Kızıl Üç sabahleyin, Kızıl Bir de akşam saatlerinde ölecek."

Gerçi sabah cinayeti, akşam kurbanı için bir uyarı olacaktı, ama Kurt yine de sevdi bu planı. *Kızıl İki için gece yarısından sonra gidecektim, ama artık buna gerek kalmadı tabii,* diye söylendi.

Fakat Kızıl Bir, Jordan cinayetini öğrenirse sıranın kendisine geldiğini anlayacaktı, o zaman ne olacaktı? İki cinayet arasındaki zamanı çok iyi ayarlaması gerekiyordu.

Bu durumda Jordan'ın öldüğünü dışarıdan kimse bir süre bilmemeli, diye mırıldandı. *Herkes kızın belirli bir nedenle derslerden, spordan kaçtığını ve yemeklere gitmedi-*

ğini düşünmeliydi. Onun yaşadığını ama kendine göre bir sebep yüzünden ortada görünmediğini sanmalıydı.

Kurt uzandı ve Strunk ve White'ın kitabını aldı. Onlar her zaman kısalıktan ve doğruca, açık anlatımdan yanaydılar. *Cinayet için de aynı tarz geçerli olacaktı.*

Klavyeye uzandı ve *Kızıl Üç her geçen gün biraz daha güzelleşiyor ve kadınlığa yaklaşıyordu, vücudu daha esnek ve kıvrak olmaya başlamıştı,* diye yazmaya devam etti. *Yaşarsa pek çok erkeği aldatacak kadar*

Kızıl Bir ise kızın tam tersi durumda, her geçen gün biraz daha yaşlanıyordu ve saçlarına aklar düşmeye başlamıştı. Ölümünün yaklaştığını hissediyor ve korkusu yüzündeki kırışıklara yansıyor, kalbi sıkışıyordu.

Kurt birkaç sayfa daha yazdı ve sonra yazdıklarını yazıcıdan geçirip almaya karar verdi. O anda şair olmayı bile diledi, böylece iki kurbanını daha şairane dizelerle dile getirebilirdi. Birden Kızıl İki'yi hatırladı ve üzüldü. *Bu biraz zor olacak, ama onun hakkında da mezar kitabesi gibi bir şeyler yazabilirim herhalde,* diye mırıldandı. Başını salladı, "Kızıl İki'nin Son Arzusu ve Vasiyetnamesi" adını verdiği bir dosyaya bazı notlar yazdı ve yazdığı bölümü kaparken, bunu şifrelemeye gerek olup olmadığını düşündü. Ama artık karısından korkup çekineceği bir şey kalmamıştı. Zaten onlar birbirlerini seviyorlardı, hep sevmişlerdi ve ondan korkmasına, çekinmesine gerek yoktu. Bundan sonra her şeyi paylaşacaklardı.

Bir süre daha düşündükten sonra Kurt interneti açtı. Yazarlarla ilgili kulüp ve derneklerden gelen çok sayıda e-postaya, bilgilere ve tekliflere baktı, hepsini inceledi. Ama bunların hepsi ona kitaplarında yardımcı olmayı teklif ederken, çeşitli yerlere bağış yapması gerektiğini de ima

ediyorlardı. Bazılarında kendi e-kitabını yayınlama konusunda yardım teklifleri de vardı.

Kurt bunları bir süre okuyup inceledikten sonra web sitesinde bölge meteoroloji istasyonunu buldu ve bir haftalık hava durumu tahmini almaya çalıştı. Salı günü planı için, soğuk ve yağışlı bir havanın onun işine yarayacağını biliyordu. Fakat meteoroloji istasyonuna girmeden önce ekranda kısa bir haber birden dikkatini çekti.

Öğretmen için Cumartesi Günü Anma Töreni Yapılması Planlanıyor

35

Sarah'ın içini kemiren düşünceler vardı. *Kendi cenaze ya da anma töreninde ne söylerdin? Ya da birinin senin hakkında ne söylemesini isterdin? Ben iyi bir insan mıydım? Belki de değildim.*

Kafası yine karışıktı, kendini hayatla ölüm arasında bir yerlerde asılı kalmış gibi hissediyordu. Başına taktığı kulaklıkları delip geçen silah sesleri uzaklardan gelen gök gürültüsüne benziyordu. Yanındaki hücrede Güvenli Yuva müdürü olan iriyarı kadın da Glock 9 tabancasıyla atışlar yapıyordu. Sarah ölen kocasından kendisine miras kalan tabancayı iki eliyle sıkıca kavrayıp yukarıya kaldırdı, kendisine öğretildiği gibi karşıdaki hedef tahtasına nişan aldı. Tahtadaki, yüzünde bir yara izi ve korkunç bir ifade olan ve elinde bir hançer tutan, kalbi üzerinde de nişan noktası bulunan hedefe üç el ateş etti. Bu hedefin Koca Kötü Kurt'a benzeyip benzemediği konusunda emin değildi, ama bu konuda yapabileceği bir şey olmadığının bilincindeydi.

Silahın geri tepmesiyle kolları biraz sarsıldı, hafifçe ge-

riye doğru itiliyormuş gibi hissetti, ama korktuğu gibi geriye doğru sendeleyip yere düşmediği için sevindi.

Başını kaldırdı ve gözlerini hedefe kilitledi. İki kurşun hedefin dışına gitmiş, ama bir mermi tam ortaya, hedefin merkezine isabet etmişti. İsabet edenin hangi kurşun olduğunu bilmiyordu, ama en azından öldürücü bir isabet kaydettiği için çok sevindi.

Yan tarafta atış yapan sığınma evi müdürü kadın aradaki bölmeden başını çıkarıp ona baktı ve "Bravo," diyerek gülümsedi. "Sürekli atış yaparken, silahın hangi yana doğru çektiğini hissetmeye çalış. Ve şarjördeki altı kurşun bitene kadar tetiği çek, tüm mermileri hedefe yolla. Böylece isabet şansını artırmış olursun. Burada bol mühimmat var ve zamanımız da bol."

Sarah başını hafifçe salladı ve *mühimmat bol olabilir, ama pek fazla zamanım kalmadı,* diye düşündü. Sonra silahın boşalan silindirini açtı ve atış platformu üzerindeki kutudan aldığı mermilerle yeniden doldurdu.

Sarah Locksley otuz üç yaşında bir kadındı, diye düşündü. *Bir zamanlar çok mutluydu, ama artık pek mutlu sayılmaz. Lanet bir yakıt tankeri şoförü, kocasının arabasına çarpıp onu ve çocuğunu öldürdükten sonra zaten hayata küsmüştü ve bu yetmiyormuş gibi, bir psikopatın ölüm tehdidi nedeniyle daha fazla dayanamadı ve kendini öldürdü, şimdi bir nehrin sularında bir yerlerde cansız yatıyor.*

Sarah silahını kaldırdı, tekrar hedefe nişan aldı.

Durdu ve *Bu iş böyle yürümeyecek,* diye mırıldandı. *Bu bir anma töreni, oraya üzgün insanlar gelecek ve bir trajediyle kısa yaşamı sona eren bir kadın için güzel, üzücü sözler söylenecek.*

Evet, insanlar benim için üzülecek. Ben artık tarih oldum.

Hedef önünde, biraz ilerde duruyordu. Sarah gözlerini kısıp yeniden nişan aldı. Poligonda kendi hedeflerine ateş eden diğer silahların gürültüsünü azaltmak ister gibi, kendi kendine bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Bundan sonra Sarah Locksley ile ilgili tek kelime edilmemeli.

Sarah kendi kendine hafifçe gülümsedi. Bir parçası, kendisi için yapılan anma törenine gitmek istediğini söylüyordu. Kendine veda edebilmeyi ne kadar da çok isterdi. *Elveda Sarah. Merhaba Cynthia Harrison. Seninle tanıştığıma sevindim ve senin hayatını devralıp devam ettireceğim için mutluyum,* diyebilmek hiç kuşkusuz onu rahatlatabilirdi.

Elinde silahla bir süre öylece durup düşündü ve kulaklıklara rağmen kulağına gelen silah seslerini dinledi. Sonra, *Cynthia Harrison,* diye mırıldandı kendi kendine, *senin adını kullanarak ilk yaptığım şeyin bir adam öldürmek olduğunu bilseydin canın sıkılır mıydı, bana kızar mıydın ya da hayal kırıklığı yaşar mıydın acaba? Ama o normal biri değil, ölmeyi gerçekten hak eden bir Kurt. Zaten o psikopat beni bir kez öldürdü.*

Bu sefer altı kurşundan dördü hedefin merkezine isabet etti ve beşinci mermi de hedefteki adam resmini tam alnından vurdu.

Anma töreni başlamadan yirmi dakika önce, Kızıl Üç, alışveriş merkezinden satın aldığı video kamerayı, salona girip sandalyelere oturmadan önce bir "anma defterini" imzalayacak olan davetlilerin filmini çekecek şekilde bir noktaya yerleştirdi. Karen cenaze evi müdüründen törenin iki saatte

son bulmasını istemiş ve kamera da iki saat boyunca film çekecek şekilde ayarlanmıştı.

Jordan, odanın ön tarafında dizilmiş duran ve Karen tarafından montajlanmış Sarah ve ölen ailesinin fotoğraflarına baktı. Onların iki yanında, ön taraftan birkaç sandalyenin alınmasıyla sağlanmış boşluğa konmuş üçayaklı sehpalarda, beyaz zambak buketleri vardı. Onun yanma da küçük bir kürsü konmuştu.

Jordan aslında orada bir perdenin arkasında nefesini tutarak, hiç kımıldamadan kalmak, törenin seslerini duymak istiyordu. Fakat gizlense bile tehlikede olacağının bilincindeydi. Bu nedenle, ilk gelen davetlilerin arabaları cenaze evinin otoparkına girerken o da oradan çıktı. Eski parkasının altına koyu renkli bir eşofman giymiş, kukuletasını başına geçirmişti. Hızlı adımlarla cenaze evinden uzaklaştı ve yakındaki otobüs durağına gitti.

Uzun zamandır ilk kez takip edilmediğini biliyordu. Aslında anlamsız bir histi bu, ama bu duygudan kurtulmak da istemiyordu, çünkü bu ona sanki hayatını kurtaracak bir şeyler yapıyormuş gibi garip bir şeyler hissettiriyordu.

Kısa bir beklemeden sonra otobüs geldi, kapıları açıldı ve Jordan etrafa bakınmadan, hemen otobüse bindi. O gün Cumartesiydi, ama Jordan izin almadan yerleşke dışına çıkarak okul kurallarından bazılarını ihlal ettiğinin bilincindeydi. Fakat artık hiçbir şey umurunda değildi, başında bu kadar büyük bir sorun varken, birkaç okul kuralını çiğnemiş olması hiç de önemli sayılmazdı. *Kuralları çiğnemek kötü bir şey tabii, ama öldürmek daha da kötü,* diye düşündü.

Bunları düşünürken kendi kendine hafifçe gülümsedi ve hatta kahkaha atmamak için zorlandı.

Karen bir ama törenine uygun, siyah bir kıyafet giymiş, yan odada, Sarah'ın hayatı hakkında verdiği bilgilerle yazdığı konuşma kağıtlarını gözden geçiriyordu.

Fakat kağıtlardaki sözcükler bazen sanki birbirine karışıyormuş gibi geliyordu ona. Arada sırada gözleri bulanıyor, kendi yazdığı satırları okumakta zorluk çekiyordu. Yeni bir komedi oyunu için sahneye çıkmadan önce her zaman yaptığı gibi, birkaç kez derin nefesler alıp verdi. Sakinleşmeye çalıştı ve kalp atışlarının normale dönmesini bekledi.

Bir ara kendini tutamadı ve "Burada olduğunu biliyorum," diye fısıldadı. Odanın karşı köşesinde duran bir cenaze evi çalışanı genç adam, sanki üzgünmüş gibi bir ifadeyle Karen'a baktı. Hiç kuşkusuz onun bir katille değil, ölen arkadaşıyla konuştuğunu düşünmüştü.

Genç adam ona yaklaştı ve "Davetliler gelmeye başladı, doktor," dedi. Cenaze evi müdüründen çok daha gençti, ama o da onun gibi üzgün bir ifadeyle, alçak sesle konuşmayı çok iyi başarıyordu. Karen onun müdürün oğlu ya da bir yakını olduğunu ve aile mesleği olan bu işe başlamış olduğunu düşündü. Şirket hem cenaze işlerine bakıp cenaze törenleri ve mezarlık işleri, hem de böyle anma törenleri yapıyordu. Sarah'ın anma törenini bu genç adam yönetecekti. Ceset ya da tabut işlerinin olmadığı bu tür anma törenleri, cenaze törenlerinden daha kolay oluyor, birkaç çiçek demetiyle halledilyordu.

Karen, *Kurt kurbanlarından biriyle ilgili yapılan bu töreni görmek, konuşmaları duymak için buralarda bir yerlerde olabilir,* diye düşündü. O anda kendisini Kurt'un önünde sahneye çıkmış, tek kişilik komedi oynuyormuş gibi hissediyordu. Kalp atışları yine hızlanmıştı. Genç adamın yüzüne baktı ve "Pekala, ben ortaya çıkıyorum," dedi.

Karen bir süre önce mikrofonun yakınına bir sandalye koymuştu. Otoparka gelenlerin küçük gruplar halinde salona girdiklerini görünce sandalyenin yanına gitti ve içeriye girenleri başıyla selamlayıp, hafifçe gülümsedi ama kimsenin ona gülümsemeyeceğini biliyordu. Kurt'un da o kalabalık salonda kendisine bir şey yapamayacağından emindi. Şimdiye kadar herhangi bir insanın bir cenaze evinde, yaslı, üzgün insanların gözleri önünde öldürüldüğü görülmemiş, duyulmamıştı. Ölümün olduğu bir yerde cinayet işlenemezdi tabii. Böyle bir şey mümkün değildi ve Karen bu nedenle o anda orada güvende olduğunu hissediyordu.

Karen şimdiye kadar hiç böyle bir anma konuşması, özellikle de pek iyi tanımadığı ve aslında yaşayan bir insan için bu tür bir konuşma yapmamıştı. Sadece hayatta kalmasına yardım edecek bir yol olmasaydı, bunun komik bir sahne oyunu olabileceğini düşündü.

Ölen bir insan için hep iyi şeyler söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. O anda nereden aklına geldiyse, bu kuralın ilk olarak ne zaman ve nerde uygulanmış olabileceğini merak etti.

Gelenleri görünce Karen'ın memnuniyeti de artmıştı. Anma törenine kaç kişi geleceğini bilemiyordu ama çok sayıda insanın gelmesi onu mutlu etmişti. *Kurt da bu kalabalık arasına rahatça karışabileceğini tahmin ederek buraya gelebilir,* diye düşündü. *Anma törenine kimse gelmeseydi ya da sadece birkaç kişi gelseydi buraya girmeye cesaret edemezdi herhalde.* Karen o anda, sahneye çıktığı zamanlardan daha fazla gergin olduğunu hissediyordu.

Sakin ve inandırıcı ol, herkes Sarah'ın öldüğüne inanmalı, diye tavsiyede bulundu kendine. Daha önce çok kez sahneye çıkmış, rol yapmıştı ama bu sefer çok daha iyi

oynamalı, salondaki herkesi Sarah'ın öldüğüne inandırmalıydı.

Karen'ın gözleri bir ara bir kadınla bir adama takıldı. Kadın küçük bir çocuğun elinden tutuyordu, çocuğun üzerinde beyaz renkli, ama daracık bir gömlek vardı ve boynundaki kırmızı kravat da iyice gevşemişti. Küçük çocuk, on üç, on dört yaşlarında, elindeki mendille gözlerini kurulayan ve ablası olabilecek bir kıza yaslanmıştı. Çocuklu adamla kadın, Sarah'ın montajlanmış aile fotoğraflarına üzgün bir ifadeyle baktılar ve sonra gidip sandalyelere oturdular. Karen, *küçük kız Sarah'ın eski ilkokul öğrencilerinden biri olabilir, yanındaki küçük oğlan çocuğu büyük olasılıkla kardeşi olacak, ama çocuk burada çok sıkılmış gibi görünüyor,* diye düşündü.

Kurt ortalarda görünmüyordu.

Salon bir süre sonra oldukça kalabalıklaştı ve gelenlerin çoğu da yanlarında çocukları olan erkek ve kadınlardı. Salonda duvarlara gömülü gizli hoparlörlerden çok hafif matem ya da anma müziği duyuluyordu. Karen herkesin anma defterini imzalayıp oturduğunu ve dışarıda başka kimsenin kalmadığını görünce, sandalyesinden kalkıp salondaki insanlara baktı. O sırada genç tören yöneticisi duvardaki bir düğmeye bastı ve matem müziği kesildi. Karen bir süre salonda oturan insanlara göz gezdirerek hafifçe boğazını temizledi ve konuşmasına başladı.

"Hoş geldiniz Sayın Davetliler, geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Sevgili arkadaşım Sarah kendisini anmak için bu kadar çok iyi insanın törene geldiğini bilseydi elbette çok mutlu olurdu..."

Koca Kötü Kurt'u sanki gözlerinin parıltısından tanıyabilecekmiş gibi, herkesin gözüne bakmak istiyordu. Fakat

bunu yapmadı ve Jordan'ın koyduğu video kameranın bu işi yaptığını umarak, sahte anma töreninin üzüntüsünü hissediyormuş gibi, başını önüne eğerek konuştu. Aslında bağırmak istiyordu, ama saygılı ve üzgün görünmeye çalışarak, hiçbir anlamı olmayan kelimeleri okumaya devam etti.

Bu yaptıklarının bir oyun olduğunu biliyordu ve *belki de Kurt buraya gelmeyecek kadar akıllıdır ve bütün bunları boşuna yapmış olabiliriz,* diye düşündü.

Ama gelmiş de olabilir, çünkü peşinden gittiği koku çok güçlü ve kendini kontrol edememiş olması ihtimali büyük. Üçünün de umut ettiği şey buydu.

Karen o anda, *Merak kediyi öldürür*, deyimini hatırladı.

Merak belki bir kurdu da öldürebilirdi.

36

Kurt, *ne garip, bu kadar insan öldürdüm, ama cenaze törenlerine gitmekten hiç hoşlanmıyorum,* diye düşündü. *Cenaze törenleri gerçekten rahatsız edici. O törenlerde her zaman aşırı duygusallık ve sahte üzüntü oluyor.*

Kurt bir süre düşündü ve sonra ıslıkla, kendisinin bile tanımadığı bir şeyler çalmaya başladı. *Gerçek insanlar Kızıl Saçlıları severler,* diye mırıldandı. *Romanlarımda bir sürü uydurma karakter, ellerimde ölen birçok farklı insan var Cesetler kitap sayfalarında hayali olsa da, gerçek olup bir morgda yakılmak ya da gömülmek üzere beklese de, sen her zaman taş gibi kaskatısın, donmuş gibisin. Yaşlanıp, bir hastalık sonucu ölsen de, bıçak veya silahla öldürülsen de, sonuçta değişen bir şey olmayacak.*

Bunları düşününce, vaaz veren bir rahip gibi, kendi kendine bir şeyler söylendi. Sonra da alaycı bir ifadeyle gülümseyerek, "Topraktan geldi insan yine toprağa dönecek," diye mırıldandı.

Koca Kötü Kurt romanlarında kurguyla gerçekleri çok güzel bir araya getirdiğine, karıştırdığına inanıyordu. O

hem kurgular dünyasında, hem de gerçek hayatta bir katildi. Hem gerçekte hem de sahtekarlık ve inandırıcılıkta bir usta olduğuna inanıyor, her iki alanda da usta olmak heyecanını artırıyordu.

Kendi kendine, "Tik – tak, tik – tak, saat çalışıyor hanımlar," diye söylendi. Bir an durdu, hafif bir kahkaha attı ve acaba öldürmek mi, yoksa o konuda yazmak mı hayal kırıklığı yaratacak, diye düşündü. Aslında her ikisi de heyecan vericiydi.

Kurt şimdi sadece Kızıl İki'nin ölümünü nasıl ifade edeceğini düşünüyordu. Tüm yazarların çözmekten hoşlandığı bir tür meydan okuyucu düğümdü bu. Sevdiği bir yazar olan James Elroy'u, onun La Confidential'ını hatırladı. *Elroy olayları karmaşık senaryolar haline getirir, sonra da zorlayıcı bir dille içinden çıkardı. Ve onun romanlarında daima şiddet olurdu. Sonlara doğru vahşet daha da artardı.*

Kurt köprü üstündeki son anları anlatırken de, diğer iki Kızıl'ı öldürme anları kadar canlı ifade etmesi gerektiğini biliyordu. Ama onun bir sorunu vardı, o anda köprüde bulunamamış, olayı görememişti. Okurlar, Kızıl İki'nin kendini köprüden atması olayında, Kurt'un itişinin etkisi olduğunu da bilmeliydiler.

Kendi kendine, "Sen yeterince çok şey biliyorsun," diye konuştu. "Tüm ayrıntılara sahipsin. Mesele sadece doğru tanımlamayı, anlatımı bulmakta!" Kendisiyle konuşurken bunu ikinci şahısla yapmak her zaman güven vericiydi.

Kafasında bir liste yaptı: *Panik: İyi bilirsin bunu. Kuşku: Bunu da iyi anlarsın. Korku: Ee, bunu kullanma konusunda senden daha iyi olan biri var mı? Bunların hepsini Kızıl İki'nin kafasına sok, işte sana sonuç!*

Bir süre daha düşündü ve eve gidince küveti doldurup içine girmeye karar verdi; kafasını suyun altına sokup bir süre nefessiz kalacak ve boğulma hissini anlamaya çalışacaktı. *Gerçi aynı şey olmayacak bu,* diye mırıldandı. *Ben karanlık sulara dalmayacağım ve korkunç girdaplar beni nehrin dibine çekmeyecek. Ama en azından nefessiz kalma ve boğulma olayını kağıda aktarırken biraz daha anlayışlı, gerçekçi olabilirim.*

Nefesini tutabileceğin kadar tut, gözlerin kararmaya başladığı zaman neler olacağını anlayabileceksin. İşte bu oyunu da bu şekilde oynayacaksın.

O zaman ne yazacağını daha iyi bileceksin. Hemingway savaşı, Dickens İngiliz sınıf sistemini, Faulkner ise Güneyi iyi biliyor ve tanıyordu. Bütün iyi romancıların içinde biraz da gazetecilik vardır.

Kurt arabasını Kızıl Bir'in evinin oradaki yabani hayvanları koruma bölgesine yakın bir yerde bulunan küçük, toprak bir otoparka çekmişti. Koruma alanı Karen'ın arazisinin arka sınırına bitişikti. Aynı bölgede halkın yürüyüş yaptığı dar bir patika vardı. Patika ormana doğru gidiyor ve dik bir yokuşla çıkılan tepeden, üç Kızıl'ın da yaşadıkları vadi çok güzel görünüyordu. Burası, halkın sevdiği bir yerdi. Güzel bir Pazar sabahı hiç kuşkusuz pek çok araba geliyor ve yürüyüş yapan insanların sesleri ve kahkahaları ormandan ve çalılıklardan rahatça duyulabiliyordu. Fakat haftanın diğer günlerinde insanların çoğu evlerine yorgun döner, yürüyüş yapan pek olmaz, orada sadece birkaç kişi görülürdü.

O gün hafta sonu olmasına rağmen öğleden sonra orada sadece üç araba vardı. Hava kapalıydı, soğuktu ve yağmur yağabilirdi. Yüksek tepelere kar bile yağmış olabilirdi.

Böyle soğuk, yağışlı bir hava Kurt'un hoşuna gitmiyordu, donmuş topraklarda elbette ayak izi bırakmak istemezdi. Kaygan, sulu çamurlu yollarda ayak izleri belli olmaz, diğer izlere kolayca karışabilirdi. Fakat çamurlar donarsa ayak izleri bastığı yerlerde kalıp gibi kalırdı. Kurt bazı katillerin sadece ayak izleri yüzünden yakalandığını ve kasaba polislerinin bile ayakkabı ve araba lastiği izlerini çok iyi tanıyıp değerlendirdiklerini iyi biliyordu.

Kurt dikkatle etrafa bakındı, kimseyi göremedi. Arabasının içinde üzerindeki lacivert elbiseyi çıkarıp kot pantolon, balıkçı yaka süveter ve yağmurluk giyerek cenaze evi kıyafetinden sıyrılırken kimsenin kendini görmesini istemiyordu. Ön koltukta eğilip bükülerek pantolon değiştirirken artık genç olmadığının da iyice farkındaydı. Dizleri ve sırtı acıdı, ama bunu yapmak zorundaydı. Arabanın daracık ön boşluğunda oturdu, deri ayakkabılarını ve ince çoraplarını çıkarıp kalın yün çoraplarını ve su geçirmez botlarını giyerken de oldukça zorlandı.

Kıyafet değiştirdikten sonra dikiz aynasında yüzüne bakıp sahte bıyık ve keçi sakalını inceledi, balıkçı yaka süveteri giyerken onların bozulup bozulmadıklarını kontrol etti.

Güvenlik kameralarının henüz icat edilmediği eski günlerden birinde, maske kullanmayan bir banka soyguncusunun, Hollywood aktörleri gibi makyajlı çalıştığını, kaşının yanından çenesine kadar inen sahte bir yara izi yaptığını okumuştu. O adam suç psikolojisini çok iyi anlıyor olmalıydı. Polis banka çalışanlarını ve diğer tanıkları sorguladığı zaman, hepsi de soyguncunun yüzündeki korkunç yara izinden söz ediyor, "Bu yara iziyle onu kolay bulursunuz," diyorlardı. Tanıkların hepsi adamın yüzündeki o sahte yara

izine dikkat etmişti. Kimse onun saç renginin, yüz, burun ya da çene şeklinin farkında değildi. Kurt bunu seviyordu işte. *İnsanlar incelikleri değil, sadece en göze batanı, en belirgin olanı görür,* diye mırıldandı.

Ama onun en fazla sevdiği şey de inceliklerdi.

Arabadan indi ve marketten aldığı parlak pembe sırt çantasını bagajdan çıkardı. Çantanın üzerinde, anaokuluna giden küçük kızların çok sevdiği tek boynuzlu at resmi vardı. Bagajdan ayrıca boğumları olan bir yürüyüş değneği aldı. Sopanın başına eşcinsel ve lezbiyenlerin çok hoşlandıkları türden, gökkuşağı renkli bir eşarp bağlamıştı. Başına da, üzerinde New England Patriots futbol takımının logosu olan lacivert bir kep geçirdi.

Koca Kötü Kurt bu acayip, göze çarpan kıyafetiyle dolaşırken, herkesin kıyafetine bakacağını biliyordu. Banka soygunundaki tanıkların sadece soyguncunun yüzündeki yara izine baktıkları gibi, onu görecek olanlar da sadece bu renkli kıyafetine dikkat edecek, yüzüne bile bakmayacaklardı. *Beni görenler hep yanlış şeyleri hatırlayacaklar,* diye düşündü.

Pembe sırt çantasında bir sandviç, küçük bir el lambası, içinde kahve olan bir termos, gece karanlığına kalma ihtimaline karşı bir gece görüş dürbünü, küçük, katlanabilir bir dürbün ve bir de Audubon'un *Kuzey Amerika'nın Kuşları* adlı kitabı vardı.

O kitabı hiç açmamış, okumamıştı ve o gün öğleden sonra bu yolda kimse olmayacağını düşünüyordu, ama yine de meraklı bir orman, ya da park bekçisine rastlama olasılığına karşı almıştı yanına. Ve oralarda kartal ya da herhangi bir kuş gözetlemeyecekti tabii.

Yine ıslık çalarak etrafa bakındı. *Zaman önemli,* diye mırıldanarak saatine baktı. Saat 12 olunca yokuş yukarı, hayvanları koruma alanına doğru tırmanmaya başladı. Bazen duruyor ve daha önce Karen'ın evine giden yolu işaretlemek için ağaç gövdelerinde yaptığı çentiklere bakıyordu.

Deneme yürüyüşü, diye düşündü. Bu yoldan bir sonraki geçişinde, yanında çocuk sırt çantası ve eşcinsel yürüyüş değneği olmayacaktı. O zaman elinde sadece av bıçağı olacaktı.

Yürümeye devam ederken planladıklarını düşündü: *Salı günü haftanın çalışma günlerinden herhangi biriydi işte. Salı gününün onun için hiçbir özelliği yoktu.*

Fakat bu Salı farklı olacaktı.

Kurt ormanda ağaçların arasında yürürken zamanı da dikkatle ölçüyordu. Daha sonra da, Salı akşamına kadar geçecek olan saatleri sayacaktı.

Yan kapıdan çık. Şarküteri ve pizzacıyı geç. Otoparkın arkasındaki yolda yürürken hafifçe öne doğru eğil, başını öne eğ ve hızlı adımlarla yürü.

Kızıl İki, havanın yavaşça kararmaya başladığı akşam saatinde adımlarını hızlandırdı. Yağmur yine çiselemeye başlamış, hava iyice soğumuştu ve omuzlarım öne doğru eğerek çenesini göğsüne değene kadar indirdi. Başında saçlarını pek iyi gizleyemeyen eski bir beyzbol kepi vardı, ama o da hiç yoktan iyiydi. Yüzüne düşen ince yağmur damlalarını hissediyordu.

O semtteki küçük kilise, buluşmaları için iyi bir yer gibi görünmüştü onlara. Kilise Sarah'ın saklandığı kadınlar sığınma evine dört blok mesafedeydi. Jordan'ın okuldan çıkıp bineceği otobüs hattına da yakındı. Karen da arabasını ya-

kınlardaki bir alışveriş merkezinin otoparkına bırakıp orada bir süre dolaşacak, birkaç asansöre binerek inip çıkacak ve takip edilmediğine emin olduktan sonra kiliseye gelecekti.

Karen telefonda ona, "Rahip bana bodrum katındaki odasında rahatça konuşabileceğimizi söyledi," demişti. "Ona Güvenli Yuva'da kalan bir arkadaşa – yani sana – yardım ettiğimizi ve buluşup konuşmak için güvenli bir yere ihtiyacımız olduğunu söyledim, hemen yardımcı oldu. Odasında buluşup konuşabileceğimizi söyledi. Bana ailelerdeki şiddet olayları konusunda her zaman vaaz verdiğini anlattı ve ben de ona senin aynı durumda olduğunu söyledim."

Karen onunla konuşurken, "Kurt bizi kiliseye kadar takip edemez elbette..." diyememişti ve Sarah kilisenin yağmurda parlayan asfalt otoparkını geçerken bunu düşünmeden edemedi. O anda aklına korkutucu şeyler geldi ama kilise bölgelerinde bu tür masalların kurtlarla değil, vampirlerle ilgili olduğunu düşündü.

Karen ona kilisenin ön kapısından girmemesini söylemişti ve Sarah da onun öğüdünü dinleyerek arka tarafa doğru yürüdü. Bodrum katın küçük kapısının yanında bir levha vardı ve üzerinde: SALI İBADET SAATLERİ SIRASINDA GİRİLMEZ. AA GRUBU TOPLANTISI PAZARTESİ, ÇARŞAMBA, CUMA AKŞAMLARI SAAT 7 – 9 yazıyordu.

Sarah bir su birikintisine bastı, sinirlendi, bir şeyler homurdandı ve yürümeye devam etti. O anda kendisini sanki birden görünmez olmuş bir hayalete benzetti. Bunun nedeni belki de onun için yapılmış olan anma töreniydi. *Belki de birçok insan benim öldüğümü düşündüğü için böyle hissettim,* diye mırıldandı. *Umarım beni Sarah olarak tanıyanlar Cynthia olarak görmezler karşılarında.*

Sarah kapıyı açtı ve kilisenin bodrum katına girdi. Yakınlarda bir yerden yanan bir kalorifer ocağının sesi geliyor ve görünmeyen bazı borulardan buharlar çıkıyordu. Sarah çıplak ampullerle aydınlatılmış, beyaz badanalı duvarları parlayan daracık bir koridordan ilerledi ve bir süre sonra tavanı alçak, ses yalıtımlı ve zemini linolyum döşemeli bir salona çıktı. Salonun diğer ucunda alçak bir sahne, küçük bir kürsü ve onun önüne dizilmiş gri metal katlanabilir sandalyeler vardı. Kasvetli bir yerdi burası ve Sarah, AA toplantılarının burada yapıldığını tahmin etti.

Salonun bir köşesinde açık bir kapı gördü ve bazı sesler işitti. Kapıdan içeriye girdi ve kalın meşe bir masanın yanında duran Karen'ı gördü. Duvarlarda ayin yöneten ak saçlı, cüppeli rahip resimleri ve birkaç tane ilahiyat fakültesi diploması asılıydı, ama rahibi göremedi Sarah. Jordan, Karen'ın yanında, masanın üzerinde bir kamera, birtakım kablolar ve bir dizüstü bilgisayarla bir şeyler yapıyordu.

Jordan başını kaldırıp Sarah'a baktı ve gülerek, "Hey, yürüyen bir ölü kadın geldi," dedi. "Nasılsın, Sarah?"

"Fena değilim, yeni hayatıma alışmaya çalışıyorum işte."

"Çok güzel."

Karen kader arkadaşının yanına geldi, samimi bir gülümsemeyle ve sevecen bir tavırla ona sarıldı. Sarah birden şaşırdı ama kendisinden yaşça büyük olan doktora karşı bir sıcaklık içinde bir sıcaklık hissediyordu. Onlar artık gerçekten kader arkadaşı, hatta kardeşiydiler.

Sarah dayanamadı ve kendi anma törenini merak etmenin ne kadar garip olduğunu bildiği halde, "Ee, nasıl geçti tören?" diye sordu.

Karen omuzlarını silkti ve hafifçe gülümseyerek, "Çok

iyi geçti," diye cevap verdi. "Bizim için garipti ama iyi oldu. Senin sandığından daha fazla sevenin varmış, Sarah, anma törenine oldukça fazla insan geldi. Gelenler gerçekten üzgündü..." daha fazla konuşamadı ama Jordan muzipliği yine bırakmadı ve hemen atılıp, "...kendini öldürdüğün için herkes üzgündü," dedi.

Sarah onun bu sözüne hafifçe gülümseyerek karşılık verdi. Aslında durumları, yaptıkları, yapmayı planladıkları ve eski hayatına veda etmesi olayı şakalaşamayacak kadar ciddiydi, tehdit doluydu, ama her şeye rağmen Jordan'ın söylediğinde de gerçek payı vardı. Gerçekten de hem ağlanacak, hem de gülünecek bir halleri vardı.

Üç kadın bir süre sessizlik içinde düşündüler.

Sonunda Sarah arkadaşlarının yüzlerine baktı ve "Ee, o da geldi mi oraya?" diye sordu.

Karen, "Bilemiyorum," diye cevap verdi. "Çok sayıda aile ve tek başına gelmiş erkek vardı ama adam kendini belli etmemek için mutlaka çaba gösterdi, bir şeyler yaptı ve onu tanıyabilmem olanaksızdı. Bazı erkeklerle göz teması kurmaya çalıştım ama mümkün olmadı..."

Jordan yine gençliğin verdiği o kararlılıkla, o konuda kendinden çok eminmiş gibi, birden atıldı ve "Adam oraya gelmek zorundaydı," diye homurdandı. Diğer iki Kızıl Saçlı ondan daha yaşlı, olgun kadınlardı ve bu konuda biraz daha kuşkuluydular.

Jordan onlara baktı ve "Yapmayın, hanımlar," diye devam etti. "Kendi eseri olan bir olayın sonucunu, kendi yüzünden ölen bir kadın için yapılan anma törenini görmek istemeyecek miydi yani? Her zaman bizim peşimizdeydi ve onun yüzünden intihar eden bir kadın vardı ortada. Bu,

piyangodan ikramiye kazanıp parayı almaya gitmemek gibi bir şey olurdu, değil mi?"

Ama Karen'a göre, Kurt'un törene gelmemesi için birçok neden vardı. Ya da en azından bir neden vardı ama bunu arkadaşlarına söylemedi. Ona göre, *Kurt zeki bir adamdı, orada bulunması gerekmiyordu. Çünkü bizleri dışarıda, ya da yakınında bir yerlerde bekliyordu. Veya şu ya da bu köşede, kapımızın önünde, bizim hiç kuşkulanmadığımız, ölmeyi beklemediğimiz yerlerde durup bizi gözetliyordu.*

Karen bunları düşündü ve başını iki yana salladı ama bu düşündükleri Jordan'ın söylediklerine bir cevap değildi, sadece kendi korkusunu yansıtan fikirlerdi.

Doktor o sırada, üniversite edebiyat derslerinden kalma, organik kimya, istatistik ve diğer kurslardan, uzun süren tıp eğitiminden önce yaşadığı bir olayı hatırladı. Bu, varoluşçuluk konulu bir edebiyat kursuydu ve Karen yıllardır onu ilk kez hatırlıyordu.

Annen bugün öldü. Ya da belki dün öldü. Pek emin değilim.

Karen o anda çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Karen bugün ölecek. Ya da belki iki gün sonra ölecek; emin değilim.

O sırada Jordan bilgisayar klavyesiyle oynayan ellerini geri çekti ve ekrana bakarak, "Hey, çalıştı işte! Gösteri zamanı, hanımlar!" diyerek bir kahkaha attı. "Şimdi yanımızda biraz patlamış mısır olsaydı ne iyi olurdu, değil mi?"

Üç Kızıl masanın üzerine eğildiler ve bilgisayar ekranında, anma törenine gelen insanların salona girişlerini izlemeye başladılar. Arka planda hafif matem müziği duyuluyordu. İnsanlar saygın bir tavırla ve üzgün ifadelerle

salona girerlerken, etrafta o hafif müzikten başka ses duyulmuyordu.

Karen gözlerini ekrandan ayırmadan, "Dikkatli izleyin," dedi. "Sarah, tanıyabildiğin herkese dikkat et, onları bir yana ayır." Bunu söylerken cenaze evinin verdiği anı ve imza defterini açtı. Bazı davetliler bir iki satır anı yazmış, bazıları sadece imzalamıştı defteri.

Sarah imza defterine ilk yaklaşan aileye baktı ve "Tamam, bunlar benim komşularım, iki oğullarıyla beraber gelmişler," diye konuştu. "Evime girerken arka bahçelerinden geçtiğin aile işte bunlar, Karen."

Karen onu dinlerken imza defterinin kenarına bir işaret koydu.

"Şu insanlar öğrencilerimden birinin ebeveyni olacak, çocuklarını tanıdım. O kız, ayrılmadan önceki son sınıfımın öğrencilerinden biriydi, epey büyümüş... ve güzelleşmiş..." Sarah fısıldayarak konuştu ve gözleri dolmuştu.

Karen deftere bir işaret daha koydu ve "Tamam, sen gelenleri tanımaya devam et," dedi. Sarah bilgisayar ekranında görülen yüzlerin bazılarını isimleriyle tanıyor, bazılarının adlarını hatırlayamıyordu. Jordan resimleri fareyle bazen yavaşlatıyor, bazen Sarah'ın iyi görmesi için durduruyordu. Sarah bazı yüzleri hemen tanıyor, bazılarında ise tereddüt ediyordu. Hiçbir konuşma ya da hareketin olmadığı, garip bir tiyatro oyunu izlemek gibi bir şeydi bu, ama her imaj ayrı ve derin bir etki bırakıyordu sanki. Sarah birçok kez bilgisayar önünden ayrılıp odada kısa bir süre dolaştı ve bazı yüzleri hatırlamaya çalıştı. Üç Kızıl da kamera önünden geçerek anma defterini imzalayan her davetliye dikkatle bakıyor, yüzlerini inceliyorlardı.

Jordan bir ara dayanamadı ve "Hadi, çık ortaya lanet ola-

sı adam, orada olduğunu biliyorum," diye mırıldandı. Bir süre sonra herkes yerine oturdu ve kapı kapanınca, Jordan, "Lanet olsun!" diye homurdandı yine. O anda ekranda masanın üzerindeki imza defteri görünüyordu. Müzik kesildi ve Karen'ın konuşması duyuldu. Jordan, yine "Lanet olası herif!" diye söylenmekten kendini alamadı.

Karen, sakin olmaya çalışarak, "Şu videoyu bir kez daha seyredelim, daha dikkatli bir şekilde," diye konuştu.

Sarah, "Adam oraya gelmedi," derken çok endişeli gibi görünüyordu. O anda sanki bir tepeye tırmanırken tutunduğu kayadan kaymış da uçuruma düşüyormuş gibi hissediyordu.

Jordan yumruğunu sıkıp sanki Kurt oradaymış da ona saldırıyormuş gibi sallarken, Karen ona baktı. Sonra alçak sesle, "Bir daha seyredelim," diye tekrarladı ve o da sinirli görünüyordu. "Bir şeyler gözümüzden kaçıyor olabilir, ekrandaki yüzlere daha yakından bakalım."

Fakat davetliler arasında Kurt olmayabilirdi ve belki de boşuna uğraşıyorlardı. Karen konuşurken adeta sesi titriyordu ve kalp atışlarının arttığını hissediyordu. O anda yapabilecekleri başka bir şey olmadığını çok iyi biliyordu. Bir ara hırsından gözlerinin dolduğunu hissetti ve ağlamamak için kendini zorladı. "Pekala, Jordan yeniden oynat şu filmi ve bu kez bütün yüzleri birkaç saniye dondur, hepsini iyice inceleyelim."

Bu iş çok yavaş ve sıkıcıydı, Kurt olmadığı belli olan her davetliden sonra sinirleri biraz daha geriliyordu. Aslında adamı tanımıyor ve ne aradıklarını bilmiyorlardı. Nedense diğerleri arasında onun kendini belli edeceğini düşünüyor ama bu fikrin doğru olmadığını da biliyorlardı. Jordan bir ara o kadar sinirlendi ki, masayı yumruklamamak için kendini zorladı ve Karen da öfkeyle bağırmamak için eliy-

le ağzını kapadı. Sarah ise bütün bunlara kendisinin neden olduğunu, arkadaşlarını zorladığını düşünüyor, ağlamamak için dişlerini sıkıp duruyordu.

Bir ara Jordan, imza defterinin önünde biraz tereddüt etmiş gibi görünen bir aile grubu görüntüsünü ekranda dondurdu. Aileye dikkatle baktı ve öfkeli bir ifadeyle, "Pekala, bunların kim olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu.

Sarah, "Bu adam, kocamın itfaiye şefi olduğu günlerde onlarla bazı olaylarda birlikte çalışmış bir sağlık görevlisiydi," diye konuştu. "Sanırım..." sustu ve birkaç saniye durduktan sonra, "Sanırım kocamın kazasında da olay yerine gitmişti," diye devam etti. Sonra, görüntüye tekrar bakmak istemiyormuş gibi, kalktı ve odanın içinde bir süre dolandı.

Karen onun duygulandığını anladı ve ortamı yumuşatmak için, "Pekala, Sarah," dedi. "Yani bu adam kocanın tanıdığı biriydi, tamam, yanındakiler kim acaba?"

Sarah dönüp tekrar ekranın karşısına geldi, ama sanki anılara fazla yaklaşmak istemiyormuş gibi iki adım geride kaldı. "Kucağında bebek olan ve diğer eliyle küçük çocuğu tutan kadın onun karısı olmalı. Bunlar bize bir iki kez yemeğe gelmişlerdi. Arkada duran kadın da sanırım kayınvalide olacak. Evet, kayınvalide onlarla beraber yaşıyordu, şimdi hatırlıyorum. Hatta kocam bir gün bana, bu adamın kayınvalidesinden şikayet ettiğini söylemişti..."

Jordan, "O halde bu adam Kurt olamaz, devam edelim," dedi.

Karen tereddüt eder gibiydi, kendisini rahatsız eden bir şeyler varmış gibi hissediyor ama bunun ne olduğunu bilemiyordu. Dikkatli fakat sakin bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Filmi biraz geriye sar ve sonra çok yavaş yeniden başlat."

Aileye yeniden baktılar. Adam mavi bir takım giymişti,

elbise dardı ve imza defterinin durduğu masaya doğru yaklaşırken biraz gergin görünüyordu. Kravatı sanki boğazını fazla sıkmıştı ve yüzünde sanki bir şey kaybetmiş de üzülüyormuş gibi bir ifade vardı. Adamın karısı Sarah'ın yaşlarındaydı, güzeldi ama saçları taranmamış gibi karışıktı ve yüzündeki makyajın acele yapıldığı belli oluyordu. Kadın çiçekli bir elbise ve manto giymiş, omzuna, içinde muhtemelen bebeğin sütü, bezleri ve diğer eşyaları olan bir bebek çantası asmıştı. Kucağındaki bebeği tutarken, bir yandan da yerinde duramayan küçük çocuğunun elini yakalamış, onu kontrol etmeye çalışıyordu. Her zaman, her yerde görülen bir anne, küçük çocuk manzarasıydı bu – ama bu mekan küçük çocuklar için uygun değildi.

Karen, "Doğru değil bu," diye söylendi.

Sarah, "Hayır, o adamı tanıyorum," diyerek başını iki yana salladı. "Yani bu adam bir sağlık görevlisi, hayat kurtarıyor, bir katil olamaz."

Jordan da sinirli bir ifadeyle, "Hiçbir şeyden emin olamazsın," dedi. "Kurt hiç umulmayan bir adam olabilir."

Ama Karen'ı huzursuz eden konu onların konuştukları bu imaj değildi. Ekrana doğru eğildi ve "Şu görüntüyü iki saniye ileriye al," dedi.

Jordan bilgisayar faresiyle oynadı ve onun dediğini yaptı.

Şimdi görüntüde kayınvalide vardı, ama çocuklu kadın imzalamak için deftere eğilirken, kayınvalide adamla karısının ve çocukların arkasında kaldığından, yüzünün bir kısmı görünmüyordu.

Karen yine, "Bunda doğru olmayan bir şey var," diye mırıldandı.

Sarah, "Nasıl yani? Ne demek istiyorsun, Karen?" diye sordu.

"Kadıncağız bir yandan çocuklarıyla uğraşırken, bir yandan da defteri imzalamaya çalışıyor. İmza atarken çocuklardan birini neden annesine vermemiş ki? Yani, kayınvalide onlarla beraberken çocuklardan birine bakamaz mıydı? Yaşlı kadın kızına neden yardımcı olmamış..."

Şimdi üçü de ekrana daha dikkatli baktılar.

Sarah, "Yaşlı kadının yüzünü göremiyorum ki!" diye homurdandı ve ekrandaki kadına doğru, "Lanet olsun, şu tarafa dönsene biraz!" diye bağırdı.

Karen birden arkadaşının yüzüne baktı ve "Sen bu adamın kayınvalidesini hiç gördün mü, Sarah?" diye sordu.

"Hayır."

"O halde bu kadının kayınvalide olduğu konusunda emin..."

Karen daha fazla konuşmadı ve sanki yaşlı kadının yüzünü daha iyi görebilecekmiş gibi hafifçe yana doğru döndü. Jordan ekrandaki görüntüyü çok az hareket ettirdi ve kendisi de ekrana iyice yaklaştı.

Karen, "Yani bu yaşlı kadının kim olduğunu bilmiyor musun, Sarah?"

Sarah, dudaklarını büzdü ve "Hayır," dedi.

Karen derin bir nefes alarak kendinden emin bir ifadeyle, "Ama ben biliyorum," dedi.

Odada uzun süre derin bir sessizlik oldu. Orada, tanımadığı ölmüş bir kadının anma törenine gelmiş bir yaşlı kadın vardı. Odadaki derin sessizlikte üç Kızıl, tavanda gizli kalorifer borularının hışırtısını duyabiliyorlardı.

Jordan sakin bir ses tonuyla, "Ben de biliyorum," dedi. Ama bunu söylerken tüm gençlik atılganlığı bir anda yok olmuş, yüzü sararmıştı.

37

Bayan Kurt, hatırlayabildiği her şeyi, bir süre önce bir kırtasiyeciden aldığı küçük not defterine yazdı. İlk kez bir üniversite balosuna gidecek bir genç kız gibi heyecanlıydı. Hayatında ilk kez gizemli bir olayın bir parçası olduğunu hissediyordu. Yaslı, üzgün insanları kafasında canlandırırken, *şu yaşlı adam üzerine tam oturmamış gri bir takım giymiş, yeşil bir kravat takmıştı; şu kadın en azından yedi aylık hamileydi ve hiç rahat değildi,* diye mırıldandı. Doktorun anma konuşmasından hatırladığı her kelime ve cümleyi kendi kendine tekrarladı: "Sarah'dan başka hiç kimse onun neden intihar ettiğini bilemez..." demişti doktor.

Anma töreninin yapıldığı salonda çalan Bach, *Jesu, İnsan Arzusunun Sevinci* müziğini ve Mendelssohn sonatını hatırladı. Küçük salona gelen herkesin konuşmalarını duyabildiği kadar not etti. Bazıları "Cenaze evlerine gelmek çok üzücü bir şey," bazıları, "Çok üzülüyorum," demiş, bazıları da çocuklarına, "Hişşt, burada gürültü yapılmaz," diyerek onları susturmaya çalışmıştı.

Bayan Kurt raporunun sonuna, "*Doktor Jayson'ın beni*

tanımadığına eminim," diye yazdı. "*Gözlerimi ondan hep kaçırdım ve başka insanların arkasına gizlenmeye çalıştım. En arka sırada oturdum ve Doktor Jayson konuşmasını bitirir bitirmez de salondan çıktım, orayı terk ettim. Sonra cenaze evi otoparkının karşısındaki kaldırımda kimseye görünmeden, doktor dahil herkes gidene kadar bekledim. Doktor giderken benim durduğum yere bakmadı bile.*

Kadın daha sonra notlarına, *Jordan orada değildi,* diye yazdı. *O kız anma törenine gelmiş olsaydı onu hemen görürdüm.*

Bayan Kurt, dikkat çekmeyen çekingen tavırlarıyla, kimsenin kendisini umursamadığını, ona bakmadığını düşünüyordu. Hayatı boyunca kalabalık yerlerde hep geri planda kalmış, popüler kızları kıskanmıştı. Hatta kimsenin dikkatini çekmemeye çalışmasına rağmen, Karen'ın ona hiç bakmamasına da sinirlenmişti. Ama basit, sade görünüşüyle o kalabalık arasında kimsenin ona dikkat etmemesi çok doğaldı ve o da zaten bunu istemişti. Katil kocasının kitabın başlarında bu konudan söz ettiğini elbette bilmiyordu.

Kadın, *ben duvarda bir sinektim,* diye düşündü, *her şeyi gördüm, duydum ama kimse beni görmedi.* İçini çekti ve çok iyi bir sekreter olarak açık, kolay okunan hatasız el yazısıyla yazılmış notlarına baktı.

Ona göre, bu ayağa kalkıp herkese önemli bir kişilik olarak görünmenin bir başka yoluydu. Kendi kendine, *gürültü yaparak ya da çok güzel bir kadın olarak dikkat çekmek zorunda değilsin,* diye söylendi. *Bir seksen boyunda ya da romandakiler gibi kızıl saçlı olman da gerekmiyor Böyle güzel yazılar yazabildiğin sürece, sen de otomatik olarak özel bir kişilik olursun işte.* Böyle şeyler yapabilmek ona büyük zevk veriyor, mutlu oluyordu. Not defterine yazdığı

satırlara bir kez daha baktı ve hata yapmamış olmayı diledi.

Birden aklına geldi, kocası daha önce ondan hiçbir zaman kendisi için bir şeyler yazmasını istememişti. Bu da bu çalışmayı daha özel bir görev haline getiriyordu. Kocası ona, anma törenine katılmak gibi çok özel bir görev vermişti.

Kadın sade bir gri ceket, koyu renk pantolon ve hafif renkli camları olan bir gözlük takıp anma törenine gitmeye hazırlanırken, kocası ona, "Bu törenin ayrıntıları çok önemli, çünkü orada yapılan her şey romana girecek," demişti. "Oraya ben kendim gidemem, ama orada olan her şeyi bilmem gerekiyor."

Kocası ona kimsenin dikkatini çekmemesi gerektiğini söylediği zaman, kadın bunun nedenini de sormamıştı ona. Saçlarını her zamankinden farklı bir şekilde taramış ve aynada kendine baktığı zaman ne kadar değişik göründüğüne şaşırmıştı.

Kocası, birisi onu tanırsa nasıl konuşması gerektiğini de öğretmişti. "Seni tanıyan olursa şaşırmış gibi görün, Sarah'ın kocasını okul yıllarından tanıdığını söyle. Bu cevaba herkes inanır ve başka soru da sormazlar."

Kurt ona her ihtimale karşı, Sarah'ın ölen kocasının itfaiyeci olmadan önce hangi üniversite mezunu olduğunu ve ayrıca gece edebiyat kurslarına gittiğini de söylemişti. "Onunla bu kurslarda tanıştığını söyleyebilirsin..."

Bayan Kurt kocasının talimatlarını aynen yerine getirmişti ve işini onun beklentisinden daha iyi yaptığına inanıyordu. Bu yüzden kendini kutladı ve *sen bir sanatçı olmalıydın,* diye mırıldandı, *bu senin ilk oyunundu ve çok da başarılı oldun.*

O anda sanki kendisi de bir şeyler yazıyormuş ve onlar da kocasının romanına girecekmiş gibi hissetti. Birden heyecanlandı ve teni ürperdi.

Bayan Kurt notlarında düzeltmeler yapar, aklına gelen bazı sözleri, konuşmaları ve hareketleri de ilave ederken adeta yerinde duramıyordu, çünkü onun gözlemlediği ve not aldığı en küçük ayrıntıların bile kocasının romanını etkileyebileceğini düşünüyor, heyecanlanıyordu.

Bir süre sonra evlerine doğru yaklaşan araba farlarını görünce birden ayağa fırladı, nedenini bilmediği halde heyecanlanmıştı.

Kocasına kapıyı açmak için evin ön kapısına gitti. O anda nedense birden gençleşmiş gibi olduğunu hissetti. Şimdi sanki kocasının yanında kendisini çok önemsiz biri gibi gören o sessiz, hastaymış gibi hisseden ve üzgün görünen kadın değildi. Birden kocasıyla ilk tanıştıkları zaman olduğu gibi heyecanlandığını, onu arzuladığını hissetti. Sanki birdenbire ölüme susamış bir Mata Hari* olmuştu.

Üç Kızıl bir şeyler öğrendiklerini düşündüler ve daha çok korkmaya başladılar çünkü şimdiye dek ne kadar az şey bildiklerini anlamışlardı.

Konuyla ilgili tartışırlarken, Jordan sinirli bir ifadeyle, "O kadının orada bulunmasının bir nedeni vardı elbette," diye konuştu. "Bu olayla onun da bir ilgisi olmalı."

Karen da sinirliydi ve kaşlarını çatarak, "Bundan emin değiliz," dedi. "Bak Jordan, aklımıza gelen her şeyden kuşkulanmamız doğru olmaz, bazı konularda yanılabiliriz. Çok iyi düşünmemiz gerekiyor."

* Birinci Dünya Savaşı'nın ünlü kadın casusu.

Sarah araya girdi ve "O kadın benim öldüğümü düşünüyor ve sadece siz ikinizle ilgileniyor olmalı," diye konuştu. "Biz her şeyden önce Kurt'un nasıl bir adam olduğunu öğrenmek zorundayız."

Jordan yüzünü buruşturdu ve "Sen o kadını tanımıyorsun, ama biz kim olduğunu tahmin ediyoruz," diye homurdandı.

Karen dudak büktü ve "Hiç mantıklı değil," dedi.

"O halde sana bir soru sorayım Karen: Kafasında Kırmızı Başlıklı Kız diye bir masal takıntısı olduğu için, kızıl saçlı üç kadını öldürmek isteyen bir adamın yaptıklarında mantık var mı sence?"

"Ona göre bunun bir mantığı var herhalde, değil mi?"

"Harika. Yani senin söylediğine göre, biz şimdi hiçbir şeyden emin olmadığımız için bu lanet Kurt denen adam konusunda hiçbir şey yapamayacağız, öyle mi? Gerçekten harika bir şey bu!"

Jordan bunu söyledikten sonra kollarını kaldırıp öfkeyle sallayarak odanın içinde dolaşmaya başladı. Ama genç kız öldürülmeyi beklemek istemiyor, ne olursa olsun, bir şeyler yapmaları gerektiğine inanıyordu. Kendinden yaşça büyük iki kadın karşısında aşırı heyecanlı, düşüncesiz davrandığının farkındaydı, ama yanlış bir şeyler yapmadığına inanıyordu.

Sarah bir sandalyeye yayılır gibi oturdu ve tanımadığı bir kadının kendisini anma törenine neden gelmiş olabileceğini düşünmeye başladı. Ama cenaze evine gelenler arasında belki onun arkadaşı, dostu ya da eski öğrencilerinin aileleri olmayanlar da olabilirdi. Dinsel inançları nedeniyle, duydukları her cenaze törenine katılmayı görev bilen bazı insanlar olduğunu biliyordu. Bazı insanlar mutlu olmasalar

bile, yaşadıkları için Tanrı'ya şükrederek sahte gözyaşları dökerlerdi.

Sarah bilgisayar ekranına döndü ve dondurulmuş, hareketsiz duran resimdeki kadının bir kısmı görünen yüzüne dikkatle baktı. O da bu kadın gibi biri olamaz mıydı yani? Fakat o tamamen farklı bir insan olacaktı. Karen ve Jordan'a baktı, o ikisi zıt kutupları temsil ediyorlardı. Biri hemen saldırıya geçmek istiyor, diğeriyse aşırı dikkatli davranıyordu ve o da ikisinin arasında denge kurucu olmak isterdi.

Ama onun durumu artık farklıydı. Sarah'ın bir parçası hemen o anda oradan kaçıp, Cynthia olarak yeni hayata başlamak, diğer ikisini Kurt'la mücadele için arkasında bırakmak istiyordu. O güvende olur, Kurt geriye kalan iki Kızıl ile yetinebilir, tatmin olabilirdi. Sarah o anda sadece kendini düşünen bir bencil olduğunun farkına vardı.

Fakat Sarah bu ters fikirleri kafasından silip attı ve yaramaz bir sınıfta düzen kurmak isteyen bir öğretmen gibi, sert bir sesle, "Sadece bir tek şey yapabiliriz," diye konuştu. "Biz de gizlice onu takibe alabiliriz."

Jordan kendi yatakhane binasının kapısı kapanana ve onun sesini duyana kadar bekledi. Sonra odasının penceresine gitti ve yatakhane görevlisi olan öğretmenin dışarıya çıkıp karanlık bahçede kayboluşunu seyretti.

Diğer odalardan, bir araya toplanıp konuşan ve gülüşen kızların sesleri geliyordu. O kızlar da okulun sanat galerisindeki dansa gideceklerdi. Jordan kulak verince galeriden gelen müziği duyabiliyordu, bölgenin rock grubu, Wilson Pickett'm eski şarkısı *In the Midnight Hour*'ı çalıyordu. Bir süre müziği dinledi, sonra küçük bir tornavidayla plastik

kaplı okul kimlik kartını alıp odasından çıktı. Koridorda ses yapmamak için ayakkabılarını çıkarmıştı.

Son sınıf öğrencileri için tek kişilik odalara bölünmüş Victoria tarzı yüz yıllık bir binada yaşamanın bazı avantajları elbette vardı. Kapı kilitleri eski ve zayıftı ve eski öğrenciler giderken, yeni gelenlere bu kilitlerin plastik kimlik kartlarıyla nasıl açıldığını öğretirlerdi.

Jordan, yatakhane sorumlusu öğretmenin zemin kattaki oda kapısı kilidinin de böyle kolay açılan kilitlerden olması için dua etti.

Ve kilit kolay açılan eski tarz kilitlerdendi.

Jordan plastik kimlik kartının kenarını kapı aralığından kilit diline uzatıp biraz kurcalayınca kilit hemen açıldı. Jordan'ın şansı vardı, kadın öğretmen odasından çıkarken masa üzerindeki çalışma lambasını da açık bırakmıştı ve genç kız odada eşyalara çarpmadan rahatça dolaşabildi.

Aradığı şey ya masada ya da yatak yanındaki telefonun yakınında bir yerde olacaktı. Jordan onu doksan saniyede buldu.

Öğrencilerin bu mavi kaplı ve üzerinde "Gizli, Fakülte/Personel Rehberi" yazan ve onun altında okul adı ve logosu bulunan dosyaya bakmaları yasaktı. Öğrenciler ya da çocuklarının durumunu öğrenmek isteyen ebeveynler yönetimden biriyle görüşmek isterlerse, okul web sitesindeki adres ve telefon numaralarına bakabilirlerdi. Fakat Jordan'ın bir sürü öğrenci kağıdının altından çekip aldığı bu dosyada bazı gizli bilgiler de vardı.

Jordan dosyada "Müdür Ofisi" yazılı bölümü açtı.

Bu bölümde "Yönetim Sekreteri" ifadesinin yanında bir isim, bir adres, ofis ve ev telefon numaraları ve ayrıca pa-

rantez içinde bir erkek adı vardı. Bu erkek adı sekreterin kocası oluyordu.

Jordan ismi okurken ellerinin titrediğini hissetti ve kendi kendine, *Kurt sen misin yoksa?* diye mırıldandı. Birden başı döndü, derin bir nefes aldı ve kalp atışlarının hızlandığını, midesine sanki kramp giriyor gibi olduğunu hissetti. Sonra rehberdeki bilgileri siyah mürekkeple elinin üstüne yazdı. Bunları kağıda yazarsa kaybetmekten korkuyordu. Ve her şeyi kendi tenine kaydetti.

İçinde büyük bir korku vardı, yakalanırsa her şey mahvolurdu. Yine derin derin nefes alıp verdi, sakinleşmeye çalışarak dosyayı aldığı yere aynı şekilde bırakması gerektiğini hatırlattı kendine. Öğretmenin odasında başka hiçbir şey karıştırmamalı, buraya girildiği izlenimi verecek en küçük bir ipucu bırakmamalıydı. Odada duman kokusunu andıran acı bir koku vardı. Bir an düşündü ve odadan çıkarken de, girerken olduğu kadar sessiz olmaya gayret etti.

Kimseye görünmemeli, hiç ses çıkarmamalıydı, yoksa işi biterdi.

Bir an durup bu yaptıklarının çok garip olduğunu düşündü. Bir öğretmen odasına hırsız gibi girmiş, okuldan hemen atılmasına neden olacak bir okul kuralını çiğnemişti. Ama hırsız gibi girdiği odadan çaldığı şey sadece elinin üstüne yazdığı birkaç bilgiydi. Çok değerli ya da değersiz bir şey çalmaya benziyordu bu.

Jordan ayakuçlarına basarak kapıya gitti ve kulağını dayayıp dışarıyı dinledi, hiçbir şey duymadı. Suya dalacak bir dalgıç gibi derin bir nefes aldı ve kapı kolunu yavaşça çevirdi. O anda, bir süre önce alışveriş merkezinde satın aldığı balıkçı bıçağını hatırladı ve yanına almadığına pişman oldu. Ama bundan sonra bıçağı hep yakınında bir yerde tutacaktı.

Sanat galerisindeki müzik grubu şimdi Rolling Stones'un *She's So Cold* adlı parçasını çalıyor, Mick ve Keith taklidi yapıyorlardı. Grup sanat galerisinin büyük salonunda, bir köşede çalıyordu. Galeride genelde öğrencilerin ve mezunların sanat çalışmaları sergilenirdi, ama açık alan kolayca bir dans pistine dönüştürülüyordu. Tavandaki lambaların yerine büyük, gümüş rengi bir küre takılmıştı ve buradan dans edenlerin üzerine parlak ışıklar düşüyordu.

Müzik salonun duvarlarında yankılanırken, öğrencilerin bir kısmı pistte dans ediyor, bir kısmı da gruplar halinde toplanmış, konuşup gülüşüyor, müzik sesini bastırmak için bağırıyorlardı. Büyük salon sıcak ve çok gürültülüydü. Yan taraftaki uzun masanın arkasında iki genç öğretmen plastik bardaklarda sulandırılmış kırmızı punç servisi yapıyor, kenarda duran birkaç öğretmen de el ele tutuşan ya da dans eden öğrencilerin birbirlerine aşırı yaklaşmalarını, kural dışı bir şeyler yapıp yapmadıklarını kontrol ediyorlardı. Ama zor bir görevdi bu. Jordan bu sıcak salondaki havanın gençleri etkileyeceğini biliyordu ve *bu gece bir kız ya da erkek bekaretini kaybedebilir,* diye düşündü.

Dans edenlerin arasında dans eder gibi oynak hareketler yaparak ve bazılarını iterek ilerlerken, birkaç kez bazı dansçıların arasında sıkışıp kaldı ve onlardan kurtulmak için çabaladı. Ama oradan çıkabileceği bir kapıya ulaşmak ve sessiz sakin bir köşeye gitmek istiyordu.

Jordan öğrencilik hayatında bu tür danslı partilere çok gitmişti ve bunlarda neler olacağını iyi bilirdi. Gözlemci öğretmenler salonu birlikte terk etmek isteyen çiftleri hemen görür, ya da farklı kapılardan çıkıp dışarıda buluşmak isteyen kız ve erkekleri de engellerlerdi.

Jordan bir süre bekledi ve bir çiftin birlikte dışarıya çıkmak istediklerini görünce hemen arkalarından süzüldü. Ne olacağını biliyordu.

Öğretmen hemen öğrencilere doğru yaklaştı ve "Siz nereye gidiyorsunuz bakalım?" diye sordu. Öğretmeni karşılarında gören kız ve erkek öğrenci hemen el ele tutuşmayı bıraktılar ve utangaç bir tavırla biraz çıkıp hava alacaklarını söylediler. Aslında hiçbir kötü niyetleri yoktu ve bunu öğretmene anlatmaya çalıştılar ama başaramadılar tabii.

Ve onlar konuşurken Jordan iki öğrencinin arkasından salondan dışarıya çıkıverdi.

Koridorda hızlı adımlarla yürüyüp salondan uzaklaşırken, müziğin sesi de gittikçe azalıyordu. Holün sonunda durdu, sağında merdiven, solunda tuvaletlere giden bir koridor vardı. Tuvaletlerde de nöbetçi öğretmenler olacağını biliyordu. Öpüşmek isteyen çiftlerin ya da sakinleştirici hap almak veya kokain çekmek isteyenlerin ilk gelecekleri yer tuvaletlerdi. Marihuana içmek için dansı fırsat bilen gençler, uyuşturucu kokusu salonda nöbet tutan ve tazı gibi koku alan öğretmenler tarafından duyulmasın diye ilk fırsatta dışarıya kaçmak isterlerdi.

Sağdaki merdivenin sonunda, ikinci bir merdivenle resim ve heykel stüdyolarına iniliyordu. Bu stüdyolar da buluşma yeri olduğu için bir öğretmen on beş dakikada bir bunları kontrol ediyordu. Jordan kontrol edilen bu yerlere girmek istemedi, zemin kattaki bir kapıdan dışarıya çıkarak yan taraftaki Bilim ve Fen binasına gitmeyi düşündü. O sırada kendisini ışıldaklardan ve muhafızlardan kaçan bir savaş esiri gibi görüyordu.

Okulda dördüncü ya da son sınıf öğrencisi olmanın bazı avantajları elbette vardı. Bir son sınıf öğrencisi mezuniyet

zamanın yaklaşana kadar okulun tüm özelliklerini, girdisini çıktısını, hangi kapıların kilitlenmeden açık bırakıldığını öğrenmiş oluyordu.

Jordan binaya girer girmez karşıdaki merdivene yöneldi. Alt katta laboratuarlar vardı ve bunların pencereleri okulun avlusuna ve yaya yollarına değil, oyun alanlarına bakıyordu. Etraf karanlıktı ve sadece dansın olduğu Sanat binasından gelen hafif ışıklar duvarlara vuruyor, loş bir ortam yaratıyordu. Her yerde derin bir sessizlik vardı ve Jordan yan binadan gelen hafif müziğin arasında lastik ayakkabılarının ve nefesinin sesini bile duyabiliyordu.

Jordan üçüncü laboratuarın önünde durdu ve kapıyı açıp içeriye baktı. İçerisi karanlıktı ama çok hafif bir aydınlık vardı. Öğrencilerin deney yaptıkları geniş masalar ve üzerlerindeki laboratuar donanımları göze çarpıyordu.

Kapıdan içeriye girdi ve "Karen? Sarah?" diye fısıldadı.

Diğerleri karanlık bir köşeden, "Buradayız," diye cevap verdiler ona.

38

Laboratuarda adeta insanı ürperten bir hava vardı. Karanlık köşeler, yan taraftaki Sanat binasından sızan loş ışık, büyük masalar üzerinde duran garip şekilli laboratuar donanımları, aletleri, burayı sanki kötü insanların bulunduğu, gizli, fesat planlarının yapıldığı bir yer haline getirmişti sanki. Karen uzun yıllardır ilk kez bir okul laboratuarına giriyordu. Sarah'ın bilimsel araştırmaları ise ilkokuldaki ördek, kurbağa ya da çiftlik hayvanlarının incelenmesiyle sınırlıydı. Fakat Jordan laboratuarları seviyordu, çünkü buradaki kimyasal ve garip maddelerle işlerine yarayacak bazı bileşimler ya da patlayıcı yapma olanağı vardı ki, şu anda bunlara ihtiyaçları olabilirdi. Bundan sonra yapacaklarını planlarken laboratuardaki formüllerden, kimyasal maddelerden ve donanımlardan da yararlanabileceklerini düşünüyordu.

Üç Kızıl uzun bir laboratuar masasının arkasında, bağdaş kurup yere oturdular. Karen dizüstü bilgisayarını da getirmişti ve Jordan onu açıp klavyenin tuşlarına basarak bir şeyler yapmaya başladı.

Genç kız bir süre sonra ekranı gösterdi ve "Google görüntülerini siz de seveceksiniz," diye konuştu.

Şimdi ekranda 60'lı yaşlarında ve pek de sempatik olmayan bir adam vardı. Gerdanı hafif sarkmıştı, biraz göbekliydi. Saçları hafif kırlaşmış, tepesi açılmaya başlamış ve gözlerindeki kalın plastik çerçeveli gözlük burnunun ucuna inmişti. Resim birkaç yıl önce bir kitapçı mağazasında, kitap sergisinde çekilmişti. Adamın boyu bir seksene yakın olmalıydı, şişman değildi ama atletik vücutlu da sayılmazdı. Sade görünüşlü, basit bir vatandaşa benziyordu işte.

Jordan, "Bu adam bir katile benziyor mu, ne dersiniz?" diye sordu.

Karen, "Ben Kurt'un daha farklı görüneceğini düşünüyordum," diye cevap verdi.

Jordan hafifçe başını salladı ve sonra, "Peki, ama katiller nasıl görünür? Ve Kurt denen bu adam sizce nasıl görünmeli?" diye sorup onların yüzlerine baktı.

Karen sakin bir ifadeyle ve alçak sesle, "Bana göre uzun boylu, güçlü ve yırtıcı bir görünüşü olmalı," dedi. "Bu adam hiç de öyle birine benzemiyor. Bu adam senin peşinden koşabilir mi, tuzağa düşürebilir mi, Jordan?"

Sarah araya girdi ve "Bu adam bir polisiye ve korku romanları yazarıymış," dedi.

Karen, "Ee, bunun ne anlamı olabilir ki?" diye sordu.

Sarah başını hafifçe yana salladı ve "Yani suç dünyası, cinayetler hakkında bir şeyler biliyor demektir bu, değil mi?" dedi. "Polisiye, cinayet romanları yazıp kitapları da satan bir yazar bir cinayetin nasıl işleneceği konusunda bir şeyler bilir herhalde, yanılıyor muyum?"

Karen da "Evet, haklı olabilirsin tabii," diyerek başını salladı. "Ama bunlar suçluların, katillerin nasıl yakalan-

dığını da bilirler herhalde..." Durdu ve Jordan'a bakarak, "Adamım karısı hakkında ne biliyoruz peki?" diye sordu.

Jordan dudaklarını büzdü ve "Kaltak!" diye homurdandı.

Karen güldü. "Bu bana pek bir şey ifade etmiyor."

Sarah yine araya girdi ve "Bana ediyor ama," dedi.

"Bu kadın müdürün ofisinde sekreter olarak çalışıyor. Kaltağın suratının bir gün bile güldüğünü görmedim. İnsana selam bile vermez ve yanlış bir şeyler yapıp müdürün kapısına çağrıldığım zaman da, sanki ona bir kötülük yapmışım gibi, bana bir karış surat yapar."

Karen, "Ee, sana karşı biraz kaba davrandığı için onu..." dedi ama devam etmedi. Durdu ve içinden, *bu yaşta gençler basit düşünürler,* diye söylendi, *ama bazen de gerçekten iyi fikirler ileri sürer, çok akıllıca konuşur ve insanı şaşırtırlar*

Karanlık laboratuarda Jordan'ın yüzüne bakıp ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Üç Kızıl içinde en öfkeli olan kişi Jordan'dı. Karen bu karanlık yerde bile onun yüzündeki öfke ifadesini görebiliyordu. Ama genç kızın bu büyük öfkesi onu riskli bir insan haline getirebilir, ona hata yaptırabilirdi. Fakat öfke aynı zamanda onu güzelleştiriyordu da. Karen'ın görebildiği kadarıyla, Jordan'ın kuşkulandığı fazla bir şey yoktu. Karen bir zamanlar kendisinin de Jordan gibi olduğunu düşündü, çünkü öfkeyle kararlılık arasında çoğu zaman ince bir çizgi olurdu. O anda yaşlandığını düşündü ama sonra içinden, *hayır, hayır, kendimi henüz yaşlı hissetmiyorum,* diye söylendi. *Sadece yapmak zorunda kalacağımız şeyin ağırlığı var üzerimde.*

Jordan, "Evet, bu kadın bana göre tam bir kaltak," diye homurdandı ve derin bir iç çekti.

Sarah, "Bir şey mi var?" diye sordu.

Jordan birden değişti, o öfkeli hali kayboldu ve titrek bir

sesle, "Şimdi hatırladım," dedi. "Bu kaltak bütün basketbol maçlarına geliyor ve oyunu izliyor."

Sarah, "Ee, ne var bunda..." diye sormak istedi ama Jordan onun konuşmasını kesti ve "Evet, kadın her maça geliyor ve tribünde oturup bizi seyrediyor," diye devam etti. "Onu tribünde otururken çok gördüm ama maçı izliyor sandım. Belki de sadece beni izliyordu ve büyük olasılıkla kocası da yanında oturuyordu..."

"Ee, o adamı görmüş olabilir misin yani?"

"Elbette, büyük olasılıkla görmüşümdür. Ama gördüysem bile, kim ya da nasıl bir adam olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

Genç kız tamamen mantıklı konuşuyordu.

Jordan derin bir nefes aldı ve "Hepsi bu da değil," diye devam etti. "Bu adamın karısı olan sekreter kadın, müdürün ofisinde benim dosyamı da istediği zaman görebilecek bir konumda oturuyor. Benim bütün ders ve spor programlarımı biliyordur. Ders saatlerimi, ne zaman yemek yediğimi, ne zaman spor yaptığımı ya da kütüphaneye gittiğimi çok iyi bilmesi gerekir. Yani kadın benim hayatımı yakından izleyebilecek bir konumda."

Sarah biraz geriye çekildi ve *insan bazı şeyleri, gözlemleri bir araya getirdiği zaman hiç beklenmedik sonuçlar çıkarabiliyor,* diye düşündü.

Jordan o anda her şeyi açıkça görüyor gibiydi: Orada kendisini hiç sevmeyen kaba bir müdür sekreteri vardı. Kadının kocasını, maçları bir araya getirince bazı şeyler anlaşılır olmaya başlamıştı. Psikoloğa gitmesi gerekirken gitmediği günleri düşündü. Bütün bunlar diğer iki Kızıl için bir anlam taşımayabilirdi ama onun için önemliydi. Birden

bilgisayara eğildi ve klavyeye uzanıp, tuşların üzerinden gezinmeye başladı. Kısa bir süre sonra, müdür sekreteri kadının kocası tarafından yazılmış dört romanın kapakları ekrana geldi.

Kitapların kapak resimleri korkunçtu, birinde elinde kanlı bir bıçak olan bir adam resmi vardı. Bir başka kapak resminde, bir masa üzerinde duran büyük bir tabanca görülüyordu. Üçüncü kitabın kapağında dar bir yan sokakta gizlenmiş, pusuya yatmış bir adam vardı. Karen bu kapak resmini görünce ürpermekten alamadı kendini.

Karen resimlere tekrar baktı ve "Adam yıllardır başka roman yazmamış, belki de bırakmıştır bu işi," diye konuştu, ama bu söylediğine kendisi de inanmamıştı.

Jordan acı bir gülümsemeyle ona baktı ve "Evet, tabii," diyerek başını salladı. "Belki de uydurma cinayet hikayeleri yazmaktan bıktı ve kendisi birkaç kişi öldürüp gerçeklerden yola çıkarak bir şeyler yazmaya karar verdi."

Üç Kızıl bir süre konuşmadılar ve yandaki binadan, dans salonundan gelen hafif müzik sesini dinlediler. Müzik grubunun çaldığı hızlı müziğin nağmeleri, onların bu karanlık yerde hissettiklerine tamamen ters düşüyordu.

Bir süre sonra Sarah, "Ee, ne yapacağız şimdi?" diye sordu. "Kurt bu adam olabilir de, olmayabilir de. Yani, ona ne yapabiliriz ki? Ne gibi seçenekler var elimizde?"

Yine bir süre hiç konuşmadan düşündüler. Sonunda içlerinde en deneyimli olan Doktor Karen hafif bir sesle konuştu. "Bir, hiçbir şey yapmıyoruz..."

Jordan yine dayanamadı ve "Harika!" diye homurdandı. "Hiçbir şey yapmıyor ve adamın bizi öldürmesini bekliyoruz, öyle mi?"

Karen, "Bizi henüz öldüremedi, belki de öldürmek istemeyecek..." diyerek eliyle laboratuardaki donanımları gösterdi. "Adam belki de kendine göre garip bir deney yapmak istedi." Sustu, birkaç saniye düşündü ve sonra "Aslında elimizde Kurt denen bu adamın sözünden başka bir delil de yok..."

Sarah, "Saçmalık bu!" diyerek onun sözünü kesti. "Adam bizi sürekli olarak takip etti ve..."

Jordan, "Adam senin kedilerini öldürdü, unutma sakın!" dedi.

"Kedilerimin öldüğünden emin değilim henüz. Sadece..." Karen saçmaladığını, inandıklarının aksine konuştuğunu düşündü ve sustu.

Jordan yine atıldı ve öfkeli bir ifadeyle Sarah gibi, "Saçmalık bu!" diyerek ona baktı. "Lanet olsun, sen de çok iyi biliyorsun ki..."

Karen onların haklı olduklarını biliyordu ama yine de inancının tersine konuşmaya devam etti ve "Bakın çocuklar," dedi. "Adam bizi yıllarca bu şekilde korkutup rahatsız etmek istiyor olabilir, belki bundan zevk alıyor ve kendine bir konu çıkarıyor, bilemeyiz tabii..."

Jordan başını hızla iki yana salladı ve "Kahrolası annemle babamın beni birkaç yıl boyunca zorla gönderdiği psikiyatrlar bunu duysalar gülerler," diye konuştu. "Bunun her şeyi inkar etmek olduğunu söylerler. Dünyada sanki varmış gibi, beni uslu, mutlu, tamamen normal bir genç kız haline getirmek için çok çabaladılar ama başaramadılar."

Karen ve Sarah onun bu sözlerini duyunca korkularını unutup hafifçe gülümsediler ve Jordan bunu fark etmeyeceği için, karanlık bir yerde bulunduklarına memnun oldular.

Karen, Jordan'ı tam da bu davranışları yüzünden sevdiğini düşündü. İçinden, *bu kız eğer tüm bu karmaşık durumu atlatabilirse hiç kuşkusuz özel bir genç kız olarak hayatına devam edecek,* diye söylendi.

Yine de o "eğer" kelimesi ona acı veriyordu sanki. Doktor, o anda midesine bir ağrı girmiş ya da yüzüne bir tokat yemiş gibi hissetti.

"Pekala, seçeneklerden biri, hiçbir şey yapmamak ve adamın bizi öldürüp öldürmeyeceğini görmek için beklemek," dedi Sarah. "Başka ne var?"

Karen, "Ona karşı cephe alabiliriz," diye karşılık verdi. "Karşısına çıkıp bizden korkup korkmayacağına bakabiliriz."

Jordan güldü ve "Yani onun kapısını vurup, 'Hey, Bay Kurt, bak biz üç Kızıl sana geldik. Birimiz intihar sahtekarlığı yaptı ama hepimiz yaşıyoruz ve senden rica ediyoruz, bizi öldüreceğini söylemekten vazgeçersen çok mutlu olacağız,' diyeceğiz, öyle mi? Bak işte bu planı hepimiz destekleyebiliriz!"

Sarah başını salladı ve "Bunu ya da buna benzer bir şey yapabiliriz elbette," diye konuştu. "Onu tanıdığımızı söylersek, o da bir hareket yapmak durumunda kalabilir. Planlarını hızlandırabilir. Filmlerdeki adam kaçırma olaylarını düşünsenize. Adamlar kaçırdıkları kişinin ailesine, 'Sakın polise gitmeyin,' derler. Ama aile polise gitsin ya da gitmesin, iki seçenek de doğru değildir, çünkü her şey hareketlenir. Bu durumda biz de kaçırılmış insanlara benziyoruz işte!"

Jordan araya girdi ve "Bir şey daha var," diye konuştu. "Ona karşı çıkarsak tüm avantajlarımızı kaybederiz. Evine gittiğimizde adam Kurt olduğunu inkar eder, kapıyı yüzü-

müze kapar ve eski halimize döneriz. Belki yarın, belki gelecek hafta ya da gelecek yıl öleceğiz. Belki de adam yeni plan yapacak ve bunu uygulamaya başlayacak..."

Karen içini çekti ve başını ellerinin arasına alıp düşünmeye başladı. O anda sisli bir havada yolunu bulmaya çalışan bir insana benziyordu. Biraz da, çok hasta bir insanda bir sürü belirti arasında hastalık nedenini aramak gibi bir şeydi bu. Yanlış bir tanı hastanın ölümüne neden olabilirdi.

Karen dudaklarını büzdü ve "Bu adamın Kurt olup olmadığını da bilmiyoruz, çocuklar," diye devam etti. "Bundan yüzde yüz emin olmadan nasıl harekete geçebiliriz ki?"

Bunu söylerken tereddüt içindeydi ve buna kendisi de şaşıyordu. Saldırgan, kararlı olmak istiyor ama bunu yapamıyordu. O anda kendisini sahnede hiç de komik olmayan bir espri yapmış gibi hissetti. Seyircileri onun esprisine değil, kendisine gülüyor, onunla dalga geçiyorlardı.

Jordan omuz silkti ve "Biz mahkeme değiliz, hanımlar," diye konuştu. "Bu inanılmaz Kurt ve ölüm tehdidi hikayesiyle polise gidersek, kimse inanmaz, herkes güler bize..." Jordan hızlı konuşuyordu ve iki kadın ses çıkarmadan onu dinlemeyi sürdürdüler. "O halde durumu kontrol altında tutmamız gerekiyor. Bana göre, yapabileceğimiz bir tek şey var."

Karen genç kızın ne söyleyeceğini biliyordu ama yine de sesini çıkarmadı ve konuşmasını bekledi.

Jordan, "Onu saf dışı bırakmalıyız ," dedi.

Saralı cevabını bildiği ve bundan korktuğu halde, "Nasıl yapacağız bunu?" diye sormaktan kendini alamadı.

Cevabı Karen da biliyordu ve bunu düşününce o da ürperdi ve bir an için gözlerini kapadı. Ama sonra Jordan'a baktı ve yine mantıklı olmaya çalışarak, "Olmaz bu, gidip

onu soğukkanlılıkla öldüremeyiz," diye konuştu. "Yani kapısında bekleyip, gazete almaya çıktığında vurup kaçacak mıyız? Biz böyle insanlar değiliz herhalde, değil mi? Hepimiz hapse gireriz, çünkü meşru müdafaa sayılmaz bu, cinayet olur ve en ağır cezayı alırız."

Sarah, "Pekala, bunu meşru müdafaa haline nasıl sokarız?" diye sordu. "Onu nasıl tuzağa düşürürüz? Yani önce onun bizi öldürmeye çalışmasını mı beklememiz gerekiyor? Ama adam bunun için şimdiden fırsat beklemeye başlamış olabilir, değil mi?"

Karen, "Bilemiyorum," diyerek başını iki yana salladı. "Hiçbirimiz daha önce böyle bir şey yapmış değiliz."

Sarah sinirli bir ifadeyle, "Emin misin bundan?" diye sordu. "Benim ölümümü ayarladık, değil mi? Hepimiz hayatımızın belli bir anında bazı planlar yapmışızdır herhalde? Herkes bir şeyler yapar, yalan söyler, karşısındakini aldatır. Yaşı ilerlerken insan pek çok şey öğrenir. Biz bu durumda Kurt'un hiç beklemediği bir şey yapabilmeliyiz. Neden yapamayalım bunu?"

Karen, "Mesela ne yapabiliriz?" diye sordu ama Sarah hemen, "Onun hiç beklemediği bir şey olmalı bu," diye tekrarladı.

"Nasıl yani? Nasıl bir şey olacak bu?"

"Adam her zaman bizim iyi, normal, sevecen insanlar olarak davranışlarımıza göre hareket ediyor, görmüyor musunuz? Biz de bundan sonra bu normal davranışlarımızı değiştirebilir, farklı insanlar oluruz."

Sarah bunu söyledikten sonra, üç Kızıl yine uzun bir süre konuşmadan düşündüler.

Ama Jordan yine fazla dayanamadı ve derin sessizlik içinde, öfkeli ama alçak sesle, "Ben onu öldürmek istiyo-

rum," diye konuştu. "Bu işin başından beri Kurt denen o pisliği gebertip ondan tamamen kurtulmayı düşündüm hep. Artık beklemek istemiyorum, bir an önce harekete geçelim diyorum. Ölmektense hapse girmeyi yeğlerim."

Karen şaşkın bir ifadeyle baktı ona ve "Emin misin bu konuda sen?" diye sordu.

Jordan ona hemen cevap vermedi, *güzel bir soru bu,* diye düşündü. Sonra gençliğin verdiği güçle, iki kadına bakarak, "Lanet olsun!" diye homurdandı.

Sarah, "Pekala, ama nasıl yapacağız bunu, söyler misin?" diye sordu.

Bunu sorduktan sonra da şaşırdı. Bir cinayete ortak olmayı, itirazsız kabul ettiğine inanamıyordu. O anda bir cinayetten söz ettiklerinden bile emin değilmiş gibiydi. O anda orada, karanlık bir laboratuarda mantıklı düşünme yeteneğini kaybetmişlerdi sanki.

Karen bir şeyler söylemek istedi, ama ne diyeceğini bilemiyormuş gibi sustu ve *sen bir katil misin, kadın?* diye sordu kendine. Doğru cevabı bilmiyordu ama yakında öğrenecekti herhalde.

Jordan başını salladı ve parmaklarını bilgisayar klavyesinde hızla gezdirerek bir şeyler yazdı.

Çok geçmeden, ekrana bir banliyö manzarasında mütevazı bir evi gösteren bir Google Earth görüntüsü çıktı. Jordan "sokak görüntüsü" istedi ve yazarla sekreter karısının yaşadığı sokağı gördüler. Sarah'ın sahte intiharından önce yaşadığı sokağa benziyordu burası da, küçük, bahçeli ve güzel evler vardı sokakta. Posta kartlarında ya da turistik broşürlerde görülen eski evlerden ya da çiftliklerden oluşan bir manzara değil, tipik bir New England mahallesiydi. Bunlar yaklaşık otuz yıl kadar önce inşa edilmiş bakımlı

işçi evlerine benziyordu ve bu evlerde yaşayanlar hayatlarından memnun insanlar olmalıydı.

Bu tür mahallelerde yaşayan insanlar genelde Cuma akşamları semt lisesi takımının futbol maçlarına gider, bağırarak takımlarını destekler, Pazar günleri kilise ayini sonrasında evlerine dönüp, öğle yemeğinde rulo köfte yerlerdi. Bu insanlar Red Sox ve Patriots takımlarını tutar, ama maç biletleri pahalı olduğu için, onların maçlarına yılda ancak bir kez gidebilirlerdi. Bu semtte yaşayan ailelerin çocukları da tıpkı babaları gibi, yıllar sonra sendikalı bir iş bulup, ebeveynlerinden biraz daha yüksek bir hayat standardında yaşama umuduyla büyürlerdi.

Ama bu evlerin bazılarında da sorunlar yaşanırdı. Biçilmiş çimli bahçelerin ve kaplama duvarlı güzel evlerin duvarları arkasında alkol ya da uyuşturucu sorunları, aile içi şiddet olayları ve benzeri rahatsızlıklar olurdu. Üç Kızıl Saçlı, sokak görüntüsünü ve evleri yukarıdan, sağdan, soldan seyrettiler ve Kurt gibi bir canavarın böyle bir semte nasıl yerleştiğini anlamaya çalıştılar. Böyle bir semtte bir katilin yaşadığına inanmak zordu. Karen, *bu evlerde yaşayan insanlar hastalandıkları zaman bana geliyorlar,* diye düşündü. Sarah içinden, *bunlar benim gibi insanlar. Ben onların çocuklarına öğretmenlik yaptım,* diye mırıldandı. Jordan ise, *benim bu evlerde yaşayan insanlarla ortak bir yanım yok. Onlar benim özel okuluma, güzel kıyafetlerime, zengin aileme bakıp herhalde benden nefret ederler,* diye düşünmekten kendini alamadı.

Uzun bir sessizlikten sonra ilk konuşan Sarah oldu ve tereddütlü bir ifadeyle, "Kurt'un orada yaşadığı konusunda emin değilim," dedi. "Fakat elimizde başka ipucu da yok.

Başka bir şey de bilmiyoruz ve bu durumda oraya gitmekten başka çaremiz yok gibi görünüyor, öyle değil mi?"

Karen, "Haklısın, ben de aynı fikirdeyim," diyerek başını salladı.

Jordan onlara baktı ve fısıldar gibi bir sesle, "Biliyor musunuz, Kırmızı Başlıklı Kız Kurt'u karşısında görünce dönüp kaçmıyor," diye konuştu. "Ona, 'Ne kadar büyük dişlerin varmış, büyükanne?' gibi zor sorular soruyor..."

Diğerleri sessizce ona baktılar. Jordan, "Biz de bu yazara ve sekreter karısına bazı zor sorular sormalıyız," diye devam etti. "Beklemek ve gecikmek aleyhimize olur, Kurt her an saldırabilir bize. Şu andan itibaren oyunu lehimize çevirmek, kontrolü ele geçirmek zorundayız. Biraz daha beklersek adam saldırıya geçebilir. Aslında bunu daha önce yapmalıydık, ama biz şansımızı sonuna kadar denedik. '*Ne büyük dişlerin varmış, büyükanne?*' sorusunu ona öyle bir tarzda sormalıyız ki, bize yalan söyleyemesin. O zaman gerçeği öğrenecek ve ne yapmamız gerektiğini bileceğiz, çünkü o anda her şey açığa çıkacak."

Jordan sustu ve bir an düşündü, sonra, "Artık yalan yok, yalan yok," diye fısıldadı.

Sarah ona baktı ve "Bunu nasıl garanti edeceğiz peki?" diye sordu. "Bir insana yalan söylemeden cevap veremeyeceği bir soruyu nasıl soracaksın?"

Aslında Sarah bu sorusunun cevabını biliyordu.

Ve tabii Karen da biliyordu.

Jordan yan tarafına doğru eğildi ve diğerleri onun elindeki bıçağı görünce şoke oldular. İnce ve keskin bıçak, laboratuar pencerelerinin birinden giren hafif ışıkta birden gözlerinin önünde gümüş gibi parladı.

39

Kızıl Bir, zor bir seyirci önünde sahneye çıktığını, huzursuz bir oyun çıkarmak zorunda kalabileceğini düşündü.

Kızıl İki'ye göre bu, ilkokulda iplerle ve yapıştırıcı bantlarla birleştirilecek bir karton oyunuydu.

Jordan ise bunu derslerine pek çalışmadığı bir konuda sınava girmek için hazırlanmaya benzetti.

Ama hiçbiri de bunu, *birini öldürmeye hazırlanmak* olarak adlandırmadı.

Her birine ayrı görevler düşüyordu. Bu fikri Karen ortaya atmış ve bunda ısrar etmiş, ama nedenini iki arkadaşına tam olarak açıklayamamıştı. Ona göre, az da olsa demokratik bir şekilde sorumluluk paylaşmak mantıklıydı. Üç Kızıl'dan hiçbiri, onların acele ve rasgele hazırlanmış planını Kurt'un mükemmel ve akıllıca bulacağını bilmiyordu; bağımsız çalışan üç kişinin bir cinayet işleyip ortalığı karıştırma ve polisi şaşırtma fikri, Kurt'un hayran olacağı bir plandı mutlaka.

Diğer yandan Kurt, planını mümkün olduğunca basitleştirmişti. Onun planı hemen her yazlıkta, tozlu raflarda tu-

tulan *İpucu* adlı oyun tahtasına benziyordu. Ama onun planında, *Şamdanlı Kilerde Albay Hardal* yoktu. Onunkinde, *onların hiç beklemediği bir anda ortaya çıkacak hançerli Kurt* olacaktı. Kurt aslında Zen-benzeri bir cinayet aşamasına girmişti: Aksiyonlar yoruma tabiydi. Bilgisayarın karşısında heyecanla ürperdi: *Onlar artık öldü sayılır Aslında daha önemli olanlar, işi gösteren kelimelerdir Bu yolculukta insanları yanımda götürmeliyim. Okuyucu cinayetleri okurken heyecanlanmalı; duygularında ani değişim olmamalı, onlar da arzulu, tutkulu olmalı. Bu iş, otoyolda giderken bir trafik kazası görüp durmadan yola devam etmeye benzemeli: Hastalıklı merakını yenemeyip kazaya bakarak yola devam etmek seni onursuz bir insan yapar ve sen bunu bildiğin halde oraya bakmaktan kendini alamazsın.*

Sonunda hem üç Kızıl ve hem de Koca Kötü Kurt aynı sonuca vardılar: *Acele etmeleri ve öldürmeleri gerekiyordu.*

Herkesin geleceği buna bağlıydı.

Jordan akşama doğru kütüphaneden ayrılırken, sırt çantasında Truman Capote'un *Soğukkanlılıkla* adlı romanı vardı. Genç kız önce kitabın sadece ilk bölümüyle ilgilenmişti. O satırları iki kez okumuş, sonra da Perry Smith ve Richard Hickock'a takılan çelmenin nedenini öğrenmek için biraz daha ilerlemişti. Sonra okulun mütevazı film odasına gitmiş, Sam Peckinpah'ın *Saman Köpekler* – daha önce adını duymamıştı – ve Wes Craven'in *Çığlık* adlı filmlerini almıştı. Filmleri alırken bir deftere onları yazması ve imzalaması gerekiyordu, ama bir an düşündü ve bunu yapmaktan vazgeçti.

Jordan odasına döndü, ilk filmi bilgisayarında seyretmek için hazırlandı ve gözlemlerini yazmak için önüne bir not

defteri koydu. Bir süre önce internette cinayetler hakkında araştırmalar yapmış ve genelde *rasgele cinayet ve ev baskını* gibi kritik temalar görmüştü. Akşam işi bittikten sonra gözlem ve not olarak yazdıklarını imha edecekti.

Bilgisayar ekranında filmdeki pastoral İngiliz kırsalı manzarasına bakarken, çalışma sonunda bilgisayardan da kurtulması, onu da yok etmesi gerektiğini düşündü. Filmi durdurdu ve kendisine yabancı gibi olan anne ve babasına bir e-posta gönderdi:

Anne ve baba... Lanet bilgisayarım durmadan arızalanıyor Yazdığım çok önemli bir. belge bu yüzden silindi ve onu yeniden yazmaya çalışıyorum. Zamanında yetiştiremezsem notlarımı olumsuz etkileyebilir. Bu e-postayı size bir arkadaşımın bilgisayarından gönderiyorum. Finaller yaklaşıyor. Yeni bir bilgisayar almalıyım. Bugün alışveriş merkezinden bilgisayar alabilirim, ama sizin kredi kartınızı kullanacağım.

Jordan, anne ve babasının ona hayır demeyeceğini biliyordu. Onun para istemek için bile olsa kendileriyle temas kurmasına sevinmiş olmalıydılar. Ebeveyni onun sınıfta kalmasını asla istemedikleri için onlara bilgisayarda silinen belgeden bahsetmesi akıllıca olmuştu. Belki de onun hakkında konuşma ve birbirlerine yaklaşma ihtiyacı duyarlardı ki, bu da iyi bir şey olurdu.

Önündeki bilgisayarın hafızasında onun suçlanmasına neden olabilecek bilgiler vardı. Onu mutlaka yok etmesi gerekiyordu. Jordan hafifçe gülümsedi ve tekrar filmi başlattı. Bir suçlu olmaya hazırlanırken seviniyor gibi görünüyordu.

Bu kadar araştırma ve çalışmanın bir karşılığı olmalı, diye düşündü.

Üç farklı spor malzemeleri mağazasından nakit parayla, ayak numaraları farklı, ama aynı model üç çift erkek koşu ayakkabısı aldı. Ama alışveriş listesinde alınması gereken pek çok şey vardı. Sarah normal olarak bu tür dolambaçlı yollarda uzun süre yürüyerek farklı yerlerden karmaşık şeyler almaktan pek hoşlanmazdı, fakat düzensiz, anlamsız davranışlar onu zayıflatmak yerine güçlendiriyordu ve bunun gayet iyi farkındaydı. Bir süre sonra bir yerde durup düşündü, herhalde soruşturma yapan bir dedektif, katilin üç çift spor ayakkabısını bir tek mağazadan değil de üç farklı yerden almış olmasını anlamakta zorlanacaktı. Bunu Jordan tavsiye etmiş ve "Polisin bir anlam çıkarabileceği şeyler yapmaktan kaçın," demişti ona.

Çılgın Şapkacı, Alice Harikalar Diyarında ve Kızıl Kraliçe, "Kafalarını kesin! Sonra yargılarız!" diye bağırıyorlardı. Sarah gittiği kalabalık alışveriş merkezinde alışık olduğu manzaraya baktı, etrafa göz gezdirdi ve o anda sanki baş aşağı duruyormuş gibi bir hisse kapıldı. Dudak büktü ve *ben şimdi birini öldürmek için bir şeyler satın alan ölü bir kadınım, değil mi?* diye düşündü. Sanki muazzam, kozmik bir şakanın içinde yaşıyor gibiydi. Bunu düşünürken dayanamadı ve kendi kendine gülünce, yanından geçen birkaç kişi garip bir ifadeyle ona baktılar.

Sarah mağazaları dolaşarak, elindeki alışveriş listesinde yazılı olan siparişleri almaya devam etti. Dağcılık ve kayak sporu malzemeleri satan bir mağazadan ilk siyah kukuletayı, üç tane uzun, vücudu saran sentetik iç çamaşırı ve üç tane de küçük ama parlak ışık veren el feneri aldı.

Diğer iki kukuletayı almak için bir başka mağazaya girdi. Oradan ayrıca, balıkçıların çektikleri büyük balıkları vurarak öldürmek için kullandıkları 50 cm boyunda, cilalı ve bileğe bağlanan kayışı olan bir sopa aldı. Bir başka mağazaya girip üç çift bale ayakkabısı seçti ve onları da satın aldı. Oradan çıktı ve bir nalburdan gri renkli yapıştırıcı bant, bir tornavida takımı ve ağır bir kauçuk çekiç alıp çantasına attı.

Bir süre kalabalık arasında etrafa bakınarak dolaştı, sonra aklına yeni gelmiş gibi, yine spor malzemeleri mağazasına girdi ve üç tane siyah renkli, kukuletalı eşofman üstü satın aldı. Sonra çanta ve bavul satan bir mağazaya girdi ve bir mavi, bir sarı ve bir de yeşil renkli ucuz, çadır bezinden yapılmış malzeme torbası ekledi aldıklarına.

Tekrar kalabalığın arasına karıştı ve ellerinde ucuz Çin malı elbise ve Kore malı elektronik eşyalar dolu paketlerle yürüyen insanlara bakarken, birden, durduğu yerde bir balerin gibi, ayak parmaklarının üzerinde ani bir dönüş yaptı. İnsanların kendisine garip bir ifadeyle bakmaları umurunda bile değildi. O anda kendisini özgür hissediyordu. Diğer iki Kızıl'ın aksine, istediği zaman ortadan kaybolabilirdi.

Durdu ve derin bir nefes aldı, mutluydu ve gülmemek için zor tutuyordu kendini. Yeni bir kimlik ve yeni bir gelecek için sadece bir adamı öldürmesi gerektiğinin bilincindeydi.

Olayların simetrisi hoşuna gidiyordu, ölüm ona bir hayat veriyordu. Yeni bir hayata başlamak için en akıllıca yol olmayabilirdi bu, ama o şimdi uzun bir geçmişi olmayan yeni bir yaşantıya kilitlenmişti – Sarah olarak yaşantısı ondan her an biraz daha uzaklaşıyordu– yakın zamana kadar hiç tanımadığı bir kadın ve bir genç kızla kader arkadaşıydı

artık. Ve ayrıca bir kurt ve bir peri masalı kahramanı olmak isteyen bir adamla da ortak bir yaşantısı vardı.

Sarah bir ara durdu ve elini alışveriş torbalarından birine sokup, balık öldürmek için kullanılan kalın sopayı kavradı. Oldukça ağır, cilalı ve kalın bir sopaydı bu. Ve gerektiğinde öldürücü bir silah olabilirdi. Sarah hafifçe gülümsedi ve başını salladı.

Karen birden büyük bir korku hissetti ve *adam beni görürse, işimiz biter,* diye düşündü. Yine kiralık bir arabanın direksiyonundaydı ve öğleden sonra hava tamamen kapandığı halde güneş gözlüğü takmış, kızıl saçlarını başına geçirdiği bir kayak kepiyle saklamıştı. Sol eliyle direksiyon kullanıyor, sağ elinde bir video kamera tutuyordu. Arabanın sağ ön camını indirmişti ve Koca Kötü Kurt'un evi olarak düşündükleri evin önüne doğru düşük hızla yaklaşırken, kamerayı kaldırdı ve film çekmeye başladı. Filmin titrek olacağını net ve güzel bir görüntü almanın zor olduğunu biliyordu, ama yine de mahalleyi görmek arkadaşlarına yardımcı olabilirdi.

Eve yarım blok yaklaşınca arabayı sağa çekip kaldırıma yanaştı, durdu ve sokağın iki ucuna bakarak etrafta kimse olmadığını gördü. Gözetleme önemliydi tabii, ama bu işi gizlice, kimseye görünmeden yapmak daha da önemliydi. Kurt'un evi dedikleri evin uzaktan birkaç fotoğrafını çekti.

Bunu yaparken elleri titriyordu, kalp atışları hızlandı ve *daha sonra böyle olamazsın,* diye düşündü. Filmi arkadaşlarına gösterdiği zaman, onlar da bunu yaparken onun ne kadar korktuğunu elbette anlayacaklardı ama güçlü olması gerektiğini de biliyordu.

Doktor, *saçmalık bu,* diye düşündü. *Aslında en kontrollü olması gereken kişi benim.* Ama o şimdi kuşkulu bir doktor, belki de bir ölüm doktoruydu.

Sokağın biraz ilerisinde bir evden çıkan yirmi yaş altı bir delikanlı, gümüş rengi bir pikabın direksiyonuna oturdu. Delikanlının onunla hiç ilgisi yoktu ve onun tarafına bakmamıştı bile fakat Karen yine de başını eğip arabanın içinde saklandı ve pikap gidince o da sokaktan uzaklaştı. Karen ancak birkaç kilometre sonra sakinleşebildi; hiç tanımadığı, bilmediği bir semte gelmiş olduğunu anladı.

Geriye döndü ama durup başkalarına yol sormaya korktuğu için, geldiği yolu bulması oldukça uzun, bir saate yakın bir zaman aldı ve kiralık arabayı yerine teslim edip, kendi arabasıyla evine döndüğünde hava kararmıştı.

Araba yolundan yukarıya çıktı, ağaçlar arasında ve ana yoldan görünmeyen evine girerken huzursuz gibiydi. Böyle tenha bir yerde yaşadığı için şimdi daha çok pişman olmuştu.

Evinin kapısı önünde durunca otomatik ışıklar yandı.

Motoru susturup arabadan inmek üzereyken birden tereddüt etti. İçindeki korkuyu bir türlü atamıyordu, güvenli olması gereken evi ona artık en büyük tehdit gibi görünüyordu.

Birden arabayı vitese taktı ve gaza yüklenip tekerlekleri gıcırdatarak ani bir U dönüşü yaptı. Köy yollarında kendisini takip eden hiç kimse yoktu fakat o sanki izleniyormuş gibi büyük bir hızla oradan uzaklaşmaya çalışmıştı. Sanki Kurt herkesi öldürmüş, onun peşine düşmüş gibi garip bir korku vardı içinde. Sanki dünyada ondan başka canlı kalmamıştı ve ölüm şimdi ona yaklaşıyordu. Otoyola çıkıp büyük bir hızla giderken, bir ara kendini tutamadı ve arabanın içinde müthiş bir çığlık attı.

Bir süre sonra kendini kontrol etmeyi, az da olsa sakinleşmeyi başardı ve çok geçmeden yolun kenarında MOTEL – BENZİN – YEMEK yazılı bir levha görünce rahatladı.

Çıkış rampasının inişinde bulunan motel, bilinen bir otel motel zincirine aitti ve otoparkta sadece birkaç araba vardı. Motelin resepsiyonundaki genç kız onu gülümseyerek karşıladı, büyük ihtimalle üniversiteden yeni mezun olmuş ve bir eğitim programına bağlı olarak burada gece resepsiyon memuru olarak çalışmaya başlamıştı. Genç kız Karen'a, tek kişilik geniş bir yatak mı, yoksa iki tek kişilik yatak mı istediğini sordu. Karen ona zoraki bir gülümsemeyle baktı ve "Herhalde tek kişilik normal bir yatak yeterli olur," dedi.

Genç kız güldü ve "Haklısınız, hanımefendi," dedi. "O halde size tek yataklı bir oda veriyorum."

Karen ona kredi kartını uzatırken tereddüt içindeydi. Kartla ödeme onun burada kaldığını kanıtlayacaktı, ama o anda yapabileceği başka bir şey de yoktu.

"Bir gece mi kalacaksınız, hanımefendi?"

Karen bir an düşündü ve "Hayır, işime bağlı, ama iki gece kalırım," diye cevap verdi.

Küçük ama çok düzenli ve güzel motel odasında her şeyden önce sıcak bir duş alıp rahatladı. Oraya geldiği zaman ter içindeydi ve kendini hiç temiz hissetmiyordu. Bir an korkunun insana kirlenmiş hissi verip vermediğini merak etti. Belki de Kurt olduğunu düşündükleri adamın evine çok yaklaştığı için kendini kirli hissetmişti.

Duştan çıkıp ıslak saçlarını kuruladı, vücuduna bir havlu sardı, odadaki küçük masaya gitti ve sahne skeçlerinde kullandığı küçük dizüstü bilgisayarını çıkardı. *Bu alette artık oyun hazırlamak yok,* diye mırıldandı. Bir süre Trulia.com ve Zillow.com gibi çeşitli gayrimenkul şirketleri ve ipotek

konularında çalışan büyük bankaların sitelerinde araştırma yaptı. Müdür sekreteri kadınla kocasının yaşadığı evi bulması fazla uzun sürmedi. Ama evin sadece dış görüntüleri vardı ve Karen buna sinirlendi. Fakat bir süre sonra, sokağın karşısında bulunan aynı tarz bir evin üç yıl önce satıldığını öğrendi. Emlakçı sitelerinden birinde bu evin içinin resimleri de vardı. *Umarım Kurt'un evinin içi de böyledir,* diye mırıldandı.

Sonra, sanki satın almak istiyormuş gibi, bilgisayar ekranında o evin kapıdan girişini, holünü, salonunu, yemek odası da olan mutfağını, zemin kattaki çalışma odasını, üst kata çıkan merdiveni, iki küçük ve bir de banyolu büyük yatak odasını ve bodrumunu inceledi.

Karen resimlere dikkatle baktı. Mutluluk verecek bir New England banliyö eviydi burası. Orta sınıf bir aile için mükemmel bir yuva denilebilirdi.

Karen tekrar yazar ve sekreter karısının evini gösteren web sitesine döndü. Evin vergisi olarak ne ödediklerini ve güncel piyasa koşullarında değerinin ne olduğunu öğrendi. Fakat bunlar gereksiz, aslında işe yaramayacak bilgilerdi.

Ziyaret etmeyi düşündüğü evin resimlerine bakarken, nedense aklına bir zamanlar radyoda dinlediği eski bir şarkının nağmeleri ve sözleri geldi ve hiç düşünmeden, "Pazartesi, Pazartesi. Güvenemem o güne," diye mırıldanmaya başladı.

Karen bu uyarıyı umursamadı ve diğer iki Kızıl'a bir mesaj gönderdi: *Yarın. 2 ve 2.*

Saatler için sabah ya da akşam demesine gerek olmadığını düşündü, onlar onun ne demek istediğini anlayacaklardı.

40

Öğleden sonra 2

Kocası o gün onu alıp bir restorana, yemeğe götürdü, kadın için hiç beklenmedik bir zevkti bu.

Bayan Koca Kötü Kurt, dosyalarına konması gereken bütün okul belgelerini ve öğrenci disiplin raporlarını hiç dokunmadan masasının üstünde bıraktı. Araştırma komisyonunun yeni gelir akışlarını analiz eden raporunu, Edebiyat bölümü başkanının talebini bir yana ayırdı. Bölüm Başkanı derslerde Dickens ve Faulkner gibi geleneksel yazarların dışına çıkılmasını ve Twitter ve Facebook gibi modern iletişim sistemleri kullanılmasını istiyordu. Kurt ve karısı bir Çin restoranına gittiler, baharatlı Çin yemekleri yediler ve açık yeşil çay içtiler. Kadın kocasının onu bir restorana götürmesinin bir nedeni olması gerektiğini düşündü – uzun yıllardır evli olan erkekler bunu pek yapmazlardı – ama umursamadı ve lezzetli Çin yemeklerini büyük bir iştahla yedi.

Yemeğin sonunda kadın garson gelip tatlı isteyip istemediklerini sordu.

"Evet, ben bir kase dondurma isterim," dedi Kurt, ve karısına baktı.

Kadın, "Hayır, kiloma dikkat etmeliyim," diyerek başını iki yana salladı.

Kurt güldü ve "Hadi canım, bir kere yesen bir şey olmaz," dedi.

Kadın gülümsedi, Kurt uzanıp onun elini tuttu ve kadın, *genç sevgililer gibiyiz,* diye düşündü.

"Pekala, o halde ben de biraz dondurma alayım," dedi kadın.

Kurt kadın garsona bakarak, "İki kase vanilya lütfen," dedi. "Biz yaşlı sade vatandaşlarız."

Bu onların bir tür esprisiydi ama garson anlamadı ve onlar gülerken uzaklaştı masadan.

Kurt karısının elini bırakmadı ve masanın üzerinden ona doğru eğilerek alçak sesle ama hafifçe sırıtarak, "Yarın ya da iki üç gün içinde olağandışı bir şeyler olabilir," diye konuştu. "Yani sabah erken kalkıp gece geç vakit gelebilir, akşam yemeğine geç kalabilirim."

Kadın, "Tamam," diyerek başını salladı.

"Yani böyle bir durumda endişelenme, tamam mı?"

"Endişelenmem, merak etme sen. Önemli bir iş mi bu?"

"Bir araştırmanın sonuna yaklaştım."

Kadın gülümsedi ve "Son bölümleri mi yazıyorsun?" diye sordu.

Kurt ona cevap vermedi, sadece gülmekle yetindi ve kadın bunu evet olarak kabul etti. Aslında onun ne yaptığı umurunda bile değildi. Masanın karşısında oturan kocasına baktı ve *bir şeyler yaratmak dokuz beş arasında çalışmaya benzemez,* diye düşündü. Ama kafasının içinde bir sürü kuşku ve korku sözcükleri dolaşıyordu. *Kocası birini mi öl-*

dürecekti acaba? Fakat bu tür korkunç fikirleri kafasından derhal uzaklaştırması gerektiğini biliyordu. Aslında kocasının kime ne yapacağı onu ilgilendirmezdi. *Onun dediği gibi, sadece bir araştırma olmalı bu,* diye düşünmek işine geliyordu. Geçmişte olanlar, gelecekte olacaklar, kocasının geçmişte ne olduğu, gelecekte ne olacağı umurunda değildi, şu ucuz Çin lokantasında yemek yiyip el ele tutuşmak her şeye değerdi. *Aşk konusunda vanilyanın lafı bile olmaz aslında,* diye düşündü.

Kurt karısını okulun önünde arabadan indirdi ve idare binasına girerken ona el salladı. Ama kadın içeriye girer girmez başka şeyler düşünmeye başladı.

Kurt'un alması gereken iki şey kalmıştı. Kamuflajlı av kıyafetini Sarah'ın bir gün önce gittiği spor malzemesi satan mağazalardan birinde kolayca bulabilirdi. Kullanılmış elbise satan dükkanlardan da mavi renkli ucuz bir spor ceket ve gri bir pantolon alacaktı. Kızıl Bir'e, yani doktora yaklaşmak için, evinin arkasındaki ormana kamuflajlı elbiseyle girmesi gerekecekti. Jordan için de, yerleşkede onu birinin görmesi ihtimaline karşı, ceket giyip kravat takmalı ve bir öğretim görevlisi ya da bir öğrenci velisi gibi görünmeliydi. Ama yine de sakal ve gözlük takmalı, saçlarını geriye doğru taramalıydı. Tanınma ihtimali yok denecek kadar azdı ve onu sadece birkaç saniye için ve uzak mesafeden görmüş olabilecek bir öğrencinin tanıklığı ne kadar geçerli olabilirdi? Ayrıca, Kızıl Üç'ün cesedi saatler sonra bulunabilecekti. Kurt planladığı çifte cinayette bu zaman sürecinin çok önemli olduğunu biliyordu. Her iki olayda da adeta görünmez adam olması gerekiyordu.

Kurt kafasında listesini kontrol etti.

Giysiler. *Tamamdı.*

Ulaştırma. *Çalıntı plakaların yardımı olacaktı.*

Silah. *Bıçağını iyice bilemiş, ustura kadar keskinleştirmişti.*

Hayatta kalmış olan iki Kızıl'a yaklaşırken hedefe iyice yoğunlaşması gerekiyordu. Arabasıyla okuldan ayrılırken, ertesi gün hissedeceği heyecanı düşündü ve bu duyguyu, uzaklarda olan sevdiği bir dostunun telefon etmesine benzetti. O anda on beş yıl öncesinin anıların hatırladı, sanki yılların gerisinden samimi ve tanıdık bir ses duyuyormuş gibi oldu.

Rahip o gün aşağıdaki odasında gelecek Pazar günü vereceği vaazı hazırlıyordu. Bu nedenle üç Kızıl, kilisenin ana salonunda, çarmıha gerilmiş Hz. İsa'nın büyük, ahşap heykeli önündeki sırada buluştular.

Karen onlara sokakta çektiği video filmini bilgisayarda izletirken pek de rahat değillerdi. Sert tahta sırada kıpırdanıp dururken, filmdeki ayrıntıları hafızalarına yerleştirmeye çalıştılar. Ayrıntılar üzerinde yoğunlaşmak kolay değildi. Planladıkları işi yapabilmek için deneyimli katiller olmaları gerekiyordu ama onlar orada ne yapacaklarını ve nasıl yapacaklarını düşünürken, akılları başka şeylere takılıyor, başka yerlere gidiyordu. Karen videoyu çekerken eli titrediği için özür dilemek istedi ama hiçbir şey söyleyemedi. Çok dikkatli ve deneyimli olmakla övünürken, videoyu çekerken bu kadar huzursuz olmasını kendisi de anlayamıyordu. Cinayeti planlarken sanki disiplinli doktor yanı gitmiş, komedi kulübü kişiliği ağır basıyordu. Kişiliğinin doğru yanı almalıydı liderliği, ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu.

Sonunda sokağın ve evin görüntüleri bitti ve Karen klavye tuşlarıyla oynayarak evin değeriyle ilgili rakamları getirdi ekrana.

Sonunda ekrandaki görüntüler gitti ve üç Kızıl kilise sırasında arkalarına yaslanarak, konuşmadan uzunca bir süre oturdular.

Bir süre sonra Sarah eğildi ve yerde duran üç malzeme torbasını kaldırdı. İçine, aldığı malzemeleri koyduğu torbalardan onlara birer tane verdi. Sarı torbayı kendisi aldı.

Hepsinin aklında bir sürü soru vardı ama üçü de uzun süre hiç konuşmadan oturdular. Kiliseye girip onları arkadan gören biri mutlaka dua ettiklerini düşünürdü.

Bir süre sonra Jordan başını kaldırdı ve etraftaki dinsel imajlara baktı. Koyu kahverengi tahtadan yapılmış olan Hz. İsa heykelinde, kanlı ve kırmızı olması gereken yerler altın sarısı boyayla boyanmıştı. Büyük pencerelerin renkli camlarından giren mavi, yeşil ve sarı ışıklar tavana vuruyordu. Jordan bir kilisenin, cinayet planlamak için olağandışı bir yer olduğunu düşündü, sonra sanki farkında değilmiş gibi omuz silkti, ama şımarık, zengin bir özel okul öğrencisinin bir cinayet planladığı her yerin olağandışı olması doğaldı.

Genç kız başını çevirip Karen'a baktı. Bu kadın bir doktordu, çok ölüm görmüştü ve ne yaptığını bilmesi gerekirdi. Sonra Sarah'a baktı ve yine benzer şeyler düşündü. *Ölüm bu kadının kapısını hiç beklenmedik bir şekilde çalmış, ona haksızlık etmişti. O kadar öfkeli olmalıydı ki, şimdi başka birini öldürmeye hazırdı.*

Jordan üç Kızıl arasında ölümü hiç tanımayanın sadece kendisi olduğunu biliyordu. Ama herhalde o da çok yakında ölümü tanıyacaktı.

Gece yarısından sonra saat 2

Motelde elektronik oda anahtarıyla açılabilen bir yan kapı vardı. Karen resepsiyondaki kıza görünmemek için bu yan kapıyı kullandı. Otopark ışıklarıyla kapı arasındaki mesafeyi görmek için karanlıkta dışarıya baktı. Bir dağcının güvenlik ipine tutunması gibi, gölgelere tutunmak istiyordu sanki.

Koşar adımlarla otoparka gidip arabasına atladı ve mavi malzeme torbasını yan koltuğun üzerine attı. Anahtarı kontağa soktu ve motoru çalıştırdı.

Direksiyon arkasında titriyordu, birkaç kez derin derin nefes alıp verdi, sakinleşmeye çalıştı. Kendi kendine, *kitaplar okuyor, televizyon izliyorsun* diye mırıldandı, *sinemaya gidiyorsun. Filmlerdeki iyi adam, kötü adam çatışmalarını, cinayet planlarını düşün. Sen de onlar gibi yapacaksın işte. Ama seninki kurgu değil, gerçek olacak!*

Bunu yaparken, saçmaladığının, kendine komik öğütler verdiğinin farkındaydı elbette.

Filmlerde belki bin tane cinayet gördün, ama bunların hepsi bir araya gelse bile ne yapman, nasıl yapman gerektiğini söyleyemez sana, doktor.

Karen sonunda sakinleşebildi, gece karanlığında bütün aynalardan ve camlardan bakıp etrafı kontrol ettikten sonra yavaşça otoparktan çıktı. Yola çıkar çıkmaz hızını artırdı. Arkadaşlarını almadan önce hastaneye, muayenehanesine uğraması gerekiyordu.

Jordan da uyumadı o gece.

Gece yarısını geçince saat bire kadar yatağında sırtüstü, hareketsiz yatıp tavana baktıktan sonra, yavaşça kalktı ve

giyindi. Siyah iç çamaşırının üstüne kot pantolonunu, siyah süveterini giydi. Bıçağını ve cep telefonunu yeşil malzeme torbasına koydu ve siyah kukuletayı başına geçirdi. Sarah'ın verdiği yeni koşu ayakkabılarını da torbaya attı, dışarıya çıkınca çıkarıp giyecekti onları. Yatakhane binası içinde hareket ederken ses çıkarmamak için, bale ayakkabılarını giydi.

Sonra doğruldu ve yavaşça kendi etrafında döndü. Üzerindeki giysilerden en küçük bir hışırtı bile çıkmamıştı, tamamen sessizdi.

Jordan durup çevresine bakındı. Odanın içinde sadece pencerenin ilerisindeki sokak lambasından gelen sarı renkli loş bir aydınlık vardı. O anda sanki tatile çıkacakmış da bavul hazırlıyormuş gibi geldi ona ve bir şey unutmamak için durup tekrar düşündü. Ama bu sefer düşündükleri mayo ya da pasaport gibi şeyler değildi.

Bir cinayet işlemek için hazırlanırken, bir ara ellerinin titrediğini fark etti. Nefesi daralır gibi oldu, boğazı kurudu ve sağ gözünün seğirdiğini hissetti.

Eski gücünü ve cesaretini kaybetmek istemiyordu ama korkuyordu. Düşmanın adını, adresini belirledikleri, onun bir hayalet değil de gerçek bir katil olduğunu anladıkları zaman cesaretini kaybedemezdi. O anda karanlıktan korkan küçük bir çocukmuş gibi hissetti, içini çekti ve inler gibi bir ses çıkardı.

Bir parçası da sanki ona, soyunup yatağına girmesinin ve başına battaniyeyi çekip Kurt'un gelmesini beklemesinin belki de daha akıllıca olacağını söylüyor, onu kandırmaya çalışıyordu. Ama bunu kafasından çıkarıp attı, kendini toparlamalıydı. Diğer iki Kızıl onu bekliyor ve ona güveniyorlardı.

Jordan bir kez daha durup düşündü, yine derin bir nefes aldı ve hayatının son gecesini yaşıyor olabileceğini düşünerek kapıya doğru yürüdü. Uzun zamandır Kurt tarafından izlenmeye ve onun korkusuna sanki alışmıştı ama bu gece hissettiği korku farklı gibiydi ve bunu nasıl kontrol edebileceğini bilemiyordu. Kapıda durdu ve bağırmamak için zorladı kendini. Sonra yatakhane binasında, diğer odalarda kalan kızlardan birinin ders çalışabileceğini ya da banyoya gidebileceğini düşündü, dikkatle etrafı dinledi.

Okulda bazı geceler, yatma saatinden sonra her şeyi, hatta kovulmayı bile göze alarak kaçıp dışarıya çıkan öğrenciler olabiliyordu. Jordan, *şimdiye kadar hiç kimse benimki gibi bir nedenle okuldan kaçmamıştır,* diye düşündü. O sevgilisiyle buluşmak, içki, uyuşturucu almak ya da birinci sınıf öğrencilerine kaba bir şaka yapmak için yatakhaneden kaçmıyordu. Onun kaçış nedeni tamamen farklıydı.

Elini kapının tokmağına uzatırken, dışarıya çıkan insanın tamamen farklı bir Jordan olacağını düşündü. Eski Jordan sonsuza kadar gerilerde bir yerde kalacak, bir daha ortaya çıkmayacaktı.

Ayağındaki bale ayakkabılarıyla ses çıkarmadan yürüyor, ama yine de döşeme tahtalarından birinin gıcırdayarak kendisini ele verebileceğini düşünüyor, korkuyordu. Attığı her adımda eski benliği arkasında kalıyordu sanki. Bir an durdu ve arkasında bir gölge bırakıyormuş gibi hissetti.

Çok geçmeden yatakhane binasından gecenin karanlığına çıktı. Hava çok soğuktu. Birkaç adım sonra durdu, bale ayakkabılarını çıkardı ve koşu ayakkabılarını giyip bağcıklarını bağladı. Hava çok soğuk olmasına rağmen, diğer iki Kızıl ile buluşmaya giderken koltuk altlarının terlediğini hissediyordu. Bir süre yürüdü ve sonra yavaşlar ya da du-

rursa donabileceğini düşündü, lastik spor ayakkabılarıyla sessizce koşmaya başladı.

Sarah da kadınlar sığınma evinden çıkarken çok sessiz ve dikkatliydi. Akşam dokuzda elinde kahve ve çörekle gelip sabah nöbetçisi gelene kadar bekleyen emekli polise görünmemeliydi, adam yakındaki bir okulda koruma görevlisi olarak çalışıyor ve sığınma evini gönüllü olarak koruyordu. Binadan, bazıları gece sessizliğinde ders çalışan, kitap okuyan insanlara görünmeden çıkmak oldukça zordu. Gece gönüllüleri çok dikkatli olmak zorundaydılar. En küçük bir ses duyan gönüllü gece nöbetçileri hemen silahlı kadın müdüre ya da 911 numarayla polise haber vermek zorundaydı.

Bu nedenle Sarah o gece yaklaşık bir saat kadar ikinci kat sahanlığında, aşağıda kitap okuyan gönüllü genç kızın kalkıp banyoya ya da kahve almak için mutfağa kadar gitmesini bekledi. Genç kız gecenin bu ilerlemiş saatinde belki de bir süre sonra başını masaya, kitabın üstüne koyup biraz kestirebilirdi.

Ölen kocasının tabancası ve dışarıda değiştireceği giysileri malzeme torbasındaydı. Ama o anda Sarah da içine aynen Jordan gibi iç çamaşırı giymiş, ayaklarına bale ayakkabılarını geçirmişti. Tabii Karen da onların yaptığını yapacaktı.

Sarah saatine bile bakmıyor, gece nöbetçisi genç kızın masadan kalkmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Vakit ilerledikçe gerilmeye, sinirlenmeye başlamıştı.

Bir süre sonra içini çekti, kuruyan dudaklarını yaladı, canı sıkılıyor, ne yapacağını bilemiyordu. Diğer Kızıl Saçlılarla buluşup Koca Kötü Kurt'un yaşadığını düşündükleri eve gidince ne yapacakları da pek belli değildi ve o anı dü-

şününce korkuyor, ürperiyordu. Birkaç dakika bekledi ve gerilen sinirlerini rahatlatmak için gülmek istedi, ama bunu yapması mümkün değildi tabii. Korkusunu yenmek için bir şeyler yapmalıydı.

Lanet olsun, her şeye tersinden başladık, diye düşündü. *Benim okuduğum masalda kurt üç küçük domuzun evlerine gider ve o evleri yıkar, ama akıllı domuz evini tuğla ve betondan inşa ettiği için onu yıkamaz.*

Yanlış peri masalıydı bu.

Aslında onun o anda en büyük sorunu, insanları korumak için açılmış olan o evden kimseye görünmeden çıkabilmekti. Sarah o anda kendisini birden çok garip bir hapishanedeymiş gibi hissetti.

Bir süre sonra aşağıdan gelen hışırtıya benzer bir ses duydu, başını uzatıp dinledi. Kitap kapatılmış gibi bir ses geldi kulağına. Aşağıdaki gönüllü genç kız ders çalışıyordu herhalde ve uykusu gelmiş olacaktı. Sarah onun öfkeli bir sesle, "Lanet olsun, berbat bir konu bu," diye söylendiğini duydu. "Organik kimya denen bu şeyden nefret ediyorum..."

Ama öfkeli kız öğrenci hemen sakinleşti, kendi kendine bir şarkı mırıldanmaya başladı ve çok geçmeden Sarah onun ayak seslerini duydu. Gönüllü kız öğrenci tuvalete girdi ve Sarah kapının kapandığını duyar duymaz sessizce ve hızla aşağıya inip dışarıya çıktı. O sırada herkesin, Cynthia Harrison adlı kadının odasında derin uykuda olduğunu sanması çok önemliydi.

41

Üç Kızıl Saçlı eve yaklaşık yüz metre mesafede kiralık arabanın içinde bekliyorlardı. Aslında planlarını bir kez daha gözden geçirmeleri gerekiyordu ama hiçbiri konuşmak istemiyor gibiydi, üçü de derin düşüncelere dalmıştı. Saat sabahın üçüne yaklaşıyordu. Karen arabayı yolun kenarına, büyük bir meşe ağacının altına çekmiş, motoru kapamıştı. Jordan arka, Sarah ön sağ koltukta oturuyorlardı. Karen arabanın kontak anahtarını döşemeye koydu ve diğerleri de onun nerde olduğunu gördüler. Sonra üçü de lastik eldivenlerini çıkarıp giydiler. Sokak boş ve karanlıktı, sadece birkaç evin önünde unutulmuş kapı ışıkları yanıyordu. Sokaktaki evlerde yaşayanların hepsi o saatte derin uykuda olmalıydı.

Üç Kızıl da seslerinin titreyeceğini düşünüyor ve konuşmaktan kaçınıyorlardı. Sanki cinayet saati yaklaştıkça söyleyecekleri şeyler de azalıyor, konuşacak kelime bulamıyorlardı.

Karen sonunda derin bir nefes aldı ve "Tamam çocuklar," diye konuştu. "Evde iki kapı var. Sarah ve ben eve

arka kapıdan gireceğiz. Jordan, sen ön kapıda bekleyecek ve eğer Kurt oradan çıkmak isterse onu engelleyeceksin. Biz eve girince seni de içeri alacağız."

Hepsi hemfikirdi, sessizce başlarını salladılar.

Hepsi aynı şeyi düşünüyordu ama hiçbiri de "Ya adam Kurt değilse?" sorusunu sormaya cesaret edemedi.

Tabii Jordan da "*Ben onu nasıl engelleyebilirim*?" ya da "*Ya onu durduramazsan ve adam kaçarsa*?" sorularını soramadı ki, o anda bu soruları sormak aslında çok doğal bir şey olacaktı. O sırada üçü de mantıklı düşünecek halde değillerdi ve adeta robotlar gibi hareket ediyorlardı. O anda kendi yazdıkları peri masalını yaşar gibiydiler.

"Büyük yatak odası üst katta, sağ tarafta olacak, oraya gidiyoruz. Hızlı hareket edin, onlar uykusundayken sanırım rahatça girebiliriz. Ama biz odaya girerken muhtemelen onlar da uyanacaklardır."

Sarah, "Ya biz..." diye bir şey sormak istedi ama devam etmedi, sustu. Aslında hepsinin aklında sormak istediği bir sürü soru vardı ama o anda onların hepsine yanıt vermeleri zaten mümkün değildi.

Jordan kendini zorladı ve titrek bir sesle, "*Soğukkanlılıkla* adlı romanda katiller içeriye girince Clutter ailesini ayırıyorlar... Acaba biz de..." diye başladı ama o da bitiremedi sözünü.

Üçü de o eve baskın yapacaklardı ama hiçbiri o kelimeyi ağzına alamıyordu. Bu öyle bir cinayet olacaktı ki, bundan sonra hiçbir aile kendi evinde bile güvende olduğuna inanamayacaktı. Banka soygunlarında, silahlı çatışmalarda, yasadışı uyuşturucu çete savaşlarında ve hatta birbirlerine silah çekip ayrılan çiftlerin olaylarında bile bir mantık olabiliyordu. Ama bu tür ev baskınlarında genellikle mantık

olmuyor, bu olaylar garip cinsel sapıklık fantezileri, nadiren gerçekleşen gizli zenginlikleri ortaya koyuyordu. Jordan bir süredir bu tür cinayet olaylarını incelemişti.

Jordan'ın incelediği olaylarda, genellikle masum insanlara saldıran psikopatlar söz konusuydu. Ama bu gece bu görüşün tamamen tersi yaşanacaktı – bu gece masum kişiler katil Kurt'un evine saldıracaklardı. Onlar arabanın içinde böyle düşünüyorlardı, ama daha sonra dışarıda olanlar bunun 180 derece tersini düşüneceklerdi.

Karen içini çekti ve "Bir şey söylemek isteyen var mı?" diye sordu.

Sarah hafifçe öksürdü ve "Soruları bırakalım da gidip bazı cevaplar bulalım," diye söylendi.

Üç Kızıl gecenin karanlığında arabadan yavaşça indiler, kukuletalarını başlarına geçirdiler, maskelerini taktılar ve sessizce eve doğru ilerlediler. Birkaç adım atmışlardı ki, komşu evlerden birinin bahçesinde bir köpek havlaması duyuldu. Üç Kızıl da o anda, *ya Kurt'un bahçesinde de bir Pitbul ya da Doberman bekçi köpeği varsa,* diye düşündüler. Ama hiçbiri sesini çıkarmadı ve Karen, Kurt'un evine yaklaşırlarken, adam öldürme konusunda hiçbir şey bilmediklerini, bu konuda çok cahil ve deneyimsiz olduklarını düşündü.

Bir süre sonra üçü de diğerlerinin koluna yapışıp, "Hey, ne yapıyoruz biz?" demek istediğini hissetti. Üçü de konuşamıyordu ve sanki baş aşağı bir uçurumun dibine doğru düşüyor ve tutunacak bir dal arıyor ama bulamıyorlardı.

Karen midesinin bulandığını hissetti.

Sarah huşu içindeydi, başı dönüyordu.

Jordan ise birden zayıf düşmüştü, yürüyecek hali yok gibiydi.

Gecenin karanlığında adımlarını atmakta zorlanırken, üçü de aşırı gergindi. Hava soğuktu ama onlar endişe ve korku içinde terliyorlardı. Üçü de aynı şeyleri hissediyordu, olanlar yüzünden sanki küçüldükçe küçülüyorlar gibiydi.

Evin önüne geldiklerinde, Karen arkadaşlarına ön kapının yan tarafındaki çalılığı gösterdi. Jordan hemen çalıların arasına girdi, çömeldi ve gözden kayboldu. Karen ve Sarah sessizce evin arkasına doğru yürüdüler.

Jordan birden yalnız kalınca korkudan titremeye başladı. Etrafı dinledi ve kendi soluğunun bile duyulabileceğini, bazı komşuların uyanıp polise telefon edebileceğini düşündü. Sanki birkaç dakika içinde sirenleri çalarak gelecek polis arabaları evin önünde duracak ve polisler ona bağırarak, ellerini kaldırıp teslim olmasını söyleyeceklerdi.

Jordan malzeme torbasının fermuarını açtı ve elini içine daldırıp bıçağı çıkardı, kabzasından iyice kavradı.

O anda, bıçağı kullanabilecek kadar güçlü olabileceğine inanmakta güçlük çekiyordu. Birkaç gün önce çok öfkeliydi. Kendisini çok güçlü hissediyor, bıçağı kolayca o katile saplayabileceğini düşünüyordu, ama şimdi gözüne her şey çok farklı görünüyordu. Sanki o sporcu, herkesten daha güçlü, daha hızlı koşan, daha zeki, daha güzel ve diğerlerinin kıskanıp dalga geçtiği Jordan gitmiş, yerine kendinin bile tanıyamadığı ve güvenmediği zayıf bir Jordan gelmişti.

O anda dua bilmediğine üzüldü, bilseydi dua etmek isterdi herhalde. Yapabileceği tek şeyi yaptı, gece karanlığında çalıların arasına iyice sinerek kimsenin onu göremeyeceği bir şekilde beklemeye başladı. Kendine moral ve güç vermeye çalışıyor, zamanı geldiğinde yine eski güçlü ve öfkeli Jordan olacağına inanmak istiyordu.

Camı kır, içeriye uzanıp kapı sürgüsünü çek, eve gir ve saldır, diye düşündü.

Karen'ın planında bir incelik, ustalık yoktu. Filmlerde her şey kolay, basit görünüyordu. Aktörler sakin ve akıllıydılar; zekice seçimler yaparlar, kararlılıkla hareket ederlerdi. *Ama gerçek hayatta işler o kadar kolay yürümüyor,* diye düşündü Karen. *Her şey sana karşı kurulmuş bir tuzak olabilir Özellikle de senin gibi bir kadının işi oldukça zor. Tanrı aşkına, ben bir doktorum, başkasının evine nasıl girer, birini nasıl öldürürüm?* Elindeki kauçuk çekiçle camı kırmak üzereydi ama bir an tereddüt etti. O anda Sarah onu kolundan tuttu. Karen soğuk havada onun derin iç çekişini duydu ve merak içinde dönerek ona baktı.

Sarah konuşmadı ve sessizce ona sağ tarafı gösterdi. Mutfak penceresi olduğunu düşündükleri pencerenin camına küçük bir kağıt parçası, ya da bir etiket yapıştırılmıştı. Etiketin üzerinde ALPHA GÜVENLİK TARAFINDAN KORUNMAKTADIR yazıyordu.

Karen birden başının döndüğünü hissetti. Ne kadar ironik bir durumdu? Bu evi de Kurt'un mektubunu aldıktan sonra evine koyduğu alarm sistemini kuran şirket koruyordu. Karen bir katilin de onunla aynı güvenlik şirketini kullanacağını asla düşünemezdi.

Başını çevirip Sarah'a baktı ve "Tamam," diye fısıldadı. "Camı kırıp eve girersek, güvenlik şirketinde sessiz alarm çalışacak. Adamlar bu evi arayacaklar, evdekiler onlara hırsız var derlerse güvenlik şirketi polisi arayacak ve polisler de birkaç dakika içinde buraya gelecekler."

Sarah onu dinledi, sessizce başını salladı ve "Pekala, bu durumda ne yapıyoruz?" diye sordu.

Karen, "Bilemiyorum," diyerek başını iki yana salladı.

Dışarıda kaldıkları sürece Jordan ön tarafta onları bekleyecek ve riskleri her an biraz daha artacaktı. Şu anda durumları, laboratuarda bir lam üzerindeki hastalıklı hücrelerin her an biraz daha çoğalıp büyüdüklerini görmek gibi bir şeydi.

Sarah arkadaşına baktı ve "Bir karar ver, giriyor muyuz, dönüyor muyuz?" diye sordu.

Karen birden büyük bir öfkeye kapıldı. *Şimdi dönüp kaçarsak ölüme kucak açmış olacağız,* diye düşündü. *Belki bu gece, belki yarın, öbür gün, belki gelecek hafta, belki bir ay sonra öleceğiz.*

Sarah'a baktı ve "Tabancan yanında, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Pekala, içeriye girer girmez yukarıya koş ve sağdaki büyük yatak odasına gir. Ben Jordan'ı içeriye alacak ve arkanda olacağım. Ve Sarah..."

"Ama o odanın yatak odası olup olmadığından emin değiliz ki..."

Karen o anda ona, *zaten hiçbir şeyden emin değiliz,* demek istedi ama bunun yerine, "Sakın tereddüt etme," dedi.

Sarah başını salladı, bunu söylemek kolaydı ama yapmak nasıl olacaktı, bilemiyordu?

O anda, *ikisini de mi öldüreceğim? Hemen ateş mi edeceğim yani? Ya adam Kurt değilse?* diye sormak istedi, ama dili tutulmuş gibiydi, konuşamadı.

Karen birkaç saniye daha beklerlerse paniğe kapılacaklarını biliyordu. Kauçuk çekici kaldırdı ve cama vurdu.

Jordan evin önünde, saklandığı çalıların arasında, kırılan camın sesini duydu. Birkaç saniye öncesinde soluğunun

sesi bile ona yüksek gelmişti ama kırılan cam sesinin gök gürültüsü gibi duyulmuş olabileceğini düşündü. Bulunduğu karanlık köşede iyice büzüldü ve sesler duymayı bekledi.

Kırık bir cam parçası Karen'ın eşofman kolunu hafifçe kesti. Karen bir an kolunun kesilmiş olabileceğini düşündü ve derin bir iç çekti. Damarı kesilmiş olabilir ve eşofmanın kolu kan içinde kalabilirdi. Ama hiçbir şey olmadı, canı acımadı ve kolunu kırık camdan içeriye uzatıp sürgüyü çekti. Birkaç saniye içinde kapı açıldı.

Sarah bir elinde silah, diğerinde el feneriyle onu arkada bırakıp koşar adımlarla merdivene yöneldi. Feneriyle önünü aydınlatıp, *hemen üst kata ve sağ tarafa doğru koş,* diye mırıldandı. Tırabzanı yakaladı ve koşarak yukarıya çıkmaya başladı.

Karen ön kapıya koştu, onu açması birkaç saniye sürdü ve başını dışarıya uzatıp alçak sesle, "Jordan, hemen buraya gel!" diye seslendi.

Jordan karanlıkta, çalıların arasında sanki felç olmuş gibi hareketsiz duruyordu. Birkaç saniye çömeldiği yerden kalkamadı, ama sonra birden yerinden fırladı, koşarken bir an tökezledi, sonunda evin ön kapısına vardı ve içeriye girdi, düşmemek için Karen'ın koluna yapıştı.

Karen onu tuttu, sonra ikisi birden Sarah'a yetişmek için merdivene koştular. Çok fazla gürültü yapmadılar ama yeterince ses çıkarmışlardı.

Koca Kötü Kurt gözlerini açıp ovuşturarak, uyku sersemliği içinde duyduğu seslerin ne olduğunu anlamaya çalışırken korktu. Doğrulup yatağında oturdu, derin nefesler alıp verdi, karanlıkta göremediği düşmanına yumruğunu salladı, bağırmak istedi ve kabus görüp görmediğini anlamaya

çalıştı. Onun bu hareketlerine karısı da uyandı, bağırmak istedi ama boğuk bir sesle söylediği anlaşılmadı. Bayan Koca Kötü Kurt birden sanki birisi boğazını sıkıyormuş gibi hissetti.

O anda yatak odasının kapısı aniden ardına kadar açıldı ve kapı eşiğinde, karanlıkta insan olup olmadığı belli olmayan bir şekil belirdi ve onlara doğru ilerledi. Sarah fenerini havada sallarken ışık onları birkaç kez sıyırıp geçti.

Sarah sığınma evi müdürü olan kadının öğrettiği gibi, tabancasını kaldırıp namluyu yatağa doğru tuttu.

İki elle tutacaksın silahı.

Emniyet mandalını aç.

Nefesini tut.

Dikkatle nişan al.

Her atışta mermileri say.

Sarah silahı öğretildiği gibi, iki elle tutmak için el fenerini yere bıraktı ve önündeki yatakta bulunan iki kişi karanlıkta kaldılar. Sarah o anda kendisinin sanki *Öldür onu! Öldür onu! Öldür onu!* diye bağırdığını düşünüyordu ama ağzından hiçbir ses çıkmadığını, dudaklarında bir kıpırdama olmadığını fark etti. O bir anlık tereddüt sırasında, öldürmek istediği adam yerinden fırladı ve onun yüzüne müthiş bir yumruk attı, Sarah gözlerinde şimşekler çaktığını hissetti. Kurt aniden üstüne atladı ve Sarah yana doğru fırladı. Bayan Kurt da kocasının arkasından yataktan atladı ve karanlıkta boşluğa delicesine yumruklar sallamaya başladı.

Sarah sersemledi ve kendini toparlamaya çalışırken, göğsüne yediği bir yumrukla nefesinin kesilir gibi olduğunu hissetti. Bir camlı dolaba çarptı, yana doğru sendeledi ve

yatağa dayandı. O anda bir elin tabancayı ondan almaya çalıştığını anladı, silahını vermemek için çırpındı ama adam ondan güçlüydü. Kendine *sakın bırakma silahını!* diye bağırdı, fakat yatağın yan tarafından kayarak yere düştü, yüzündeki maskeyi çıkarmaya çalıştı.

O anda iki kader arkadaşı odaya girdiler. Karen elindeki kalın balık öldürme sopasını bütün kuvvetiyle salladı, komodin üstündeki gece lambasını paramparça etti. Sopanın ikinci kontrolsüz darbesi masanın üstüne isabet etti ve oradaki porselenler kırıldı.

Karanlıkta hiçbiri ne yaptığını bilemiyordu.

Kurt ve karısı umutsuzca mücadele ediyorlardı. Tekme atıyor, yumruk sallıyor, hatta saldırganları tutup ısırmak, parçalamak istiyorlardı. Yatağın üzerindeki battaniyeler, çarşaflar etrafa saçıldı. Ahşap karyola birkaç darbeyle sarsıldı, belki de bazı yerleri kırıldı. Sarah'ın elindeki silahın namlusunu yakalamış olan Bayan Kurt onu almaya çalışıyordu ama tabanca olduğunu belki de bilmiyordu, fakat ölümcül bir silah olduğunu anlamış olmalıydı ki, almak için büyük mücadele veriyordu. Karı koca uyku sersemliğinden kurtulmuş, hayatta kalma mücadelesi veriyor, bütün güçleriyle savaşıyorlardı. Karanlık odada homurtular, acılı bağırışlar, küfürler duyuluyordu.

Kurt karanlıkta Karen'a saldırdı, kulağına bir yumruk attı. Karen başının döndüğünü hissediyordu, bir yumruk da göğsüne isabet etti. Doktor bir kaburga kemiğinin çatlamış olabileceğini düşündü. Bir yumruk daha yerse yere düşüp bayılabilirdi ve bunu düşününce elindeki kalın sopayı bütün gücüyle adama doğru savurdu. Kalın ve ağır sopanın bir bedene isabet ettiğini anladı ve Kurt acıyla bağırdı.

Arkasından korkunç bir çığlık daha duyuldu, Kurt acı için-

de, uluyor gibi bağırdı. Jordan bıçağını sallamış ve Kurt'un Karen'a vurmak için kaldırdığı kolunda derin bir yara açmıştı. Ama Kurt, kesilen koluna rağmen Karen'ı yakaladı ve Jordan'a doğru savurdu. Jordan geriye, duvara doğru sendeledi, başını çerçeveli bir resme çarptı ve resim parçalandı.

Kurt şimdi saldırganlarda kalın bir sopa, bir bıçak ve bir de tabanca olduğunu ve karısının da tabanca namlusunu tuttuğunu biliyordu. Odada şimdi sadece yere düşen ve bir köşeye yuvarlanan el fenerinin ışığı vardı ve taraflar arasındaki tekmeli, yumruklu ölüm kalım savaşı karanlıkta devam ediyordu.

Kurt hâlâ kiminle mücadele ettiğini bilmiyordu. Bir an durup düşünebilse, karanlıkta onlara daha dikkatli bakabilse, saldırganların üç kişi ve üçünün de kadın olduğunu anlayacak ve kimlerle savaştığını da tahmin edebilecekti. Fakat saldırganlar durmuyor, sürekli saldırıyor, vurup kırıyor, yaralanan kolu ona büyük acı veriyordu. Aniden uyanıp daha kendine gelmeden saldırıya uğrayarak mücadele etmeye başladığı için hâlâ kendini tam olarak toparlayamamıştı. Şimdi sadece, çalışma odasında, masasında duran av bıçağına ya da yatak odasında bir yerlerde olması gereken silahına nasıl ulaşabileceğini düşünüyordu.

Kurt Karen'ı yakaladı ve Jordan'ın dibinde yattığı duvara doğru savurdu. Sonra onların üstüne atlarken, karısı da hâlâ silahı alabilmek için üçüncü saldırganla boğuşma halindeydi. Kurt üzerine atladığı iki saldırganı, kim olduklarını bilmeden yumruklamaya çalışırken, yere sert bir cismin çarpması gibi bir ses duydu ve karısının boğuştuğu üçüncü saldırganın, elindeki silahı yere düşürdüğünü anladı. Dönüp, yere düşen silahı bulmak için eliyle döşemeyi taradı ama bulamadı.

Tekrar önüne döndü ama bu kez bir el arka taraftan aniden alnına yapıştı, başını arkaya doğru eğdi ve Kurt boğazına bir bıçak dayandığını anladı.

Sonra boşluktan geliyormuş gibi, boğuk bir ses, "Hareket edersen öldürürüm seni, pis herif!" diye konuştu.

Jordan Kurt'un tam arkasındaydı, onu bacaklarının arasına sıkıştırıp bir eliyle başını geriye eğerken, diğer eliyle de bıçağını, tıpkı koyun kesmeye hazırlanan bir adam gibi gırtlağına dayamıştı.

Kurt önce çırpınıp ondan kurtulmak, fırlayıp kaçmak istedi, ama boğazına dayanan bıçağın basıncı artınca vazgeçti.

O sırada telefon çaldı.

42

O ANAHTAR SORUYU SORMAK: "NE KADAR DA BÜYÜK DİŞLERİN VAR, BÜYÜKANNE..."

Telefonun ısrarla çalmaya devam etmesi onlara son derece garip gelmişti, aslında bu hiç de normal olmayan bir duruma bir müdahaleydi. Mücadele halinde olanlar birden şaşırdılar, bir an için donup kaldılar.

Telefon zilinin önemini ilk kavrayan kişi Karen oldu. Telefona hemen cevap vermek gerekiyordu ve bunu kendisinin de yapabileceğini hiç düşünmemişti.

Karen hemen, çılgın gibi atıldı, köşeye yuvarlanan el fenerini alıp Kurt'un gözlerine tuttu ve "Cevap ver telefona!" diye bağırdı. Ama Kurt o anda yatağın yan tarafında yere diz çökmüş, Jordan'ın gırtlağına dayanan bıçağı altında kımıldamadan duruyordu – telefona cevap veremezdi. Telefon yatağın diğer tarafında, komodinin üzerindeydi ve çalmaya devam ediyordu. Karen bu kez fenerin ışığım Sarah'la mücadele halinde olan Bayan Kurt'a çevirdi ve "Cevap ver şuna!" diye tekrar bağırdı. Elindeki kalın sopayı

havaya kaldırdı ve onun kafasına indirecekmiş gibi durarak kadını tehdit etti. "Güvenlik şirketi arıyor! Şu lanet telefona cevap ver!"

Telefona hemen cevap verilmesi gerektiğini bilen Saralı, kadını bütün gücüyle komodine doğru itti. Aynı anda, bir adımda koşup yatağın yanına düşen, battaniye ve yatak çarşaflarının altında kalmış ama namlusunun ucu görünen tabancayı yerden aldı ve Kurt'un karısına doğrulttu.

Bayan Kurt bir an tereddüt etti, yüzüne doğrultulmuş silah umurunda değilmiş gibi, kocasının boğazındaki bıçağa baktı. Gözleri korkudan büyümüştü, panik halindeydi. Başını hafifçe salladı, komodinin üzerinde duran telefona koştu, ahizeyi kaldırdı ve titrek bir sesle, "Alo?" dedi.

"Burası Alpha Güvenlik, hanımefendi. Evinizden sessiz alarm sinyali aldık. Ev sahibi siz misiniz?"

Bayan Kurt soluk soluğaydı, içini çekti ve telefona cevap vermeye çalışarak, "Evet, evet..." diye kekeledi. "Alarm mı...ne...nasıl..?"

"Alarm sisteminiz evinize girildiğini gösteriyor, hanımefendi..."

Kadın ahizeyi kulağına yapıştırdı ama gözleri kocasının boğazına dayanmış olan bıçaktaydı. "Evimize mi girildi? Nasıl yani..?"

"Evet, hanımefendi, evinize giren biri ya da birileri var..."

Kadın şaşkındı, derin bir nefes aldı ve "Şey... Biz uyuyorduk," dedi. Kafasını toplamaya çalışıyordu. "Sizin telefonunuzla uyandık ve şaşkın haldeyiz şu anda... Şey, yeni bir köpek yavrusu almıştık, alarmı çalıştıran o olabilir. Bir dakika bekleyin de bir bakayım..." Kadın güzel yalan söylüyordu.

Güvenlik görevlisi hiç beklemeden, "Bana hemen güvenlik şifrenizi vermelisiniz," diye konuştu.

Kadın titrek sesiyle, "Tamam, tamam, "diye cevap verdi. "Hemen bakayım, birkaç saniye bekleyin... Aşağıya inip bakmam gerekiyor, şifreyi yazıp aşağıdaki çekmeceye koymuştum..." Sustu ve ne yapması gerektiğini sorar gibi kocasına baktı.

O sırada Karen ona doğru eğildi ve "Ona şifreyi hatasız olarak hemen vermezsen polisi arayacak," diye fısıldadı. "O zaman hepimiz burada oturup polisi bekler ve onlar gelince de bütün hikayeyi olduğu gibi anlatırız. İyi düşün, bunu mu istiyorsun?" Karen son cümleyi söylerken dönüp Koca Kötü Kurt'a bakmıştı.

Karen o anda bir zalime dönüştüğünü hissetti. İşler onlar açısından iyi gidiyordu, kadının yüzüne sırıtarak baktı. Kendi kendine, *"Evet, Bay Kurt, Bay Katil, hangi lanet adamsan, bu gece burada olanları şaşkın polislere anlatmak ister misin acaba?"* diye mırıldandı.

Sonra kadına ve kocasına sırıtarak bakmaya devam etti, el fenerinin loş ışığında konuşurken sözlerinin daha da etkili olduğunu düşündü. Karen birden vahşileşmiş, komik olarak sahneye çıkan ve doktor olan Karen'ın yerine acımasız bir Karen gelmişti. O anda arkadaşlarının da kendisi gibi düşünüp düşünmediklerini merak etti.

Karen karanlıkta, "Polisler, birbirini hiç tanımayan üç kadının gecenin bu saatinde neden evinize girip size saldırdıklarını merak edeceklerdir," diye fısıldadı. "Neden para ve mücevher olan bir zengin evine değil de çalınacak hiçbir şeyin olmadığı – çünkü burada değerli bir şeyler olmadığına eminim – bu eve girdiğimizi öğrenmek isteyeceklerdir. Ve üçümüzden de aynı korkunç hikayeyi duyunca önce

inanmak istemeyebilirler. Ama daha çok meraklanıp sizi sorguya çekeceklerine şüphem yok. Onların zor sorularına cevap verebilecek misiniz? Bu baskıya, soruşturmaya dayanabilecek misiniz acaba?"

Kurt, boğazına dayalı bıçağın altında, korkudan büyümüş gözlerle ona bakıyordu.

Karen, "Evet bayım... Eğer sen Kurt değilsen, telefondakine saldırıya uğradığınızı söyleyin," diye devam etti. "Polisler gelsin ve hepimizi tutuklayıp götürsünler. Ama eğer Kurt isen..." Karen sustu ve birden başındaki kukuletayı arkaya atıp, başını hızla iki yana sallayarak kızıl saçlarını dağıttı. Sarah ve Jordan da aynı şeyi yaptılar.

Telefon ahizesini hâlâ elinde tutan Bayan Kurt derin bir iç çekti.

Kurt tereddüt içindeydi fakat boğazındaki bıçağın tehdidi altında hiç hareket edemiyordu. Loş ışıkta karısının korkuyla açılmış gözlerini de görebiliyordu. Zaman kazanması gerektiğinin farkındaydı ama polisin sorularına muhatap olmak istemiyordu. Karakol polisleri o kadar zeki ve etkili değillerdi belki, yine de başları derde girebilirdi. Karısına baktı ve öfkeli bir sesle, "Adama şifreyi ver," diye homurdandı. "Yalanına devam et, ona alarmı köpeğimizin çalıştırdığını, güvende olduğumuzu söyle."

Bayan Kurt ahizeyi ağzına yaklaştırdı ve kocasının talimatını tekrarlayıp "Biz iyiyiz, alarmı köpek çalıştırmış," diye konuştu. "Güvenlik şifremiz *Müfettiş Javert*... yani J-A-V-E..."

Güvenlik görevlisi ona, "Tamam anlaşıldı, hanımefendi. Ne güzel bir şifre," diye cevap verdi. "Edebi bir eserden alınmış bir şifre. Geçen yıl *Sefiller*'i ben de izledim Broadway'de. Alarm sisteminizi yeniden kuracağım."

Bayan Kurt ahizeyi yerine bıraktı ve şaşkın gözlerle onlara baktı.

Jordan, "Tamam, şimdi bu ikisini de öldürmemiz gerekiyor," dedi ama bunu söyledikten sonra kendisi de şaşırdı. Karanlıklardan, dışarıda dolaşmaktan korkan Jordan gitmiş, yerine acımasız, adam öldürmek isteyen bir Jordan gelmişti. Böyle bir değişim birkaç saniye içinde, belki de Kurt'la gerçek temasa geçince olmuştu. Adamın onu tutup duvara vurması; içinde şimdiye kadar gizli kalmış kaynakları, gücü, öfkeyi iyice ortaya çıkarmış olacaktı. Jordan dişlerini gıcırdattı, bıçağını adamın boğazına fazla bastırmadan, birkaç santim sürdü; hafifçe kanattı ve damlayan birkaç damla kan Kurt'un pijamasının önüne düştü. Genç kız adamın kulağına eğildi ve "Sen bunun tersini yapacağını, benim boğazımı keseceğini düşünmüştün, değil mi?" diye homurdandı. "Ee, boğazımı kestikten sonra ne yapacaktın peki?"

Kurt ona cevap vermedi, korkunç derecede öfkeliydi ama başını bir santim bile oynatamıyordu, hırlar gibi, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. O anda fırlayıp kızın boğazına sarılmak için her şeyi yapabilirdi, ne var ki hayatı tehdit altındaydı.

Sarah dizlerinin üzerinde doğruldu, tabancayı iki eliyle sıkıca tutup Kurt'a doğru geldi, önünde durdu ve namluyu onun alnına on beş santim kadar yaklaştırdı. Derin bir iç çekti ve *Çek şu tetiği,* dedi kendi kendine. *Yeni bir kimlikle yeni ve güvenli bir hayata başlayabilirsin.*

Kurt şimdi iki Kızıl'ın tam ortasında, bıçak ve tabanca gibi, iki ölümcül silah tehdidinin arasında kalmıştı. Şaşkın bir ifadeyle Sarah'ın yüzüne baktı ve "Sen öldün sanıyordum," diye mırıldandı.

Bayan Kurt şimdi yatağın üzerinde dizlerini göğsüne

çekmiş, kollarını bacaklarına sarmış, yaramazlık yapıp cezalandırılmış bir çocuk gibi oturuyordu ve "Ben senin anma törenine gittim," diye söylendi. Sanki kandırılmış da kızmış gibi bir hali vardı fakat korku içinde olduğu belli oluyordu.

Sarah gözlerini Kurt'un yüzünden çekmeden, acı ve öfke dolu bir sesle, "Ben ölüyüm zaten," diye homurdandı. Sonra elindeki tabancaya baktı ve "Jordan haklı," diye devam etti. "Bunların ikisini de acımadan hemen öldürelim."

Kurt bütün vücudunun gerildiğini hissetti, derin bir nefes aldı. Bir an için, aniden fırlayıp Jordan'ın bıçağından kurtulmayı, sonra da Sarah'ın elindeki silahı kaptığını hayal etti. O zaman onların üçünü de kendi yatak odasında ve karısının gözleri önünde rahatça öldürebilir, onu kurtarır, karısı da onları öldürürken ona yardımcı olurdu. O anda silahın sesini duyup, üç Kızıl'ı kanlar içinde görür gibi oldu. Aslında bu senaryo yanlıştı, onun kazanması gerekiyordu.

Ama Kurt bir santim bile kımıldayamadı.

İçinden bir ses, *Bacaklarını oynat! Ellerin kolların harekete geçsin! Hemen şimdi!* diye haykırıyordu, fakat o donup kalmıştı sanki, bir santim bile kımıldayamıyordu. O anda, *gerçekten ölecek miyim yani?* diye düşünmekten alamadı kendini.

Yaşlanmak doğal ve kaçınılmaz bir olaydı. Unutulmak, anlayabileceği bir şeydi. Yakalanma olasılığı da her zaman vardı.

Ancak Kurt bir gün öldürülebileceğini hiç düşünmemişti.

Sarah'ın bir yumruğuyla dudağı patlayan ve kanayan Bayan Kurt, "Hayır, lütfen," diye inledi. Saçları karmakarışık olmuştu ve Karen bir doktor gözüyle bakınca, onun iyice sarardığını ve birkaç saniye içinde birkaç yıl yaşlanmış gibi olduğunu gördü. O anda onun bir kalp hastası olabileceğini

düşündü. Kadın sanki her an bir kalp krizi geçirebilirmiş gibi görünüyordu. *Kadın bizim yüzümüzden kalp krizi geçirip ölürse cinayet işlemiş mi oluruz, yoksa adalet yerini bulmuş mu olur?* diye düşündü.

Kurt'un karısı Karen'a baktı ve "Lütfen, doktor," diye inledi. Sonra Jordan'a döndü ve ağlamaklı bir sesle, "Jordan, sen iyi bir kızsın, bunu yapamazsın..." diye konuştu.

Fakat Jordan öfkeli gözlerle ona baktı ve "Hayır, ben iyi bir kız değilim," diye bağırdı. "Belki bir zamanlar iyi bir insandım ama artık değilim. Ve bunu yapabilirim, sizi acımadan öldürebilirim..." Bunu söylerken bıçağın kabzasını biraz daha sıktı.

O sırada Karen birden, "Durun," diyerek iki arkadaşını durdurdu. Sarah ve Jordan şaşkın gözlerle ona baktılar. Karen, "Bakın çocuklar, henüz her şeyi bilmiyoruz..." dedi ve sustu.

Sarah ve Jordan meraklı gözlerle onun yüzüne baktılar ve ne diyecek diye beklediler.

"Yani, onları öldürmeden önce her şeyi bilmek istiyorum."

Karen içinde buz gibi bir şeyler dolaşıyormuş gibi hissediyordu. Sanki Kurt'un tehdit mektubunu aldığı günden beri ilk kez hayatı gözlerinin önüne geliyordu. Şimdi her şeyi daha açık ve net görmeye başlamış gibiydi. Kurt'un üzerine doğru eğildi, yüzünü onunkine iyice yaklaştırdı.

Sonra kendisini bile şaşırtan bir haşinlik ve sertlikle onun gözlerine bakarak, "Aman Tanrım, ne büyük gözlerin varmış senin büyükanne!" dedi ve bir kahkaha attı. "Aslında bu bir sorudur, hatırlıyorsun değil mi? Ve bu da bir peri masalından geliyor, inanabiliyor musun! Çocukluğumuzda okuduğumuz bir peri masalından, değil mi? Her neyse, bu-

nun cevabı '*Seni daha iyi görebilmek için yavrum,*' şeklindeydi. Bunu da biliyor olman lazım."

Karen fısıldayarak konuşuyordu ve "Şimdi söyleyebilir misin bana?" diye ekledi. Ama Kurt cevap vermedi ona.

Karen başını salladı ve "Sanırım söyleyebilirsin," dedi.

Karen, Bayan Kurt'un ellerini ve ayaklarını bantla sıkıca yapıştırırken, *bu bantlar çok güzel, çok işe yarıyor,* diye düşündü. *İplerle uğraşmaktansa bunları kullanmak çok daha kolay ve garantili! Sanırım gerçek suçlular ve katiller her zaman bunları kullanıyorlar*

İki kurt aşağıda, salonda, divana yan yana oturtuldular, ikisinin de elleri, ayakları gibi bantla sıkıca bağlanmıştı. Aralarında küçük bir aralık vardı ve ilk kez buluşmuş mahcup sevgililer gibi oturuyorlardı, görünüşleri oldukça komikti. Bayan Kurt duygularını kontrol etmekte zorlanıyordu, nerdeyse ağlayacaktı. Kurt ise korkunç bir öfkeyle yerinde kıpırdanıp duruyor, bantlı ağzıyla anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyordu. Gözleri sürekli olarak üç Kızıl'ın üzerindeydi.

Karen onları bağladıktan sonra, eserini zevkle seyretmek ister gibi, biraz geriye çekildi ve "Pekala, bu iş tamam," dedi.

Sarah ve Jordan onun arkasında duruyorlardı, bıçak ve tabanca hâlâ ellerindeydi ve Jordan, Karen'a bakarak, "Ee, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

O sırada üç Kızıl da o küçük evde meydana gelen değişikliğin farkında değillerdi. Ama Kurt olanların tamamen farkındaymış ve kendinden eminmiş gibi görünüyordu. Bu konu onun uzmanlık alanına giriyordu.

Kurt birden onlara bakarak hafif bir kahkaha attı ve bağlı bileklerini havaya kaldırıp göstererek "Hata yaptınız, hanımlar," diye konuştu. "Büyük, lanet bir hata yaptınız."

Jordan, "Ne saçmalıyorsun sen?" diye bağırdı.

Kurt bu kez hafifçe gülümsedi ve "Siz adam öldürme konusunda hiçbir şey bilmiyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

Üç kadın da cevap vermediler ona, ama Kurt da zaten bir cevap beklemiyordu.

Üçünün yüzlerine bakarak, bilgiç bir ifadeyle ve alçak sesle, "İnsan bir kavga sırasında, kendini savunurken her şeyi yapabilir," diye devam etti. "Sadece ne kadar çaresiz olduğunuza bağlıdır yapabilecekleriniz. Rakibinizi bıçaklar ya da tabancayla vurabilirsiniz, onun kafasını kırabilirsiniz. Bir kavgada insan, gücü yettiği kadar kendini savunabilir, o savaştan galip çıkabilmek için her şey yapabilir, tüm gücünü kullanır ve rakibini saf dışı bırakabilir..."

Kurt sustu, oturduğu yerde arkasına rahatça yaslandı ve "Ama şu anda kavga bitti ve siz kazandınız," diye sürdürdü konuşmasını. "Fakat aslında kazanmadınız, çünkü şu anda rakiplerinizi soğukkanlılıkla öldürmek zorundasınız. Bu size kolay bir işmiş gibi görünüyor, değil mi? Ama bunu yapabilecek gücünüz var mı acaba, bunu hiç düşündünüz mü? Kavga etmek doğal olabilir, ama adam öldürmek tamamen farklı bir şeydir."

Üç Kızıl sessizlik içinde onu dinlediler.

Kurt artık onlardan hiç korkmuyormuş gibi görünüyor, rahat konuşuyordu. "Bir anne çocuğunu korumak için birini öldürebilir," diye devam etti. "Bir baba ailesini savunmak adına hiç düşünmeden katil olabilir. Bir asker savaşta arkadaşlarını korumak için acımadan düşmanı öldürür. Bunun için emir bile beklemez. Ama bu gece burada çok farklı

bir olay var, değil mi? Hanginiz kolayca katil olabileceğini düşünüyor burada? İlk cinayeti hanginiz işleyeceksiniz..?" Kurt sustu ve gülmeye başladı.

Karen o anda ne yapacağını bilemiyormuş gibi arkadaşlarına baktı. Jordan birden bütün vücuduna ateş basmış gibi hissetti. *Ama kazanan biziz işte,* diye düşündü.

Fakat Sarah, onlar gibi hissetmediğini göstermek ister gibi, birden öfkeli bir sesle, "Seni öldüremeyeceğimizi mi sanıyorsun, pis cani?" diye bağırdı ve hemen önüne koşup tabancasının namlusunu onun alnına dayadı. Kurt'un karısı derin bir iç çekti, inledi ama adam Sarah'ın yüzüne sırıtarak baktı.

"Hadi, bana yanıldığımı kanıtla bakalım, sevgili öğretmenim!" diyerek meydan okudu Sarah'a. Gözlerini onun gözlerine dikti ve kumar oynamaya devam etti.

Sarah tabancanın horozunu kaldırdı, parmağı tetikteydi, çekmemek için kendini zor tutarak öfkeli bir ifadeyle, anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

Sonra bir adım geriledi.

Kurt yine sırıtarak baktı ona ve "Nasıl, öyle kolay bir şey değil, değil mi?" diye sordu.

Sarah tabancanın namlusunu yine onun alnına dayadı ve öfkeli gözlerle onun gözlerine bakıp, "Beni buna zorlama, pişman olursun!" diye bağırdı.

Kurt sakin bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve "Yapabilecek olsaydın şimdiye kadar yapardın," dedi.

O anda hem Sarah, hem de Kurt, hafifçe titremekten kendilerini alamadılar. Karen ve Jordan, onun tetiği çekebileceğini düşünüyor, ancak bunu yapmayacağını da biliyorlardı. Üçü de tereddüt içindeydi. Şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu.

Karen sonunda dayanamadı, derin bir iç çekti ve "Sarah, çekil şunun başından," dedi.

Sarah birkaç saniye daha durdu Kurt'un önünde, sonra silahını indirdi ve geriye çekildi.

Kurt yaptıklarından şeytanca bir zevk alıyormuş gibi, "Görüyorsunuz işte," diyerek sırıttı. "Bu gece burada bir şeyler başardığınızı sandınız ama aslında hiçbir şey yapamadınız. Siz insan öldürme konusunda hiçbir şey bilmiyorsunuz, bu işin uzmanı benim. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz, ancak ben sizi çok iyi tanıyor ve biliyorum. Bu durumda siz her zaman kaybeden olacaksınız, bense kazanan taraf olacağım..." Adam durup bir an düşündü ve sonra, "Öldürmeyi bilenlerin aşina olduğu bir şeyi bilmek ister misiniz?" diye sordu.

Üç Kızıl yine cevap vermediler ona, fakat Kurt, "Elinde baltasıyla bir ormancı gelecek sanıyorsanız yanılıyorsunuz," diye devam etti konuşmasına. "Dolaptan çıkıp Kırmızı Başlıklı Kız'a sarılacak, onu sevecek bir büyükanne de yok ortalara. O hikayede sadece bir tek gerçek son var ve o da mümkün olan tek sondur. Birinci sondur yani."

Üç kadın şaşkın bir ifadeyle, hiç ses çıkarmadan ona bakmayı sürdürdüler.

Kurt sırıttı ve "Ben işe başladıktan sonra kendinizi kurtarmanız mümkün değil ama hepiniz akıllısınız," dedi. Şimdi, eski arkadaşlarına rastlamış da onlarla şakalaşarak konuşuyormuş gibi, samimi bir havaya bürünmüştü adeta. "Ben de zaten akıllı olduğunuz için sizi seçtim. Ve bu gece sizin için bir çıkış yolu olmadığını anlayacak kadar zekisiniz. Buraya asla gelmemeliydiniz. Keşke benim kendi yöntemimle yola devam etmeme izin verseydiniz...

"Veya belki de ikimizi üst katta, yatak odasında yaka-

lamışken öldürmeliydiniz. Hatta beni şimdi de öldürebilirsiniz. Belki şu anda bunu yapabilecek kadar öfkelisiniz ve huzursuzsunuz. Ama karımı da öldürebilecek misiniz acaba?" Bunu söylerken başıyla yanında oturan karısını gösterdi ve "Çünkü o tamamen masum," diyerek yalan söyledi. "O hiçbir şey yapmadı, hiçbir işe karışmadı."

Kurt bir an durup düşündü, sonra omuzlarını silkti ve "Bu işlerde özel bir kötülük vardır, yani..." dedi ve sustu. "İnsanları yanlış zamanda doğru yerde bulundukları... ya da doğru zamanda yanlış yerde bulundukları için öldürmek... Deneyimli bir profesyonel için bile zordur. Sizde bu güç olduğuna inanıyor musunuz? Siz de bu kadar kötü olabilir misiniz..?"

Adam durdu, yine gülümsedi ve "Bir, iki, üç," diye devam etti. "Üç küçük psikopat! Ya da belki değiller..."

Karen o anda başının döndüğünü hissetti. Sanki odaya birisi bir koku sıkmıştı ve o koku onun açık düşünmesini engelliyordu. O anda Kurt'un her söylediğinin doğru olduğunu hayal etti. Onlar hiçbir zaman özgür olamayacaklardı. *Adamı öldürürsem ondan bir farkım kalmayacak ki,* diye düşündü. *Belki öyle olacak. Ama onu sağ bırakırsak her zaman peşimizde olduğunu düşünecek, hep korku içinde yaşayacağız. Kadını öldürürsek ömür boyu suçluluk hissedeceğiz...* Karen midesinin bulandığını hissetti.

Yanında duran Sarah'ın eli titriyordu. Elindeki silah sanki birden ağırlaşmıştı ve onu tutmakta zorluk çeker gibiydi. Bu durumda tetiği çekmesi mümkün değil gibi görünüyordu. Sarah sanki bütün gücünü yitirmiş, kaslarında hiç enerji kalmamıştı. Yan tarafta duran Jordan da inleyerek duvara yaslandı.

Üç Kızıl kendilerine neler olduğunu anlamaya çalışır-

ken, Kurt'un karısı birden başını kaldırdı ve "O sadece bir roman yazıyor," diye konuştu. "Bütün olanlar romanın konusu. Bu gece kimse ölmeyecek..."

Odada birkaç saniye süren derin bir sessizlik oldu, ama üç Kızıl'a çok uzun geldi bu süre.

Karen, Jordan'a doğru eğildi ve "Kelimeleri bul," diye fısıldadı. Genç kız başını salladı ve odadan çıktı.

Karen, *bütün yazarların bir konuya ihtiyaçları vardır,* diye düşündü. *Onlar kendi hayatlarından ve çevrelerindeki insanların yaşantılarından konu üretirler Ailelerinin ve arkadaşlarının hayatlarını gözlemler, onlardan hikaye çıkarırlar. Tarihten, güncel olaylardan esinlenirler. Haberlerden, sokakta gördüklerinden, duyduklarından, hatta bazen birbirlerinden bile konu çalarlar.*

O sırada Jordan'ın acı bir çığlık atar gibi, bağırdığını duydular, sanki bir yeri kesilmiş de canı yanmış birinin bağırışına benziyordu bu ses. Karen hemen Kurt'a baktı ve onun hırlar gibi bir şeyler söylendiğini gördü, adam korkmuşa benzemiyordu. Karen, *Kurt biliyor,* diye düşündü.

Sarah ona baktı, "Git bak," dedi ve silahı Jordan'ın bağırdığı noktaya doğru salladı. Karı kocanın karşısında yere oturup sırtını duvara dayamış, bacaklarını büküp silahı dizlerinin üstüne koyarak onlara doğrultmuştu.

Karen, Jordan'ın gergin bir sesle "Bu tarafa gel!" diye bağırdığını duyunca, sesin geldiği yöne doğru yürüdü. Mutfağı geçip koridorun üst tarafındaki odaya girmeden önce Jordan'ın hıçkırığını duydu ve *olamaz,* diye düşündü, *Jordan güçlü kızdır, bu işin başından beri gücünü hiç yitirmedi.*

Karen Kurt'un çalışma odasına girince Jordan'ın ağladığını gördü. Genç kız konuşamadı ve ona sadece odanın duvarlarını gösterdi.

Jordan Kurt'un çalışma odasını hemen bulmuştu, kapı doğal olarak kilitliydi. Ama evin giriş kapısının yanında asılı duran Kurt'un anahtar destesini de kolayca bulmuş ve kapıyı açıp Kurt'un çalışma odasına girmişti.

Fakat Jordan odaya girip duvarlardaki resimleri, haberleri, bazı gazete parçalarını ve bir kenarda duran av bıçağını görünce kendini tutamamış ve bağırmıştı.

Duvarlarda üç Kızıl'ın yaşantılarına ait ayrıntılar, fotoğraf kareleri ve nasıl öldürüleceklerine dair bilgiler vardı.

Karen, Jordan'ın baktığı bir noktaya bakınca, kendisinin gizlice sigara içerken uzak mesafeden çekilmiş bir fotoğrafını gördü. Bir fotoğraf karesinde Jordan basketbol sahasındaydı, bir başkasında Sarah bir içki dükkanından çıkıyordu. Kurt bilinen yerlerde sürekli olarak onların fotoğraflarını çekmiş ve ölümcül planına uygun şekilde montajlamıştı. Bazı fotoğraflar yakın mesafeden, bazıları uzaktan çekilmişti. Durdukları yerlerde çekilenler kadar, hareket halinde çekilen fotoğraflar da vardı. Duvarda onların hoşlanıp gittikleri yerlerin listeleri, günlük analizler, haritalar, evlerinin, hastanenin, okulun kuşbakışı görüntüleri ve günlük yaşantıları hakkında çeşitli ayrıntılı bilgiler asılıydı.

Yani üç Kızıl hakkındaki her şey bütün çıplaklıklarıyla Kurt'un çalışma odasında duruyordu, adam onların yaşantıları hakkında her türlü bilgiye sahipti. Hiçbirinin özel hayatı diye bir şey yoktu. Kurt onların günlük yaşantılarında her zaman yakınlarındaydı ve bundan haberleri bile yoktu.

Karen, adamın onları öldürmek için ne kadar uğraştığını, ne kadar zaman harcamış olduğunu görünce adeta şoke oldu. Birden dizlerinin titremeye başladığını hissetti ve dizüstü yere çöktü.

O sırada Sarah meraklanmıştı ve diğer odadan, "Neler oluyor?" diye seslendi onlara.

Karen başını kaldırdı ve "Burada bizler varız!" diye bağırdı.

Jordan öfkeden çıldıracak haldeydi. Karen'ı omuzlarından tutup büyük bir hırsla ayağa kaldırdı ve sarsarak, boğuk bir sesle, "Onu öldürmek zorundayız!" diye bağırdı. "Şunlara bakar mısın? Başka şansımız var mı?"

Karen ona cevap vermedi. O şimdi sadece, *onu öldürürsek bunun altından nasıl kalkarız? Bunu yapabilsek bile daha sonra adam öldürmenin azabından nasıl kurtuluruz? Katil olan o adam, biz değiliz,* diye düşünüyordu.

Karen'ın omuzları düştü ve onun bitkin bir halde olduğunu gören Jordan, onu bırakıp korkunç bir öfkeyle duvara gitti ve oradaki tüm fotoğrafları ve kağıtları koparıp yırtmaya, parçalamaya başladı. Duvarda ne varsa paramparça olup yere düştü, dağıldı. Genç kız bunu yaparken bir yandan da anlaşılmaz şeyler söylüyor, hırlar gibi mırıldanıyor ve hıçkırarak ağlıyordu.

Karen uzanıp onu tutmak istedi, ama sonra vazgeçti ve içinden, *yok et hepsini,* diye söylendi. Sonra o da Jordan'ın yanına gitti ve o da duvardaki fotoğraflarla kağıtları koparıp parçalayarak yere atmaya başladı. Sanki Kurt'un onları öldürmek için topladığı her şeyi yok ederlerse özgür kalacaklardı.

Jordan çılgın gibi duvardakileri koparıp parçalayarak yere atarken, Karen dönüp masadaki bilgisayara ve deri kaplı bir dosyanın altında duran roman müsveddelerine baktı. Kenara bıraktığı kalın sopasını alıp bilgisayarı kırmak üzereydi ki, Jordan birden dönüp, "Bekle!" diye bağırdı ona.

Karen havaya kaldırdığı sopayı yavaşça aşağıya indirdi.

Jordan onun yanına geldi ve duvardaki bilgileri göstererek, "Adamın her şeyi bu odadaysa, şunda da çok şey olabilir, değil mi?" dedi. Sonra bilgisayarı işaret ederek, Kurt'un cinayet haberleriyle dolu gazete kupürleri ve fotoğraflarını koyduğu kalın albümüne uzandı ve onu alıp açtı.

Karen sessizce başını salladı.

Jordan, "Başka şeyler de var mı acaba?" diye sordu.

Karen etraflarındaki tüm belirtilere, yırtılmış fotoğraflara ve kanıtlara bakarak bir süre düşündü, tereddüt içindeydi, ama sonra genç kızın sorusuna bir cevap buldu.

43

Karen odaya geri döndü ve Koca Kötü Kurt'un önüne üç şey attı. Adam ayaklarını biraz uzatabilse, onlara ayak ucuyla dokunabilirdi.

Bunlar, *onun bilgisayarı.*

Romanının müsveddeleri.

Ve belgelerinin albümüydü.

Karen hiçbir şey söylemeden Kurt'un önünde durdu. Av bıçağı elindeydi ve Karen sanki havayı kesmek ister gibi o bıçağı salladı. Kurt'un bir süre onlara bakmasını ve Karen'ın onlarla ne yapmak istediğini düşünmesini istiyordu.

Kurt huzursuz olmuş gibi bir süre oturduğu yerde kıpırdandı.

Karen o anda, *acaba bir seri katille böyle bir akşam geçirip de sağ kalmış bir insan var mıdır?* diye düşünmekten kendini alamadı. Bunun mümkün olmayacağını sanıyordu.

Kurt'un yüzüne bakarak acı bir gülümsemeyle başını hafifçe salladı, onu iyice tedirgin etmek ya da korkutmak istiyordu. Bir yandan da kendini uyarıyor, içinden, *adamı zorla ama aşırı da zorlama,* diyordu. *Aşırı hareketlerden kaçın. Tıp*

fakültesinde bize bu tür durumlarda ne yapılacağını öğretmediler Aslında bunu kendi kendime öğrenmeliydim. Durdu ve dünyada hiçbir komedyenin böyle düşman seyirciler karşısında sahneye çıkmış olamayacağını düşündü.

Karen, hiçbir şey söylemeden, Sarah ve Jordan'ı yan yana ve bağlı oturan Kurt ve karısının yanında bırakıp önce mutfağa, sonra banyoya gitti. Kısa bir uğraştan sonra aradığı plastik torbaları, makası, testere ağızlı ekmek bıçağını, pamuk ve siyah bir işaret kalemini buldu.

Sonra elindeki bu garip şeylerle tekrar oturma odasına döndü ve içerdekilerin yüzlerine baktı. Göğsünde yumruk yediği yer acıyordu ama kendini zorlayarak güldü. Bunlar onun alışık olduğu performanslardı ama karşısındaki asi seyircilerin oyununu bozmasına da izin veremezdi. İçinden, *espri yapmaya devam et, sakın bu hergelenin şovu elinden almasına izin verme,* diye fısıldadı. *Bu senin gösterin.*

Karen odadakilerin yüzlerine baktı ve 1960'ların çok sevilen bir şarkısından parçalar mırıldanmaya başladı. Çok iyi söyleyemese bile, Kurt'un, bir zamanlar Sam the Sham ve Firavunların meşhur ettiği *Hey, Kırmızı Başlıklı Kız* adlı melodiyi tanıyacağından emindi. Bu şarkının onu sinirlendirmesini, tedirgin etmesini bekliyordu.

Karen bir süre sonra şarkı mırıldanmayı bıraktı, elindeki bıçağın ucuyla, Kurt'un masada duran arşiv albümünün birkaç sayfasını açtı ve "Ee, söyle bakalım Kurt," diye konuştu. "Şimdiye kadar kaç kişiyi öldürdün?"

Kurt hemen cevap vermedi, ona gözlerini kısarak baktı ve pis pis sırıttı. Sanki birden kendine olan güveni artmış gibi görünüyordu. Elleri ayakları bağlı olabilirdi, ama Kızıl

Bir onu konuşmaya zorluyordu ve ona cevap vermeliydi. Kadın onu tahrik ediyordu, onun karşısında kaçıyor görünmek istemezdi. "Bir ya da yüz, ne fark eder ki?" diye sordu. "Romanlarımda yani kafamda mı yoksa gerçek hayatta öldürdüklerimi mi soruyorsun, doktor? Sence kaç kişi öldürmüş olabilirim?"

Karen, Kurt'un yüzüne dikkatle baktı. O yüzdeki çizgilere, mimiklere ve ifadelere, divanda oturuş tarzına, sesinin tonuna bakarak, onu bu hale getiren nedenin nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bu onun için güneş batarken, son dakikalarda şekilsiz, gri-mavi denize bakmak gibi bir şeydi. Yüzeydeki küçük dalgaların çırpınışları, karanlığın çökmesi sonrasında rüzgarlarla ve yükselen sularla birleşerek tehlikeli bir hal alacak olan akıntıları gizliyor gibi geldi ona. Aslında adamın gücü buradaydı işte; hiç de çekici olmayan görünüşü onun gerçek yaradılışını gözlerden saklıyordu.

Kurt'un yanında yine elleri ve ayakları sıkıca bantlanmış bir şekilde oturan karısı öfkeden çıldırmak üzereydi. Karen'ın sorusuna dayanamadı ve "Onun insan öldürdüğünü de nerden çıkardın?" diye bağırdı. "Ben bunu araştırdım, hatta polisle bile konuştum. Aleyhine hiçbir delil yok! Benim kocam sadece bir yazar. Söylüyorum size, sadece romanı için araştırmalar yapıyor, o kadar!"

Karen başını salladı, kadına hiç aldırmadan Kurt'a bakarak, "Her seferinde paçayı kurtardın, değil mi?" diye sordu.

Kurt ona cevap vermedi, sadece omuzlarını silkti.

Karen bu kez Kurt'un karısına döndü ve "Evet, hanımefendi, sen..." diye başladı, ama devam etmedi, sustu. İstediği cevapları onun yüzünde görüyor gibiydi. *Bu gece senin hayatın da değişiyor, değil mi?* diye düşündü.

Karen birden ürperdi. Derin bir nefes aldı ve tekrar Kurt'a döndü. Ve elindeki bıçağı yine havada sallayarak, "Daha çok ne kullanmaktan hoşlanıyorsun?" diye sordu. "Tabanca? Bıçak? Kurbanını ellerinle boğmak mı, yoksa başka tür silahlar mı? Bir insanı öldürmenin kaç yolu var sence?"

Kurt ona bakarak hafifçe gülümsedi ve kendinden emin bir ifadeyle, "Her silahın olumlu ve olumsuz yanları vardır," diye cevap verdi. "Her polisiye, cinayet romanları yazarı bilir bunu..." Durdu, yerde, ayaklarının ucunda duran müsveddelerine baktı ve "Bunlar romanda var zaten," diye ekledi.

Karen hem bir doktor hem de amatör bir komedyen olarak düşündü ve Kurt'un yüzüne bakarak, "Bir insanı tereddüt ederek öldürebilir misin peki?" diye sordu.

Sonra onun cevabını beklemeden, soğukkanlı bir tavırla ve bıçağın ağzıyla oynayarak farklı bir soru sordu, "Kuşku, ya da tereddüt bir silah olabilir mi?"

Odada yine derin bir sessizlik oldu. Karen bu sessizliği sahnede yaptığı şekilde kullanabilirdi. İçinden, *bırak merak etsin, düşünsün. Kuşkuya düşsün,* diye söylendi.

Onun düşündüğü bu sözcükler gerektiğinde keskin bir bıçak kadar etkili olabilirdi.

Karen yine Kurt'a baktı ve "Pekala, bir kurban olmanın nasıl bir şey olduğunu düşündün mü hiç?" diye sordu.

O anda üç Kızıl da Kurt'un yüzünün buz gibi kesildiğini, donup kaldığını gördüler. Karen o anda bir hastaya tanı koyuyormuş gibi, *Kuşku buna sebep olabilir,* diye düşündü. Bayan Kurt ise soruyu anlamamış gibi, şaşkın bir ifadeyle baktı Karen'a.

Karen bir adım ilerledi, Kurt'un bıçağını yere bıraktı ve

eline makası aldı. Adamın saçından bir tutam keserek plastik torbaya koydu. Sonra bir parça pamuk alıp, Kurt'un boğazında, Jordan'ın hafifçe çizdiği yerdeki kanı sildi, pamuğu da torbaya attı ve siyah boyalı kalemle plastik torbanın üzerine içindekilerin ne olduğunu, tarihi ve zamanı yazdı. Lastik eldivenli elini kaldırdı ve plastik torbanın steril yüzeyine hafifçe vurdu.

Sonra Kurt'un yüzüne bakarak, "Bilgisayarının her yerinde parmak izlerin var," diye devam etti konuşmasına. "Bir uzman onları kolayca bulacaktır. Ama bizde hep lastik eldivenler vardı, hiçbir yerde parmak izi bırakmadık..."

Karen lastik eldivenli elini Kurt'a tekrar gösterdi ve bir parça pamuk daha aldı eline. Sonra sanki muayenehanesinde bir hastaya söyler gibi, "Şimdi ağzını iyice açıyorsun," dedi.

Kurt dişlerini sıkarak ona baktı, ağzını açmak istemiyordu. Karen ona yumuşak, ama korkan bir hastaya hitap eder gibi, öfkesinin derecesini belli eden bir ifadeyle "Hadi, aç şu ağzını bakalım," deyince itaat etmek zorunda olduğunu anladı.

Kurt ağzını açtı ve Karen pamuğu onun ağzına sokarak tükürük örneği aldı. "Evet, burada bir sürü hücre var, bunlar da işe yarayacak tabii..." O tükürüklü pamuk parçası da plastik torbaya atıldı.

Karen bu kez Bayan Kurt'un önüne gitti ve "Evet, aynı şeyleri şimdi seninle yapacağız, hanımefendi, hadi yardımcı ol bana bakalım," diye konuştu. Kurt'un karısı, kesilen bir tutam saçının, kolundan alınan bir damla kana bulanmış bir parça pamuğun ve ağzına sokulup çıkarılan tükürüklü pamuk parçasının bir plastik torbaya konmasını ve torba-

nın üzerine adıyla tarih ve saat yazılmasını şaşkın gözlerle izledi.

Karen plastik torbaları ve Kurt'un av bıçağını Sarah'ın malzeme torbasına koyarak, kendinden emin bir ifadeyle, "Bunlar şimdilik bizde kalacak," dedi. Sonra cep telefonlarından birini aldı ve Kurt'la karısının önden ve yan profilden birkaç fotoğrafını çekti. Bunu yaparken, "Gülümseyin," dedi ama karı koca onu elbette dinlemediler ve öfkeli gözlerle duvara baktılar.

Karen işini bitirince Kurt'a baktı ve "Karın merak ediyor, yaptığımızı ona anlat," diyerek güldü.

Kurt, "Kan, saç ve DNA," diye homurdandı. "Bunlar bizim kim olduğumuzu belirten tıbbi kimliklerimiz."

Kurt yumuşak ve sakin bir ifadeyle konuşmaya çalışıyordu ama Karen onun ne kadar öfkeli olduğunu görebiliyordu. Yine de hiç aldırmadı ve hafifçe gülümseyip başını salladı.

"Aslında adli tıpla ilgili kimlik bilgileriniz demek daha doğru olur galiba, değil mi?" Karen bir an durup düşündü ve sonra, "Acaba bu yakınlarda bu örneklerle ilgilenecek kimse var mıdır?" diye sordu. "Belki hâlâ kapanmamış bazı cinayet dosyalarını araştıran bir dedektif çok ilginç bulabilir bu saç, kan ve tükürük örneklerini, kim bilir?"

Karen sözlerinin etkisini görmek ister gibi durup Kurt'a baktı ve sonra, hafifçe gülümseyerek, "Şimdi durum şu," diye devam etti. "Tüm bu deliller güvenli bir yerde, belki de bir avukatın kasasında muhafaza edilecek... Belki kırsalda büyük bir çukur kazıp bu plastik torbaları oraya gömeriz, ama bir polis merkezine de gönderebiliriz. Bunu bugün, yarın ya da uzun bir süre sonra da yapabiliriz, tamamen

bize bağlı. Ama bunlar asla senin bulamayacağın bir yerde olacak, bundan emin ol. Bilgisayarını, arşiv albümünü, şimdiye kadar yazdığın müsveddeleri... Bu gece hepsini alıp götürüyoruz buradan...

"Bunlara sadece Kızıl Bir, İki ve Üç ulaşabilecek. Belki de Sarah bunları saklayacak gizli bir yer bulacak – çünkü artık onun izini bulman mümkün değil... Ama bu delilleri ben de çok güzel bir yerde saklayabilirim, hiç belli olmaz. Jordan da çok güzel ve gizli bir yer bulabilir. Bu genç kız sır saklama konusunda çok becerikli. Her neyse, şunu kafana sok, bu andan itibaren biz üç Kızıl'dan herhangi biri, bir şekilde tehdit edilirse, diğer iki Kızıl bu delillerle ne yapacağını bilecekler. Anladın mı bunu?"

Kurt başını salladı, ama yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti ve ellerini ayaklarını bağlayan bantlardan kurtulmak için tüm kaslarının gerildiği belli oluyordu. Adam o anda onları eline geçirebilse, bir an bile düşünmeden ve acımadan öldürebilirdi. Ama çok geçmeden adamın biraz sakinleştiğini ve gözlerine bir teslimiyet ifadesi yerleştiğini fark ettiler. Kurt artık karşısında ellerini ayaklarını bağlayan bantlardan daha güçlü bir engel olduğunu anlamış gibi görünüyordu.

O halde, o kendini onların yerine koyarken, onlar da kendilerini onun yerine koymuşlardı sanki.

Karen'ın gülümsemesi birden kayboldu ve bir an, *kaç insan öldürdün acaba?* diye düşünmeden edemedi. Sonra aklına ölenler konusunda hiçbir şey yapamayacağı geldi. Bundan sonra bu konuya karşı bağışıklık kazanmaya çalışmalıydı. Bu durumda, nefret ettiği bir kişiye ölümcül bir hastalığa yakalandığını haber verirken kullanacağı ifadesiz ses tonuyla konuşması gerekiyordu.

Karen, Kurt'a baktı ve "Sen bizi kuşku ve korku içinde yaşattın ve bizi öldürecektin," diye konuştu. "Şimdi de biz sana aynı şeyi yapacağız. Kapın ne zaman çalınsa acaba polis mi geldi diye korkacak, paniğe kapılacaksın. Arabanla bir yere giderken arkanda bir polis arabası görsen ya da bir sokakta yürürken arkandan biri gelse, acaba bu sefer işim bitti mi diye düşünecek, korkacaksın. Her sabah yataktan kalkarken o günün son özgür günün olup olmayacağını düşüneceksin...

Geceleri yatağına yatarken, ertesi gün ne olacak acaba diye merak içinde olacaksın. Korkacağın kişiler sadece polisler de olmayacak. Belki kurbanlarının ailelerinden birileri de peşine düşebilecek. Ya da bir avukat bu deliller sayesinde boş yere hüküm giymiş bir müvekkilini hapisten kurtarabilecek. Cinayet suçlusu olan bir mahkum suçsuz olduğu anlaşılıp özgür kalınca senin hakkında neler düşünecek bilemem. Ama iyi şeyler düşünmeyeceğini kesin olarak söyleyebilirim..."

Karen sustu ve yerde duran bilgisayar ve diğer kanıtlara baktı. "Bunları bir hastalık gibi düşün, Bay Kurt. Ölümcül bir hastalık olarak düşün. Ve sakın bir yerlere kaçmaya da çalışma... Ortadan kaybolursan bunu fark ederiz ve o zaman tüm bu deliller gerekli yerlere ulaşır. Sakın bizi bırakıp öldürebileceğin bir başka zavallı kadının peşine düşmeyi de düşünme. Eğer bir kadın öldürülürse bunlar doğruca polise gider. Ve senin işin biter. Şu andan itibaren sen artık hiçbir özelliği olmayan basit bir adamsın. Öldürmek yok. Yazmak yok. Hiçbir şey yok sana. Aslına bakarsan, senin yerinde olsam bundan sonra markete bile gitmem..."

Karen durup Kurt'a baktı ve sonra "Anlıyorsun değil mi, şu andan itibaren senin peşinde olacağız, bu kez biz gözetleyeceğiz seni," diye ekledi.

Karen sustu ve derin bir nefes aldı. Söylediklerinin ne kadarının blöf, ne kadarının gerçek olduğunu kendisi de bilemiyordu. Fakat bundan Kurt da emin değildi. Karen ona baktı ve sanki dudağında bir seğirme görür gibi oldu. Adam Kurt olarak çok güçlüyken, birden her şeyini kaybetmişti ve korkunç bir duygu olmalıydı bu. Karen, *aşağılanmak tehlikeli bir silahtır,* diye düşündü.

Karen Kurt'a gözlerini dikip "Sana tekrar soruyorum, bir insanı tereddüt ederek öldürebilir misin?" diye sordu.

Odada yine uzun ve derin bir sessizlik oldu.

Kurt'un sessizce kendisine baktığını, konuşmadığını gören Karen, Sarah ve Jordan'a döndü ve "Kızlar, gitme zamanı geldi," diye konuştu. Sonra mutfaktan alıp getirdiği ağzı testere dişli ekmek bıçağını kaldırıp televizyonun üstüne bıraktı ve yine Kurt'a döndü.

"İşte, bunu buraya bırakıyorum, ona ulaşmanız, elinize almanız ve bantlarınızı kesip kendinizi kurtarmanız biraz zaman alacaktır elbette..."

Karen durdu, alaycı bir gülümsemeyle Kurt'un karısına baktı ve "Nerdeyse sabah olacak," diye devam etti. "Hey, sakın geç kalma işine Bayan Kurt..."

Evden götüreceklerini topladılar, malzeme torbalarına koydular ve odadan çıkmak üzereyken, Jordan dayanamadı ve diğerlerine bakıp, "Artık o lanet peri masallarından nefret edeceğim, bu olayı yaşarken bunu öğrendim," diye fısıldadı. Sonra Kurt'a döndü, hâlâ elinde tuttuğu roman müsveddelerini alaycı bir tavırla ona doğru salladı ve "Sanırım romanın son bölümü senin istediğin şekilde olmayacak, değişik bir sonu olacak bu hikayenin, değil mi, usta romancı?" diyerek bir kahkaha attı.

Evden çıkınca üçü de soğuk havayla birden titrediler. Koca Kötü Kurt'tan aldıklarını arabaya götürürken hiç konuşmadılar.

Sarah sonunda dayanamadı ve alçak sesle, "Yani biz şimdi güvende miyiz, çocuklar?" diye sordu.

Jordan, "Evet," dedi.

Fakat Karen, "Hayır," diyerek başını iki yana salladı.

Sarah da kendi sorusuna cevap veriyormuş gibi, "Belki," diye mırıldandı. "O halde ne yapıyoruz şimdi?"

Jordan, "Her şeyi yapabiliriz," diyerek güldü.

Ama Karen yine olumsuz yanıt verdi ve "Hiçbir şey yapmıyoruz, kızlar," diyerek onlara baktı.

Sarah şaşkın bir ifadeyle ona baktı. O sırada arabanın yanma geldiler ve Karen bagaj kapağını açtı, evden aldıklarını bagaja koydular.

Sarah, "Ee, bir şeyler yapabiliriz herhalde, değil mi?" diye sordu.

Sabah saat 8

Jordan yemekhanede elindeki tepsiyi, üzerinde hiç boş yer bırakmadan tahıl gevrekleri ve süt dolu kaseler, kızarmış ekmek ve yumurta tabağı, meyve tabağı, kahve ve portakal suyu bardağı ile doldurdu, önündeki okul futbol takımı oyuncularından birinin kendi tepsisiyle beraber bir masaya doğru yürümesini bekledi. İriyarı delikanlı tepsisiyle masaya doğru giderken, Jordan üzeri dolu olan tepsisini onun hemen önüne attı. Tepsi büyük bir gürültüyle yere çarptı, üzerindeki tabaklar, kase ve bardaklar paramparça olup etrafa dağıldı. O sabah yemekhanede öğrenci ve öğretim görevlisi olarak yaklaşık yetmiş beş kişi vardı. Birisi

tepsi düşürdüğü zaman onu alkışlamak âdetti ve öğrenciler Jordan'ı büyük bir gürültüyle, kahkahalar atarak alkışlamaya başladılar.

Öğretmenler hemen bir hademe çağırıp yere düşenleri temizletirken, bir yandan da öğrencileri susturmaya çalışıyorlardı. O anda Jordan'ın tüm istediği, yemekhanede bulunan herkesin onu hatırlamasıydı. Onun o gecenin birkaç saatini bir katilin karşısında geçirdiğine aklı başında, mantıklı olan hiç kimse inanmaz, hikayesini dinleyenler bunu onun uydurduğunu düşünürlerdi. Jordan yere diz çöktü ve kırp döktüklerini temizlemeye başladı. Ve bunu yaparken de, *elveda Kızıl Üç* diye düşündü.

Sarah, kadın sığınma evinin dışında gürültücü çocuklarıyla beraber okul otobüsünü bekleyen bir grup kadının arasına karıştı. Kadınlar saldırgan erkeklerden kaçıp bu eve sığınmışlardı, ama çocuklarını yine de okula göndermek zorundaydılar. Fakat okul otobüsünü beklerken o saldırgan erkeklerden birinin oraya gelip bir olay çıkarmasından her zaman korkulur ve kadınlar çocuklarını okula gönderirken hep gergin olurlardı.

Çocuklarını okula göndermek için okul otobüsünü bekleyen kadınlar, ev arkadaşlarının bazılarının kendilerine destek ve cesaret vermek için yanlarında bulunmalarından her zaman mutlu olurlardı. Sarah'ın, onların arasına karışırken, evden çıkmadığını ve dışarıdan bir yerden geldiğini çocuklarıyla meşgul olan kadınlardan hiçbiri fark etmemişti. Anne olan kadınlar, Cynthia adıyla tanıdıkları Sarah'ın, çocuklarıyla meşgul olduğunu, onlara yemek kutularını alıp almadıklarını, derslerinin nasıl olduğunu sorduğunu, onlarla şakalaştığını, ama bir yandan da aniden gelebilecek

öfkeli kocalar için etrafı gözetlediğini görünce çok sevindiler. Bir zamanlar Sarah, sonra Kızıl İki ve şimdi de Cynthia olan bu bekar kadının o sabah kendisini özgür hissettiğini elbette bilemezlerdi.

Karen o sabah muayenehanesinden ilk hastasını kabul ederken çok neşeliydi ve zona hastası olan, acı çeken hastanın onun bu mutlu halini garip karşılayabileceğini düşünmüyordu bile. Hastayı muayene ederken ve ilaç reçetesi yazarken gülüp konuştu ve hatta onunla şakalaştı bile. Hastanın kontrol ve tanı kayıtlarını bilgisayara girerken dikkatliydi. Karen kontrolü biten hastayı bekleme odasına kadar götürdü ve orada muayene için bekleyen diğer hastalar da o sabah onun ne kadar neşeli, mutlu olduğunu gördüler.

Karen muayenehanesine dönerken, masasında oturan hasta kabul hemşiresine baktı, içindeki gizli komedyenlik aşkıyla hafifçe gülümsedi ve çok doğal bir şey yapıyormuş gibi bir ifadeyle ona elindeki Bayan Koca Kötü Kurt'un hasta kayıt kartını uzattı.

"Bugün öğleden sonra bu hastayı ara ve önümüzdeki bir iki hafta içinde kontrole gelmesi için bir randevu ayarla, onun kalbini kontrol etmeliyiz."

SONSÖZ

Birinci Bölüm

Kurt tabancayı aldı ve silindirini açtı. Omuz kılıfına kolayca sığdığı ve ceket altında hiç belli olmadığı için, 40'lı ve 50'li yıllarda yazılmış polisiye romanlarında dedektifler tarafından çok kullanılmış olan kısa namlulu bir .38 kalibrelik Smith & Wesson tabancaydı bu. Kurt, *şimdilik yeter,* diye düşündü. O zamanın dedektifleri başlarına fötr şapka giyer ve kendi argo dilleriyle konuşurlardı. Kurt bu tabancanın isabet oranının düşük, ama kısa menzilde öldürücü olduğunu biliyordu. Ancak bu silah artık pek kullanılmıyordu.

Modern zamanda gerçek dedektifler daha çok mermi alan, çok daha etkili yarı-otomatik tabancalar kullanıyorlardı. Kurt bu tabancayı Vermont yakınlarındaki özel bir silah satıcısından almış ve oldukça antika ve romantik özelliği nedeniyle epey para ödemişti. Satıcı ondan iyi para aldığı için fazla soru sormamıştı.

Kurt silindirdeki altı kurşundan beşini çıkardı ve masanın üstünde dik olarak önüne dizdi. Bir aydan fazla bir zamandır her sabah yapıyordu bunu. Kurşunların yanında bir pasaport ve sahte bir sosyal güvenlik kartı vardı. *Kaç*

ve yeni bir kimlikle yaşa ya da öl, diye düşündü. Ama iki seçenek de güzel değildi.

Tabancanın silindirini kapadı, çıkan metalik sesi dinledi. Sonra silahı hafifçe kaldırıp önünde tuttu ve bir süre durup düşündü.

Hemingway, Mishima, Kosinski, Brautigan, Thompson, Plath, Sexton. Hepsini ve diğer birkaçını gözlerinin önüne getirdi.

Birden göğsünde gerilmeye benzer bir şeyler, bir sıkışma hissetti. Uzaklardan bir yerden bir siren sesi geldi kulağına, dikkatle dinledi. Polis, itfaiye ya da ambulans olabilirdi bu... Hepsinin siren sesi aynıydı ve hangisi olduğunu bilemezdi. Nefesini tutarak bir süre dinledi. Siren sesi gittikçe arttı, yaklaştı, ama çok geçmeden yine zayıflamaya başladı. Sonra uzaklaştı ve en sonunda kayboldu. Kurt derin bir nefes aldı.

Kurt yatak odasının karşı tarafındaki büyük aynanın önüne gitti ve kendisine baktı. Tabancayı kaldırıp namluyu şakağına dayadı, horozu kaldırdı ve işaret parmağını tetiğin üstüne koydu. Silahı ateşlemek için tetiğe ne kadar kuvvetli basması gerektiğini düşündü. Acaba kuvvetli basmak mı gerekiyordu, yoksa tetiği hafifçe çekmesiyle ateş alır mıydı silah? Namluyu şakağında yaklaşık otuz saniye kadar hiç kımıldamadan tuttu. Sonra tabancanın pozisyonunu değiştirdi, namluyu ağzına soktu.

Sert metalin o garip tadını dilinde hissedebiliyordu, namluyu ağzında da otuz saniye kadar tuttu. Sonra yine silahı geriye çekti, namluyu ağzından çıkardı ve bu kez çenesinin altına dayadı, onu orada da bir süre tuttu, ama bunun kaç saniye ya da dakika, hatta saat olduğunu bilemiyordu.

Bir cinayet daha, diye mırıldandı. Sonra silahı çenesinin altından çekti ve namlu ucunun teninde bıraktığı kırmızı noktaya baktı.

O anda artık kendisini tanıyamadığını düşündü.

Saçları kırlaşmış, seyrekleşmeye başlamıştı. Gözlerinin etrafında kırışıklıklar artıyordu. Dişleri gittikçe sararıyordu. Gözleri çukurlarına kaçmaya, görüşü bozulmaya başlamıştı. Damarları ortaya çıkıyor, göğsü çöküyordu artık.

Uzaklaşan siren sesi gibi o da gittikçe zayıflamaya, gücünü yitirmeye başlamıştı. Belki de bir süre sonra aynaya baktığında ölümü yakın olan bir adam görecekti. Ve o kaçınılmaz an geldiğinde, işte o anda tabancayı kaldırıp tetiği çekecekti.

Bayan Koca Kötü Kurt, ofisinin penceresinden dışarıya, yönetim binasının önündeki bahçede başlayan mezuniyet törenine baktı. Bahçeye çıkıp törene katılanların arasına girmeye cesaret edememişti. Mezunların gururla ve tempoyla yerlerine yürüyüşlerine refakat eden gayda müziğini duymak için pencere camını kaldırdı.

Güneşli Haziran sabahında hafif rüzgarda hışırdayan yaprakların arasından, öğrencilerin gururlu ailelerine, yakınlarına ve arkadaşlarına baktı. Bulunduğu yerden davetlilerin yüzlerini görmesi, onları tanıması mümkün değildi. Bir ara davetlilerin arasında yan yana oturan iki kızıl saçlı kadın görür gibi oldu, ama dalların arasından tekrar baktığında onları tekrar göremedi. Orada olduğunu kesin olarak bildiği kızıl saçlı kız öğrenci de birkaç dakika sonra platforma çıkıp gururla diplomasını alacaktı.

Bayan Koca Kötü Kurt, *mezuniyetin güzel yanı, geleceğe yönelik bir olay olması,* diye düşündü. *Sınırsız, engelsiz*

bir gelecekti bu. Bayan Kurt pencere önünden ayrıldı ve gidip masasına oturdu. O sabah doktorun söylediği gibi, işine geç kalmamak için bütün gücüyle uğraşıp el ve ayak bileklerini bağlayan bantları kestiği zamandan beri çok zor günler ve geceler geçirmişti.

O gece hakkında kocasıyla hiç konuşmamıştı.

Konuşmak zorunda da değildi.

O anda kendi kendine, "Her şey nasıl da değişiyor," diye fısıldadı. Sonra bilgisayarının karşısına oturdu. İçinde biraz sonra yapmak istediği şeyin son derece yanlış, ama aynı zamanda da doğru olduğuna dair büyük bir korku, kuşku ve kesinliğe yakın bir duygu vardı. Ellerini bilgisayar klavyesinin tuşları üzerine koyarken gergindi, vücudunun terlediğini hissetti. Kimsenin kendisini görmesini istemiyormuş gibi, tedirgin bir ifadeyle etrafına bakındı. Birkaç tuşa bastı.

Bilgisayar ekranında boş bir dosya açıldı. Bayan Kurt bir an durdu, bundan daha uygun bir zaman bulamayacağını düşündü ve bilgisayar klavyesinin tuşlarına basarak yazmaya başladı:

Üç Kızıl: Birinci Bölüm

Birkaç satır boş bırakıp aşağıya atladı ve sonra tuşlara basıp yazısına başladı:

Düğün gecesi yatakta yanıma uzanan adamın korkunç bir katil olduğumu elbette bilmiyordum.

Bayan Koca Kötü Kurt yazdığı cümleye baktı, sonra fena olmamış diyerek başını salladı. Bu işi başarabileceğini düşünüyordu. Kurgusal olmayan yazılar ya da anılar yazma

konusunda yeterince bilgisi yoktu, ama bu başlangıç hiç de fena görünmemişti ona.

Aslında bundan sonra yazabileceği cümleyi kolayca kurabileceği konusunda biraz kuşkusu vardı. Ama bir süre düşündükten sonra aklına yazabileceği bazı şeyler gelmeye başladı, hatırladığı çok şey vardı tabii. Kafasının içinde sözcükler belirmeye, parlayıp bağırmaya, birden zincirlerinden kurtulup bir araya gelerek düzgün cümleler halinde ortaya çıkmaya başladılar. Bayan Koca Kötü Kurt derin bir nefes aldı, heyecanla klavyeye eğildi ve hiçbir sıkıntı çekmeden, büyük bir arzuyla yazmaya devam etti.

KIZIL 1-2-3

Birbirinden habersiz üç kadın, bir gün hiç tanımadıkları birinden imzasız bir mektup alırlar.

"Kırmızı Başlıklı Kız, güneşli ve güzel bir günde, büyük ve karanlık ormanın diğer tarafında yaşayan çok sevdiği büyükannesine bir sepet dolusu yiyecek götürmeye karar verdi..."
Bu hikayeyi mutlaka yıllar önce küçük bir çocukken dinlediniz. Ama eminim değişik şeklini dinlemişsinizdir. Hikaye mutlu sonla biter. Ama asıl hikayede sonuç, çok daha farklı ve karanlıktır. Bundan sonraki birkaç hafta boyunca bu dediğimi unutmazsanız akıllılık etmiş olursunuz.
Siz beni tanımıyor olabilirsiniz ama ben sizi gayet iyi tanıyorum.
Siz üç kişisiniz. Ve ben size
Kızıl 1
Kızıl 2
Kızıl 3 demeye karar verdim.
Ve o çocuk masalındaki küçük kız gibi, sizler de ölmek üzere seçildiniz.

Adı duyulmamış bir gerilim romanı yazarı. Sıradan, evli bir adam. O, karakterlerini önce yazıyor, sonra öldürüyor. Yıllardır hiç roman yazmadı, ancak bu kez New England'ın sakin kasabasında kayıp zamanı telafi etmek için sabırsızlanıyor.

ISBN: 978-605-4629-74-9

₺22.00 9 786054 629749